

ஆசியா

உரல் மலைத் தொடர்

வடகடல்

குடகடல்

நாவலந்தீவு

குமரிகுடி (கி.மு. 16,000-96000)

தன்பொருத ஆறு (தாம்பரவளி)

திவ்யபிரபாஷியர் ஆட்சி நிலப்பரப்பு

தென்கடல்

தென்மதுரை

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தமிழகப் பூர்வீக வரலாறும் அரிய செய்திகளும்

தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எண்: 4), தனிகாசலம் சாலை,

தியாகராய நகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 24342926, 24346082

மின் அஞ்சல் : manimekalai1@dataone.in

Website : www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு
ஆசிரியர்
மொழி
பதிப்பு ஆண்டு
பதிப்பு விவரம்
உரிமை
தாளின் தன்மை
நூலின் அளவு
அச்சு எழுத்து அளவு
மொத்த பக்கங்கள்
அட்டைப்பட ஓவியம்
லேசர் வடிவமைப்பு
அச்சிட்டோர்
நூல் கட்டுமானம்
வெளியிட்டோர்

தமிழகப் பூர்வீக வரலாறும்
அரிய செய்திகளும்

தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம்
தமிழ்

2008

முதற் பதிப்பு

ஆசிரியருக்கு

11.6 கி.கி.

கிரௌன் சைஸ் (12½ x 18½ செ.மீ.)

11 புள்ளி

432

ஜமால்

கிறிஸ்ட் கம்ப்யூட்டர்ஸ்

☎ 23725639

ஸ்கிரிப்ட் ஆஃப்ஸெட்
சென்னை - 94.

தையல்

மணிமேகலைப் பிரசுரம்
சென்னை

நூலின் விலை : இந்திய
இலங்கை

₹. 6.00

6

சமரீப்பணம்

பின்தள்ளப்பட்ட மாவட்டங்கள் அல்லது அரசினால் முழுமையாகக் கவனம் செலுத்த முடியாத மாவட்டங்களின் சிறுவர்களின் கல்வி மேம்பாட்டிற்காக நாட்டுப்பற்றுடைய தனிப்பட்டோரும் தம் கல்வியறிவினை வழங்கி, மாணவர்களின் நுண்மானுழைபுலங்களைத் துலங்க வைக்கலாம் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாகத் திகழ்பவர் திருமதி. சிவபாக்கியம் நடராசா அவர்கள். ஏழைச் சிறார்களை ஐந்தாம் ஆண்டு புலமைப்பரிசில் தேர்விற்காகப் பயிற்றுவிக்கும் இவரது பணியானது மலையகத்திற் தலவாக்கலை மாவட்டத்தில் ஆரம்பமாகியிருந்தது. ஆனால் 1983ஆம் ஆண்டிற் தென் மாவட்டங்களில் ஆயிரக்கணக்கான தமிழர்கள் இனப்பிரச்சனைக்குப் பலியாகியதனாற், கிளிநொச்சி மாவட்டத்திற்குப் புலம்பெயர்ந்த இவர் தான் எடுத்த சமூகப் பணியைச் சளைக்காது அங்கும் மேற்கொண்டிருந்தார். அடிப்படை உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட தமிழ்ச் சமூகத்திற்குக் கல்வியே துணைபோகும் என்ற தம் குறிக்கோளிற் தவறாது, ஓய்வுபெற்ற பின்னரும், இன்னமும் ஏறக்குறைய முப்பது (30) வருடங்களாக உழைத்துப் பல்வேறு துறைகளிலும் அறிவாளிகளை உருவாக்கியிருக்கும், அவர் தொண்டினைப் பாராட்டுவதோடு, தமிழ்மக்கள் சார்பில் நன்றி கூறி, இந்நூலினை அவர் தொண்டு மேலும் வளர வாழ்த்திச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

தாமின் புறவ துலகின் புறக்கண்டு

காமுறுவர் கற்றறிந் தார். (குறள் 339)

பொருளடக்கம்

1.	தமிழ், தமிழர் - தமிழகம் - தமிழ்நாடு (திராவிடம், திராவிடர், திராவிட நாடு) ஒரு வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம்	13
2.	ஆரியர் - ஆரியம் (கருத்தாய்வு)	43
3.	தமிழ் இலக்கியங்களில் ஆரியர், ஆரியம் (ஒரு இலக்கியக் கண்ணோட்டம்)	59
4.	கிழக்கே வங்கம் வரை பரவிய ஆரியமும், ஈழத்தில் வங்க இளவரசர் விஜயனின் குடியேற்றமும் (வரலாற்றுத் தரவுகளும், தொல்லியற் தடயங்களும்) .	72
5.	கடைச்சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்ற வைதீக வழிபாட்டு நெறிகள் (தமிழர் மதம் ஆரியமதமாகும் வரலாற்றுப் பின்னணிகள்)	158
6.	தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்ற அந்தணர்கள் (ஒரு இலக்கியக் கண்ணோட்டம்)	177
7.	ஆய்வுகள் கடந்து நிற்கும் தமிழகமும், வரலாறுகளும்	200
8.	தமிழகத்து ஆய்வேளிர் குடியரசுகளின் பூர்வீகமும் கருத்துகளும்	270
9.	வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் மழுவராயர்கள்	293
10.	அருவாளர் - தொண்டையர் (நாக-சோழ-பல்லவர்) சோழர், பாண்டியர் - சம்புவராயர் - விசயநகர மன்னர்கள் வளம்படுத்திய தொண்டைமண்டலம்	315
11.	வேதகாலப் பிராமணர் சமூக உருவாக்கமும் புலம் பெயர்தல்களும்	345
12.	ஊசாத்துணை நூற்பட்டியல்	394
13.	நிலவரைபடங்கள்	400
14.	நூலாசிரியரின் கடந்தகால வரலாற்றில் நினைவில் நின்றவை (நிழற்படங்கள்)	423
15.	நூலாசிரியர் பின்னூரை	430

ஆசிரியர் முன்னுரை

ஒரு இனத்திற்கு, அவ்வின வரலாறுதான் முதுகெலும்பாகும். முதுகெலும்பில்லாத இனம், ஒரு அட்டையைப் போல் நெளிந்து வளைந்து மற்றவர்கள் பின் இரண்டாம்தர மனிதர்போல் அடங்கி நிற்க வேண்டிவரும். தமிழினத்திற்குப் பெருமையுடன் நினைவு கூரத்தக்க மிக மிக நீண்ட கால வரலாறு இருந்தும், இல்லாதது போன்றதே இன்றைய நிலைமை. இருப்பினும் ஆங்கிலேயர்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டிற் கீழைத்தேயங்களுக்கு வர்த்தகம், மற்றும் சாம்ராச்சியங்களைக் கட்டி எழுப்பும் முயற்சிகளில் முயன்று கொண்டிருந்தாலும், அவர்கள் இயற்கையாகவே எதனையும் ஊடுருவி ஆராயும் இயல்புடையவர்கள். ஆழ்கடலிலும், பனிமலைகளிலும், பூமியின் தட்டுகளிலும், வட - தென் துருவங்களிலும் மட்டுமன்றிச் சூரியனின் வட்டத்தில் நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் கிரகங்களையும் இவர்கள் ஆய்வுகள் விட்டு வைப்பதாக இல்லை. எனவே இத்தகைய ஆர்வமுடைய ஆங்கிலேயர்கள் அறிமுகப்படுத்திய தொல்லியல் ஆய்வுகள், வரலாற்றியல் ஆய்வுகள் என்பன, தமிழக வரலாற்றினை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவர எடுத்த முதல் முயற்சி எனிற் தவறாகாது. இவர்களின் ஆய்வுகளினாற் தூண்டப் பெற்ற திரு. மறைமலையடிகள், திரு. தேவநேயப் பாவாணர் முதலானோர் தமிழிலக்கியங்களைத் துருவி ஆராய்ந்து

தமிழினத்தின் வரலாறுகள் கடல் கோள்களினால் அழிக்கப்பட்டு விட்டமையை உணர்ந்தனர். அதனோடு தமிழக வரலாறு சுவடுகளின்றி அழிந்து போவதற்கு இன்னொரு காரணமும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. ஏறக்குறைய கி.மு. 1000 அளவில் வைதீகமதம் (வடமொழி வேதங்களை ஒதி வழிபடுபவர்) தமிழகம் நோக்கிப் பரவிய பொழுது, தமிழக வரலாறும் திட்டமிட்டு ஆரிய மயப்படுத்தப்பட்டது. தமிழ்நாட்டில் இடம்பெறாத இராமாயணம், மகாபாரதம், புராண வரலாறுகள் யாவும் தமிழகத்துடன் தொடர்புபடுத்திப் புனைகதைகள் பெருகப் பெருக தமிழின வேர்கள், தமிழகத்திலேயே வேரோடு பிடுங்கி அழிக்கப்படலாயின. வடமொழி, இன்றைய ஆங்கிலம் போல் அன்று ஒரு புதினமான மொழியாகத் தமிழக மன்னர்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அதனாற் தமிழக மன்னர்களும் வடநாட்டு வைதீக மதத்திற்கும், வடமொழிக்கும் அடிமைகளானார்கள். தமிழ்கெழு கூடங்களை அமைத்துத் தமிழ்வளர்க்கும் பணியிலிருந்தும் நழுவினார்கள். மன்னர்களின் பலவீனத்தைச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தி மன்னர்களின் பூர்வீகம், குலமரபுகள் மட்டுமன்றி, தமிழக நாடுகள், நகரங்கள், கோயில்கள், மலைகள், ஆறுகள், காடுகள், குளங்கள், சமுத்திரங்கள் அனைத்துமே ஆரியமயமாக்கப்பட்டன. பின்னர் தமிழகத்தையும் ஆரிய நாடு என்று அடையாளப்படுத்துவதில் வெற்றி கண்டனர்.

இந்த வரலாற்றுப் பின்னணிகளைக் கருத்திற் கொண்டு பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்வோமானால், சில விடயங்கள் துலக்கமடைகின்றன. அதாவது நமது பழந்தமிழ்ப் புலவர்கள் பதிவு செய்த துயரமான கடல்கோள்களிற்

பாண்டியரின் முதற்தமிழ்கெழு கூடல், இரண்டாம் தமிழ்கெழு கூடல் ஆகியன அழிந்து போயின என்ற உண்மையை நாம் நம்ப முடிகின்றது. இந்த இலக்கியச் செய்திகள் உண்மையானவை என்று ஆணித்தரமாக எமக்கு வலியுறுத்தியவர் கடலாய்வாளர் கிரகம் ஹன்கொக் எனும் ஆங்கிலேயரே ஆவர். இவர் கடல் கோள்களினாற் பூர்வீக வரலாறுகள் அழிக்கப்பட்ட பல நாடுகளின் ஆழ்கடல்களில் ஆய்வுகள் செய்த அனுபவமுடையவர். அதனோடு பல நாடுகளில் வரலாற்றுணர்வுடைய மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பேணி வைத்திருந்த கடல்கோள்கள் பற்றிய மரபுக்கதைகளையும் ஒப்பிட்டுத் தன் ஆய்விற்குத் துணைகொண்டு கடலுட் தாண்டிபோன மனிதநாகரிக எச்சங்களையும் வெளிக்கொணர்ந்தவர். தமிழகத்திற் பூம்புகாரிலும், குசராட்டில் துவாரகையிலும் இவர் செய்த ஆய்வுகள் உலகளாவிய அளவில், ஒரே சமயத்தில் ஏற்பட்ட கடற்கோள்களை மேலும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன.

இந்த ஆய்வுகளின் பெறுபேறுகளினாற் தன்னம்பிக்கை பெற்ற நானும், தமிழ் இலக்கியங்களின் அடிப்படையிற் பாண்டியரின் தென்மதுரை நகர்/கி.மு. 9600 அளவிலும், பின் கொற்கை (கபாடபுரம் - அலைவாயில்) கி.மு. 5200 அளவிலும் கடலுட் தாண்டிபோது இருந்த நிலப்பரப்புகளை மீள் கட்டுமான நிலவரை படங்களாகத் தயாரித்துள்ளேன். இவை வாசகர்களின் சிந்தனைக்கு விருந்தாகவோ அல்லது தூண்டுகோலாகவோ அமைய வேண்டுமென்பது என் அவா.

மற்றுக் காலகட்டத்தின் தேவையைக் கருதித் தமிழகத்தின் பூர்வீகம் பற்றிய கருத்துகள், மற்றும் மூவேந்தர்

வரலாறுகள், மற்றும் அவர்களுடன் தொடர்பான சிற்றரசுகள் வரலாறுகள் அனைத்தையும் முழுமையாக ஒரே நூலிலிலேயே தெரிந்து கொள்ளும் வகையிற் சுருக்கமாகத் தந்துள்ளேன்.

மேலும் இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ள தமிழ், திராவிடம், ஆரியம், வைதீகமதம், பிராமணர்கள், அந்தணர்கள் முதலான சொல்லாய்வுகளும், தமிழர் வரலாற்றினை முழுமையாக உற்று நோக்க உதவவல்லன என்பது என் கருத்து.

இனி, இந்நூலை உருவாக்கிக் கொண்டிருந்த காலை என்னுடன் தொடர்பு கொண்டு கிரகம் ஹன்கொக்கின் நூலையும் அவரது கடலாய்வுக் காட்சிப் படங்களையும் அன்பளிப்புச் செய்த தம்பி சிவகணேசனுக்கு என் மனமுவந்த நன்றிகள். எனது நில வரைபடங்களை கணனியில் அழகாக அமைத்துத் தந்தமைக்கும் என் நன்றிகள். அடுத்து திரு. சி. அசோகன் M.Sc., லண்டன் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவரும் (மனோ பார்க்), சென்னை தோசை உணவு விடுதிகளின் உரிமையாளருமான இவர் தலைமையிற் தற்பொழுது கலகலப்பாக இயங்கிவரும் லண்டன் தமிழ்ச்சங்கத்திற்கு அதிகம் எதிர்பாராத வகையில் அண்மையில் நான் சென்றிருந்தேன். அப்பொழுது அங்கு திட்ட இணைப்பாளராகப் பணிபுரிந்து வருகின்ற திருமதி. மாலதி முத்து (மைலாப்பூர்) நூலக நூல்களை என் ஆய்வுகளுக்கு உரம் ஊட்டும் வகையிற் தாராளமாக என் பார்வைக்கு விட்டிருந்தார். இந்நூல் இன்றைய வடிவில் முழுமை பெற லண்டன் தமிழ்ச் சங்க நூலகம் உதவிற்று எனில் மிகையாகாது. மாலதிக்கு என் உள்ளம் கனிந்த நன்றிகள். அடுத்துத் தமிழ்ச்

சங்கத்திலேயே சந்திக்க நேரிட்ட ஈழத்து அறிஞர் ஆ. சுந்தரலிங்கம் ஒரு தமிழ்ப்பற்றாளர். இவர் முன்னாள் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை விரிவுரையாளர் (மட்டக்களப்பு) ஆவர். அவருடன் உரையாடிய சில நிமிடங்களில் அவரின் தமிழ் அறிவின் ஆழம், தொட்டணைத்து ஊறும் கேணி எனக் கண்டு கொண்டேன். அதனால் அவரிடம் இந்நூலுக்கு ஒரு அணிந்துரை பெற்றுக் கொள்ள விரும்பிக் கேட்டவிடத்து, அவர் மனமுவந்து அளித்த விடயம், 'இந்நூல் பற்றி' என்ற தலைப்பிற் அணிந்துரையாக இடம் பெற்றுள்ளது. இவருக்கு என் தாழ்மையான நன்றிகள்.

இறுதியாக, வழமைபோல் என் எழுத்துப் பணியென்ற இயலின் வரலாற்றினை, நீண்ட வரலாறாக வளர்த்துச் செல்லும் மணிமேகலைப் பிரசுரம், உலகத்தமிழரார் பாராட்டப்பட வேண்டிய நிறுவனமாகும். மிகக்குறுகிய காலத்தில் அச்சேற்றி நூல்களை உருவாக்கத் தூண்டுதலாக இருப்பதோடு, எழுத்தாளர்களின் கருத்துகளைத் தாமே உலகளாவிய அளவில் எடுத்துச் செல்லும் பணியையும் ஏற்றிருக்கின்றார்கள். இவர்களது அரியபணி தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர வேண்டுமென வாழ்த்தி, அந்நிறுவனத்தினர் அனைவருக்கும் என் பாராட்டும், நன்றிகளும் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

தனபாக்கியம், குணபாலசிங்கம்

புலம்பெயர்ந்த முகவரி:

தனபாக்கியம், குணபாலசிங்கம்

6, ஷெல்லி அவனியூ

லண்டன் 12 6SW

(ஆவணி, 2007)

ABOUT THE AUTHOR AND HER BOOK

It was a privilege for me to meet the author of this publication at the London Tamil Sangam (at Manor Park) while she was actively involved in making some research findings in the Tamil books of the library. In the course of my conversation I came to know about her past publications and I had the opportunity to go through some of them. The latest book by the author titled "The Tamil Homeland and its past history in brief" was ready for publication and I had the chance of going through the manuscript. It pains me a lot to find that the past records of the ancient culture and civilization of the Tamils had been engulfed by the cruel sea waters resulting in the so called "Kumari Kandam" got completely submerged in the sea. This had occurred thousands of years ago. It so happened that the Tamils had to face the periodic disasters caused by the seas in the south and invasion of the Aryans from the north. Apart from these the Tamils were also forced to face the influences of the cultures and civilizations of the other races as well.

All these facts are well presented by the author. It may possibly induce the thoughts of the future researchers to make an indepth study in this particular field concerned.

The Pandiyan kings who ruled in the South Madurai city and in the ancient Korkai city had been fostering and promoting the Tamil Language by the establishment of the First and Second Tamil Sangams. The fact that all these events had taken place before 9600 years B.C. had been well proved by the sea researchers who conducted studies on the “disasters caused to world civilisation by the seas”. In addition the author had not failed to point out how the religions that penerated in the Tamil Civilisation and also of its culture. The endeavour undertaken by the author will certainly inspire the researchers to pursue further and contibute their share towards this course of study.

I really appriciate the methodology adopted by the author in presenting the past historical events in a simple logical order. This needs the commendation of everyone.

Lastly, I like to extend my wishes and thank Manimekalai Publication for thier excellent contribution in the publication of this book.

A. Suntheralingam,

Rtd. Lecturer,
Govt. Teachers College,
Batticaloa, Tamil Eelam.

10.9.2007

தமிழகப் பூர்வீக வரலாறும் அரிய செய்திகளும்

குத்திரிசை கரிசாது இடிக் கழிபுது நடுகல்வழி
மாநாடு துணைத்து இப்பத்தருக க்காநகரெய்நடு

தமிழ் - தமிழர் - தமிழகம் - தமிழ்நாடு (தீராவிடம் - தீராவிடர் - தீராவிடநாடு)

ஒரு வரலாற்றுக் கண்ணோட்டம்

தமிழருக்கும், தமிழுக்கும் ஒரு வரலாறு இருப்பது போல் தமிழர் வாழ்ந்த அல்லது வாழ முயன்ற நிலப்பரப்புகளுக்கும் வரலாறுகள் உள. இன்றைய ஆய்வுகள் பழைய கொண்டுவானா கண்டத்தினின்றும் பிரிந்து உருவாகிய குமரிக் கண்டமே தமிழரின் ஆதிதாயகமென தெரிவிக்கின்றன. இதுவரை காலமும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் நினைவு கூர்ந்திருந்த குமரிக்கண்டத்தின் கடல்கோள்களை ஆய்வாளர்கள் கற்பனையென்று கருதியதனால், குமரிக்கண்டத்தின் வரலாறுகள் கடலுக்கடியிலேயே மூழ்கிக் கிடக்கலாயின. எனவே ஆரியப் படையெடுப்புகளுக்கு அஞ்சிப் புலம்பெயர்ந்த சுதேச மக்கள் தென்னோக்கிப் பரவினார்கள்.* இந்த சுதேச

* பூர்வீக மேற்கு இந்தியாவை சுமேரியரின் கனிமண் சாசனங்கள் மாஎமுகா, மெமுகா என்று குறிப்பிட்டுள்ளன. (சுமேரிய சாசனம் ஸாகன்காலம் (கி.மு. 2334 - 2279) இச்சாசனம் ஜேர்மனியில் பேர்ளின் நகரின் தொல்பொருட் காட்சிசாலையிற் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ளது). ஆனால் பழைய தமிழ் இலக்கியங்கள் பூர்வீக இந்தியாவை நார்புறமும் சூழப்பட்ட “நாவலந்தீவு” என ஒரு தீவுக்கண்டமாகவே குறிப்பிட்டிருந்தன. இந்நிலை ஆசியாக் கண்டமும், குமரிக்கண்டமும் இணைந்து

குடிமக்களே தமிழகத்தின் நாகரிக வளர்ச்சிக்கு உரியவர்களாகக் கருதப்பட்டு வந்துள்ளது.* ஆனால்

இமயமலைச்சாரல் உருவாகமுன்னிருந்த பூமியின் இயல்பாகும். குமார்க்கண்டக் கடல்கோளில் எஞ்சிய பகுதியை “இலமுரிநாடு” எனப் பழந்தமிழர் அடையாளம் கண்டனர். இன்றைய நிலவரை அமைவுகள் கி.மு. 7000 முதலாக உருவாகியிருக்கலாம் என்பதனால் ஆசியத்தட்டும், குமரித்தட்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கடல் மறைய, அவ்விடத்தில் இமயம் உருவாகிய நிலை 5 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்னாகலாம் என்பர் ஆய்வாளர். ஆனால் பூர்வீக மக்கள் நினைவில் வைத்துப் பதிவு செய்துவிட்டுப்போன வரலாறுகளை நோக்கின், இக்காலக்கணிப்புகள் மிகைப்படுத்தப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றன. இந்தப் பூமியில் ஆதிமனிதனின் தோற்றம் 125,000 வருடங்களுக்கு முன் ஏற்பட்டுவிட்டதென கல்லாயுதங்கள் துணைக்கொண்டு உறுதிசெய்யப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தினைத் தொடர்ந்து பல்வேறு நிலைகளினூடாக மனிதன் இன்றைய நிலையை எட்டியுள்ளான். இக்காலவிடைவெளிக்குள் பணிப்படலங்கள் உருகிக் கடற்பெருக்குகள், அல்லது ஒரு தட்டாக இருந்த பூமி காலந்தோறும் பிரிதல், இணைதல் என்ற நிலைகளால் மனிதனைப் பிரிவினைப்படுத்தல், அல்லது இடையிடையே பெருங்கடற் பெருக்குகளால், அவனைப் புலம்பெயரச் செய்தல், எனப் பல வழிகளில் இயற்கை மனிதனின் பூர்வீக வரலாறுகளைச் சிதறடிக்கச் செய்துள்ளது. இருப்பினும் மனிதன் மொழியை உருவாக்கிய காலம் முதலாக, அவனது பூர்வீகம் தலைமுறை தலைமுறையாக இன்றுவரை பேணப்பட்டு வருகின்றன. அத்தகையதொரு செய்தியினையே “நாவலந்தீவு” என்று தமிழ் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளமை எம்மை வந்து சேர்ந்துள்ளது எனில் மிகையாகாது. எனவே “நாவலந்தீவு” நிலை மாறி, இந்தியத் துணைக்கண்டமாக மாறிய நிலவரை நிலை இக்காலத்திற்குட்பட்டதாகவே இருக்க வேண்டுமென்பது எமது கருத்தாகும்.

* இந்துவெளி ஹாரப்பா மக்கள் கி.மு. 2500 அளவிற்கு தமிழகம் நோக்கிப் புலம்பெயர்ந்திருந்தார்கள் என்பதனை உறுதி செய்யும் வகையில் 2006ஆம் ஆண்டில் தமிழகத்திற்கு கிடைக்கப்பெற்ற இக்கல்லாயுதங்கள் அமைந்துள்ளன. செம்பியன் கண்டியூரில் (நாகப்பட்டின மாவட்டம்,

இன்றைய கடலாய்வுகள் ஏறக்குறைய 21,300 வருடங்களுக்கு முன்னரே குமரிக்கண்டத்தில் தமிழர்கள் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதனை அறிவுறுத்துகின்றன.* இக்குமரிக் கண்டத்திற்கு நிலநூல் வல்லுநராகிய கிளேற்றர், அதில் வதிந்திருந்த குரங்குகளின் பெயரால் லெமுரியாக் கண்டம் (Lemuria) எனப் பெயரிட்டனர்.

இவ்வாறு பின்னாற் பெயர் பெற்ற வரலாற்றுப் பூமியைப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் 'நாவலந்தீவு'

மயிலாடுதுறைக்கருகான ஊர்) ஆசிரியர் சண்முகநாதன் வீட்டுத் தோட்டத்திற் கிடைக்கப்பெற்ற இரு கல்லாயுதங்களில் ஒன்றில் ஹார்ப்பக் குறியீடு குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. மற்றையதில் ஒரு பீடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் தெய்வச்சிலை போன்ற வடிவம் சித்திரிக்கப் பெற்றுள்ளது. இவ்வடிவத்தினை தினமணி நாளிதழ் முன்னாள் ஆசிரியர் ஐராவதம் மகாதேவன் முருகனாகலாம் என அடையாளம் காண்பர். ஏற்கனவே தொல்லியலாய்வாளர் சா. குருமூர்த்தி இந்துவெளிக் குறியீடுகளுக்கும், தென்னிந்திய கிரபிற்றி (Graffiti) குறிகளுக்குமிடையே அவதானித்திருந்த ஒற்றுமையும் இங்கு நினைவுகூரத்தக்கது. (தமிழ்நாடு 'தினமணி' நாளிதழில் வெளியாகிய இச்செய்தியை மீண்டும் லண்டனில் வெளிவரும் வார இதழாகிய வடலியில் ஆனி 2006, பக். 3இல் வெளியிட்டிருந்தது.)

* இந்தியக் கண்டத்தில் முறையே 21,300; 16,400; 13,500; 12,400; 10,600; 8,900; 7,700; 6,900 வருடங்களுக்கு முன் ஏற்பட்ட கடற்பெருக்குகளினால் ஏற்பட்ட புவிமயில் மாற்றங்களை கிலன் மில்னே (Dr. Glenn Milne - Geologist, Durham University, U.K.) நிலவரைபடங்கள் மூலம் தயாரித்துள்ளார். இந்நில வரைபடங்கள் கிரகம் ஹன்கொக்கின் (Graham Hancock) நூலின் 262 - 263 பக்கங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இவ்வரைபடங்கள் குமரிக்கண்டத்தின் அழிவை முழுமையாக எடுத்துக்காட்டவில்லை என்பது எம் கருத்து.

எனவும், ‘குமரிக்கண்டம்’ எனவும் ‘இலமுரிதேசம்’ எனவும் நினைவுகூர்ந்தன. குமரிக்கண்டமும், ஆபிரிக்காவும் இரு கண்டங்களாகப் பிரிந்த காலத்தில், இரு கண்டங்களையும் தொடுக்கும் வகையில் ஒரு நிலப்பாதை இருந்ததாகவும் தெரிகின்றது. அதனால் ஆபிரிக்காவின் ஆதிக்குடியினர் நாடோடிகளாகக் குமரிக்கண்டத்திற்குள் புகும் வாய்ப்புகளும் இருந்துள்ளன* இந்தப் பாதையின் எஞ்சிய துண்டமே இன்றைய மடகஸ்கார்த் தீவு என ஆய்வாளர் கருதுவர். இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணிகளைக் கொண்ட குமரிக் கண்டம் ஒரு பெருந்தீவாக இருந்தது. அதனால் அதனைப் பழந்தமிழ் நூல்கள் “நாவலந்தீவு” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தன. பின் வடக்கேயிருந்த உரேசியன் தட்டுடன் (Eurasian) குமரிக்கண்டத்தட்டு ஒன்றாக இணைந்தபொழுது, இவற்றுக்கிடையிலிருந்த கடற்பாறைகள் ஒன்றாகி இறுகியதனால் ஏற்பட்டதே இமாலய மலையும், தீபேத் பீடபூமியுமாம். இப்படியான புதிய தரைத்தோற்றம் 5 கோடி

* பேராசிரியர் ராமசாமி தமிழகம், மற்றும் கேரளத்து ஆதிக்குடியினரின் மரபணுச் சோதனையை (DNA Test) நடாத்தியபொழுது, இவர்களது மரபணுக்கள் ஆபிரிக்க மக்களின் மரபணுக்களைச் சார்ந்தவையென அறியப்பட்டுள்ளது. எனவே இவர்கள் குமரிக்கண்டத்திற்குள் புலம்பெயர்ந்த நிகழ்ச்சியானது 70,000 - 60,000 ஆண்டுகளுக்கு இடைப்பட்டிருக்கலாம் என மைக்கல் வூட் கருதுவர். (மைக்கல் வூட் (Michal Wood) கேரளம், தமிழகம், வடஇந்தியத் தொல்லியற்களங்கள், ஈரானியத் தொல்லியற்களங்கள் முதலான பகுதிகளுக்குச் சென்று செய்த ஆய்வுகளின் பெறுபேறுகளைக் காட்சிப் படமாகத் தயாரித்து 24.8.2007 அன்று B.B.C. நிலையமூடாக திரையிடப்பட்டிருந்தது.)

ஆண்டுகளுக்கு முன் உருவாகியிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது.

குமரிக்கண்டம் ஒரு தனிக்கண்டமாக உருவாகிய பின்னரும் பல கடல்கோள்கள் ஏற்பட்டு, அதன் நிலப்பரப்பு குறுகலாயிற்று. இவ்வாறு ஏற்பட்ட கடல் கோள்களில் முதலாவது கடல்கோள் கி.மு. 16,000லும் இரண்டாவது கடல் கோள் கி.மு. 14,058லும், மூன்றாவது கடல் கோள் கி.மு. 9564-ல் ஏற்பட்டிருந்ததாகவும் பேராசிரியர் மகாலிங்கம் கருதுவர். அதனோடு இவர் குமரிக்கண்டத்தில் ஏற்கனவே நான்கு தமிழ்க்கழங்கள் இருந்து அழிந்துபோயினவென்றும், அவை பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் இல்லாமையால் அவற்றைப்பற்றி அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சான்றுகள் எதுவுமில்லை என்றும் கூறுவர்.*

குமரிக்கண்டத்தின் பெரும்பகுதி கடலுட்தாண்டபின், பஹுளியாற்றுக் கரையில் தென்மதுரையைத் தலைநகராக வைத்துப் பாண்டியர்கள் ஆண்டிருக்கையில், கி.மு. 9600 அளவில் அவர்களால் முதந்தமிழ்க் கழகம் உருவாக்கப் பட்டிருக்கலாம் என்று கிரகம் ஹன்கொக் கருதுவர்.** இது கி.மு. 9564-ல் ஏற்பட்ட கடற்பெருக்கின் பின்

* Prof. Mahalingam, Kumari Kandam - The lost continent, Proceedings of the Fifth International Conference / Seminar of Tamil Studies. 1981, International Association of Tamil Research, Madras.

** Graham Hancock, Underworld Flooded Kingdoms of the Ice Age. pp.250 - 254.

உருவாக்கப்பட்டதாகலாம். பின் பாண்டியரின் 49 நாடுகளிற் பனைநாடு (ஈழம்) தவிர்ந்த ஏனைய 48 நாடுகளும் கடலிற் தாண்டபின், கி.மு. 5200 அளவில் கொற்கை நகரில் (அலைவாயில் - கபாடபுரம்) தலைநகர் உருவாக்கப்பட்டு; இரண்டாம் தமிழ்க் கழகமும் இயங்கலாயிற்று. பின் இதுவும் கடல்கொள்ள பாண்டியர் வடக்கே புலம்பெயர்ந்து வைகை நதிக்கரையில் வடமதுரையைத் தலைநகராக்கி, மூன்றாம் தமிழ்க்கழகத்தையும் உருவாக்கித், தமிழ் வளர்த்திருந்தனர். இக்காலகட்டத்தில் இந்துவெளி நகர மக்களின் புலம் பெயர்வுகளும், தென் மாநிலங்களை நோக்கி இடம் பெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இத்தகைய புலம் பெயர்வுகளைத் தமிழக நிலப்பரப்பில் இடம்பெற்ற, இரண்டாவது வரலாற்று நிகழ்ச்சியாக நாம் கணிக்க முடிகின்றது.

இனிப் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் நினைவுகூர்ந்துள்ள கடல்கோள்களின் குறிப்புகளை ஆராய்தல் ஏற்றதாகும். செங்கோள்தரைச் செலவு எனும் நூல் பஃறுளியாற்றிற்கும், குமரியாற்றிற்கும் இடையேயிருந்த 49 நாடுகளை ஆண்டிருந்த பெருவள நாட்டரசனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு தனியூர்ச்சேந்தன் எனும் புலவராற் பாடப்பட்ட நூலாகும். இந்நூலில் புலவர் தம் காலத்திற்கு முன் ஏற்பட்ட ஒரு பெருவழி வெள்ளத்தினைச்,

சக்கரக்கோ முன்னின்று சாற்றும்

அக்கரக்கோ நாமஞ்சுவோம்

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அடுத்து புறநானூற்றில் 9ஆம் செய்யுள் கடலுட்தாண்டு போன பஃறுளி ஆற்றினை,

எங்கோ வாழிய குடும் தங்கோச்
செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க் கீத்த
முன்னீர் விழுவின் நெடியோன்
நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே

எனப் பாடியிருக்கின்றார். எனவே 'நெடியோன்' எனும் பாண்டிய மன்னன் எடுத்த கடற்செய்வ விழா பஃறுளியாறு கடல் கொள்ளமுன் இடம்பெற்ற நிகழ்ச்சி என்பது புலனாம்.

இவ்விதமே அகநானூறு (செய். 27) குறிப்பிடும் "பாண்டியர் அறத்திற் காக்கும் கொற்கையம் பெருந்துறை முகத்தின்" என்ற குறிப்பும், பின் (செய். 201) குறிப்பிடும் "விறற்போர்ப் பாண்டியன் கொற்கை முந்துறை" என்ற குறிப்பும், பழைய கொற்கைத் துறையின் பெருமையைக் குறிப்பிடுவனவாம்.

இவ்வாறு கடலுட் தாண்டு போன தமிழக நிலப்பரப்பினை சிலப்பதிகாரத்திலும், மக்கள் நினைவு கொண்டிருந்தார்கள் என்பதனைச் சிலப்பதிகாரம் எமக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளது. இதனைச் சிலப்பதிகாரம் மதுரைக் காண்டத்தில்

வடிவேல் எறிந்த வான் பகை பொறாது
பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை அடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள
வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு
தென்திசை ஆண்ட தென்னான் வாழி

(காடுகாண் காதை - வரி 18-22)

என்று கூறுவதோடு நில்லாது, நாவலம் தண்பொழில் மன்னர்களையும், தன்னாட்சிக்குக் கீழ்க் கொண்டு வந்தான் என்றும் கூறும். இதனைக்,

கயல் எழுதிய இமய நெற்றியின்
அயல் எழுதிய புலியும் வில்லும்
நாவலம் தண் பொழில் மன்னர்
ஏவல்கேட்பப் பார் அரசு ஆண்ட
மாலை வெண்குடைப் பாண்டியன் கோயில்

(மு.கு., ஆய்ச்சியர் குரவை. வரி 1-5)

எனத் தெரிவிக்கும்.

இவ்வாறு ஏற்பட்ட புவிமியல் மாற்றங்களின் பின், தமிழகத்தின் புதிய எல்லைகளை மூன்றாம் தமிழ் கழகத்தின் நூல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமை சீர்தூக்கத் தக்கது.

தொல்காப்பியம்,

வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்

என்றும், புறநானூறு (செய். 17)

தென்குமரி வடபெருங்கடல்

வடாது பனிபட நெடுவரை வடக்கும்

தெனாது உருகெழு குமரியின் தெற்கும் (செய் - 6)

என்றும், சிலப்பதிகாரம் புகார்க்காண்டத்தில்,

நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும்

தமிழ் வரம்பு அறுத்த தண்புனல் நல்நாட்டு

(வேனில் காதை, வரி 1 - 2)

என்றும் தமிழக எல்லைகளை வரையறை செய்துள்ளன. இருப்பினும் இளங்கோவடிகள், இந்த எல்லைக்குள்ளேயே தமிழ் செந்தமிழ், கொடுந்தமிழாக உருவாகிவிட்ட நிலையையும் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. இதனைக்,

குமரி, வேங்கடம், குண, குட கடலா
மண்திணி மருங்கின் தண் தமிழ் வரைப்பில்
செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என்று இரு பகுதியின்

(வஞ்சிக்காண்டம், வரம் தரும் காதை - நூல் கட்டுரை)

என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம், மொழி திரிபடையும் நிலைகளை நாம் சீர்தூக்க முடிகின்றது. இவ்வாறு லெமூரியாக்கண்டம், குமார்க்கண்டமாகி நாவலந்தீவு, தமிழகம், இலாமுரிதேசம் என்றெல்லாம் பெயர்களைப் பெறலாயிற்று. இந்த வரலாற்றுப் பின்னணிகளைக் கொண்ட பெயர்களாலே கிரேக்க எழுத்தாளர்களான பெரிபுளூஸ் (கி.பி. 80) “லெமூரிகே” என்றும், தொலமி (கி.பி. 150), மற்றும் பிளினி (கி.பி. 100) ஆகிய இருவரும் “லிமிரிகே” (Limirike) எனவும் தமிழகத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளமையும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

மேலே தொடர்ந்து ஆராயமுன், எம் பொதுமறையாகிய திருக்குறளின் தன்மைகளை ஆராய்வது மிக அவசியமான எழுத்துப் பணி ஆகின்றது. திருக்குறள் கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியாகிய பாண்டியன் அவையில் அரங்கேற்றப்பட்ட நூலாகும். எனவே இது மூன்றாம் தமிழ்க்கழக காலத்தைய நூலென்பதிற் தவறில்லை.

அறம், பொருள், இன்பம் எனும் முப்பொருள்கள் மனிதனின் நேரிய வாழ்விற்கு அவசியம் என்பதனை எடுத்துக் கூறத் திருவள்ளுவர் ஈரடிப்பாக்களையே துணைக் கொண்டிருந்தார். இந்த ஈரடிப்பாக்களுள், அடக்கப்பட்டிருந்த மனித விழுமியங்களின் பெருமைகளையிட்டு, இரு சங்ககாலப் புலவர்கள் கருத்துத் தெரிவித்திருந்தார்கள். இவர்களுள் சங்ககால ஒளவையார்,

அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள்

என்றும், இடைக்காடனார்,

கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்

குறுகத் தறித்த குறள்

என்றும் தெரிவித்திருந்தார்கள். இந்த இருவரும் கலந்துரையாடியதன் பின் ஒன்றையே கூறினார்கள் போலும். இதிலிருந்து திருவள்ளுவரின் 1330 குறள்களின் ஆழமும், அகலமும் அளவிடற்கரியன என்பது புலனாம். பிற்காலத்தில் இளங்கோவடிகள்,

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுவானைத்

தெய்வம் தொழுந்தகைமை தீண்ணியதாக

(மதுரைக்காண்டம், கட்டுரை காதை, வரி 201-202)

பொய்யில் புலவன் பொருளுரைதேராய்

(சிறை செய்த காதை வரி - 61)

என்றும், சீத்தலைச் சாத்தனார்

பாமுறைதோர் வள்ளுவர் முப்பால்

என்றும் நினைவு கூர்வதாலும், நாம் வள்ளுவரை இவ்வுலகம் நிலைத்திருக்கும் வரை நினைவு கூர்வது தமிழன் ஒவ்வொருவனதும் தலையாய கடமையாகும். ஆனால் வள்ளுவர் தமிழில் தன் கருத்துகளை வடித்திருந்தாலும், எங்காவது தமிழ், அல்லது தமிழகம் அல்லது மூவேந்தர் பற்றிக் குறிப்பிட்டாரா? எனில் அதுவும் இல்லை. எனவேதான் இதனை மனித சமுதாயத்திற்கென எழுதப்பட்ட பொதுமறையாக நாம் ஏற்றிருக்கின்றோம். ஆனால் மனித நீதிக்கு விரோதமாக வடநாட்டில் எழுந்த பல நூல்களான இருக்கு வேதம், கௌடில்யரின் அர்த்தசாத்திரம், காமசூத்திரம் முதலான நூல்களைத் தழுவி வள்ளுவர் எழுதினார் என்று எஸ்.என். ஸ்ரீராமதேசிகன் குறிப்பிடுவது மிகவும் கேலிக்குரிய கருத்தாகும். திருவள்ளுவரின் நுண்புலமையை பூரணமாக விளங்கிக் கொள்ள முடியாமையினாலே பல தெளிவுரைகள் தொடர்ந்தும் எழுதப்பட்டு வருகின்றன என்பதனையும் நாம் ஈண்டுக் குறிப்பிடல் அவசியமாகும்.

இவ்வாறு திருக்குறளில் தமிழ், தமிழகம் பற்றிய இனச்சொற்கள் இல்லையென்று ஏற்றுக்கொண்டு, தமிழ், தமிழகம் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளுக்குத் தொடர்ந்தும் தொல்காப்பியம் முதலான நூல்களையே துணைக் கொள்ளல் அவசியமாகின்றது.

தொல்காப்பியம்,

“வண்புகழ் மூவர் தண் புகழ் வரைப்பு”

(பொருள் 39)

என்றும், புறநானூறு,

தமிழ்க்கெழு கூடல் தண்கோல் வேந்தே

(செய் 58 - வரி 13)

மண்திணி கிடக்கைத் தண் தமிழ்க் கிழவர்

முரசு முழங்கு தானை மூவர் உள்ளும்

அரசு எனப்படுவது நினதே பெரும்

(செய் 35 - வரி 3-5)

தண் தமிழ் பொது எனப் பொறான்

(செய் 51)

வைவக வரைப்பில் தமிழகம் கேட்பு

(செய் 168 - வரி 18)

தண்டமிழ் வரைப்பு

(செய் 198 வரி 12)

என்றும் தமிழையும், தமிழகத்தையும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

சிலப்பதிகாரம்,

இமிழ் கடல் வரைப்பின் தமிழகம் அறியத்

தமிழ் முழுது அறிந்த தன்மையன் ஆகி

தென் தமிழ்நாடு ஒருங்குகாண,

வண் தமிழ் மறையோற்கு வான் உறைகொடுத்த

தண் தமிழ் ஆசான்

ஆடல், பாடல் இசையே தமிழ்

தண் தமிழ் இகழ்ந்த ஆரிய மன்னன்

எனத் தமிழின் பெருமையை எடுத்துக் கூறுவதிலிருந்து,

இளங்கோ அடிகள் எவ்வளவிற்குத் தமிழை

நேசித்திருந்தார் என்பது புலனாம்.

மணிமேகலை,

தமிழக மருங்கில்

என்று தமிழகத்தைக் குறிப்பிடும்.

இனிக் கடைச்சங்கப் புலவர் தலைவனாக விளங்கிய நக்கீரர் பாடிய திருமுருகாற்றுப்படையே தமிழில் எழுந்த முதற் சமய நூலாகக் கருதப்படுகின்றது. எனினும் இவர் முருகனை முற்றாகத் தமிழ் மரபுகள் கொண்டு வர்ணிக்காமல், வடநாட்டுக் கந்தனின் மரபுகளையும் இணைத்துப் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆயினும் இறைவன் ஆதிசைவரான தருமிக்கு எழுதிக்கொடுத்த 'கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத்தும்பி'* எனும் செய்யுளில் இவர் குற்றம் கண்டதனால், இறைவனின் கோபத்திற்குள்ளாகி, அவர் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்ட, வெம்மை தாங்காது, திருவாலவாய்ப் பொற்றாமரைக் குளத்தில் இருந்தவாறே 'கைலைபாதி காளத்தி பாதி' எனும் பிரபஞ்சத்தைப் பாடி அவர் அருளைப் பெற்றார். இறைவன் அருள் பெற்றபின் இவர் 'கோபப் பிரசாதம்' எனும் பதிகத்தையும் பாடினார் என்பது நக்கீரரின் வரலாறுகளிற் சிலவாம். பின்னர் தம் செய்யுளில் குற்றம் கண்ட நக்கீரருக்கு இறைவன் அகத்தியர் மூலம் தமிழ் இலக்கணத்தைக் கற்பித்தார் எனப் பரஞ்சோதி

* இப்பாடல் குறுந்தொகையில் 2ஆவதாக இடம்பெற்றுள்ளது. பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணம், தருமிக்குப் பொற்கிழி அருளிய படலத்தில் இதனைக் குறிப்பிடும். சீகாளத்தி புராணமும், மற்றும் நாவுக்கரசரும் இவ்வரலாற்றைக் குறிப்பிடுவர்.

முனிவரின் திருவிளையாடற்புராணம் குறிப்பிடும். ஆனால் அகத்திய முனிவருக்கு முருகன் தமிழ் கற்பித்தார் எனத் தமிழக வரலாறுகள் குறிப்பிட்ட பொழுதிலும், வளையாபதி எனும் சமணநூல்,

ஆயும் குணத்தவ லோகிதன் பக்கல் அகத்தியன் கேட்டு
ஏயும் புவனிக் கியம்பிய தண்டமிழ்

என்பதனால் அவலோகிதா எனும் சமண முனிவரிடமிருந்தும் அகத்தியர் தமிழ் கற்றிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது.

பின் தொல்காப்பியர் (காலம்: கி.மு. 1000) முதலான 12 மாணவர்களுக்கும் அகத்தியரே தமிழ் கற்பித்தார் என்பதனால், இவர் தொடர்ந்து தமிழகத்தில் தமிழை வளர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்தார் என்பது புலனாம். நக்கீரரும் அகத்தியரிடமிருந்து தமிழ் இலக்கணத்தைக் கற்றதனாலோ என்னவோ, தமிழின் பெருமையை உணர்ந்து தன் கோபப் பிரசாதத்தில் வடமொழிக்கு எதிராக “ஆரியப் புத்தகப்பேய் கொண்டு புலம்பிற்று” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இந்த நிகழ்ச்சியையே தொல்காப்பியம் பொருள் அதிகாரம்-490இல் இடம் பெறும் பின்வரும் வெண்பா குறிப்பிடுகின்றதெனலாம்.

ஆரிய நன்று தமிழ்தீதென வுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச் - சீரிய
அந்தண் பொதியில் அகத்தியனா ராணையால்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவாஹா!

மேலும் கடைச்சங்க காலத்தில் தமிழ் அகத்துறை இலக்கியத்திற்குச் சிவனே இலக்கணம் அமைத்தவராவர். உலக இயக்கம் அற்றுப் போகாமல் இருப்பதற்காகச் சிவனே ‘அன்பினைந்திணை’ எனத் தொடங்கி அறுபது சூத்திரங்களைச் செய்து, திருவாலவாய் பீடத்தின் கீழிட்டான். பீடத்தின் கீழ் என்றும் அலகிடாத பூசகர் அன்று அலகிட்டார். அப்பொழுது ஒரு ஏடு வெளிவந்தது. அது பொருளாதிகாரமாக இருக்கக்கண்டு மன்னனுக்குத் தெரிவித்தார். மன்னனும் அது தமிழர் வாழ்வியலுக்கு வேண்டிய பொருளாதிகாரமாக இருக்கக்கண்டு மகிழ்வடைந்தான். அப்பொழுது இதற்கு உரை காண்பதிலும் இறைவன் திருவிளையாடல் புரிந்தான். பாண்டிய மன்னனுக்கு இடையாமத்தில் “உப்பூரி குடிகிழார் மகன் உருத்திரசர்மன் மூங்கையனாகையால் மெய்ப்பாட்டால் சிறந்த உரையைத் தெரிவிப்பான்” என்ற அசரீரி ஒலி கேட்டது. சிவனின் சக்தியான முருகக் கடவுளே அந்த மூங்கையனானவன். அவனும் சங்கப் புலவர்கள் இறையனாரகப்பொருளுக்கியற்றிய உரைகளைக் கேட்டவிடத்து வாளாவிருந்து, பின் மதுரை மருதனிள நாகனார் உரை கேட்டவிடத்து ஒரோவழிக் கண்ணீர் சொரிந்து மயிர்க் கூச்செறிந்து நிறுத்திப், பின் கணக்காயனார் மகன் நக்கீரர் உரைத்தவிடத்துப் பதந்தோறும் கண்ணீர் சொரிந்து மெய்மயிர் சிலிர்ப்பக் கேட்டிருந்தான். அப்பொழுது மன்னன் ‘மெய்யுரை பெற்றாம்’ என்று நக்கீரனாரின் உரையைச் சிறந்த உரையாக ஏற்றுக் கொண்டான். பின் முதற்கூத்திர உரைக்கண் “மதுரை ஆலவாயிற்

பெருமானடிகளாற் செய்யப்பட்ட நூற்கு, நக்கீரனால் உரைகண்டு குமாரசுவாமியாற் கேட்கப்பட்டது” என்ற குறிப்புமுளது. இதிலிருந்து தமிழகத்தைச் சிவலோகமாக்கிய சிவனே, தமிழைத் தனிச் சிறப்புடைய மொழியாகவும் வளர்த்தார் என்பதும் உறுதியாம். பரஞ்சோதி முனிவரும் சிவன் நாற்பத்தெட்டுப் புலவர்களுக்களித்த சங்கப்பலகை வரலாற்றைக் கூறிப், பின் மதுரை நகரைத் ‘தண் தமிழ்மொழி பயிலும் ஆலவாய்ப் பெருநகர்’ என்றனர்.

திருமூலர் வரலாற்றிலும் இத்தகையதொரு திருவிளையாடலே குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. சிவயோகியான சுந்தரன் என்பவர் பொதியமலை நோக்கி வான்வழியாக வருகையிற், தில்லை நடராசப் பெருமானை வணங்கினர். பின் சாத்தனூருக்கு வருகையில் அங்குப் பசுக்கள் தமது இடையன் இறந்தமையால் கண்ணீர் விட்ட வண்ணம் காணப்பட்டன. அதனால் அவற்றின் துன்பம் போக்கச் சித்தராகிய சுந்தரன் கூடுவிட்டுக் கூடுபாயும் சித்தியினால், மூலனின் உடலில் புகுந்து பசுக்களை அவற்றின் வீடுகளுக்குச் செலுத்திவிட்டுத் திரும்பி வந்து பார்க்கையில் அவரது உடலைக் காணவில்லை. அது இறைவனின் திருவருளே என எண்ணித் திருவாவடுதுறைக் கோயிலின் சுற்றுப்புறத்தில் இருந்த அரச மரத்தின் கீழிருந்து தவம் செய்தார். அத்தவத்தின் பயனாக அவர் அருளிய நூலே திருமந்திரமாகும்.*

* இந்நூல் திருவாவடுதுறை மடத்தில் மறைவாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. பின் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் சீகாழிப் பிள்ளையார். வெளிப்படுத்தினார் என்பர்.

இந்நூலில்,

ஆரிய முந்தமிழும் உடனே சொலி (செய். 65)

தமிழ்ச்சொல் வடசொல் எனும் இவ்விரண்டும் (செய். 66)

சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ் வேதம் (செய். 76)

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே (செய். 81)

என்றெல்லாம் இவர் கூறுவதிலிருந்து, சிவன் இவரையும் தமிழ் வளர்க்கும் பணிக்கு ஒரு கருவியாகக் கொண்டார் என்பது அறிவுறுத்தப்படுகிறது.

மாணிக்கவாசகர் திருவாசகத்தில்,

பாண்டி நாட்டைப் பழம் பதியாகத் (கீர்த்தித் திருவகவல்)

அப்பாண்டி நாட்டை சிவலோகமாக்குவித்த

(திரு அம்மானை)

தண்ணார் தமிழளிக்குந் தண் பாண்டி நாட்டானை

(திருவாசகம் அம்மானை - 10)

எனச் சிவனையே தமிழ் வளர்க்கும் பாண்டியனைப் போற்றிப் பாடுகின்றனர்.

தேவார ஆசிரியர்களில் அப்பர் “தமிழோடிசை பாடல்” என்றும், சம்பந்தர் “செந்தமிழர் தெய்வ மறைநாவர்” என்றும், சுந்தரர் “செந்தமிழ்பாட்டே அர்ச்சனை” என்றும் கூறியருளினார்கள்.

இவ்வாறு வரலாற்றடிப்படையில் தமிழ் இலக்கியங்களை ஆராய்வோமானால் தமிழ், தமிழகம் எனும் சொற்கள் மிகவும் தனித்துவமான முறையில் பேணப்பட்டு வந்துள்ளமையை நாம் அவதானிக்கலாம். இந்த மரபு கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டு மகத நாட்டு அசோகச் சக்கரவர்த்தியின் கல்வெட்டுகளில் (கல்வெட்டு II) தன் உறவு நாட்டினராகத் தெற்கேயுள்ள சோழர், பாண்டியர், சத்தியபுத்திரர்கள், தாமிரபரணர்கள் பற்றிய அரசுகள் பற்றிக் குறிப்பிடுவதன் மூலம் அங்கும் பேணப்பட்டுள்ளது என்பது புலனாம்.

இனி ஏன்? எவ்வாறு? தமிழ் - தாமிழி, திரமிள - திராவிள - திராவிட எனத் திரிபடைந்து, இன்று தமிழர்கள், திராவிடர்கள் என அழைக்கப்படுகின்றார்கள் என்பதனை ஆராய்வோம். வடநாட்டில் சரஸ்வதி நதிக்கரையில் வாழ்ந்த பிராமணர்களே வேதமந்திரங்களைக் கண்டுபிடித்து உலகுக்கு அறிவித்தனர் என்பர். பின் சரஸ்வதி நதி மிகவும் அதிக நீர்ப்பெருக்கமும், மாபெரும் வெள்ளப் பெருக்கைக் கொண்டு அகலமான நதியென்று இவர்களாற் போற்றித் துதிக்கப்பட்ட நதி வரண்டதனாலும்,* இந்நதிக்கரையில் வாழ்ந்த சரஸ்வத்

*வேதப் பிராமணர்கள் சரஸ்வதி நதிக்கரையில் தீ ஓம்பி இயற்கை வழிபாடு செய்யும் மரபினர். அதனால் இறை, மறை பொருளாய் உறைந்திருக்கும் இயற்கையைச் செயற்படுத்தி மழைவளம் குன்றாது காத்து, மன்னனையும், குடிகளையும், பிற உயிர்களையும் நிறைவாக வாழவைப்பவர்கள், என்று உயரிய நிலையில் வைத்து மன்னர்களும் தலைகுனிந்து வணங்கும் நிலையில் உள்ளவர்கள். அப்படியானால்

பிராமணர்கள் கிழக்கே கி.மு. 2000 ஆம் ஆண்டளவில் கங்கை - யமுனை நதிப்பிரதேசங்களான உத்தரபிரதேசம், பீகார், மகதம், வங்கம் வரை பரவினர் என்றும், பின் தெற்கே கொங்கணம், கர்நாடகம், கேரளம், தமிழ்நாடு, ஆந்திரநாடு வரை புலம் பெயரலாயினர் என்றும் வி.என். குட்வர் கருதுவர்.* மேலும் இவ்வாறு புலம் பெயர்ந்து பரவிய பிராமணர்களை, ஸ்கந்தபுராணம் இரு பிரிவுகளுக்குள் உள்ளடக்குகின்றது. முதலாவது பிரிவினரைத் சரஸ்வத், கன்யாகுப்ஜ, மைதிலி, கௌட, உத்கல என்ற பிரிவினரைக் கௌட பிராமணர்கள் என்றும், இரண்டாவது பிரிவினரைத் திராவிட (தமிழ்) தைலங் (தெலுங்கு) கர்நாட (கர்நாடகம்) மத்தியதேசி (மகாராஷ்டிரம்) கூர்ஜர (குஜராத்), செளராஷ்டிரம்

அவர்கள் நெஞ்சாரப் போற்றித் துதித்த (இருக்கு வேதத்தில் மட்டும் சரஸ்வதியைப் போற்றி 75 மந்திரங்கள் உள்) சரஸ்வதி நதி ஏன் சுவடு அறியப்படாமலே மறைந்து ஒழியவேண்டும். இதற்கு அன்பில்லாமல் செய்யப்படுகின்ற வெறும் கிரியைகளே காரணம் ஆகலாம் என்பதில் தவறில்லை. இதனையே திருமூலரும்,

சத்திய மின்றித் தனிஞானந் தானின்றி
ஒத்த விடயம்விட் டோரும் உணர்வின்றிப்
பத்தியும் இன்றிப் பரனுண்மை யின்றிப்
பித்தேறும் மூடர் பிராமணர் தாமன்றே

(திருமந்திரம், செய்.231)

குறிப்பிடுவர்.

* V.N. Kudva, History of the Dakshinatya Saraswats, Samyukta Gowda Saraswata Sabha, Chennai - 17. இக்கருத்து தமிழ் அந்தணர் வரலாறு, தொகுதி I, பக்.522-இல் எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.

எனும் திராவிடப் பிராமணர்கள் என்றும் இனம் காண்கிறது. பின்னர் வட இந்தியாவில் ஏற்பட்ட பஞ்சம், படையெடுப்புகள் காரணமாகக் கௌடபிராமணர்களும் கோவா, கர்நாடகம், கேரளம், தமிழ்நாடு, ஆந்திர நாடுகளுக்குப் புலம் பெயர்ந்தார்கள் என்பர் கே.சி. லட்கமி நாராயணன்.*

இவ்வாறான புலம்பெயர்வுகளினாற் தமிழக மண்ணில் வடநாட்டார் செல்வாக்கு அதிகரிக்கலாயிற்று. அதனால் தமிழ் செந்தமிழ் நிலையினின்றும் நழுவிக்கொடுந் தமிழாகும் நிலைக்குள்ளாகிற்று. இதற்கு இன்னோர் வரலாற்று நிகழ்ச்சியும் காரணமாகக் கருதப்படுகின்றது.

அகத்தியர் முனிவர் தென்னாடு போகையில் துவாரகையைச் சேர்ந்த பதினெண்வேளிர் அரசர்களையும், குடிகளையும், அருவாளர்களையும் அழைத்துச் சென்று குடியமர்த்தினார் எனத் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினியார்க்கினியர் குறிப்பிடுவர்.

இவ்வாறு கொண்டுவரப்பட்ட அருவாளர் தொண்டை மண்டலத்தில் (காஞ்சி) குடியமர்த்தப் பட்டதனால், தொண்டை மண்டலம் 'அருவாளர்' நாடாகிப், பின் 'அருவாளர்' என்போர் தமிழராகினர் என்பது அருவாளர் வரலாறாகும். இந்த அருவாளர் சமண சமயத்தைத் தமிழ்நாட்டுக்குக் கொண்டு வந்தவர்

* தமிழ் அந்தணர் வரலாறு, தொகுதி I, அத்தியாயம் - 14, "சரஸ்வதி பிராமணர்கள்", பக்.551-552.

என்பதற்கு நெல்லூர் மாவட்டத்தில் கண்டகூர் தாலுகாவைச் சேர்ந்த மாலகொண்டா எனும் மலையில் உள்ள குகையொன்றில் கி.மு. 8ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த கல்வெட்டொன்று சான்றாகும். இக்கல்வெட்டு பிராகிருத மொழியில் பிராமி எழுத்தில் பின்வருமாறு பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. “அருவாஹி(ள) குலத்து நந்த செட்டி மகன் சிறிவீரிசெட்டி செய்வித்த குகை”* என்பது அதன் வாசகமாகும்.

வேளிர் குலச் சிற்றரசர்கள் மூவேந்தர் ஆட்சிக்குப்பட்ட பொதியமலை, சேரநாட்டு மலைப் பிரிவுகள், கோனாடு போன்ற பகுதிகளில் ஆட்சி புரிந்தவர் ஆவர். புறநானூறும் இவ்வேளிர் குலத்தோர் வடபுலத்திலிருந்து கொண்டு வந்து அமர்த்தப்பட்டோர் என்பதனை உறுதிசெய்யும்.**

இவ்வாறு தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர் கூற்று, கல்வெட்டு, மற்றும் புறநானூற்றுச் செய்திகள் தமிழகத்தில் ஊடுருவிய புதிய

* Annual Report of South Indian Epigraphy, 1938 (No. 531 of 1937 - 38).

** நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிச்
செம்பு னைந்து இயற்றிய சேண் நெடும் புரிசை
உவரா ஈகைத் துவரை ஆண்டு
நாற்பத்து ஒன்பது வழி முறை வந்த
வேளிருள் வேளே (புறம் - செய். 201)

(இது விச்சிக்கோ எனும் வேளிர் அரசனிடம் சென்று பாரி மகளிரை மணம் புரியும்படி கபிலர் கோரிய பொழுது வேளிர்குல வரலாற்றைக் குறிப்பிட்டதாகும்.)

சமூக வளர்ச்சிகளை அறிவுறுத்தியுள்ளன.* இனி இவ்வாறு வந்த புதிய சமூக பாரம்பரியங்களுடன் தமிழ் - திரமிள - திராவிள - திராவிட எனப் பல நிலைகளில் திரிபு பெற்று வளர்ந்த நிலைகளை ஆராய்வாம். மைசூர் நாட்டுச் சாசனம் ஒன்று “நந்தி சங்கத்தோடு கூடிய திரமிள சங்கத்து அருங்கலான் வயப்பிரிவை”க் குறிப்பிடும். அச்சாசனம் பின்வருமாறு “ஸ்ரீமத் திரமிள ஸங்கேசமின் நந்தி ஸங்கேஸ்தி அருங்கலா அன்வயோ பாதி நிஸ்ஸேஷ ஸாஸ்த்ர வாராஸி பாரகை ஹி.”** மேலும் வச்சிர நந்தி எனும் சமணகுரு கி.பி. 470இல் ஏற்படுத்திய திராவிட சங்கம் பற்றி ‘தர்சனசாரம்’ எனும் நூலில் அதன் ஆசிரியர் தேவசேனர குறிப்பிட்டுள்ளார்.*** ஏற்கனவே வடமொழி

* இவ்வாறு புதிய சமூகங்களின் வருகையினால் ஏற்பட்ட மொழி வளர்ச்சியினைத் தொல்காப்பியர்

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்
தங்குறிப்பினவே திசைச் சொற் கிளவி (தொல். எச். 4)

வட சொற்கிளவி வடவெழுத் தொரீஇ
எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லாகுமே (எச். 4)

கூறுவதனாலும் உணரலாம்.

**Epigraphia Carnatica, Vol.V, Hassan Taluk, 131, Arsikera Tq,

*** இவ்வாறு சமணரால் அமைக்கப்பட்ட தமிழ்ச்சங்கத்திலேயே சீவகசிந்தாமணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி, பெருங்கதை முதலான நாவல் நூல்கள் எழுதப்பட்டனவாம். இவற்றுள் பெருங்கதையில் இடம்பெறும் உதயணன் வரலாற்றினை, இரண்டாம் தமிழ்க் கழகத்தில் மாகீர்த்தியாகிய நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் அவைக் களத்திலிருந்து அகத்தியர் முதலானோரால் செய்யப்பட்ட கலியும், குருகும் முதலான நூல்களை ஆய்ந்து எழுதப்பட்டது என்பர்.

ஸ்கந்தபுராணத்தில் 'திராவிடப் பிராமணர்கள்' பற்றி இடம்பெற்ற குறிப்பினைப் போல, சமணருடைய இலக்கியங்களிலும் தமிழ் - திரமிள, திராவிட திராவிடி எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமையை நாம் அவதானிக்கலாம். மேலும் சமவாயங்கன சுத்த எனும் சமணநூல் (கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டு) தாமிழி, வம்மி (பிராமி) முதலான 18 வகையான எழுத்துகள் இந்தியாவில் பாவனையிலிருந்ததாகவும் குறிப்பிடுவதால், தமிழ் எழுத்து 'தாமிழி' எனப்பட்டதும் புலனாம். மேலும் கலிங்க நாட்டில் தமிழ் "திரமிர" எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமையையும் நாம் அறிய முடிகின்றது. கலிங்கமன்னன் காரவேலவின் காலத்தில் (கி.மு. 155) "திரமிரதேச சங்காதம்" அதாவது தமிழ் மூவேந்தரின் கூட்டுப்படையைக் காரவேல முறியடித்துப், பாண்டியர்களிடமிருந்து முத்துகளைப் பெற்றதாக அவனது கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும். மேலும் பிராகிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட ஈழத்துப் பிரமிச்சாசனங்கள் தமிழை - தமேட - தமிழ் - எனத் திரிபு படவே குறிப்பிட்டுள்ளன. கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவரான குமரில பட்டர் ஆந்தர் - த்ராவிட பாஷா என்கையில் தமிழைத் 'திராவிட' எனக் குறிப்பிடுவர். ஆதி சங்கரர் தமது செளந்தர்ய லஹரியில் 75ஆம் ஸ்லோகத்தில் திருஞான சம்பந்தர் தமிழில் ஞானம் பெற்றிருந்தமையால், அவரைத் 'த்ராவிட சிசு - தமிழ்க் குழந்தை' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.* ஸ்கந்த புராணம் குறிப்பிட்ட

* கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட 'லலிதவிஸ்தாரம்' எனும் பௌத்த நூல் 'திராவிடி' எனத் தமிழைக் குறிப்பிட்டுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

திராவிட பிராமணர்கள் என்ற மரபினை அடியொற்றித் தமிழ்ப் பேரகராதி (1982) திராவிடம் எனும் சொல்லிற்கு, தமிழ்நாடு, ஆந்திரம், கன்னடம், மகாராஷ்டிரம், கூர்ச்சரம் (குஜராட்) எனும் மாநிலங்கள் பஞ்ச திராவிட தேசங்கள் எனக் குறிப்பிட்டாலும், திராவிட பாஷையாகத் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளு முதலிய மொழிகளையே குறிப்பிடும். ஏனெனில் குசராட்டி மொழியும், மராட்டி மொழியும் சமஸ்கிருத மொழியின் தாக்கத்தினால், அதன் திராவிட மொழி மூலங்களை முற்றாக இழந்து விட்டமையே காரணமாகும். எனவே இவர்கள் இனத்தால் திராவிடராயும், மொழியால் ஆரியராகவும் அடையாளம் காணப்படுகின்றனர் என்பது புலனாம். ஆந்திர மொழி, கன்னட மொழிகளிற் சமஸ்கிருதத்தின் தாக்கம் இருந்த பொழுதிலும், இவை மொழி மூலங்களை இன்னமும் பேணியிருப்பதனால் தமிழின் ஒன்றை விட்ட சகோதரிகளாக வாழ்ந்து வருகின்றன. ஆனால் மூவேந்தர்களுள் இமயம்வரை சென்று “வில்” பதித்த பரம்பரையினரான சேர மன்னர்களும் சேரநாடும், மொழியும் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டு முதலாகவே தனித்தியங்கலாயின. அதனால் தமிழும், சமஸ்கிருதமும் கலப்புற்று உருவாகிய “மலையாளம்”, தமிழின் கூடப்பிறந்த சகோதரியாக இனம் காட்டிக் கொள்கின்றது. கடைச்சங்கத் தமிழ் இலக்கியமான பதிற்றுப்பத்து, பத்துச் சேரமன்னரின் வீர, தீரங்களைப் போற்றும் நூலாகும். ஈழத்திலும் சேரநாட்டின் மரபுகளே அதிகமாகப் பேணப்பட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. குறிப்பாக ஈழத்தமிழர் பேச்சு

வழக்குகளுக்கும், மலையாளப் பேச்சு வழக்கிற்கும் ஒற்றுமை மிக அதிகமாகும்.

மேலே ஆராய்ந்து காட்டியதன்படி ‘திராவிடம்’ எனும் பெயர், வடநாட்டவரால் தமிழுக்கு இட்ட பெயர் என்பது உறுதியாம். இனி இதுவரை அவதானித்த வரலாறுகளுக்கு முரணான வகையில், ‘திராவிட’ எனும் சொல்லுக்கு வேறோர் விளக்கமும் தரப்பட்டுள்ளது. அதன்படி துறு-வித் (Dru-Vid) “வன அறிவுடைய திராவிடரை” அகத்திய முனிவர் தென்னகத்தில் குடியமர்த்தினார் என்பர். இவர்களே ‘திராவிடர்’ என்போர் என்பர் சிலர்.*

மற்றுச் சாமி. அப்பாத்துரை தமிழர் பூர்வீகத்தை மத்திய தரைக்கடல் பகுதியின் பழைய நாகரிகங்களுடன் தொட்டு ஆராய்ந்து, பின் கிரேக்கத்தின் பூர்வீக குடிகளின் மொழியான தர்மிலை (Tarmilai) தமிழின் மூலமொழியாகலாமா? என ஐயுறுவர்.**

இந்த ஆய்வுகளின் முடிவில் நாம் கண்ட உண்மையென்னவெனில், ‘திராவிடம்’ என்ற சொல் ஏறக்குறைய ஓரியல்புடைய இனம், மொழி, கலை,

* தமிழக அந்தணர் வரலாறு, அத்தியாயம் 19, பேராசிரியர் த.ந. கணபதி, “ஆரியப் படையெடுப்புக் கொள்கை - இந்திய அறிஞர்களின் ஆய்வு முடிவுகள்”, பக். 726.

** சாமி. அப்பாத்துரை, தரணியெங்கும் தமிழ் வளர்ப்போம். பக். 13-14, முதற்பதிப்பு 1999, ரமி இசைத்தட்டு நிறுவனம், கனடா. மேலும் பார்க்க - எஸ். தியாகராஜா, ஈழத்துத் தமிழரின் ஆதிச்சுவடுகள், பக். XVI-XVII, முதற்பதிப்பு, 2004, தேசம் இலண்டன்.

கலாசாரத் தொன்மங்களின் அடிப்படையில் பொதுச் சொல்லாகவும், இவையெல்லாவற்றையும் நெகிழ்விடாது கட்டிக்காக்க முயல்கின்ற தமிழையும், தமிழரையும், தமிழ் நாட்டையும் சிறப்பாகக் குறிப்பிடும் சொல்லாகவும் காணப்படுகின்றது. அதனாலேயே மொழி ஆய்வாளரான ரெபேர்ட் கால்டுவெல் தமிழுடன் நெருக்கமான மொழியியல்புகளைக் கொண்ட மொழிகளையும், இனங்களையும் குறிப்பிடத் தாம் 'திராவிடம்' என்ற சொல்லைக் கையாண்டதாகக் குறிப்பிடுவர்.*

இன்று இந்தியா எங்கனும் தமிழோடு தொடர்பான 23 மொழிகள் இருப்பதாக ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இவர்களுள் தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், துளு மொழி பேசுவோர் மொழியாலும், இனத்தாலும் மிக நெருக்கமானவர் ஆவர்.

* பலுசிஸ்தானத்தில் பேசப்படும் ப்ராஹியி மொழி திராவிட மொழியியல்பைக் கொண்டதாயினும், அவர்கள் இனத்தால் ஈரானியர்கள். அதுபோலவே குசராட்டிரர், மகாராஷ்டிரர் இனத்தால் திராவிடர் ஆயினும், மொழியால் ஆரியராக அடையாளப்படுத்தப் பட்டுள்ளார்கள். வங்காளம், அஸாம், நேபாளம் மக்கள் இனத்தால் மொங்கோலியர் ஆயினும் மொழியால் சமஸ்கிருத மொழிச் செல்வாக்குடையவராகையால் வடஇந்தியர் ஆகின்றார்கள். இவ்விதமே இந்தியா முழுவதும் பரவி வாழும் பிராமணர்கள், வடமொழியைக் கைவிடாது பேணி ஓரளவிற்கு இனக் கூறுகளையும், பூர்வீக வரலாறுகளையும், மரபுகளையும் பேணியிருப்பினும், மாநிலங்களின் மொழிகளைத் தாய்மொழியாக ஏற்று, அந்த மொழிகளாலே அடையாளம் காணப்படும் குழப்பத்திற்குப்பட்டவர்கள் தான். இனித் தமிழகத்தில் தமிழ் மரபில் வந்த அந்தணர்களும் இன்னும் அதிகக் குழப்பத்திற்குள்ளாகி இருப்பதும், ஆய்வாளர் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டியனவாம்.

இனித் தமிழ் நாட்டுக்குள்ளேயே ஆராய்வோம். நீக்ரோ பழங்குடியினர், பழைய அவுஸ்திரேலிய குடியினர், மற்றும் மத்திய தரைக் கடற் பிராந்திய இனங்கள், மற்றும் பழைய சுமேரிய இனங்கள், மொங்கோலிய இனத் தொடர்புடைய இயக்கர், நாகர் எனப் பல்லினக் கலப்புடைய திராவிடக் குடியினர் அனைவரும் இன்று திராவிடர்கள் என்றே அழைக்கப்படுகின்றார்கள். இவர்கள் அனைவரும் தமிழ் மொழித் தொடர்புடைய மொழிகளையே பேணி வருவதும் சிறப்பான இயல்புகளாம். இது காலம் காலமாக மனித இனம் பிணைப்புற்று வாழ்ந்ததனை எடுத்துக் காட்டும் அடையாளச் சின்னமாகும். இப்படியான குழநிலைக் குழு கூட்டமைப்புகள் மிக மிக அவசியமாகும். ஒருவனின் எல்லா உறுப்புகளும் நலமுடன் இயங்கும் பொழுதே அவன் ஆணைகளாகத் திகழவும், வீரதீரச் செயல்களைப் புரியவும் ஆற்றல் பெறுகின்றான். இவ்விதமே “வையக வரைப்பில் தமிழகம் கேட்கப்பட வேண்டுமானால்” சகலநிலைகளில் வாழும் பழங்குடியினரின் அடிப்படை உரிமைகள், மற்றும் வாழ்வின் நலன்கள் யாவும் அரசினாற் கவனிக்கப்பட்டு, அவர்களையும் தமிழகத்து மன்னர்களாக முடிசூட்டுதல் அவசியமாம்.

இன்றைய ஆய்வுகளின் பெறுபேறுகள்

மேலும் உலகளாவிய அளவில், பனிக்கால முடிவில், பனிப் படலங்கள் உருகிப் பெரும் வெள்ளங்கள் ஏற்பட்டுப் பல நாகரிகங்கள் அழிந்து போயின என்ற கருத்துப் பலம் பெற்றிருக்கின்றது.

அதனாலோ என்னவோ இன்று ஆய்வாளர்கள் தென்குமரிக்கண்டம் கடலுட் தாண்ட வரலாறுகளும் உண்மையெனக் கருதத் தொடங்கினர். மாலை தீவில் நடந்த அகழ்வாய்வுகள் அங்கு சிவ வழிபாட்டு இயல்புகளைக் காட்டியுள்ளன. இலங்கைத் தீவின் வரலாறுகள் மூன்று வெவ்வேறு கால கட்டங்களில் ஏற்பட்ட அழிவுகளில் இடம்பெற்ற நிலப்பரப்புகள் மிகவும் பரந்தவை எனக் கூறியுள்ளன. இப்படியான தென்னிந்திய மாநிலத்தின் பெரும்பகுதி இன்று கடலுட்தாண்டு கிடக்கின்றன என்பது உண்மையே. ஆனால் 10,000, 16,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் கடல் கொண்டு அரித்துவிட்ட தடயங்கள் ஏதாவது கிடைக்கலாமா? என்ற நோக்கில் 1985 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் உலக நாடுகளின் பொருளியற் சமூக அமைப்பின் (UNESCO's) அரசுகளின் கடலாய்வுக் கூட்டகம் (Inter - Governmental Oceanographic Commission) 13 நாடுகளின் 45 கப்பல்களுடன் இந்துமாக் கடலில் ஆய்வு செய்தது. இந்த ஆய்வின் போது பழைய கொண்ட்வானாக் கண்டத்தின் (150-180 கோடியாண்டுகளுக்கு முற்பட்ட) பன்மலைத் தொடர்ச்சிகள் துண்டங்களாகப் பரந்து கிடப்பதனையே காண முடிந்தது. இன்று நாம் வரைந்து வைத்திருக்கின்ற புவியியற்படம் கி.மு. 7000 வருடங்களுக்குப் பின்னர் தான் உருவாகியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அதிலும் இடையிடையே மாற்றங்கள் உண்டு. மில்னி கிளென் (Milne Glenn) (பனிப்படலங்கள் உருகுவதனால் ஏற்படும் கடற்பெருக்குகளினால், நிலவியல் மாற்றங்களை அறியும் நிபுணராவர்) வரைந்து

காட்டியுள்ள புவியியற் படம் கூடக் குமரிக்கண்டத்தின் நிலப்பரப்பின் படிமுறையான அழிவுகளைக் காட்டவில்லை எனலாம்.

எவ்வாறாயினும் தோர் ஹயர்தால் (Thor Heyerdahl) யூபரிஸ் - தைகிரிஸ் நதிக்கரை நாகரிகங்களை ஆய்வு செய்து மூன்று இயல்புடை நாகரிகங்களை அங்கு இனம் கண்டுள்ளார். முதலாவதாகக் கற்காலம் முதலான வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட வாழ்வு முறைகளைக் கொண்ட மெசொபொட்டேமிய நாகரிகம். இரண்டாவதாக ஆடை ஆபரணங்கள் (பொன், வெள்ளி, பிளாட்டினம் போன்ற உலோகங்களில் மற்றும் வைரக்கற்கள் பதிக்கப் பெற்றவை) அணிந்த நாகரிக மக்களாகிய சுமேரியர் நாகரிகம். மூன்றாவதாக சுமேரிய இலக்கியங்களைத் தம் மொழியில் மொழிபெயர்த்துக் கொண்ட பாபிலோனிய நாகரிகம் ஆவன. இவர்களுட் சுமேரிய நாகரிகம் வெள்ளப் பிரளயத்தின் பின் புலம்பெயர்ந்து குடியமர்ந்தோரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புதியதொரு சமூகத்தின் நாகரிகமாகும். இச் சுமேரியர்கள் தம் பழைய நாகரிகம் நகர அமைப்புடன் கூடியதும், உயர் சிந்தனைகளைக் கொண்டதாயுமிருந்தது என்றும், அதனிடமிருந்து இந்த வெள்ளப் பிரளயமே தம்மைத் தாயகத்திலிருந்து துண்டித்து விட்டது என்றும் கருதுவர். அதனோடு அவர்கள் மொழியும் தனியியல்புகளைக் கொண்டது. எனவே ஆய்வாளர்கள் இவர்கள் கிழக்கிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்து குடியமர்ந்தவர்களா? என ஐயுறுவர். ஏனெனில் இவர்கள் நாகரிகம் சுமேரியாவின் முன் பின்

நாகரிகங்களுடன் தொடர்பில்லாத தனியியல்புகளைக் கொண்டிருப்பதும் இதற்காகிய காரணங்களில் ஒன்றாகும்.

குமரிக் கண்டத்துள் தமிழரது நாகரிகம் கடலுட்தாண்ட பொழுது மக்கள் சிதறுண்டு பல திக்குகளையும் நோக்கிச் சென்று குடியமர்ந்ததனால் சுமேரியாவில் இப்படியான ஒரு புது வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்று சில ஆய்வாளர் கருதுவர். மாலை தீவில் இலிங்கங்கள், கம்போடியாவில் இலிங்கங்கள், சுமேரியாவில் இலிங்கம், அத்துடன் எகிப்திலும் தூணின் மீது வைக்கப்பட்டிருக்கும் கூம்பு வடிவக்கல் (In ancient Egypt in Conical ben Benstone, Perched atop a Stone Pillar - Graham Han Cock, மு.கு., பக். 243) முதலான யாவும் ஒரு பொது மூலத்திலிருந்து வந்திருக்கலாமா? என்ற எண்ணங்கள் அடிக்கடி ஆய்வாளர் உள்ளங்களில் தோன்றுவது இயல்பாகி விட்டுள்ளது.

இவையெல்லாவற்றையும் சீர்தூக்குகையில் குமார்க்கண்டம் கடலுட் தாண்ட பொழுது தமிழர்கள், புலம் பெயர்ந்து பல திக்கிலும் சென்று, தம் நாகரிகங்களைத் தொடர்ந்தும் குடியமர்ந்த மண்ணில் வளர்த்திருக்கலாம் என்று கருதுவதிற் தவறாகாது. ஏற்கனவே இத்துறையிற் பல ஆய்வுகளும் இடம் பெற்றுள்ளன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆரியர் - ஆரியம்

(கருத்தாய்வு)

‘ஆரியர்’ என்ற சொல், இந்தோ - ஐரோப்பிய இனத்தைச் சேர்ந்த ஒரு குழு மக்கள் கி.மு. 2500 அளவில் தென்னோக்கி நகர்ந்தபோது தம்மை ‘ஆரியர்’* என அழைத்தனர் என்பதனால் இது ஒரு இனத்தைக் குறிப்பதாகப் பொருள் தருகின்றது. அதனால் இன்று இந்தோ - ஐரோப்பிய இன மொழிகளைப் பேசுபவர் எவராயினும் அவர்களை ஆரியர் என்பர். எனவே இவர்களுள் பிரித்தானியாவிற்குள் ஆங்லோ - சாக்சன் (Anglo - Saxon) குடிகள் புகமுன் வாழ்ந்தவரான கெல்ரிக் (Celtic) மொழிப் பேச்சுடைய மக்களும் உள்ளடங்குவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. ஆனால் ஜேர்மனியின் நாஜிக் கட்சியினர் செமிற்றிக் (Semitic) இனத்தைச் சேர்ந்த யூதர் முதலான பிற வெள்ளை நிற மக்களை ஆரிய இனத்திற்குள் அடக்க முழுமையாக மறுத்துவிட்டனர். அதனோடு சிலவிக் (Slavic) இனத்தைச் சேர்ந்த ரஷ்யர்களையும் இரண்டாம்தர மக்களாகவே கருதினர். அதனால் ஜேர்மனியர், ஐரோப்பிய ஆரியருட் தாமே மேலானவர்கள் என்றும், மற்ற அனைவரையும் ஆளும் தகைமை

* New Oxford Advanced Learners Dictionary, பக். 73, 7th Edition, Oxford University Press.

தமக்கேயுரியதென்றும் கருதினார்கள். இவர்களின் கருத்துப்படி, ஐரோப்பாவைத் தாயகமாகக் கொண்டு பொன்னிறம் அல்லது வெண்மை நிற முடியும், அதற்கிணைவான செம்மை கலந்த வெள்ளைத் தோலும், நீண்ட மூக்கும், பழுப்பு அல்லது நீல நிறக் கண்களும் கொண்ட உயரிய தோற்றமுடைய கௌகேசியன் (Caucasian) இனத்தவரே ‘ஆரியர்’ என விளக்கமளிப்பர். ஆரியரை அடையாளம் காண்பதில் இவ்வாறான கருத்துகள் இருப்பினும், இன்றும் திட்டவட்டமாக இவர்களின் ‘தாயகம்’ அடையாளம் காணப்படவில்லை. எனினும் வட ஐரோப்பா, அல்லது ரஷ்யாவின் வடபகுதி அல்லது ஆர்ட்டிக் கடற்பிராந்தியம், அல்லது கிழக்கு உக்ரைன் அல்லது வடமத்திய ஆசியா போன்ற பகுதிகள், ஏதாவதொன்றில் தோன்றிப் பின் பல பாகங்களுக்கும் பரவியிருக்கலாம் என்பது ஆய்வாளர்களின் ஊகங்களாகும்.

இவர்களின் புலம்பெயர்வுகளின் ஒரு கட்டத்தில் கி.மு. 2000ஆம் ஆண்டளவில் கிரேக்கத்தில் குடியமர்ந்து பழங்குடிகளுடன் கூடி வாழ்ந்ததனால் உருவாகிய மொழியே “கிரேக்கம்” என்பர். கெல்ரிக் மொழி பேசிய பழங்குடி மக்கள் மேற்கே பிரித்தானியா, அயர்லாந்து, பிரான்ஸ், ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல், வடஆப்பிரிக்கா, தென் இத்தாலி, கிரேக்கம், சின்ன ஆசியா எனப் பல பாகங்களிலும் பரவியிருந்தனர். இவர்களும் சின்ன ஆசியாவிற்குள் குடியமர்ந்தவர்களையே பைபிளின் புதிய ஏற்பாடு ‘கலாத்தியர்’ எனக் குறிப்பிடும்.

இதுபோலப் புலம்பெயர்ந்த குழுவினர் ஈரானுக்குள் குடியமர்ந்த காலத்தில் உருவாகிய மொழி “ஈரானிய மொழி” என்றும், பின் வடமேற்கு இந்தியாவூடாக நகர்ந்து இமாலய மலையடிவாரம் முதல் கங்கை வரை குடியமர்ந்த காலத்தில் உருவாகிய மொழி ‘சமஸ்கிருதம்’ எனவும் மொழியியல் ஆய்வுகள் தெளிவுபடுத்தியுள்ளன. அதனால் ஈரானிய மொழியை இந்தோ - ஈரானியம் எனவும், சமஸ்கிருத மொழியை இந்தோ - ஆரியம் எனவும் இனம் கண்டனர். ஈரானிய மத நூலான அவெஸ்தாவின் வழிபாடுகளுக்கும், இந்தியாவிற்குள் புகுந்தபின் உருவாகிய இருக்குவேத வழிபாட்டிற்கும் பல ஒற்றுமைகள் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன.* இனி வடமொழியில் உருவாகிய இருக்குவேதத்திலே தான் முதன் முதலாக ‘ஆரியர்’ எனும் சொல் (33 தடவைகள்) குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே உலக இலக்கியங்களுள் முதன் முதலாக ‘ஆரியர்’ என்ற சொல் இடம் பெறுவது

* அண்மையில் மைக்கல் (Michael Wood) இந்திய ஆரியரின் இருக்குவேத வழிபாடுகளுக்கும் ஈரானியரின் அவெஸ்தா நூலின் வழிபாடுகளுக்கும் மற்றும் சமஸ்கிருத மொழிக்கும், பழைய ஈரானிய மொழிக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமைகளை உறுதிசெய்துகொண்டு, ஈரானியரின் தொல்லியற் தடயங்களை ஆராய்வதற்கும் அங்கு சென்றிருந்தார். அப்போது அங்கு வேதகால ஆரியரைப்போல் குதிரைகளால் இழுத்துச் செல்லப்படும் 4 சில்லு வண்டிகளின் பாவனை, மற்றும் சோமபானம் அருந்தும் முறைகள் இருந்ததற்கான சான்றுகளையும் அவதானிக்க முடிந்தது. அதனால் வேதகால ஆரியர்கள் ஈரானூடாக இந்தியாவிற்குள் நகர்ந்தார்கள் என்ற கருத்தினை மேலும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

இருக்குவேதத்தில் எனில் மிகையாகாது. அதனால் இந்தோ - ஐரோப்பியம் எனும் ஒரு பெரிய வட்டத்தினுள் (கிரேக்கம், லத்தீன், ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜேர்மன், சுவீடிஸ், ரஷ்யன், பிற ஐரோப்பிய மொழிகள், சமஸ்கிருதம், ஈரானிய மொழி) வைத்து ஆய்கையில், இம்மொழிகளிடையே உள்ள ஒற்றுமைகள், இனம் காணப்பட்டுள்ளன. அதனோடு இந்தியாவிற்குள் குடியமர்ந்த காலையில் ஏற்பட்ட திராவிட மொழிச் செல்வாக்கினையும் சமஸ்கிருதம் ஏற்றிருந்ததற்கான சான்றுகளும் அவதானிக்கப் பட்டுள்ளன. இவர்கள் படைஎடுத்து வருகையில், இந்துநதிக் கரையோரமாக வளர்ந்திருந்த நகரநாகரிகம் சுமேரிய நாகரிகத் தொடர்புடையதாக இருந்தது. இவர்கள் சமாதானப் பிரியர்களாக வாழ்ந்தவராகையால் படை எடுப்புகளைச் சமாளிக்க முடியாதவர்களாக இருந்துள்ளார்கள். இவர்கள் நிறத்தால் பொதுநிறம் அல்லது கரிய நிறமுடையவர்களாக இருந்தமையால் இருக்கு வேதகால ஆரியர்கள் இவர்களைத் 'தாசர்கள்' என்றும், 'தஸ்யுக்கள்' என்றும் நிறவேறுபாடு காட்டிக் குறிப்பிட்டனர். தாம் மேலான 'ஆரிய இனம்' எனும் தொனியில் 33 இடங்களில் 'ஆரியர்' எனக் குறிப்பிடுகையில், 8 இடங்களிற் தாசர்களுக்கு எதிராகவும் 7 இடங்களில் தஸ்யுக்களுக்கு எதிராகவும் குறிப்பிட்டுள்ளமை அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது.*

*சேக்கிழார் அடிப்பொடி முதுமுனைவர் டி.என். இராமச்சந்திரன் கட்டுரை, 'வியத்தகு ஆரிய நாகரிகம்', பக். 616-620, இடம்பெற்ற நூல் 'தமிழ் அந்தணர் வரலாறு', தொகுதி 2, முதற்பதிப்பு, 2004, LKM பிரசுரம், சென்னை - 17.

இவ்வாறு குறிப்பிடுகையில், “நூறு வாயில்களை உடையவரும், இலிங்க வழிபாட்டையுடையவருமான சிஸ்னாதேவர்களை (Phallus worship) இந்திரன் கொண்டு, அவர்களின் பொருள்களையும் குறையாடினான்” (இ.வேதம். X.99.3)

இலிங்க வழிபாட்டையுடையோர் எமது வேள்விகளை வெல்ல முடியாதவர்களாகட்டும் (இ.வே. VII 21.5) என இவர்களது குறி வழிபாட்டினை எள்ளி நகையாடினர்.* அதனோடு தாசர்களுடன் போர்

* அன்றும், இன்றும் இயற்கைக்குப் பயந்து வாழும் மனிதன் இயற்கை வழிபாட்டினை இயல்பாகவே ஏற்றிருந்தான். அதுபோலவே மனிதனின் படைப்பும் மேலான இறைவனின் சக்தியுடன் தொடர்பானது எனக் கருதி இலிங்க - யோனி எனும் குறி வழிபாட்டினை ஏற்றிருந்தான். இதனையே சிவ வழிபாட்டினராகிய இந்துவெளி மக்களும் பேணியிருந்தனர், என்பதற்கு அங்குக் கிடைக்கப் பெற்ற இலிங்க - யோனிக் கற்கள் சான்றுகளாகின்றன. இத்தகைய குறிவழிபாட்டு நம்பிக்கை யேசுநாதர் காலத்திலும் இருந்துள்ளது. அதனாலேயே யேசுநாதர் “திரிகையின் அடிக்கல்லையாவது, மேற்கல்லையாவது எவரும் அடகாக வாங்கக் கூடாது. அது உயிரினை அடகு வாங்குவது போலாகும்” என்றார் (பைபிள், உபாகமம் - 24.8). மேலும் ஆபிரஹாமை இறைவன் பழைய பாபிலோனிய (சுமேரிய) நாகரிகத்தின் நகரமான் ஊர் (Ur) எனும் கல்தேயருடைய பட்டினத்திலிருந்து கொண்டு வந்ததனால் (ஆதியாகமம் - 14.7) சுமேரிய நாகரிகத்திலும் இத்தகைய சமய நம்பிக்கை இருந்துள்ளமை புலனாம். அடுத்து ஆப்ரஹாமிற்கும், சாராவிற் கும் பிறந்த இரட்டைப் பிள்ளைகளில் இளையவனான யாக்கோபு தன் வழிப் பிரயாணத்தில், ஒரு கல்லை தலையின் கீழ் வைத்துத் தூங்கிய பொழுது கனவில் இறைவன், அவனை ஆசிர்வதித்திருந்தார். அதனால் விழித்தெழுந்து அக்கல்லையே தூணாக நிறுத்தி ‘இக்கல் இறைவனின் வீடு’ என நடு தறி வழிபாடு செய்தான். (ஆதியாகமம் 28-18-22). சிம்பாவே தொல்லியற் களங்களிற் கிடைக்கப்

நடைபெற்றிருக்கும்போது தமக்குதவிய வச்ஜசிரியை விளித்து (இ.வே. VI. 22.10) “நீ உன் வல்லமையால் தாசர்களிடமிருந்து, ஆரியர்களை உருவாக்கி விட்டாய். எங்கள் பகைவர்களை வெல்லுவதற்கு இதே ஆற்றலை எங்களுக்கு அளிப்பாயாக!” என வேண்டுகின்றனர். எப்பொழுதும் எதிரியின் நாட்டிற்குள் புகும் அனுபவமற்ற எதிர்ப்படையினர் போரை வெற்றி கொள்வதற்கெடுக்கின்ற முதல் முயற்சி, எதிரியின் இனத்திலிருந்து தமக்கு உதவியளிக்கக் கூடிய துரோகிகளைக் கைக்கூலிகளாகப் பெற்றுச், சுலபமாக எதிரியை அழித்தலாகும். இது தொன்று தொட்டு வந்த போர்த் தந்திரங்களில் ஒன்றாகும். அதனையே இந்த இருக்கு வேதப் பாடல் குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளது. மற்ற இருக்கு வேதப் பாடல் (1.151.8) “தசியுக்களிடமிருந்து ஆரியன் யார்? தசியுக்கள் யார்? என்பதனைக் கண்டறிந்து பிரித்து வை” என இந்திரனை விளித்து வேண்டுதல் செய்கின்றது. மீண்டும் சுதேசக் குடிகளில் யார் ஆரியரை ஆதரிப்பவர்கள், யார் எதிர்ப்பவர்கள் என்பதனைக் கண்டு அவர்களை அடையாளம் காட்டு என்னும்

பெற்ற குறிவழிபாட்டுச் சின்னங்களைப் பவல் குறிப்பிடுவதும் ஈண்டு ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது (Paue, Zinmbabive Cavalcade). இவ்வாறான குறி வழிபாடுகள், நடு தறி வழிபாடுகள் சுமேரிய நாகரிகத்தில் இருந்தமைக்குச் சான்றாகப் பாபிலோன் நகரில் காணப்படும் 16 அடி உயரமான இலிங்கக் கல் காணப்படுகின்றது. பார்க்கவும். சிவ. திருச்சிற்றம்பலம், சிவன் திருவடிவங்கள், பக்.4, முதற் பதிப்பு, 2004, கங்கை பதிப்பகம், சென்னை - 17.

வழிபாடும், சுதேச மக்களைச் சூழ்ச்சியில் வென்றெடுக்கும் முறையையே குறிப்பிடுகின்றது எனலாம்.

ஆரியர்கள் தாம் உயரிய குணங்களைக் கொண்ட ரிஷி மரபில் வந்தவரும், இயற்கைத் தெய்வங்களைத் தீ வளர்த்தும், வேள்விகள் செய்தும் வழிபடுபவர்கள் ஆகையால், தம்மைவிட எல்லா வழிகளிலும் தாழ்ந்தவர்கள் எனப் பாகுபடுத்தப்பட்ட தஸ்யுக்களிடமிருந்து, தம்மைப் பிரித்துவை எனக் கோரவேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லை என்பதனை நாம் உணரின், உண்மைகள் தெளிவாகவல்லன. இலங்கையின் பூர்வீக வரலாற்றைக் கூறுகின்ற மகாவம்சம் இராமருடன் போரிட்ட சிவபக்தனாகிய இராவணன் மரபினரையும், மற்று வட இந்தியா முதல், தென்னிந்தியா, ஈழம் வரை அரசு ஓச்சிய நாகர்களுயும் 'அமானுசகர்கள்' என்ற ஒரு சொல்லினாலே குறிப்பிட்டு ஈழத்தின் பூர்வீக குடிகளின் வரலாறுகளை இருட்டடித்ததும் ஈண்டு ஒப்பிட்டு நோக்கத் தக்கது.*

*கி.மு. 3000 - 2000 வரை பார்க்கவஸ் (பிருகு), அகத்தியர் என்ற இரு புரோஹிதக் குடும்பங்கள் தென்னிந்தியாவிற்குள் ஆரியர் கலாசாரத்தை அறிமுகம் செய்தனர். அப்போது தென்னிந்தியாவில் பல ராட்சத அரசுகள் இருந்தன. அவர்கள் ஆதி தமிழ்க்குடிகள். இவற்றுள் பெரியது கோதாவரிப் பள்ளத்தாக்கில் ஜனஸ்தானத்திலும், மற்றது டெக்கான் காடுகளென்னும் தண்டகாரண்யத்திலும் (விந்திய மலைக்குத் தெற்கே) இருந்துள்ளன. இவர்கள் ஆரியக் கொள்கை பரவுவதைத் தடுத்தார்கள் என்பர் சி.என். அண்ணாதுரை (ஆரியமாயை, பக். 22).

இனிச் சுதேசக் குடிகளை வென்ற சூழலில் மோதல்கள் நின்று சமாதானத்தை எட்டுகின்ற கட்டங்களையும் இருக்குவேதம் தவிர்க்க முடியாத சூழலில் குறிப்பிடுகின்றது. இருக்குவேதம் VI 33-3, VII 83-1, VII 51-9, 10.102.3 எனும் செய்யுள்களிற் சமாதானச் சூழல்கள் விபரிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறு வெல்லப்பட்ட மக்கள் மீது, தம் மொழியை, மதத்தை அறிமுகம் செய்து, அவர்களை இரண்டாம்பட்ச நிலையில் வைத்துத், தம் தலைமையை ஏற்றுக்கொள்ள வைப்பதே ஆக்கிரமிப்பாளரின் கைங்கரியமாகும். இந்த வகையில் வட இந்தியாவில் வடமொழியும், சுதேச மொழிகளும் கலந்து உருவாகிய மக்கள் மொழிகளாகப் பிராணிருதமும், பாலி மொழியும் உருவாகலாயின.* ஆனால் வைதீக மதத்தை அறிமுகப்படுத்துவதில் முதலிற் பல தடைகள் இருந்ததற்கான சான்றுகளையும் இருக்கு வேதமே கூறுகின்றது எனில் மிகையாகாது. ஆரியர்கள் மண், விண், இடைப்பட்ட இயற்கையின் ஒவ்வொரு இயல்புகளையும் 33 தெய்வங்களாக உருவகித்துப் புரோஹிதர் துணையுடன், தீ ஒம்பி, வேள்விகள் செய்து வழிபடும், வழிபாட்டினைக் கொண்டவர்கள்.

ஆனால் இந்து வெளி நாகரிக மக்கள், சிவலிங்க வழிபாடு, தாய்த் தெய்வ வழிபாடு, முருக வழிபாடு என்பவற்றோடு, விலங்குருவிலும் கடவுள்

* பிராணிருதத்தில் தத்சமம் (சமஸ்கிருதச் சொற்கள்) தத்பவம் (சமஸ்கிருதத்திற்கு மாறுபட்ட சொற்கள்) தேசி (திராவிடச் சொற்கள்) என்பன இனம் காணப்பட்டுள்ளன.

வழிபாடுகளைச் செய்தவர் ஆவார். ஒற்றைக் கொம்புடைய மான், யானை, காண்டா மிருகம், புலி போன்ற மிருகங்கள் முக்கியத்துவம் பெற்றிருப்பதோடு, புலியின் உடலுடன் கூடிய பெண் தெய்வ வழிபாடும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது.* இந்நிலையில் ஆரியர்களுக்கு இவர்களை வைதீக நெறிக்கு மாற்றி எடுப்பது அவசியமாக இருந்தது. இதனைப் பிரதிபலிப்பதாகவே பின்வரும் இருக்குவேதச் செய்யுள்கள் அமையலாயின. தாசர்கள் தீயோம்பி வழிபாடு செய்யாதவர்கள் (இ.வே. V. 183.3); வேள்விகளைச் செய்யாதவர்கள் (இ.வே. 1.131.44, 1.33.4, VII. 59.11); பிராமணப் புரோஹிதர்களைக் கிரியைகளுக்கு வைத்துக் கொள்ளாதவர்கள் (இ.வே. IV.15.9, IV.105.8); வேதமந்திர வழிபாடு இல்லாதவர்கள் (இ.வே. X.105.8); பிராமணர்களை வெறுப்பவர்கள் (இ.வே. V.42.9); இந்திர வழிபாடு இல்லாதவர்கள் (இ.வே. 1.133.1, V.2, VII 18, 6, X 27, 6, X.48.7); பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்யாதவர்கள் (இ.வே. V.7.10); ஆரியரின் வழிபாடு செய்யாதவர்கள் (இ.வே. 1.51.8-9; 1,132,4; IV.41.2, V.42.2); என்றெல்லாம் சுதேசிகரின் வழிபாடுகளிற் தம் வழிபாட்டியல்புகள் இல்லையென்று அவதானித்துக் கவலையடைந்தனர்.** பின் முற்றாகத் தஸ்யுக்களை அழித்து விடுமாறு அமையும் துதிப்பாடல் பின்வருமாறு :

* டி.என். இராமச்சந்திரன், மு.கு., பக். 616-617.

** சுமேரிய நாகரிகத்திலும் பாதி மனிதர் பாதி மீன் உருவ கடல் தெய்வம், மனிதத் தலையுடைய காளை மாடுகள் என்பன சமய வழிபாடுகளாக இருந்துள்ளன. சிவனின் நந்தி வாகனமும் இவர்களின் தொடர்பை உறுதிசெய்கின்றன.

“வேள்விகளில் நம்பிக்கையில்லாத தஸ்யுக்கள் நடுவில் நாம் வாழ்ந்து வருகின்றோம். அவர்கள் தமக்கென ஒரு வழிபாட்டு முறையினை வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அமானுசகர்கள். பகைவர்களை அழிப்பவனே! அவர்களை முற்றாக ஒழித்துவிடு (இ.வே. X.22.8);

இதிலிருந்து எமக்குப் புலனாவது என்னவெனில் புதிதாக வருகை தந்த ஆரியருக்கு, இவர்களுடைய வழிபாடு, மற்றும் வாழ்வு முறைகள் யாவும் புதிராகவே தென்பட்டன. அதனால் இவர்களுடன் கூடி வாழ்வதென்பது வெறுப்பையும், விரக்தியையும் ஏற்படுத்தியிருந்தது. அதனைத் தம் வழிபாடுகளில் வெளியிட்டிருந்தார்கள் என்பதனை இச்செய்யுள்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன.

இவ்வாறு இருக்கு வேதத்தைப் பக்கச் சார்பு அற்ற முறையில் ஒருவர் ஆராயும்பொழுது, பல சமூக வரலாற்றுண்மைகளை நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். சிந்தஸ் நதியின் ஐந்து கிளை நதிகளால் (ஜீலம், செனாப், ரவி, பியாஸ், சட்லெஜ்) வளம்படுத்தப்பட்ட பஞ்சாப் மக்களை இருக்கு வேதம் தலைப்பா அணிந்த வீரர்களாகவே (turban warriors) குறிப்பிடும். இந்தப் பஞ்சாப் வீரர்களே இரண்டாம் உலகப் போரில் ஆங்கிலேயர் படையணிகளிலிருந்தும் போரிட்டு, வெற்றியீட்டிக் கொடுத்தார்கள். இன்று பல நாடுகளிற் புலம் பெயர்ந்து வாழும் பஞ்சாப் மக்கள், இன்னமும் தம்மின அடையாளங்களான தலைப்பா, வெள்ளி வளையல்கள் என்பனவற்றைக் கைவிடாது,

ஏறக்குறைய 5000 வருடங்களாகப் பேணி வருகின்றார்கள் எனில், அன்று உருவாகிய மனித நாகரிகம் முற்றாக அழிக்கப்படவில்லை என்பதற்கு இவர்கள் முன்னுதாரணமாக இருக்கின்றார்கள் எனில் மிகையாகாது. இது போன்று தொடர்ந்து உருவாகிய வடமொழி நூல்களில் ஏராளமான வரலாற்றுத் தகவல்கள் மறைந்து கிடக்கின்றன. அவற்றை ஆராயின் ரிஷி - கோத்திர மரபினை அழிய விடாது பேணி வருகின்ற பிராமணர்கள் வரலாறுகள் மட்டுமின்றி, ஓரினத்தின் தனித்துவமான சமூக பாரம்பரியங்கள், அதன் பெருமைகள் என்பனவற்றையும் நாம் பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இன்று இந்தியக் கண்டத்திற்கு உள்ளேயே 417 வகையான பழங்குடியினர் வாழ்ந்து வருவதாகக் கணக்குகள் உள. சில பழங்குடியினர் மனித நாகரிகத்தை அனுபவிக்கக் கூடிய கல்வி, கேள்விகளற்றுப் பின் தள்ளப்பட்ட நிலையிலேயே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் ஒரு சில குடியினரே மதம் மாறி, ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்று சமூக அந்தஸ்தைப் பெற்றதோடு, தமது ஆளுமைகளையும் வெளிக்காட்டி, தாம் எவருக்கும் சளைத்தவர்கள் அல்ல என்பதனை நிரூபித்தும் இருக்கிறார்கள். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கலாநிதி பீம்ரோ ராம்ஜி அம்பேத்காரை நாம் கொள்ளலாம்.

எனவே இப்பழங்குடியினருக்குரிய கல்வி அறிவினை வளர்க்கக் கூடிய சகல தேவைகளும், அத்தியாவசியமானவையாக ஒவ்வொரு மாநில அரசுகளும் கணக்கில் கொள்ளல் அவசியமாகும்.

அதனோடு இவர்களது இனக்கட்டுமானம், மொழி, கலை, கலாசாரப் பாரம்பரியங்களும் ஆய்வுகள் மூலம் தொகுத்துப் பேணப்பட வேண்டியன. இந்தப் பழங்குடியினர் ஏதோ ஒரு வகையிற் தம் பங்களிப்பைச் செய்துதான், இன்றுள்ள இந்திய மாநிலங்கள் உருவாகியுள்ளன. இந்தியாவில் வடக்கே திராவிடர், ஆரியர், மொங்கோலியர் இனங்கள் கலப்புற்றது போல, தெற்கே நீக்ரோக்கள், பல்லினக் கலப்புடைய திராவிடப் பழங்குடியினர், முந்தைய அவுஸ்திரேலிய குடியினர் என, இனங்கள் கலப்புற்ற நிலைதான் இன்றுள்ள நிலை. கிழக்கே அசாம் மாநிலம் மொங்கோலிய இன ஊடுருவல் அதிகமாகக் கொண்ட மாநிலமாகும்.

இவ்வாறு மனிதனின் பூர்வீகத்தை ஆராயும்பொழுது ஆரிய இனம் (கெல்ரிக், ஆங்லோ - சாக்சன், கோகேசியன், சிலவிக் முதலான ஒரு பரந்துபட்ட ஆலமரம் போன்றது. இந்தியாவில் அது ஒரு புதிய பரிமாணத்தைப் பெற்றதனால் இந்தோ - ஆரியமாயிற்று. குறிப்பாகத் தென் மாநிலங்களிற் சமஸ்கிருத மொழியையும், வைதீக மதத்தையும், கி.மு. 1000 அளவிலேயே அறிமுகப் படுத்தியிருந்தனர். மன்னர்கள் அசைந்தார்கள். ஆனால் இலக்கண - இலக்கியம், இயல் - இசை - நாடகம் என எல்லா வழிகளிலும் வளர்ச்சியும், தன்னிறைவும் கொண்ட தமிழ் அசையவில்லை. சிவனும், முருகனும் வளர்த்த மொழியாகையினால் ஆரியர்கள் தமிழராகவே மாறினார்கள். அதனால் தமிழ் மரபில் வந்த அந்தணர்களும், ஆரிய மரபில் வந்த அந்தணர்களும்

ஆரம்பகாலத்தில் பூசல்களின்றி வாழ்ந்தவர் ஆவர். பிற்காலத்திலே அதிகமான வடநாட்டு பிராமணர் வருகையினால் பூசல்கள் இடம்பெற்றதற்கான ஆதாரங்கள் உள்.

அதனைக் காலம் தான் அறியும். எனவே இந்தியாவில் ஆரியர், திராவிடர் (திராவிடமும் கி.மு. 4000 அளவில்தான் இந்துவெளியில் குடியமர்ந்தவர்கள் தான்) என்ற இனங்கள் ஒருவரை ஒருவர் அடக்கியாளப்படுவதற்கென்ற நிலை நீங்கி, மனித வரலாற்று நாகரிகத்தின் எல்லைத் தூண்களாகப் போற்றப்பட வேண்டியவராவர்.

இறுதியாக ஆய்வுகளிற் தம் வாழ்நாட்களை முழுமையாக அர்ப்பணித்து வந்த மேலை நாட்டவர்கள், மனிதனின் பல வரலாற்றுண்மைகளை வெளிக்கொணர்ந்தவர்கள். நிலத்திலும், கடலிலும், விண்ணிலும் இவர்கள் தொடர்ந்தும் ஆய்வுகளைச் செய்து வருகின்றார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் இன்று இவர்கள் பக்கச் சார்பான கருத்துகளைச் சொல்பவர்களாக மாறிவிட்ட நிலையில் மனிதனின் ஆதிவரலாறுகள் மீண்டும் குழப்பத்திற்குள்ளாகி விட்டுள்ளன.* ஜோன் மார்க்ஸ் என்பவர் இருபது வருடங்களுக்கு மேலாக மண்ணிற்கடியிலுள்ள

* பிராமணர்கள் ஒட்டுமொத்தமாகத் தம்மை வெளியிலிருந்து வந்தவர்கள் என்ற கருத்தினை விரும்பாத நிலையில், தம் வரலாற்றுக்கு முரணான கருத்துகளை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய டேவிட் புரோலி (David Frawley) முதலானவர்கள் ஊடாக இந்தியாவின் பூர்வீக வரலாற்றினைத் திசைதிருப்பியுள்ளார்கள் எனில் தவறாகாது.

அழிபாடுகளை ஆய்வு செய்து பூர்வீக மனிதனின் வாழ்வு முறைகளை வெளிக் கொணர்ந்தவர். பிற்காலத்தவர்கள் அவர் வெளிப்படுத்திய வரலாறுகளை மாற்றியமைக்க, மற்று, எவ்வகைக் கள ஆய்வுகளும் செய்யாதவர்களுக்கு அதிக முயற்சிகள் எதுவும் வேண்டியதாக இருக்கவில்லை. டேவிட் புரோலி (David Frawley) என்பவர் மேலைநாட்டு சமஸ்கிருத மொழி விற்பன்னர் என்பதனால், இந்துவெளி - ஹரப்பா நாகரிகம், வேத ஆரியர்களின் முதற்கட்ட வளர்ச்சி என்ற கருத்தினை வெளியிட முன் வந்தமை மிகவும் நகைப்பிற்குரியதாகும். இருக்கு வேதத்திலுள்ள மிக, மிக முக்கிய குறிப்புகளை இவர் கவனத்திற் கொள்ளவில்லை. அதனோடு இந்துவெளி - ஹரப்பா அகழ்வாய்வுகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற நடனமாதுவின் சிலை, உருவ வழிபாட்டுச் சின்னங்கள், மற்றும் அறைகளுள் பயத்தினால் கூட்டமாக இருந்த மக்களின் எலும்புக் கூடுகள் அனைத்தும் ஒரு பயங்கரமான போர்ச்சூழலின் விளைவு என்பதனையும் முற்றாக மறுத்துள்ளார்கள் மற்றுத் டியோம்பி வழிபடுபவர்களுக்குக் குறிவழிபாடும் தற்பொழுது உடன்பாடாகியுள்ளது.

இனி மொழி ஒப்பியல் அடிப்படையில், மற்றும் மானிடவியல் துறை நிபுணர் கிரகோரி பொசில் (Gregeory Possesl, Professor of Anthropology at the University of Pennsylvania) முதலில் மொழி ஒப்பியல் ஆய்வில் சமஸ்கிருத மொழி லத்தீன், கிரேக்கம், ஆங்கிலம், நோர்விஜியன், ஜேர்மன் மொழிக் குடும்பத்தைச்

சேர்ந்தது என்பதனை உறுதி செய்திருந்தார். அதனால் இந்த மொழியைப் பேசும் மக்களுக்குப் பின்னால், ஒரு பொது வரலாற்று மூலம் இருத்தல் வேண்டும் என்று கருதினார். அதனோடு இரும்பாயுதங்களுடன் விரைவாகச் செல்லும் குதிரைகளிற் சவாரி செய்யும் ஆற்றலுடையவரும், வெளிறிய தோலையுடைய ஆரியர் எனப்பட்டோர் கி.மு.2000ஆம் ஆண்டளவிற்குறுத்தத் தோலுடைய சுதேசக் குடிகளும், மற்றும் திராவிடக் குடிகளும் வாழ்ந்திருந்த இந்துவெளி நகரப் பகுதி மீது படை எடுத்து வெற்றி கொண்டனர். அதனோடு இருக்கு வேதத்தில் பிரதிபலிக்கின்ற இயற்கை வழிபாட்டினையும் அறிமுகம் செய்தார்கள். இந்துவெளி ஹரப்பா நாகரிகம் கி.மு. 3000 ஆண்டளவிற்கு மேரிய மற்றும் எகிப்திய நாகரிகங்களுக்குச் சமமான வகையில் வளர்ந்திருந்தது. இந்த நாகரிகத்தை நாடுகள் தேடி வந்த ஆரியர்களே அழித்தனர் என்ற உண்மை வரலாற்றினை உறுதிசெய்திருந்தார். அதன் பின் பழைய வரலாற்றினைப் புதுமைப்படுத்த விரும்பியோரின் அழுத்தம் காரணமாக இன்று முற்றாகக் கைவிடப்படலாயிற்று. நீர்மூழ்கி நிபுணரும் கடலாய்வாளருமான கிரகம் ஹன்கொக் ஐப்பசி, 2000ஆம் ஆண்டு பொசில் அவர்களைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டு விசாரித்தபொழுது, அவர் “ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் இந்து ஹரப்பா நாகரிகம் பற்றி எழுதியவை அனைத்தும் தவறு” என்று பதிலளித்தார். இப்படியான பக்கச்சார்பான கூற்றுகள், மனித வரலாற்றைக் கணக்கிற் கொள்ளாமல் பழையபடி வடநாட்டாருக்குக் கைவந்த கலையாகிய

புனைந்துரைக்கின்ற புராணங்களே எழுவாய்ப்பளிக்கின்றன எனில் மிகையாகாது.

கிரகம் ஹன்கொக் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான முறையிற் புதிய கருத்துகளை, அதாவது ஆரியர் படையெடுத்து இந்தியாவிற்குள் புகவில்லை என்ற கருத்தினை ஆமோதித்திருந்தாலும்,* தமிழகக் களவாய்வுகளிற் தாம் கண்ட மதுரை மீனாட்சியம்மனின் கோயில் அமைப்பும், தெப்பக்குளமும் தென்னிந்தியக் கோயில்களின் இலிங்க - யோனி வடிவங்கள் என்பனவும், இந்துவெளி - ஹரப்பா அகழ்வாய்வுத் தடயங்களைத் தனக்கு நினைவூட்டுவதாக, ஆங்காங்கே தவிர்க்க முடியாத நிலையிற் கூறியிருக்கின்றார். இவ்வாறே டேவிட் லடன் (David Ludden) எனும் வரலாற்றாசிரியரும், பேர்ட்டன் ஸ்டீன் (Burton Stein) எனும் வரலாற்றாசிரியரும் இந்துவெளி - ஹரப்பா நாகரிகம் வேத ஆரிய நாகரிகத்தின் ஒருகட்ட வளர்ச்சி என்ற புதிய கோட்பாட்டினை ஏற்பவர்கள் போல் முன்னுரைகளிற் கூறிக் கொண்டாலும், பின்னர் அவை 'ஆரியரது' என்ற கோட்பாட்டினை நிறுவ முடியாது தளம்புகின்ற நிலையை, இவர்கள் நூல்களில் அவதானிக்கலாம். எனவே மனிதனின் பழைய வரலாறுகள் மனிதவினங்களிடையே குழப்பத்தையும், மயக்கவுணர்ச்சிகளையும் ஏற்படுத்தாமல், அவை மண்ணிற்கடியிலோ அல்லது கடலுக்கடியிலோ மறைந்திருப்பது மேலானது என்பதே எம் கருத்து.

* Graham Hancock Underworld Flooded Kingdoms of the Ice Age, பக். 97-98, 101-102, 117, முதற் பதிப்பு, 2002.

தமிழ் இலக்கியங்களில்

ஆரியர் - ஆரியம்

(ஒரு இலக்கியக் கண்ணோட்டம்)

தமிழ் ஒரு இலக்கிய மொழியாக எப்பொழுது முதிர்ச்சி நிலையை எப்படியிருந்ததோ, அப்பொழுது முதலாகத் தங்குதடையின்றி தமிழில் இலக்கியங்கள் உருவாகியிருந்தன. இதற்கு வித்திட்டு, உரமுட்டியவர்கள் சங்கப் புலவர்களே. அன்றைய காலகட்டத்திலும் இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நடமாடும் நூல் நிலையங்களாகத் திகழ்ந்திருந்தார்கள்.* இச்சங்கப் புலவர் நடுவில் சிவனும், முருகனும் இருந்து கொண்டு தமிழை வளர்த்திருந்தார்கள் என்பது தமிழுக்குக் கிடைத்த சிறந்த வாய்ப்பாகும். அதனால், தமிழ் தெய்வீக மொழிகளில் ஒன்றாகக் கணிக்கப் படுகின்றது.**

* எழுத்தறிவுடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதனை புறம்.264-னால் அறிய முடிகின்றது.

** உலகத்தில் தோன்றிய அத்தனை மொழிகளும் இறைவனின் மூல ஒலியான “ஓம்” இல் இருந்து பிறந்தவையே. எனினும், ஆதியில் இறைநூல்கள் எழும் வாய்ப்பினைச் சமஸ்கிருதம் (இருக்குவேதம்) ஹிப்ருமொழி (பழைய விவிலிய நூல்) கிரேக்கம் (புதிய விவிலிய நூல்) தமிழ் (திருக்குறள்) பிராகிருதம் பாலி என்பவற்றில் சமண, பௌத்த ஞானங்கள், அரபுமொழி (குர்ஆன்) என்பன பெற்றிருந்தன. முதலிரு சங்கங்களும் கடல் கோளுக்கிரையாகியதனால் நாம் பொதுமறையாகிய திருக்குறளையே எமது முதற் சமய நூலாக வாழ்வியல் நூலாக ஏற்றுக்கொள்ளல் ஏற்றதாம்.

எனினும் தெய்வத்தின் திருவிளையாடல்களினால் முதலிரு தமிழ்ச் சங்க இலக்கியங்களும் கடல்கோளுக்கு இரையாகி விட்டன. கடல்கோளுக்கிரையான நிலப்பரப்புகள், ஆறுகள், மலைகள், மற்றும் மன்னர் ஆட்சிகளையிட்டு, மூன்றாம் சங்கப் புலவர்கள் அடிக்கடி நினைவு கொண்டு, எமக்கு இவை பற்றி அறிவுறுத்தியமையும் நாம் செய்த பாக்கியமே. இவையும் தென்னாட்டைச் சிவலோகமாக்குவித்த சிவன் செய்த திருவிளையாடல்களுற் சிலவாம்.

இனி, மூன்றாம் சங்க காலத்தில் உருவாகிய எட்டுத் தொகை நூல்களுள் (நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு) பதிற்றுப் பத்தில் இடம்பெறுகின்ற பத்துச் சேரமன்னர் வரலாறுகள், மற்றும் புறநானூற்றில் இடம்பெறுகின்ற மூவேந்தர், சிற்றரசர் பாரம்பரியங்கள் இன்னமும் ஆய்வாளர்களால் தொட்டுப் பாராத விடயங்களாகவே உள்ளன. சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்கள் பல கோணங்களிலும் நின்று ஆய்வு செய்யக் கூடிய கருவூலங்களைக் கொண்டவை. படிக்கும் தோறும், படிக்கும்தோறும் பழந்தமிழர் பண்புகள் துளிர் விடுவதைக் காணலாம். தமிழர் பண்பாட்டின் சிறப்பியல்பான, மணம் முடித்த பெண்கள் சூடிக்கொள்ளும் பூமாலை பற்றிய குறிப்புகள் கூட புறநானூற்றில் காணக் கிடக்கிறதெனில், அதனையே கருப்பொருளாகக் கொண்ட ஒரு வரலாற்றினை நாம் எம்மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லக்

கூடியவர்களாக இருக்கின்றோம்.* இவ்வாறு எல்லா விடயங்களையும் குறிப்பிட்டு அக்கால நிலைகளுக்கேற்ப இலக்கியங்களை யாத்த இப்புலவர் பெருமக்களைப், பாணர்களை, விறலியர்களை மூவேந்தர்களும், சிற்றரசர்களும் நன்கு ஆதரித்தே வந்துள்ளார்கள் என்பதும் போற்றுதற்குரியதாம். இனி மன்னர்களைப் புகழ்ந்து, பாராட்டிப் பரிசில்களைப் பெற்றவர்கள் ஒரு புறமிருக்க, மன்னர்களுக்கிடையே ஏற்படவிருந்த போர்களைத் தவிர்த்தவர்களும், வாழ்வில் யாக்கை நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை கூறி, “உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” என்று கூறி மன்னர்களை அறவழி நெறிப்படுத்தியவர்களும், மூவேந்தர் சூழ்ச்சியாற் கொடைவள்ளல் பாரியைக் கொன்றபொழுது, பாரி^{யின்} மகளிரை மணந்து கொள்ளும்படி வேளிர்குடி சிற்றரசர்களை வேண்டியவர்களும், பிரிந்து வாழ்ந்த கொடைவள்ளல் பேகனையும், அவனது மனைவியையும் ஒன்று சேர்க்கப் பாடுபட்டவர்களும் என இப்புலவர் பெருமக்கள் உளத்துடிப்புகள் பலப்பலவாக மிளிர்ந்திருந்தன. இந்த மனிதத்துவம் கொண்ட புலவர் பெருமக்களை எவரும் குறைவாக எடை போடுவதற்கில்லை. இருப்பினும் ஒரு சிறு குறை. இவர்கள் எடுத்தாண்ட வரலாற்றுத் தகவல்களை மன்னர்கள் காலவரிசைகளைக்

* வால்மீகி முனிவர் இராமாயணத்தில் “நம் போர் வீரர்கள் கறுத்த மேகங்களையொத்த கேடயங்களுடன், தென்னாட்டார் போன்று பூக்களைத் தலைக்கணியாகச் சூடுகின்றனர்” (அயோத்தியா காண்டம், சரக்கம் 93, ஸ்லோகம் 13) என்பதனால் ஆரியர் பூ வழிபாட்டினைத் திராவிடரிடமிருந்தே கற்றுக்கொண்டனர் என்பது புலனாம்.

குறிப்பிட்டுப் பெருமைப்படுத்தத் தவறிவிட்டார்கள். எனினும் அவர்கள் தந்த இலைமறை காய்களெனக் கிடைக்கப்பெற்ற குறிப்புகளைக் கொண்டு எம் நுண்மான் புலமை ஊடுருவிப் பார்க்க முடிகின்றதே. அதுவே போதுமானது. இந்த வகையிலேதான் “ஆரியப் பெருமக்கள்” தென்மாநிலங்களை நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்த வரலாறுகளையும் இவை தெளிவுபடுத்துவதாக இல்லை. ஏனெனில் எம் ஆன்றோர்,

யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்

தீதும் நன்றும் பிறந்தர வாரா

.....
பெரியோரை வியத்தலும் இலமே

சிறியோரை இகழ்தல் அதனினும் இலமே

(புறம்.செய். 192)

என்ற கோட்பாட்டில் அதிக நம்பிக்கையுடையவர்களாக இருந்தார்கள். அமைதியாக வந்த பிராமணர்குடிகளையும், அவர்களது வைதீக நெறியையும் வேறுபாடு காட்டாமல் ஏற்றுக்கொண்டு, தெய்வ வழிபாட்டினராகிய அவர்களை தம் முக்கிய மாந்தர்களாகப் போற்றிப் பாராட்டிப், ‘பார்ப்பன வாகை’ எனும் இலக்கியத் துறையையும் உருவாக்கியிருந்தார்கள். அதனால் அவர்களை “அந்தணர்கள்” எனப் போற்றியதோடு, அவர்களது வேள்விகளையும், மன்னர்களுடன் இணைத்துப் பாராட்டியிருந்தார்கள். ஆனாலும் வடபுலத்து அரசர்களையும், வடமொழியையும் இவர்கள் தம் இலக்கியங்களில் அதிகம் பாராட்டவில்லை என்பது உண்மையே. இருப்பினும்

இவர்கள் இடையிடையே ஆரிய மன்னர்களுடன் ஏற்பட்ட பகைமையும், போர்களையும் பரவலாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். குறிப்பாக இமயவரம்பன் சேரலாதன் வடநாட்டிற்குப் படை எடுத்துச் சென்று, இமயத்தில் 'வில்' இலச்சனை பொறித்த வரலாறு வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை அகநானூறு,

ஆரியர் அஹத் தாக்கிய பேரிசை
தொன்று முதிர்வடவரை வாங்கு வில் பொறித்தோன்
(செய். 396)

எனவும், நற்றிணை,

ஆரியர்... மலையனது ஒருவேற்கு ஒடியாங்கு
(செய். 170)

எனவும், இரண்டாம் பதிற்றுப்பத்து,

ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயம்
தென்னங் குமரியொடு ஆயிடை

எனவும், புறநானூறு சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனை, இமயத்தில் விற்பொறித்த சேரலாதனை வெற்றி கொண்டவன் எனப் பாராட்டுகையில்,*

..... வளவ!

யாங்கனம் மொழிகோ யானே! ஓங்கிய
வரை அளந்து அறியாப் பொன்படு நெடுங்கோட்டு
இமயம் சூட்டிய ஏமவிற்பொறி
மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன் தொலை

(செய்.39, வரி 12-16)

* இவர்கள் இருவரும் சமகாலத்தவர் ஆவர்.

எனப் பாராட்டியுள்ளார். பின்னர் சேரன் செங்குட்டுவனை இளங்கோ அடிகள் புகழ்ந்து பாராட்டும்போது, அவன் குலமரபு கூறுகையில்,

குமரியொடு வடஇமயத்து ஒருமொழி வைத்து
உலகு ஆண்ட சேரலாதற்குத் திகழ் ஒளி
ஞாயிற்றுச் சோழன் மகள் ஈன்ற மைந்தன்

(சிலம்பு - வஞ்சிக்காண்டம் - வாழ்த்துக்காதை)

என, அவன் தந்தையின் பெருமையை நினைவு கூர்கின்றார். இனி, தந்தையைத் தொடர்ந்து செங்குட்டுவனும் இமயம் சென்று “வில்” பொறித்தமையை சிறுபாணாற்றுப்படை,

வடபுல இமயத்து வாங்குவில் பொறித்த
எழ உறழ் திணிதோள் இயல் தோர்க்குட்டுவன்

(வரி 48 - 49)

எனப் பாராட்டும், இவ்விதமே ஐந்தாம் பதிற்றுப்பத்து செங்குட்டுவன் வடபுலத்து அரசர்களை வென்ற வரலாற்றினை,

வடதிசை எல்லை இமயமாக
தென் அங்குமரியொரு ஆயிடை அரசர்
முரசுடைப் பெருஞ்சமம் ததைய ஆர்ப்பெழச்
சொல்பல நாட்டைத் தொல்கவின் அழித்த
போராடுதானை பொலந்தார்க் குட்டுவ

எனக் குறிக்கும். இந்த வடநாட்டுப் படையெடுப்பினைப் பற்றிச் சிலப்பதிகாரம் அதிக செய்திகளை அள்ளித் தருகின்றது. அவைபற்றி அப்பகுதியில் ஆராய்வோம்.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பவன் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்ற சிறப்புப் பட்டத்தினைப் பெற்றுள்ளதால், இவன் ஆரியப்படை வென்ற வரலாறு ஒன்று இப்பெயருக்கு பின்னால் உண்டு என்பது புலனாம். இவன் பாடிய பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் (183) இடம் பெற்றுள்ளது. இதில் ஒருவனுக்குக் கல்வி அறிவின் முக்கியத்தை வலியுறுத்தியிருக்கின்றான். அடுத்துச் சோழன் நலங்கிள்ளி வேற்று நாட்டை வெற்றி கொண்ட விழாக்காலத்திலும், வடபுலத்து அரசர்கள் அவனை நினைத்து அச்சம் கொண்டவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதனைப் புறநானூறு,

நெஞ்சு நடுங்கு, அவலம் பாயத்

துஞ்சாக் கண்ண, வடபுலத்து அரசே (செய். 31)

என அவன் போர்த்திறனைப் போற்றும்.

இவை தவிர,

ஆரியர் பொன்படு நெடுவரை புரையும்

(செய். 398)

ஆரியர் பிடியின்று தஞ்சும் களிற்று (செய். 276)

எனும் பொதுக் குறிப்புகள் அகநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளன. மற்றும் பாரதப் போர் நடைபெற்றிருக்கையில் (கி.மு. 800 ஏறக்குறைய) பாண்டவர் படைகளுக்கும், கௌரவர் படைகளுக்கும் சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் சோறு வழங்கியதனை, புலவர் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர்

ஈராம் பதினமரும் பொருது களத்தொழியப்
பெருஞ் சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்

(புறம், செய். 2)

என்று புகழாரம் சூட்டிவிட்டு, இவனை வாழ்த்த

அந்தி அந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்
முத்தீ விளக்கில் துஞ்சும்
பொற்கோட்டு இமயமும், பொதியமும் போன்றே
நீ புகழுடன் நீண்ட காலம் வாழ்வாயாக!

என்று வாழ்த்துகின்றார். இப்பாடலின்படி பிற்சங்க
இலக்கியங்களின் காலத்தினையும் சற்றுப் பின்னோக்கி
நகர்த்த வேண்டியவர்களாகின்றோம். இவ்வாறு
பிற்காலச் சங்க இலக்கியங்கள் வடநாட்டு
நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூருவதனாற் சில வரலாற்றுக்
கூறுகள் மீள் ஆய்வுக்குரியன ஆவதையும் ஈண்டு
குறிப்பிடல் அவசியமாம்.*

இனி, இவ்வாறான குறிப்புகளிலிருந்து
இக்காலத்திற் தமிழர்கள் ஆரியர் கலாசாரம்
தனித்துவமான முறையில் விந்திய மலைக்கும்
இமயத்திற்குமிடையில் பரவியிருந்தமையை நன்கு

* வேங்கட மலைப் பகுதியின் குறுநில மன்னன் ஆதனுங்கனைப் பாடும்
களளில் ஆத்திரையனார் 'தன் நெஞ்சைத் திறந்து பார்ப்பவர்கள் அதில்
ஆதனுங்கனையே காண்பர்' என்று அவன் அறத்தின் மீது கொண்ட
அளவற்ற பற்றுக் காரணமாகக் கூறினார். அதனோடு ஆரியவம்சமல்லா
மௌரியப் பேரரசின் (சந்திரகுப்த மௌரியர். அசோகச் சக்கரவர்த்தி
முதலானோருடன்) அறவழி அரசுடன் ஆதனுங்கனை ஒப்பிடுகிறார்.
இவ்வரசுகள் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தனவாம்.

அறிந்திருந்தார்கள் என்பது புலனாம். வடமொழி இலக்கியங்கள் தம் எல்லைகளுக்குட்பட்ட பகுதிகளை “ஆரியவர்த்தம்” “ஆரியாண்டம்” என வரையறுத்துக் கூறியது போலவே, தமிழ் இலக்கியங்களும்,

வடவேங்கடம் தென் குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் (தொல்காப்பியம்)

வண்புகழ் மூவர் தண்புகழ் வரைப்பு

(தொல்காப்பியம்)

வட ஆரியர் படைகடந்து

தென் தமிழ்நாடு ஒருங்கு காண (சிலம்பு)

எனத் தமிழக எல்லைகளை வரையறுத்துக் கூறத் தொடங்கியிருந்தன.

சிலப்பதிகாரம் தமிழில் எழுந்த முதல் நாவல் எனும் வகையில், நடந்த நிகழ்ச்சியைத் தேர்ந்தெடுத்து நயம்பட எடுத்துரைத்த வரலாற்று நூலாகும். இளங்கோவடிகள் வாழ்ந்த காலத்துச் சமுதாய வாழ்வு எந்தவிதக் கற்பனைக்குமிடமின்றி விபரிக்கப் பட்டுள்ளமை சிலப்பதிகாரத்தின் சிறப்பியல்பாகும். பத்தினிப் பெண் கண்ணகி, நாட்டியதாரகை மாதவி, மாதவியிடம் உள்ளம் பறிகொடுத்த கோவலன், மாதவியின் மகள் மணிமேகலை எனும் நான்கு பேர் கொண்ட கதைக்கரு. ஆனால் மூவேந்தரும் கதையினுடே இடம்பிடித்திருந்தமையும் உண்மை வரலாறே. இந்த வரலாறுகளுக்கிடையே தான் ஆரியருடைய வரலாறுகளும் இடம்பெறுகின்றன

எனலாம். வஞ்சிக்காண்டம் சேரன் செங்குட்டுவனின் வீர, தீரங்களை எடுத்துரைத்து, கண்ணகிக்குச் சிலையெடுக்க இமயம் சென்று கல்லெடுத்துக், கங்கையில் நீராட்டி வந்த கதையை விபரிக்கும். இந்தப் பின்னணியிலே தான் “ஆரியர்” என்ற சொல் பகைமை காரணமாகப் பலமுறை எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே இமயம் செல்லும் வழியில் அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறியா கனகனையும், விசயனையும் அழிக்கப் படைகள் தயாராகின்றன. இப்படைகள் கன்னரிடம் (இவர்கள் கலிங்க நாட்டைச் சார்ந்தவர்களாகலாம்) பெற்ற ஓடங்கள் மூலம் கங்கையைக் கடந்து பாசறை அமைத்திருந்தனர். அப்பொழுது வடநாட்டு அரசர் பலர் கனக விசயருடன் இணைந்து “தென்தமிழ் ஆற்றல் காண்குதும்” என எதிர்கொள்ள, செங்குட்டுவன் படைகள் ஆரிய அரசர் படைகளைக் கொன்றழித்தன எனவும், அதனால் ஆரிய அரசர் மாறுவேடத்தில் தப்பி ஓட, வண்தமிழ் இகழ்ந்த கனகவிசயரைச் சிறைப்பிடித்தன செங்குட்டுவன் படைகள். பின் இவர்கள் முடி மீதே கல்லை ஏற்றி வந்து கங்கையாற்றில் முழுக்காட்டினான். பின் திரும்பும் வழியிற், பிற ஆரிய மன்னர் கங்கைக் கரையில் அமைத்துக் கொடுத்த பாசறையிலே செங்குட்டுவன் தங்கினான். இறுதியாகச் செங்குட்டுவனின் பிறந்த நாளுக்காக எடுக்கப்பட்ட யாகத்தில் ஆரிய மன்னர்களும், இலங்கைக் கஜபாகு மன்னனும் (கி.பி. 174-196) கலந்து கொண்டனர் என்றும் அப்பொழுது கண்ணகி வானத்தில் அருவ வடிவில் தோன்றி வாழ்த்தியதாகவும் சிலப்பதிகாரம் விபரிக்கும்.

இவ்வாறு சிலப்பதிகாரம் தெரிவிக்கும் வடபுலத்து அரசர்களுக்கும் மூவேந்தர்களுமிடையே ஏற்பட்ட பூசல்கள் மற்றும் போர் பின்னணிகளில் “ஆரியர்” என அவர்களைக் குறிக்கும் வகையில் இச்சொல் பலமுறை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. எனவே “ஆரியர்” என்ற சொல் “ஆரியவினத்தையும்”, “ஆரியம்” என்ற சொல் அவர்கள் பேசிய சமஸ்கிருத மொழியையும், குறிப்பனவாம்.

ஆரியருக்காக எழுதப்பட்ட மனுஸ்மிருதியும், ஆரியவினத்தைச் சிறப்பிப்பதோடு, “ஆர்யவர்த்த எல்லைகளையும்” குறிப்பிடுகின்றது. எனவே இந்திய வரலாற்றில் ஆரியர் எனும் சொல் மிக நீண்ட இனப்போராட்டத்துடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தது எனில் மிகையாகாது.

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை ஆரிய கலாசாரத்தையும், வடமொழியையும் மக்கள் அதிகம் விரும்பியதாகத் தெரியவில்லை. அதனால் அகத்திய முனிவரிடமிருந்து தமிழைக் கற்ற பிராமணரான நக்கீரரே தம் கோபப்பிரசாதத்தில் ‘ஆரிய புத்தகப் பேய் கொண்டு புலம்பிற்று’ என்று கூறும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருந்தார். தொல்காப்பியத்தில் பொருள் அதிகாரத்தில் இடம் பெறும் வெண்பா 490-ம் நக்கீரராற் பாடப்பட்டதேயாம். அதில்,

ஆரியநன்று தமிழ்தீதென வுரைத்த
காரியத்தாற் காலக்கோட் பட்டானைச் - சீரிய
அந்தண்பொதியில் அகத்தியனா ராணையால்
செந்தமிழே தீர்க்க சுவாகா

எனத் தமிழிற்குரிய இடம் சுட்டிக் காட்டப்
படலாயிற்று. பின் வந்த திருமுலரும்,

ஆரியமும் தமிழும் உடனே சொலி

(திருமந்திரம் செய். 65)

தமிழ்ச்சொல் வடசொல்எனும் இவ்இரண்டும்

உணர்த்தும் அவனை

(திருமந்திரம் செய். 66)

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்

தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமாறே

(திருமந்திரம் செய். 81)

என்று தமிழுக்குரிய இடத்தை, தமிழ்மனங்கள் குளிரும்
வகையிற் குறிப்பிட்டிருந்தார். திருஞானசம்பந்தரும்,

தமிழ்ச் சொலும் வடசொலுந்தாணிழற்சேர

ஆரியத்தோடு செந்தமிழ்ப் பயன் அறிகிலா

எனச் சமரசம் செய்து வைக்கின்றார்.

எனவே, இதுவரை ஆராய்ந்து காட்டியதிலிருந்து,
வேறுபட்ட சமூகங்கள் கூடி வாழ்க்கையில்,
எப்பொழுதும் தொடர்ந்தேர்ச்சியாக, இன, மொழி,
கலாசார அடிப்படையிற் கருத்து வேறுபாடு
உடையவர்களாக இருப்பார்கள் என்பது புலனாகும்.

இறுதியாக ஓரினம் இன்னோர் இனத்துடன்
கலப்புற்றதனால் ஏற்பட்ட மானுடவியற் கூறுகள்
மாற்றங்கள், மொழிகள் திரிபடைதல், மதமாற்றங்கள்,
கலாசார மாற்றங்கள் என்பனவே இன்று உலகளாவிய
அளவில் அவதானிக்கப்படுகின்ற மனித
வரலாறுகளாவன. அன்று ஆங்கிலேயர்கள் தம் சொந்த

நலனுக்காகப் பல இனங்கள் தனித்துவம் இழக்கும்படி கூட்டு ஆட்சி அரசியல் முறையை ஏற்பாடுசெய்து விட்டு வெளியேறியதனால், தமிழினம் தனது சுயாதீன அரசுகளை இழந்தது. இதே திட்டத்துடன் தான் மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வைதீக மதத்தினர் பல புனைகதைகளை, வரலாறுகளைத் திட்டமிட்டுத் தயாரித்துத் தமிழகத்தின் தமிழரின் மூலங்களைக் காணமுடியாமல் செய்திருந்தார்கள் என்பதே இன்றைய ஆய்வுகளின் பெறுபேறாகும். இந்த உண்மைகளைக் கண்டறிந்தவர்களே தமிழ் மரபுவழி அந்தணர்களாகிய உவே. சாமிநாதையர், மகாகவி பாரதியார் போன்ற தமிழ்ப் பற்றாளர் எனில் மிகையாகாது. ஆனால் மகாகவி பாரதியார் தமிழகத்தை ஆரிய நாடு என இனம் கண்டது எதனாலோ? தமிழக வரலாற்றினை அறிந்துகொள்ள முடியாமற் போனதே காரணமாகும்.

**கீழ்க்கே வங்கம் வரை பரவிய
ஆரியமும், ஈழத்தில் வங்க இளவரசர்
விஜயனின் குடியேற்றமும்
(வரலாற்றுத் தரவுகளும், தொல்லியற் தடயங்களும்)**

வங்க இளவரசர் விஜயன் இலங்கைக்குக் குடிபெயர் வேண்டியிருந்த சூழ்நிலைகளை விபரிக்கின்ற மகாவம்சம், இவருடைய இளமைக்கால வரலாற்றை விபரிக்கும்பொழுது மகதம், லாலநாடு, வங்கம், கலிங்கம் முதலான கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களின் வரலாற்றுப் பின்னணிகளுடன் தொடர்புபடுத்தி விபரிக்கின்றது (மகாவம்சம் : அத். 5, 6). மேலும் மகாவம்சத்திற்கு முற்பட்ட நூலான தீபவம்சத்திலும், பிற்பட்ட நூல்களான இராஜவலிய, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை, மட்டக்களப்பு மான்மியம் முதலான நூல்களிலும் மட்டுமன்றி, வங்கத்திலும் இளவரசர் விஜயன் வரலாற்று மரபுகள் பேணப்பட்டிருப்பதனால், இலங்கையிற் சிங்கள இனமக்களின் உருவாக்கம் ஏற்பட்டு ஏறக்குறைய இரண்டாயிரத்து ஐநூறு (2500) வருடங்களாகின்றன எனும் உண்மை நிறுவப்படத்தக்கதாகும். எனினும் வரலாற்றாசிரியர் ஜி.சி. மெண்டிஸ் காலம் முதலாக

இளவரசர் விஜயன் கதை அறிவியலடிப்படை ஆய்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு கற்பனைக் கதை என்றும், அதனால் அதனை இலங்கை வரலாற்றிலிருந்து ஒதுக்கி விட வேண்டும் என்ற கருத்துப் பொதுவாக வலுப்பெறலாயிற்று. ஆனால் வேறு சிலர், குறிப்பாக எ.எச். மிரான்டோ போன்ற ஆசிரியர்கள் 'சிங்கள' என்ற பதத்திற்குக் 'கறுவா' எனப் பொருள் கொண்டு, சிங்கள இன மக்கள் இராவணன் காலம் முதலாகவே இலங்கையில் வாழ்ந்து வருகின்றனர் என வாதிப்பர். உண்மையிற் 'சிங்கள' எனும் பதம் சிங்ககாலன் (சிங்கத்தைக் கொன்றவன்) எனும் பதத்தினின்றும் சுருக்கம் பெற்ற பதமாகும். இப்பெயர் சிங்கத்தினைக் கொன்றவன் எனப் புகழெடுத்த வீரன் சிங்கபாகுவின் பரம்பரையை நினைவுகூருமுகமாக எழுந்த பெயராகும். சிங்கத்தினைக் கொன்றவன் புகழைச் சிலப்பதிகாரமும்

சிங்கா வண்புகழ்ச் சிங்கபுரத்து (முன்னுரை 1, 47)

என விதந்தோதுகின்றது; அதனாற் சிங்கபாகுவின் புகழ் பல நூற்றாண்டுகளாகத் தமிழகத்திலும் பறைசாற்றியிருந்தது என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே இலங்கையில் இளவரசர் விஜயனின் வீரமரபின் வரலாற்றினைத் தவிர்த்துவிட்டாற், சிங்கள இன மக்களின் தோற்றத்தினை ஆய்வதென்பது முடியாத காரியமாகும்.

தென் கிழக்காசிய நாடுகளில் வேறெந்த நாடும் பெற்றிராத வரலாற்றுத் தகவல்களை இலங்கை மக்களுக்குக் குறிப்பாகச் சிங்கள இன மக்களுக்கு எழுதி

வைத்தவர் மகாநாமன் எனும் பௌத்த தேரராவர். இவர் தமது மக்களின் தோற்ற வரலாறுகளை; வரலாற்று நெறியுடன் தொடுத்துக் காட்டும் முயற்சியில் மட்டுமன்றித், தமது சிங்கள இனத்தின் வம்சத்தை “மகாவம்சம்” என்று பெருமைப்படக்கூடிய இனமாகக் காட்டுவதிலும் அக்கறையுடையவராக இருந்திருக்கிறார் என்பதனை மகாவம்சத்தைப் படிப்போர் எவரும் மறுப்பதற்கில்லை. லால நாட்டு மக்களைத் துன்புறுத்திய சிங்கத்தினைக் கொல்வதனைச் சத்திரிய தருமமமாகக் கொண்டு, சிங்கத்தினைக் கொன்ற சிங்கபாகுவையே, இலங்கையில் விஜயனும், தோழர்களும் நினைவுகூர்ந்தார்கள். எனவே இலங்கையிற் சிங்கள இன மக்களின் வரலாற்றினைத் தோற்றுவித்தவன் சிங்கபாகுவின் மூத்த மகனான விஜயனே ஆவன். எனவே இளவரசர் விஜயனின் வரலாற்றை இலங்கை வரலாற்றேடுகளில் இருந்து நீக்க முயன்றோமானால், சிங்கள இன மக்களின் வரலாறு சிரச்சேதம் செய்யப்பட்ட ஒரு வரலாறாகவே புலப்படும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. எனவே ஒரு ஆய்வாளர்க்குரிய கண்ணியம், கடமையுணர்வு, என்ற நேரியவழி நின்று உண்மையை நிறுவக்கூடிய தகவல்களை இச்சிறிய நூலிற் தொகுத்தளிக்க முயன்றுள்ளேன்.*

லால நாட்டரசன் சிங்கபாகுவின் மகன் விஜயன் வழித்தோன்றல்களாகிய சிங்கள இனமக்கள்,

* இக்கட்டுரை ஒரு சிறிய நூல்வடிவில் 1989ஆம் ஆண்டு வெளிவந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையில் ஏறக்குறைய இரண்டாயிரத்து ஐந்நூறு ஆண்டுகளாகக் காலந்தோறும் பேணிய இனத் தனித்துவமான சில மரபுகளும் உள. இச்சமுதாய மரபுகளின்படி சிங்கள மக்கள் தாம் ஆரிய இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், தாம் பேசும் மொழி ஆரிய மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தது என்றும், தமது இனத்திற்கென ஒரு கோட்பாட்டை ஆங்காங்கே நிறுவமுற்பட்டுள்ளனர். இச்சமுதாய வழிவந்த மரபுகளை வரலாற்றுக் கூறுகளில் ஒன்றாக நாம் கருதுவதனால், முதலில் இம்மரபுகளை ஏற்றுக் கொண்டு, எவ்வளவு தூரம் மரபுவழிவந்த தகவலில் உண்மை பொதிந்திருக்கின்றது என்பதனையும் ஆராய்லாம்.

இளவரசர் விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான வரலாற்றெச்சங்களை நாம் ஆராய்ந்தவிடத்து, விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்புடைய இனங்கள் இலங்கையில் மட்டுமன்றிக் கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களிலும் கூட, ஓரினத்தின் வழி நின்று பேணப்பட்ட தூய இரத்த உறவுகளை வற்புறுத்தக் கூடிய சான்றுகளைக் கொண்டிருக்கவில்லை எனலாம். இலங்கைக்கு இளவரசர் விஜயனும், தோழர்களும் வருகைதந்த நாள் முதலாக, இயக்கர், பாண்டியர் (திராவிடர்), நாகர் என்ற சுதேச இனங்களின் கலப்பற்ற முறையிற், தனித்துவமான சிங்கள இனத்தை உருவாக்க முடியவில்லை என்பதனை வரலாற்று நூல்களாகிய மகாவம்சம், சூளவம்சம் என்பன மட்டுமன்றிப் பிற மானிடவியல், மொழியியல் முதலான கலாசாரக்

கூறுகளும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. மேலும் விஜயன் மூதாதையர் பேணியதாகக் கருதப்படுகின்ற ஆரியவினக்கூறுகள், விஜயன் மூதாதையர்கள் வாழ்ந்த கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களான மகதம், கலிங்கம், வங்கம், லால முதலான பகுதிகளிற் கி.மு. 6ஆம் 7ஆம் நூற்றாண்டுகளில், எவ்வகையிற் கிழக்கிந்தியச் சுதேசக் குடிகளிடையே தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின என்பதனையும் நாம் ஆராய வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

மகாவம்சம் தருகின்ற புவியியற் பின்னணிகளின்படி வங்க அரசன், கலிங்கத்து இளவரசியைத் திருமணம் புரிந்து பெற்ற பெண் குழந்தை மிகுந்த அழகி, காமவெறி கொண்டவள். மேலும் சோதிடர்கள் 'அவள் மிருக ராஜனைக் கூடுவாள்' எனக் கூறியதனால் அவமானம் தாங்க முடியாமல் அவளை வைத்துக் கொண்டிருக்கையில், அவ்விளவரசி தன்னிச்சையான வாழ்வில் நாட்டமுடையவளாக வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, மகத நாட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்த வாணிபக் குழுவுடன் சேர்ந்து சென்றாள். செல்லும் வழியில் லால நாட்டிற் சிங்கமொன்று அக்கூட்டத்தைத் தாக்கிய பொழுது, வாணிபக் குழுவினர் அங்குமிங்குமாக ஓடிவிட்டனர். ஆனால் இளவரசி தன் சோதிடத்தை நினைவு கூர்ந்து, அச்சிங்கத்தினிடம் அன்புகாட்டித் தங்கியிருந்து இரட்டைக் குழந்தைகளைப் பெற்றாள்.*

* விவிவிய வேதம் : இத்தகைய புணர்ச்சிக்குட்பட்டோர் கொல்லப்படவேண்டும் என கூறும். லேவியாகமம் 20-15-16, 18-23.

ஒன்று ஆண், ஒன்று பெண், அவள் அவர்களுக்குச் சிங்கபாஹு, சிங்கசீவலி எனப் பெயர் வைத்தாள். பிள்ளைகள் பராயமடைந்த சமயம், தாய் மகனுக்குச் சந்தேகம் தெளியவைத்து, தமது வரலாற்றைக் கூறினாள். அதனைக் கேட்டு அங்கிருக்க விரும்பாத மகன் தாயையும், சகோதரியையும் எடுத்துக் கொண்டு குகையிலிருந்து வெளியேறி வருகையில், வங்க நாட்டரசனின் படைத் தலைவனும் அவளது மாமனுமாகிய உறவினன் இவர்களைச் சந்திக்க நேரிட்டது. வங்க நாட்டுத் தலைவன் அவர்களை நகருக்கு அழைத்துச் சென்று, இளவரசியைத் திருமணம் செய்து கொண்டான். இளவரசியையும், பிள்ளைகளையும் காணாத சிங்கம் துயரினால் லால நாட்டு மக்களைத் துன்புறுத்தியது. அதனாற் சிங்கபாகு தாய் தடுக்கவும், அதனைக் கேளாது சிங்கத்தைக் கொன்று மூவாயிரம் காசுகளைப் பரிசாகப் பெற்றான். பின் சிங்கபாகு தன் தாயின் கணவனிடம் அரசாட்சி உரிமையைக் கையளித்துவிட்டுச், சிங்கசீவலியுடன் தான் பிறந்த நாடான லால நாட்டிற்குச் சென்று “சிங்கபுரம்” எனும் நகரை ஏற்படுத்தி ஆட்சிபுரிந்து வந்தான். சிங்கபாகுவிற்கும் சிங்கசீவலிக்கும் பிறந்த (மத்திய தேசத்திற்குக் கிழக்கிலும், தெற்கிலும் தூய்மையான சத்திரிய இரத்தத்தைப் பேணுவதற்காகச் சகோதரன், சகோதரி விவாகங்கள் நடந்ததாகச் ஸ்மிருதி நூல்கள் மட்டுமன்றி, ஜாதகக் கதைகளிலும் குறிப்புகள் உள. மகதத்திலும், அதனைச் சூழ்ந்த பகுதிகளிலும், சிறப்பாகச் சாக்கியர்களும் இத்தகைய விவாக

முறைகளை வைத்திருந்தனர் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.) மூத்த புதல்வன் விஜயன் ஒழுக்கம் தவறியவனாக இருந்தான். அதனால் மன்னன் மக்கள் கோரிக்கைக்கிணங்கி, விஜயனையும் அவனது எழுநூறு தோழர்களையும், மனைவி, மக்களையும் தனித்தனிக் கப்பல்களில் ஏற்றிக் கடலிற் போகவிட்டான். இவ்வாறு தனித்தனிக் கப்பல்களில் அனுப்பப்பட்ட பெண்கள், குழந்தைகள், ஆண்கள் ஆகியோர் தனித்தனிக் கரைகளிற் கரையேறி, அவ்வவ்விடங்களிலே வசித்து வந்தனர். குழந்தைகள் நக்கதீபத்திலும், பெண்கள் மஹிளதீபத்திலும் கரையேறினர். ஆனால் விஜயன் முதலிற் சூர்பாரகம் என்ற இடத்திற் கரையேறினான். ஆனால் அங்கும் அவன் கூட்டாளிகளின் கொடுஞ்செயல்களால் அபாயம் நேரிடும் என்று கருதியவனாய் மீண்டும் கப்பலேறி இலங்கைத்தீவிற் தம்பபன்ன என்ற இடத்திற் கரையேறினான். (மகாவம்சம் அத். 5,6,7, தீபவம்சம். அத். 9.)*

கிகட - மகதம்

காரண காரியத் தொடர்பாக மேலே விபரிக்கப்பட்ட புவியியற் குறிப்பின்படி மகதமும் விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அரசாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே முதலில் மகதத்தின் சமுதாய அரசியல் வரலாற்றுப் பின்னணிகளை ஆராய்தல் அவசியமாகின்றது.

* இவர்கள் கரையேறிய இடங்கள் நிலவரைபடத்தில் அடையாளப் படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வடமேற்கிந்தியாவில் இந்துவெளிப் பிரதேசத்தை முதல் ஆரியப் படையெடுப்பாளர்கள் அணுகிய பொழுது, அவர்களுக்கு இந்துவெளி நகர மக்களான தாசர் (தஸ்யு) களிமிருந்து அதிக எதிர்ப்பு இருந்தது. அதனாற் கரிய நிறமும், தட்டைமூக்கும், தெளிவற்ற பேச்சினையும், இலிங்க வழிபாட்டினையுமுடைய தாசர்களின் பாதுகாப்பரண்களையும், மந்தைகளையும், நகரங்களையும், கோட்டைகளையும் கடுமையாகப் போரிட்டே ஆரியர்களால் அழிக்க முடிந்தது என்று இருக்கு வேதம் கூறும். எனினும் தாசர்களின் தலைவர்களில் ஒருவன் ஆரியரின் அதிகாரத்தை ஏற்று, ஆரியருடைய கலாசாரங்களைப் பேணிப் பிராமணர்களை ஆதரித்தவனாகக் காணப் படுகின்றான். இத்தாசர்களையே தொல்லியலாய்வுகள் லோதால், கேம்பே குடாக் கரையோரமாகத் தென்னோக்கிப் பரவிய திராவிட இனம் என இனம் காட்டியுள்ளன. ஆரியரின் அடுத்த முக்கிய எதிரிகளாகப் 'பணிஸ்' எனும் வர்த்தகர்கள் காணப்படுகின்றனர். இவர்களை மிக்க செல்வந்தமுடையவர்களாகவும், வேதப் புரோகிதர்களை ஆதரிக்க மறுத்தவர்களாகவும், ஆரியரின் மந்தைகளைக் களவாடுபவர்களாகவும் இருக்குவேதம் கூறுமிடத்தும், ஆரியர்கள் தாசர்களைத் துவேசித்து நாசம் செய்ததுபோற், பணிஸ்களின் இருப்பிடங்களை அழிக்க விரும்பவில்லை. அதன் காரணமாகக் காலப்போக்கில் 'பணிஸ்' என்ற பதத்திலிருந்தே சமஸ்கிருதத்தில் பல சொற்கள் மருவி இடம் பெறலை நாம் அவதானிக்கலாம். 'வணிக்' 'வணிய' (வியாபாரி) பண்ய (வியாபாரப் பண்டங்கள்)

பண (காக) முதலான சொற்கள் 'பணிஸ்' எனும் பதத்திலிருந்தே மருவித் தோன்றியவையாம். இவர்கள் தவிர, இந்துவெளியில் வாழ்ந்தோரில் இயக்கர், யாதுதானர், இராட்சதர், நாகர் முதலானோரும் இடம்பெறுவர்.

மேலும் இருக்குவேத காலத்திலேயே (கி.மு. 1500) கங்கைக்குத் தெற்கே மகதத்தில் ஒரு சுதேச அரசு ஆட்சியிலிருந்தது என்பதனையும் நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. இருக்கு வேதம் கிகட (Kikata) மக்கள் பிரமகந்த என்பவரின் தலைமையிற், பாடகர்களுக்கு எதிரிகளாக (கவிதாசக்தி மிக்கவர்களாக) இருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகின்றது (இருக். III. 53.14). யாஸ்கரை அதிகார பூர்வமாகக் கொண்டு சிம்மர் (Zimmer) கிகடவை, மகதமாக அடையாளம் காண்பதோடு, மகதர்களைச் சுதேசக் குடிகளாகவே இனம் காண்பர். வெபர் கிகடவை மகதம் எனக் கொண்டாலும், இங்கு வாழ்ந்த மக்களை ஆரியக்கிளைக்குடிகளாகக் கொள்வர். உண்மையில் இருக்குவேத ஆரியர்கள் 'பணிஸ்' போன்ற செல்வந்தக்குடிகளின் வர்த்தக முயற்சிகளை விபரிக்க விரும்பாமை போலவே, பிற்காலத்திற் பல சாம்ராச்சியங்களின் களமாகவும், வாணிபத்தின் களமாகவும் மகதத்தை உருவாக்கிய ஆதி மகதர்களின் உயரிய நிலைகளை இருக்குவேத ஆரியர்கள் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. எனினும் 'மகத' என்ற பதம் முதலிற் 'பாடகர்' எனும் பொருளையும், பின் 'வர்த்தகர்' என்ற பொருளையும் உணர்த்திற்று. இத்தகைய பதப்பொருள் வளர்ச்சி மகதர்களின்

தொழிற்பிரிவினரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வளர்ச்சி நிலைகளைக் காட்டுகின்றதெனலாம். மகதம் வாணிபத்திற்குரிய துறைமுகங்களையண்டியிராவிடினும், உள்நாட்டு வாணிபக் குழுவினர் சந்திக்கின்ற கேந்திர நிலையமாக விளங்கியதனாலும், செம்பு, இரும்பு முதலான மூலப் பொருட்களைச் சிங்கபும் (Singhbhum) மன்பும் (Manbhum) தால்பும் (Dhalbhum) ஒரிஸா, சோடநக்பூர் முதலான அயற்பிராந்தியங்களிற் பெற்றிருந்ததனாலும் வாணிப நிலையமாக வளர முடிந்தது. அதனாற் கி.மு. 7ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்கு முன்னரே மகதத்தில் நாணயங்கள் பாவனையிலிருந்ததாக அவதானிக்கப் பட்டுள்ளது. சில பஞ்சமார்க் காசுகள் இந்துவெளிக் கலாசார மக்களான 'பணிஸ்' இன மக்கள் பாவித்த முத்திரைகளை நிகர்த்தனவாம்.

மேலும் கிராடர்கள், கீகடர்கள், சண்டாளர்கள், பர்ணாகர்கள், சிம்யுஸ்கள் முதலான சுதேசக்குடியினரே கங்கைச் சமவெளியில் வாழ்ந்தவர்கள் என்றும், இவர்களே ஆரியரைக் கிழக்குத், தெற்குப் பிரதேசங்களை நோக்கிப் பரவவிடாமற் சண்டையிட்டுத் தடுத்து வந்தனர் எனவும் தெரிகின்றது. மேலும் சதபத பிராமணம் மகதத்தில் இருந்த அசுரக்குடிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. புராணங்களும் கங்கையை அண்டி வாழ்ந்த இயக்கர், இராட்சதர், நாகர் முதலான சுதேசக் குடிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. அதனாற்றான் சுதேசக் குடிகள் வாழ்ந்த இப்பகுதிகளை ஆரியர்கள் தரக்குறைவானவையாகக் காட்ட

முயன்றனர் எனத் தெரிகின்றது. இங்கு, அதர்வவேதம் (V.22, 14) மகதம், அங்கம் முதலான பிரதேசங்களைக் காய்ச்சல் முதலான நோய்கள் போய்ச் சேர வேண்டுமென்று மந்திரிப்பதை சீர்தூக்கி நோக்கலாம். மேலும் அதர்வவேதம் விராட்டிய சூக்தத்தில் (XV.2.1-4) மகதவாசிகளை விராட்டியர்கள் என்பதோடு, தாழ்ந்தகுடியினர் என்றும், தெளிவற்ற பேச்சையுடையவர்கள் என்பதனாலும், ஆரியரல்லாத இவர்களின் தனித்துவமான இயல்புகளையே குறிப்பிடுகின்றது என்பது தெளிவாகின்றது. மேலும் இதனை வலியுறுத்தும் வகையில், யசூர்வேதம் புருஷமேதயாகத்திற்குப் பலியிடுபவர்கள் வரிசையில் மகதர்களையும் சேர்த்திருப்பதோடு, மகதர்களைப் பாடகர்கள் என்றும் கூறும். பிற்காலத்திற் தர்ம சூத்திரங்கள் விராட்டியரைச் சாதிக் கலப்புடையவர்கள் என்றும், இனத் தனித்துவமான உடையணிந்தவர்கள் என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. பௌதாயன தர்மசூத்திரம் அவந்தி, அங்கம், மகதம், சுராஷ்டிரம், தட்சிணாபதம், உபாவிருட், சிந்து, செளவீர முதலான பகுதிகளில் வசிக்கும் மக்கள் கலப்புச்சாதியினர் என்பதோடு, அருட்டஸ் (Arttass) காரஸ்கராஸ் (Karaskaras) புண்ட்றாஸ் (Pundras) செளவீரஸ் (Sauviras) பிராணூனஸ் (Pranunas) வங்கம், கலிங்கம் முதலான பகுதிகளைத் தரிசித்துவரும் ஆரியர்களுக்கு, வழங்கவிருக்கும் சன்மானங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுகின்றது. இக்குறிப்பிலிருந்து இப்பகுதிகளில் முதலில் ஆரியக்குடிகள் குடியேற விரும்பவில்லை என்பதும் தெளிவாகின்றது.

அங்கம், வங்கம் முதலிய நாடுகளின் வரலாற்றை ஆராயும்பொழுது, அங்கநாட்டினர் பற்றிய குறிப்புகள் இருக்கு வேதத்தில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால் அதர்வவேதம் (V.22) மகதத்துடன் இணைத்து அங்கத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ள பகுதி மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வங்கத்தைப் பற்றி ஐதரேய ஆரண்யகம் (II.I.I) குறிப்பிடுகையில் வங்கம், வகதர், சேரர் என்போர் பறவைகளைப் போன்றவர்கள் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இங்கு மகதமே வகதர் எனத் திரிபுற்றது எனத் தெரிகின்றது. மேலும் ஆரியரல்லாத இப்பகுதி மக்களை ஏளனப்படுத்தும் வகையிலே பறவைக் கீச்சலை நிகர்த்த பேச்சுடையவர்கள் எனக் குறிப்பிட்டனர் எனத் தெரிகின்றது. இங்கு வங்கர் என்றது கிழக்கு வங்கத்தில் தாம்ரலிப்தித் துறையையண்டி வாழ்ந்த மக்களேயாம். வட வங்கத்திற் புண்ட்ரவர்த்தன என்ற தலைநகரை அமைத்து வாழ்ந்த மக்களே 'புண்ட்றாஸ்' எனப்பட்டனர். மகாபாரதம் புண்ட்றாஸ் என்ற இனத்தினரை வங்கத்திலும், பீகாரிலும் வாழ்பவர்களாகக் கூறும். மேலே குறிப்பிட்ட வரலாறுகளின்படி இப்பகுதி மக்கள் ஆரியரல்லாக் குடிகள் என்பது தெளிவாகின்றது. இவர்களுள் மகதத்தில் வாழ்ந்த விராட்டியரை வெபர் (Weber) முதலானோர் ஆரியக்குடிகள் என்றும், மற்றும் ரொத் (Roth), விட்னி (Whitney) புளும்பீல்ட் (Bloomfield), சண்டா (Chanda) முதலானோர் சுதேசக்குடிகள் எனவும் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளமையும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

பிற்கால வேத நூல்களின் காலத்தில் (கி.மு. 900) கிழக்குப் பகுதிகளை நோக்கித் தம் கலாசாரத்தைப் பரப்ப ஆரியர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் சிறிது கைகூடினவாகக் காணப்படுகின்றன. சிறப்பாக இதிகாச காலங்களில் ஆரியர்கள் இந்தியாவின் கிழக்குப் பகுதிகளை நோக்கிப் பரவ எடுத்த முயற்சியின் பயனாக விதேகம், கோசலம், காசி (வாரணாசி) முதலான பகுதிகள் ஆரிய வர்த்தத்திற்குரிய பகுதிகளாக மாறின. ஏற்கனவே சதபத பிராமணம் (I. 4, 1) இந்தக் கலாசார ஊடுருவலைப் பற்றிப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது. “ஒரு முறை அக்கினிக் கடவுள் கிழக்கேயுள்ள பூமியை எரித்துக் கொண்டு சதாநீர (கந்தக் - Gandak) ஆற்றைக் கடந்து விதேகம்வரை சென்றபொழுது, வடமேற்கிந்தியாவின் சரகவதி ஆற்றுக்கரையிலிருந்த விதேகமாதவன் அக்கினியைத் தொடர்ந்து சென்றான். இதற்குமுன்னர் அக்கினி கிழக்குப் பகுதியைத் தூய்மைப்படுத்தாமையால் ஆரியர் எவரும் சதாநீர ஆற்றைக் கடக்கவில்லை. பின் அக்கினியின் கட்டளைப்படியே விதேகமாதவனால், விதேக அரசு (சதாநீர ஆற்றுக்கப்பால்) உருவாக்கப்பட்டு சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டது. இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பின்னரே மனுதர்மசாத்திரம் வடக்கே இமாலயத்திற்கும், தெற்கே விந்தியத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில், மேற்கிலும், கிழக்கிலும் சமுத்திரங்களை எல்லையாகக் கொண்ட பகுதி ‘ஆரியவர்த்தம்’ என்று குறிப்பிட்டது எனலாம். எனினும், இது கிழக்குப் பிராந்தியத்தின் தென்னெல்லையைப் பொறுத்தவரையில் மகதத்துடன் நின்றுவிட்டதெனலாம். இது தொடர்பாக ஐதரேய

பிராமணம் (VIII. 18) ஆரியாண்டத்திற்கு அப்பால் ஆந்திரர்கள், சபரர்கள், புலிந்தர்கள், புண்ட்ரர்கள் முதலானோர் வாழ்வதாகக் குறிப்பிடுவதை இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது. எனவே இத்தகைய இன அடிப்படையிலான புவியியற் குறிப்புகளிலிருந்து எமக்குப் புலனாவது என்னவெனில், இருக்கு வேத ஆரியர்கள் முதலிற் குடியேறிய வடமேற்கிந்தியப் பிரதேசங்கள் முக்கியத்துவத்தையிழந்து நிற்கப், பிற்கால வேதகாலத்திற் கங்கை, யமுனா ஆற்றுச் சமவெளிகளையண்டிக் குருசேத்திரம், பாஞ்சாலம், மத்திய பிரதேசம் எனும் பகுதிகள் ஆரிய கலாசாரங்களைப் பேணுகின்ற முக்கிய களங்களாக மாறின என்பதும், இவற்றைத் தொடர்ந்து கிழக்கே கோசல, காசி, விதேகம் எனும் பகுதிகள் ஆரிய கலாசாரப் பகுதிகளாக எழுச்சி பெற்றுக் கொண்டிருந்தன என்பதும், இவற்றுக்குத் தெற்கே மகதம், அங்கம், கலிங்கம், வங்கம் எனும் பகுதிகள் ஆரிய கலாசாரம் புகழுடியாத பகுதிகளாக இருந்தன என்பதுமாம்.

எனினும் ஆரியவர்த்தத்தின் தென்னெல்லையில் இருந்த மகதத்தின் நிலைமைகள் சிறிது வேறுபட்டனவாக மாறிக் கொண்டிருப்பதையும் காலப்போக்கில் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருந்தன. புராணங்கள், மகாபாரதம் முதலான நூல்களின் தகவற்படி குருபரம்பரையில் வந்த வசு என்பவர் சேடி (Chedi - இன்றைய Bundelkhand உட்பட்ட பகுதி) பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த யாதவர்களை வென்று, அங்கு

தன் அரசினை நிறுவினான் என்றும், பின் இவன் மகனாகிய பிருகத்ரதன் மகதத்தில் ஆரிய அரச பரம்பரையைத் தோற்றுவித்தான் என்றும் புலனாகின்றது. இவர்களுள் பிருகத்ரதனின் மகன் ஜராசந்தன் மகாபாரத யுத்தத்திற்குமுன் மகதத்திலிருந்து ஆட்சி புரிந்தனன் எனத் தெரிகின்றது. இவ்வாறு வக பரம்பரையில் வந்த பிருகத்ரதர்கள் ஏறக்குறையப் பதினாறு அரசுகளைத் தொடர்ச்சியாக மகதத்தில் வைத்திருந்தனர் என்றும், பின் புத்தர் காலத்தில் (கி.மு. 600) பிரகத்ரதர் அரச பரம்பரை ஆட்சி முடிவுற்றதென்றும் தெரிகின்றது. எனவே பிருகத்ரதரின் ஆட்சியில் மகதம் ஏறக்குறைய மூன்று நூற்றாண்டு காலத்திற்குள் (கி.மு. 900 - கி.மு. 600) ஆரிய கலாசாரத்திற்குட்பட்ட களமாக மாற்றமடைந்து கொண்டிருந்தது எனிற் தவறாகாது.

ஆனாற் புத்தருடைய காலத்தில் மகதத்தின் கலாசாரக் கலப்பு நிலைகளிற் பெருமாற்றங்கள் ஏற்படுவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம். இக்காலத்தில் சதாநீர ஆற்றுக்கப்பால் கிழக்கே விதேகமாதவனால் உருவாக்கப்பட்டுப், பின் ஜனகருடைய (சீதையின் தந்தையின்) காலத்திற் புகழ்பெற்று விளங்கி இருந்ததுமான விதேக அரசு (ஆரிய அரசு) நிலைகுலைந்திருந்தது. அதனாலோ என்னவோ விதேகத்திற்குத் தெற்கே அமைந்திருந்ததான மகதத்திலும் ஆரிய அரசுகள் நிலைகுலையப், பிம்பிசாரன் (கி.மு. 546-494) அஜாதசத்துரு (கி.மு. 494-462) முதலான நாக அரசுகள் (சிலர் ஹர்யங்க

வம்சத்தவர் என்பர்) சுதேச அரசுகளை ஏற்படுத்தி, மகத சாம்ராச்சியத்தைக் கட்டி எழுப்புகின்ற நிலைமைகளை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே புத்தருடைய காலத்திற் புதிய நகரங்களான கோசல, மகதம், வத்ச (கௌசாம்பி - கோசலம்) அவந்தி (மால்வ) முதலான நகரங்களே செழித்து வளரலாயின. இவற்றுள் கோசல, மகதம் என்ற இரு நகரங்களுமே மகாவீரர், புத்தர் ஆகியோர் சமயத்தொண்டினை வரவேற்ற களங்கள் ஆவன. அதாவது சுதேசக் குடிகளான நாகர், இயக்கர், லிச்சவியர், கோளியர் முதலான சுதேசக் குடிகளின் ஆதிக்கத்திலிருந்த பகுதிகளே, வைதீக மதத்திற்கெதிரான பௌத்த, ஜைன மதங்களை முதலில் வரவேற்றிருந்தன. புத்தருடைய காலத்திற்குமுன் இராஜ்கிருகத்திற் (Mania Math) கோயில்கள் நாக வழிபாட்டுடன் தொடர்புடையதாகவே இருந்தன. சுதேச மக்களாகிய இயக்கர், நாகர்களின் வழிபாட்டின் செல்வாக்கினைப் பௌத்த, ஜைன மத சிற்பக் கலைகளில் வடிக்கப்பெற்ற இயக்கர், நாகர், பூதகணங்கள் ஆகியவற்றின் சிற்பங்களிலிருந்தும் நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். மேலும் இப் பின்னணிகளை வலியுறுத்தும் வகையில், இலங்கையிற் புத்தர், இயக்கர், நாகர் முதலான சுதேசக்குடிகளை முதலில் மதமாற்றம் செய்ய எடுத்த முயற்சிகளும் அமைந்துள்ளன. சாக்கியர் இனம் கிழக்கிந்தியாவில் நேபாளப் பகுதியைச் சார்ந்த மௌங்கோலியர் இனத்திலிருந்து உருவாகிய கிளைக்குடி என அறிஞர்கள் இனம் காண்பர். சாக்கியர்கள் இந்தோ - ஆரிய மொழியிலிருந்து மருவி வளர்ந்த பாலி மொழியைப் பேசித் தம்மை ஆரியர்கள்

என்று கூறிக் கொண்டாலும், இவர்களிடையே ஆரியர் பேணிய பிராமணர் போன்ற சாதிப் பாகுபாடுகளோ அல்லது வைதீகக்கிரியை வழிபாடுகளோ இருக்கவில்லை. இவர்கள் சத்திரிய மரபுப்படி ஆயுதந்தரித்தவராயினும், விவசாயம் போன்ற பிற தொழில்களையும் செய்தனர். புத்தருடைய திரிபிடகக் கோட்பாடுகள் முதலிற் பாலி மொழியிலேயே எழுதப்பட்டிருந்தன. கிறிஸ்துவிற்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேதான் சிஷ்டரின் மொழியான சமஸ்கிருதத்திற் மொழிபெயர்க்கப் பட்டன. இத்தகைய காரணிகளினாற்றான் வேதமரபுகளிற்கு அடிபணியாத புத்தருடைய மதம், சுதேச வழிபாடுகளையும் காலப்போக்கிற் பிரதிபலிப்பதாக வரலாயிற்று எனலாம்.

இவ்விதமே மகதம், புத்தர் காலத்திற் பெரும் சாம்ராச்சியமாக வளரலாயிற்று. நாகவம்சத்தைச் சேர்ந்த பிம்பிசாரனும், அஜாதசத்துருவுமே தம் உறுதியான கோட்பாட்டினால், இந்திய வரலாற்றில் முதன்முறையாக விசாலமான நிலப்பரப்பைத் தம்மாதிக்கத்தில் வைத்திருந்தவர்கள் ஆவர். அது மட்டுமன்றி இந்து நதிக்கரையின் வடக்கே அமைந்திருந்த காந்தார நாட்டுடன் வைத்திருந்த இராஜதந்திர உறவுகளினால், மகதத்தின் இளைஞர்கள் கல்வி கற்பதற்காக காந்தார நாட்டிற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். மற்று, இன்னும் கிழக்கே ஆரிய கலாசாரம் புகாத அங்கத்தையும் பிம்பிசாரன் தன்னாட்சிக்குட்படுத்தியதனால், மகதத்தின்

பொருளாதார வளர்ச்சி அதிகரிக்கலாயிற்று. அங்கத்தின் தலைநகரான சம்பா (Campa) ஏற்கனவே வர்த்தகத் துறையாகத் திகழ்ந்திருந்தது. சம்பா வடக்கிந்தியாவையும், கிழக்கிந்தியாவையும் இணைக்கின்ற ஆற்றுக்கரைத் துறைமுகம் ஆனபடியினாற், தென்னிந்தியத் துறைகளிலிருந்து தாம்ரலிப்தித் (தம்லுக்) துறைக்கு வந்திறங்கிய முத்துகளையும், வாசனைத் திரவியங்களையும் கங்கையாற்று வழியாக வடக்கே காந்தாரா வரை எடுத்துச் சென்றது. மேலும் அஜாதசத்துரு தன் அரசின் எல்லையை வங்கத்தின் எல்லைவரை விரிவாக்கம் செய்ததனால் மகதம் மிகவும் சக்திவாய்ந்த அரசாக விளங்கிற்று. தொடர்ந்துவந்த நூற்றாண்டுகளில், வட மேற்கிந்தியப் பகுதிகள் தவிர்ந்த வட இந்திய மாநிலங்களான இராஜஸ்தான், சிந்து, பஞ்சாப் பகுதிகளும், மற்றும் கங்கைச் சமவெளியிலமைந்த மற்றச் சிற்றரசுகள் யாவும் மகதத்தின் கீழிருந்தன. நாகவம்சத்து அரசர்களுக்குப் பின் மகதத்தின் எல்லைகளை மேலும் விஸ்தரித்தவன் மகாபத்மநந்தன் (கி.மு. 362-334) ஆவன்.

மேலே விபரித்ததன்படி கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே மகதத்தில் ஆரிய கலாசார ஊடுருவல்களை நாம் அவதானிக்கக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவற்றிற்கப்பாடப்பட்ட கலிங்கம், வங்கம் முதலான பகுதிகளில் ஆரிய கலாசாரம் மேலோட்டமான முறையிலே தனது செல்வாக்கைச் செலுத்தியதாகத் தெரிகின்றது. அதனாலே இன்றும்

இப்பகுதிகளிற் சில இனங்களையும், மொழிகளையும் கலப்பற்றனவாக நாம் இனம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. மேலும், பிற்காலத்தில் ஆரியக் கலப்பிற்குற்பட்ட ஓரியா, பெங்காலி, குசராட்டி முதலான மொழிகளின் வரிவடிவங்கள் வழமையான தேவநாகரி வரிவடிவங்களிலிருந்து சிறிது வேறுபடுவதையும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

அங்கம், கலிங்கம், வங்கம்

இவ்வாறு மகதத்தின் சமூக, அரசியல்களில் ஆரிய கலாசார ஊடுருவல்கள் இருக்கையில், இதற்கப்பாலிருந்த அங்கம், வங்கம் கலிங்கம் என்ற பிரிவுகள் கி.மு. 6ஆம், 5ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரை ஆரிய கலாசாரத்திற்கப்பாற்பட்ட பகுதிகளாகவே இருந்தன. அங்கம், வங்கம், கலிங்கம் முதலான பகுதிகளுடன் தொடர்பான வரலாறுகளை ஆராயுமிடத்துப் பலியின் அரசபாரத்தைத் தாங்குவதற்குப் பாத்தியதையற்ற ஆண்மக்களான அங்க, வங்க, கலிங்க, சுஹ்ம, புண்ட்ர எனும் ஐந்து புத்திரர்களும் அங்கத்தினைப் பிரித்தாண்டனர் எனத் தெரிகின்றது. செ. இராசநாயகம் அவர்கள் விஷ்ணு புராணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு, கலிங்க வரலாற்றை ஆராயும்பொழுது, பலியின் புத்திரர்களில் ஒருவனாகிய கலிங்கனை இந்து நதிக்கரையின் மேற்குப்பகுதி அரசிலிருந்து இந்திரனும், விஷ்ணுவும் கி.மு. 2800ஆம் ஆண்டளவிற்கு துரத்தியதனாலே, கிழக்குப் பகுதியிற் கலிங்க அரசு உருவாக்கப்பட்டதென்பர். இங்குக் குறிப்பிட்ட காலக்கணிப்பு ஓரளவிற்கு முற்பட்டதாக இருப்பது

குறிப்பிடத்தக்கது. இதிகாசங்களிற் கலிங்கம் ஒரு வளர்முக அரசாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பினும், அங்கம், வங்கம், கலிங்கம் எனும் அரசுகளை மகாபாரதம் மிலேச்ச அரசுகளாகவே குறிப்பிடுகின்றது. எனவே இவர்களை நேரடியாகத் தென்னிந்தியத் திராவிடக் குடிகளின் வாரிசுகள் என்று கொள்வதைக் காட்டிலும், ஐதரேய பிராமணம் (VIII.8) குறிப்பிட்ட சபரர் கலிங்கத்திலும் (கலிங்கம் ஆதியில் ஒரிசாவையும், வங்கத்தின் ஒரு பகுதியையும் உள்ளடக்கியிருந்தது) புண்ட்றாஸ் வங்கத்திலும் (வடவங்கம்) வாழ்ந்தனர் என்ற பழைய மரபுகளின் வரலாற்றடிப்படையிற் கண்ணோட்டமிடுதலே, உண்மை வரலாறுகளை வெளிக்கொணர உதவும் எனலாம். மேலும் கௌரவர், பாண்டவர் யுத்தத்திற் கலிங்கத்து மன்னனான சிருதாயு (Srutayu) தன் இரு புதல்வர்களுடன் பாண்டவர்களுக்கெதிராகப் போர் புரிந்து வீமனாற் கொல்லப்பட்டனர் என மரபுகள் தெரிவிக்கின்றன. (பாரதப் போரிலே தமிழ் மூவேந்தரும் பாண்டவர்க்குத் துணையாய் நின்றனர் என்றும் பாண்டவர் படைக்குப் பெருஞ்சோறு அளித்ததனால் உதியன் சேரலாதன் “பெருஞ்சோற்று உதியன்” என அழைக்கப்பட்டான் எனும் தமிழ் மரபுகளையும் இங்கு நினைவுகூரல் உகந்ததாம்.)* மகாபாரத யுத்தத்திற்கும், மகதத்தை கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டிலாண்ட மகாபத்மநந்த

* புறநானூறு செய். 2 உதியன் சேரலாதன் மகாபாரதப்போரில் இரு பக்கப் படையினருக்கும் வேறுபாடு காட்டாது சோறு அளித்ததைக் குறிப்பிடும்.

இராசாவின் காலத்திற்குமிடையில் முப்பத்திரண்டு கலிங்கர்கள் ஆட்சியிலிருந்தனர் எனப் புராணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனாற் புத்தருடைய காலத்திற் கௌசாம்பியை (வத்ச) ஆண்ட பெளரவர்களின் இருபத்தாறாவது அரசனான உதயனன் கலிங்கத்தை வென்றதாகக் கதாசரித்சாகரம், பிரியதர்சிகா முதலான பிற்காலச் சமஸ்கிருத நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன. எனவே ஐதான முறையில் ஆரிய கலாசாரமும், பிராகிருத மொழியும் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டளவிற்கு கலிங்கம்வரையிற் காலெடுத்து வைத்திருக்கலாம் என்பதில் ஐயமில்லை. மேலும் கலிங்கத்தைப் பற்றிப் பெளத்த ஜாதகக்கதைகளிலும், சங்க இலக்கியங்களிலும் மற்றுப் பாணினீயம், மகாவம்சம் முதலான நூல்களிலும் குறிப்புகள் பரவிக்கிடக்கின்றன. எனவே கலிங்க அரசின் பழமைமிக்கத் தோற்றமும், அது நீண்டகாலமாக ஆரிய கலாசார ஊடுருவலுக்கு எதிராகத் தன்னைப் பாதுகாத்திருந்தது என்பதும் வரலாற்றுண்மையாகும். உதயனன் கலிங்கத்தைக் கைப்பற்றினான் என்ற வரலாறு உண்மையாக இருக்குமானால் இவனே கலிங்க அரசில் முதன் முதலாகக் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிற் (புத்தர் காலம்) தலையிட்ட ஆரிய மன்னனாவான். (பிற்பட்ட வரலாறுகளின்படி, மகாபத்மநந்தனின் (இவனே பிம்பிசாரன், அஜாதசத்துரு முதலான நாக அரசுகள் கட்டிவளர்த்த மகத அரசினை மேலும் வலுப்படுத்திய சுதேச அரசனாவான்) ஆட்சியிலிருந்து விடுவித்துக் கொண்ட கலிங்கர், பின் மௌரியர் என்ற இன்னோர் சுதேச அரசின் வழிவந்த அசோக மன்னன்

மகதத்தை ஆண்ட காலத்திற் கலிங்கத்தின் மீது படை எடுத்த பொழுது, அசோகன் படைகளுடன் சுதந்திரதாகத்துடன் எதிர்த்து நின்று போராடினர். இக்கலிங்கரின் வீரத்திறனை நாம் அசோகனின் கல்வெட்டிலிருந்து (XIII) அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இக்கல்வெட்டிலிருந்து கலிங்கப் போரில் 150,000 மக்கள் கைதிகளாக்கப்பட்டனர். 100,000 பேர் வெட்டப்பட்டனர். இவற்றைவிடப் பன்மடங்கினர் இறந்தனர் என்பது அசோகன் கணக்கெடுப்பின்கீழ் வந்த பட்டியலாகும்.

கலிங்கத்திலும், வங்கத்திலும் தென்னிந்தியத் திராவிடக் கலாசார ஊடுருவல்கள்

அசோக மன்னனுக்குப்பின் கலிங்கத்தின் வரலாறு, கலிங்க மன்னனான காரவேலவின் காலத்தில் (கி.மு. 155) உச்சநிலையை அடைந்திருந்ததாக ஹாதிகும்புகைக் கல்வெட்டினின்று புலனாகின்றது. இக் காரவேல ஆரிய கலாசாரத்தைப் பேணிய சேடி பரம்பரையின் மூன்றாவது தலைமுறையினனாவான். எனவே கலிங்க வரலாற்றில் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட உதயனன், காரவேலவின் தலைமுறையினரான சேடி பரம்பரையினர் காலத்திலேதான் கலிங்கத்தில் ஆரிய கலாசாரம் உட்பிரவேசிக்க முடிந்ததெனலாம். மேலும், இக்காரவேலவின் காலத்திற் திரமிரதேச சங்காதம் (தமிழ் மூவேந்தர்) படையெடுத்த பொழுது காரவேல அவர்களை அழித்துப் பாண்டியரிடமிருந்து முத்துகளைப் பெற்றதாக இவனது கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும். இந்த மூவேந்தர் படையெடுப்பு, பழைய

இந்துவெளித் தொடர்புடைய கலிங்க அரசிற்கும், பிற்காலத் தென்னிந்தியத் திராவிட அரசுகளுக்கு இடையே ஏற்பட்ட அரசியற் தொடர்புகளைத் தொடர்புபடுத்திக் காட்டுகின்றதே ஒழியக், கலிங்கரை நேரடியாகத் தென்னிந்தியத் திராவிடக் குடிகளினின்றும் கிளைவிட்ட திராவிடவினக் குடிகள் என்று கூறும் அளவிற்குப் பிற சான்றுகளை வைத்திருக்கவில்லை எனலாம். எனவே இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும், திராவிடக் கலாசாரமும் (பக். 56) எனும் எமது நூலில் நாம் குறிப்பிட்ட கருத்தினை மறுபரிசீலனை செய்தே இக்கருத்தினை இங்குத் தெரிவிக்கின்றோம். எனினும் தென்னிந்தியத் திராவிடக் கலாசாரம் கடல் வாணிப முயற்சிகளின் மூலமும், படையெடுப்புகளின் மூலமும் கலிங்கம், வங்கம் முதலான நகரங்களின் கரையோர நகரங்களிற் தமது கலாசார ஊடுருவல்களைக் கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிலிருந்து செய்திருக்கலாம் என்பதற்கு எமக்குச் சங்க இலக்கியங்களும், கறுப்புச் - சிவப்புப் பானை ஓடுகளின் தடயங்களும், பிறமொழி ஆய்வுகளும் சான்றுகளாகக் காணப்படுகின்றன. வங்கத்தின் துறையாகிய தாம்ரலிப்தித் (தம்லுக்) துறையுடன் கனகசபைப்பிள்ளை அவர்கள் காணும் தமிழர் நாகரிகத் தொடர்பு, கடல் வாணிப நடவடிக்கைகளினால் ஏற்பட்டதொன்றேயன்றி, அவர் கருதியது போல் வங்கம் தமிழரின் ஆதி இருப்பிடம் என்பதனாலன்று என்பது நாம் மேலேயாராய்ந்த வங்கத்தின் வரலாற்றினின்று புலனாகின்றது. வங்கர் படகுப் படையை வைத்திருந்ததனால் 'வங்கம்' என்ற

பதம் தமிழில் 'படகு' எனும் பொருளில் இலக்கிய வழக்குப் பெறலாயிற்று. பல நாள்களிற் கடலிற் செல்லும் வங்கம் பற்றி அகநானூறும் (255 : 1-7), மணிமேகலையும் குறிப்பிடுகின்றன.

வங்கமாக்களொடு மகிழ்வுடனேறிக் (மணி XIV. 79)

வங்கமேறினன் மணிபல்லவத்திடை (மணி XXV. 126)

என்ற பகுதிகளில் இலங்கையில் மணிபல்லவத்தில் (நயினாதீவு) தங்கிய வங்கம் பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறுகின்றன. சுந்தர மூர்த்திநாயனாரும் திருக்கேதீசுவரப் பதிகத்தில்

வங்கம் மலிகின்ற கடன்மா தொட

நன்னகர்

என்பர்.

இவ்விதம் 'கலிங்கம்' எனும் பதமும் ஆடை எனும் பொருளிற் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறலாயிற்று. கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட நூற்றாண்டுகளிற் கலிங்கத்திலும், மகுலிப் பட்டனத்திலும் நெய்யப்பட்ட மஸ்லின் பட்டுகள் கிரேக்கம், உரோமாபுரி முதலான நாடுகளுக்குத் தென்னிந்திய வாணிபத் துறைகளினூடாக ஏற்றுமதியாகின. இவ்வாறு கலிங்கத்திற் சிறப்பாக உற்பத்தி செய்யப்பட்ட ஆடையின் சிறந்த இயல்பு கருதி கலிங்கப்பட்டு - 'கலிங்கம்' என அழைக்கப் படலாயிற்று. தமிழிலும் கலிங்கப்பட்டுக் 'கலிங்கம்' எனவே இலக்கிய வழக்குப் பெறலாயிற்று.

பாம்பு பயந்தன்ன வடிவின்
காம்பின் கழைபடு சொலியின்
இழைமணி வாரா ஒண்பூங் கலிங்கம்

என்றும்,

ஆவியன்ன ஆவிநூற் கலிங்கம்

என்றும் புறநானூற்றிற் கலிங்கம் என்ற பதம் இலக்கிய வழக்குப் பெறலாயிற்று. “குணகடற் றுகிர்” என்று பட்டினப்பாலை குறிப்பிட்டதும், கலிங்கத்துப் பட்டுகள் சோழமண்டலத் துறைகளினூடாக வெளியூர்களுக்கு அனுப்பப்பட்டதனாலேயாம்.

எனவே நாம் மேலே ஆராய்ந்து காட்டியவாறு இந்துவெளி நகரிலிருந்து வெளியேறிய பலியின் புதல்வர்களே அங்கம், கலிங்கம், வங்கம், சுஹம்ம், புண்ட்ர முதலான அரசுகளைக் கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களில் ஏற்படுத்தினர் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. அதனால் இங்கு வாழ்ந்த சுதேசக்குடிகள் தென்னிந்தியத் திராவிடர்களினின்றும் வேறுபட்டவர்கள் என்பதனையும் மேலே விளக்கிக் காட்டியிருந்தோம். ஆனாலும் வாணிபத்தில், அரேபியக்கடல், கேம்பேகுடா, பாரசீகக்குடா, மன்னார் வளைகுடா, வங்காள விரிகுடா, சுமத்திராத்தீவுகள் காழகம் (கடாரம்) வரைத் தமிழர்கள் அரேபியருடன் சேர்ந்து வாணிபப் பெருமக்களாக விளங்கியதனால், முக்கிய வர்த்தகத் துறைகளில் இவர்களின் செல்வாக்குத் தவிர்க்க முடியாததாயிற்று. இவற்றுட் தென்கிழக்காசிய நாடுகளின் கேந்திரத் துறைமுகமாக,

வங்கநாட்டின் துறையாகிய தாம்ரலிப்தி (தம்லுக்) விளங்கலாயிற்று என்பதனை நாம் மகாவம்சத்தின் குறிப்புகளிலிருந்து உணரக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனவே தாம்ரலிப்தித் துறையிற் தமிழ் வாணிபக் குழுக்களின் செல்வாக்கு தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. இவ்விதமே பிறருக்கு அடிபணியாது தன்னாதிக்கமான அரசுகளைக் கொண்டதும், இன்னும் பிறநாடுகளை இணைத்துச் சாம்ராச்சியமொன்றை உருவாக்க விளைந்ததுமர்ன (இலங்கை வரலாற்றில் அடிக்கடி கலிங்கரின் சுமுகமான வருகையும், படையெடுப்புகளும் இங்கு நினைவுகூரத் தக்கன.) கலிங்கத்தின் வரலாற்றுடன், தமிழரின் வரலாறு பொருளாதார ரீதியிலே பின்னிப்பிணைந்திருந்தது எனலாம். கலிங்க மன்னன் காரவேலவின் (கி.மு. 155) ஹாதிசூம்ப கல்வெட்டுக் குறிப்பிலிருந்து, கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட காலம் முதலாகவே மூவேந்தர் படை எடுப்புகள், மற்றும் வர்த்தக முயற்சிகள் என்பன திராவிட நாகரிகத்தை அங்கு ஊடுருவ வைத்தன. ஆனாலும் அவை நிலையானவையன்று. தற்காலிகமானவையே.

கலிங்கத்திற் திராவிட நாகரிகத்தின் ஊடுருவல்களின் முக்கிய இயல்பாக கறுப்புச் - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. கலிங்கத்திற் (ஓரிஸா மாநிலப் பகுதியில் சிசுபாலகர் துறையையண்டி) கிடைக்கப் பெற்ற கறுப்புச் சிவப்பு மட்பாண்ட ஓடுகள் இத்தகைய திராவிடக் கலாசார ஊடுருவலின் தடயங்களேயாம் என்பதிற் தவறில்லை. எனினும் சிசுபாலகர்க்கிற் (Sisupalagarh) கிடைக்கப்பெற்ற

கறுப்புச் - சிவப்பு வண்ண மட்கலயங்களைப், பெருங்கற்சிின்ன ஈமக்குழித் தொடர்பற்றனவாய்ச் செம்புக் கற்காலத்தைப் பேணிய (Chalcolithic) இந்துவெளிக் காலத்தைய மட்பாண்டங்களாகுமா? என இவைபற்றி எஸ்.சி. ராய் (S.C. Ray) ஐயம் கொள்வதையும், நாம் இங்குக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். ஆனால் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டெனக் கணிக்கப்பெற்ற, குழப்பமற்ற மண்படைகளில் இவை கிடைக்கப் பெற்றமையினாற், திராவிடரின் வாணிப முயற்சியினால் இக்கலாசாரப் பரவல் நிகழ்ந்ததென்ற கருத்தே வலிமைபெறுகின்றதெனலாம். இன்றும் சோடநக்பூர், ஒரிஸாப் பகுதிகளிற் பரவி வாழ்கின்ற 'கோண்டர்', 'கூயி' முதலான திராவிடக் கிளையினத்தவர் ஆதியிற் செலுத்திய செல்வாக்கின் எச்சங்களாகவே தென்படுகின்றனர்.

அடுத்து சிகபாலகர்கிற் கிடைக்கப் பெற்றது போன்ற கறுப்புச் - சிவப்பு மட்பாண்டங்கள் மேற்கு வங்கத்தின் தென்கரைப் பிரதேசங்களான பிர்பும் (Birbhum) புர்த்வான் (Burdwan) மிட்னாபூர் (Midnapur) முதலான பகுதிகளில் முப்பத்திரண்டு களங்களிற் பெருங்கற் பண்பாட்டுடன் தொடர்பற்றனவாகக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. இத்தடயங்கள் நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்ட வாணிப முயற்சிகளினால் ஊடுருவியன என்பது தெளிவு. எனினும் இந்திய வரலாற்றாசிரியர்கள் முதலாம் இராசேந்திரனுடைய (கி.பி. 1012-1044) கங்கைப் படையெடுப்பின் போதே திராவிட நாகரிகம் வங்கத்திற் கூடிய விளைவுகளை

ஏற்படுத்தியுள்ளன என அவதானித்துள்ளார்கள். முதலாம் இராசேந்திரன் படையெடுப்பின் பின் வங்கத்திற் குடியேறிய கர்னாடகத் தலைவன் சேனன் வழிவந்தோரே, இன்று வங்கத்திலுள்ள சாமந்தசேனக் குடியினர் என்றும் கருதப்படுகின்றது. இத்தகைய கலாசாரக் கலப்புப் பின்னணியின் காரணமாகவே இன்றைய வங்காளமொழி எழுத்துக்கள் நாகரிலிபியை ஒட்டி அமைந்தவையாயினும், எகர, ஒகர உயிர் மெய்க்குறிகள் தமிழ், மற்றும் கிரந்த எழுத்துகளின் முறையையண்டியமைந்தன என்பது தெளிவு. மேலும் எச். ரைசிலி ஒரிஸ்ஸாவிலும், வங்கத்திலும் அவதானித்த மொங்கொலோ - திராவிட இன வளர்ச்சிகளும் இதன்பாற்பட்டனவாம்.

வங்கத்தின் இன வளர்ச்சிகள்

இலங்கையில் வங்க இளவரசர் விஜயன் வரலாற்றுண்மையை உறுதிப்படுத்துமுகமாக ஆர்.எல்.கேர்க் (R.L. Kirk) நடாத்திய இரத்த உறவு ஆய்வுகள் சிங்கள மக்களிடையே, திராவிடவின இரத்த உறவுகளைத் தூரத்து உறவாகவும், வங்க இரத்த உறவுகளைக் கூடிய நெருக்கமுடையதாகவும் காட்டியுள்ளன. இவருடைய ஆய்வின் முடிபுகள் ஓரளவிற்கு மகாவம்சக் குறிப்புகளையும், மேலே அவதானித்த வரலாற்று மரபுகளையும் உறுதிப்படுத்துகின்றன எனலாம்.

எனினும் எம்மைப் பொறுத்தளவில் 'வங்க இரத்தம்' என்று இனம் காணும் நிலை இன்றைய

சமுதாய வளர்ச்சி நிலையிற் மிகக் குழப்பமான ஒன்றாகவே தெரிகின்றது. ஏனெனில் இன்று பல்லினங்களின் சேர்க்கையினால் உருவாகியிருக்கும் வங்க இனத்தைக் கொண்டு, தூய இன வளர்ச்சிகளைப் பேண முயன்ற பழைய இனங்களை அடையாளம் காண்பதற்கு, மொழியாலோ அல்லது வேறு மானிடவியல்களாலோ அளந்து காண்பதென்பது சேறுநிறைந்த குட்டையின் இயல்புகளை அறிய எடுத்த முயற்சியை நிகர்த்ததாகும். எனினும் இந்த வழியில் அணுகி ஆய்வுசெய்த பி.எஸ். குஹா (B.S. Guha) இன்று இந்தியாவின் சனத்தொகையை உருவாக்குவதில் ஏறக்குறைய ஆறுக்குக் குறைவில்லாத இனங்களின் சேர்க்கையை அவதானித்துள்ளார். இவர்களுள் மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்த அல்பைன் (Alphine) தினாரிக் (Dinaric) ஆர்மெனொயிட் (Armenoid) இனங்களின் சேர்க்கையால் உருவாகிய ஒரு கிளை இனமே வங்கம், ஓரிஸா, குஜராட் முதலான பகுதிகளில் முக்கிய இனத்தவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர் என்பர். இவருடைய ஆய்வுகள் மேலே நாம் ஆராய்ந்த சபரர், புலிந்தர், புண்ட்ராஸ் முதலிய சுதேசக் குடிகள், மற்றும் நாகர், இயக்கர் முதலான மொங்கோலிய இனக்குடிகள், மற்றும் திராவிடவின ஊடுருவல்கள் பற்றிய வரலாற்றினங்களின் பங்கினைத் தெளிவுறுத்துவதாக இல்லை எனலாம். காரணம், நாடோடிகளான மனித இனங்கள் தோன்றிய நாள்முதல் (ஆப்ரிக்காவிற் பல இடங்களிற் கிடைக்கப் பெற்ற கல்லாயுதங்கள், மனித எலும்புகளின் எச்சங்கள் என்பன, அங்கிருந்து மனித இனம் மூன்று கோடியாண்டுகளுக்கு முன்னரே

குடிபெயரத் தொடங்கி விட்டது என்றும், பாகிஸ்தானிற் கிடைக்கப்பெற்ற புதிய தடயங்களின்படி இரண்டு கோடி வருடங்களுக்கு முன்னரே மனித இனம் குடிபெயரத் தொடங்கிவிட்டது என்றும் தெரிவிப்பதனால் மனித இனத்தின் நாடோடி இயல்பை நாம் விளங்கிக் கொள்ளலாம்) மனித இனங்கள் யாவும் நாடோடிகளாகத் திரிகையில், ஏதோ ஒருவகையிற் கலப்புற்றதனால், பழையன கழியப் புதியன ஏற்றல் என்பதற்கிணங்க, புதிய பண்புகளைக் கொண்ட இனங்களைத் திட்டவட்டமாக இனம் காண்பதென்பது கடினமான செயலாகும்.

இத்தகைய கடினமான சூழலிலும், வெவ்வேறு கோணங்களிலிருந்து ஆய்வுகளைச் செய்து, அவைதரும் தகவல்களைக் கோர்த்துப் பார்க்கையில் உண்மையை ஓரளவிற்காவது அறிந்து கொள்ளும்பொழுது, மனித இனம் தன் பழம்பெருமைமிக்க வரலாற்றினையும், கலாசார முன்னேற்றங்களைப் பற்றியும் பெருமைப் படுகின்றது. மேலும் தன்னைநிகர்த்த இனங்கள், வேறு கிரகங்களிலும் வாழ்கின்றார்களா என்னும் ஆய்வில், விண்ணுலகத்திற்குக்கூடச் செல்லத் தயங்கவில்லை எனலாம்.

மனித இனம் இடம்பெயர்ந்து சென்று, இன்னோர் இனத்துடன் கலந்து வாழ விரும்பும் காரணங்களில் ஒன்று பொருளாதார ரீதியான புலம்பெயர்தலேயாம். இவர்களுட் கடல் வாணிபர்கள் எப்பொழுதும் சமரசமுள்ள மக்களாகவே வாழ்ந்து வந்துள்ளனர் என்பதற்கு வரலாறுகள் சான்றுபகர்கின்றன.

இதனால் இனங்களின் தனித்துவ இயல்புகள் திரிதல் நியாயமானதொன்றாகும். இவ்வகையில் ஆதி இந்தியாவின் உள்நாட்டு வாணிக முயற்சிகளையறிதலும் எமக்கு அவசியமாகின்றது. இளவரசர் விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான வரலாற்றிற் கலிங்க இளவரசிக்கும், வங்க இளவரசனுக்கும் பிறந்த மகள் சுதந்திர வாழ்க்கையில் இச்சை கொண்டவளாக, மகதத்திற்குச் செல்லும் வாணிபக் குழுவினருடன் அவர்களை அறியாவண்ணம் சேர்ந்து சென்றனள் என்றும், போகும் வழியில் லால நாட்டிற் சிங்கமொன்று அவ்வாணிபக் குழுவினரைத் தாக்கியது என்றும் கூறப்பட்டுள்ள பகுதியிலிருந்து, எமக்குக் கிடைக்கின்ற வரலாற்றுத் தகவல்கள் பல. முதலிற் கிழக்கிந்தியப் பிராந்திய நகரங்களின் வாணிப ஒழுங்கமைதிகளை நாம் உணரக்கூடியதாக இருப்பதோடு, பாதுகாப்புக் காரணமாக வாணிபக் குழுவினர் பெருந் தொகையினராகக் கூட்டம் கூட்டமாகப் பொருளாதார முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர் என்பதனையும், இவ்வாணிபக் குழுவினர் கலாசாரப் பரிமாற்றங்களுக்கும், நகர்களுையண்டிய குடியேற்றங்களுக்கும் காரண கர்த்தாக்களாக இருந்தார்கள் என்பதனையும் நாம் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. ஏ.எல். பசாம் புத்தர் காலத்திற் கிழக்கிந்தியத் துறைகளையும், மேற்கிந்தியத் துறைகளையும் தொடுக்கின்ற முக்கிய பாதை ஒன்றினையும், கிளைப்பாதைகள் இரண்டினையும் விபரிப்பர். இவ்வர்த்தகப் பாதைகள் வங்கத்தின் தாம்ரலிப்தித் துறையில் ஆரம்பமாகிச் சம்பா (Campa-

அங்கத்தின் தலைநகர்) நதித்துறையூடாகப் பாடலிபுரம், வாரணாசி (காசி) கௌசாம்பி வரை சென்று, பின் அங்கிருந்து ஒரு கிளைப் பாதை விதிசை, உஜ்ஜயினியூடாக நர்மதையாற்று முகத்துவாரத்திலமைந்த பிருகுகச்சத் துறைமுகத்தைச் சென்றடைந்தது. ஆனால் முக்கிய பாதையானது கொசாம்பியிலிருந்து யமுனையின் தென்கரை வழியாக மதுரா, இன்றைய டெல்லி, சாகலா முதலிய நகரங்களினூடாகப் பஞ்சாப்பின் ஐந்து ஆறுகளையும் கடந்து, வடமேற்கிந்தியாவின் காந்தார (தக்சிலா) நகரை அடைந்தது. பின் இவ்வர்த்தக மார்க்கமானது காபுல் பள்ளத்தாக்கினூடாக மத்திய ஆசியா வரை சென்றது. மேலும் இம் முக்கிய பாதையிலிருந்து பிரிந்து சென்ற இரண்டாவது கிளைப்பாதையானது மதுராவிலிருந்து இன்றைய இராஜஸ்தானையும், தார் பாலைவனத்தையும் (Thar desert) ஊடறுத்துக் கொண்டு இந்துநதிக்கரையின் முகத்துவாரத்திலமைந்திருந்த பதள (Patala) துறையையடைந்தது. பாசம் விபரித்துள்ள இந்த மூன்று மார்க்கங்களையும் நாம் வரைபட மூலம் (வரைபடம் பார்க்க) அவதானிக்கையிற் கிழக்கிந்தியத் துறைகளுக்கும், மேற்கிந்தியத் துறைகளுக்குமிடையே நிகழ்ந்த வாணிப முயற்சிகள், நாட்டின் உட்பாகங்களினூடாகவே கூடுதலாக நடைபெற்றது என்றும், கடல் வாணிபங்களைப் பெரும் வர்த்தகர்களே நடாத்த முடிந்ததென்பதும் உய்த்துணரத்தக்கது. மேலும் அடிக்கடி நிகழ்ந்த உள்நாட்டு வாணிப முயற்சிகளினால் இனங்களிடையே கலாசாரப் பரிமாறல்கள், சிறப்பாக மொழிப் பரிமாற்றங்களும்,

மொழித் திரிபுகளும், இனக்கலப்புகளும், இனத்தாய்மையிழப்பும் இயல்பானவையாகி விடுகின்றன. இக்கண்ணோட்டத்தினை நாம் விளங்கிக் கொள்வோமானாற் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே துறைமுகங்களையண்டியிருந்த கலிங்கம், வங்கம் முதலான பிரதேசங்களில், வேறுபட்ட பல புதிய கலாசார ஊடுருவல்களை நாம் மறுதலிக்க முடியாது. எனவே நன்னிலங்களைத் தேடி ஆரியர்கள் படையெடுப்பதற்கு முன்னரே, ஆரிய கலாசாரம், வாணிபம் என்ற போர்வையின்கீழ் அறிமுகமாகியிருக்கலாம் எனும் கருத்தினையும் நாம் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோம்.

கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியப் புவிபியல் அமைவுகள்

மேலும் மகாவம்சம் விபரித்த புவியியற் குறிப்புகளை ஆராயுமிடத்துக் கிழக்கிந்திய நகரங்களின் பெயர்கள், புவியியல் அமைவுகள், அரசியற் பிரிவுகள் என்பன கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டு வரை மாற்றங்களுக்குட்படாமல் இருந்தன என்பது காளிதாசனின் இரகு வம்ச காவியத்தில் விபரிக்கப்பட்ட ரகுவின் படையெடுப்புப் பாதை பற்றிய குறிப்புகளிலிருந்தும், பின் முதலாம் இராசேந்திரனின் (கி.பி. 1012-1044) கங்கைப் படையெடுப்புப்பற்றிய பாதைகளின் குறிப்புகளிலிருந்தும் தெளிவாகின்றது. காளிதாசன் (இவர் கி.மு. 100 - கி.பி. 500க்கிடையிட்ட காலப்பகுதியில் வாழ்ந்திருக்கலாம் என்பதற்காகிய கருத்து வேறுபாடுகளை அறிஞர்கள் தெரிவித்துள்ளனர்) வாழ்ந்த காலத்தில் மகதம் முதல் தெற்கே

தாமிரபரணியாறு வரை உள்ள பிரதேசங்களின் புவியியல் அமைவு பின்வருமாறு.

முதலில் மகதத்திலிருந்து ரகுவின் திக்விஜயம் ஆரம்பமாகிக் கிழக்குத்திசையாக ஸுஹ்மதேசம் (மேற்கு வங்கம், இது கலிங்கத்திற்கும் வங்கத்திற்குமிடைப்பட்ட பகுதி) பின் முறையே வங்கம், உத்கலதேசம் (ஒரிஸா) கலிங்கம் (ஒரிஸாவின் தென்னெல்லையிலிருந்து தெற்கே கோதாவரி வரையுமுள்ள பகுதி) முதலிய நாடுகளை வென்றபின், கடலோரமாகச் சென்று காவேரியிற் குளித்தபின், பாண்டிநாடு சென்று தாமிரபரணி கலக்கின்ற கடலிலிருந்து எடுக்கப் பெற்ற முத்துகளைப் பாண்டியரிடமிருந்து பெற்றான் (ரகு. அத். 4:34 69). இதனோடு அங்க தேசத்தினையும் (அத். 6.30) காளிதாசன் குறிப்பிடத் தவறவில்லை (வரைபடம் பார்க்க). மற்று, முதலாவது இராசேந்திரனுடைய பன்னிரண்டாம் ஆட்சியாண்டுக் கல்வெட்டு, இவன் வடநாட்டுப் படையெடுப்புப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது. இவன் படையெடுப்பு முதலிற் கலிங்கத்திலுள்ள சக்கரக்கோட்டம் (விசாகப்பட்டினத்திற்கு வடமேற்காக அமைந்தது. இக்காலத்திற் சித்திரக் கோட்டம் எனப்படும்) பின் ஒட்டர நாடு (உத்கலர் அல்லது ஒரிஸா), தென்கோசல நாடு (இங்கு கோசல நாடு என்பது இன்றைய ராய்பூர் (Raipur) பிலாஸ்பூர் (Bilaspur) சம்பல்பூர் (Sambalpur) முதலிய பகுதிகளையடக்கிய பகுதியேயாம். எனவே இது கங்கைக்கு அப்பாலுள்ள கோசல நாடன்று) முதலான பகுதிகளைக் கைப்பற்றிக்

கொண்டு, பின் முறையே தண்டபத்தி (தந்தபுர) தக்கணலாடம், வங்காளம், உத்திரலாடம் முதலான பகுதிகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டு கங்கைக்கரையை அடைந்தது (வரைபடம் பார்க்க). (சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்து வரலாற்றுக் கோவை ஐந்தாவது நூல், 1932.) முதலாவது இராசேந்திரனின் படைகள் கங்கையை நோக்கிச் சென்ற வழிகளை அடையாளம் காணுமிடத்து, தென் குஜராட், வங்கம், வட குஜராட் என அடையாளம் காண்பது தவறாகும். இவ்வாறு அடையாளம் காணல் யுத்த நெறிகளுக்கு மட்டுமன்றிப், புவியியல் அமைவுகளுக்கும் அப்பாற்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. எனவே இராசேந்திரன் படைகள் வங்கத்திற்கும் மகதத்திற்குமிடையிலமைந்த லால (லாட) நாட்டினூடாகவே சென்றன என்பது எம் கருத்து.

லால நாட்டுத் தலைநகரம் - சிங்கபுரம்

மேலும் இளவரசர் விஜயனின் தந்தையாகிய சிங்கபாகு அமைத்த சிங்கபுரம் எனும் நகரைப் பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும், மேற்குறிப்பிட்ட புவியியல் வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் இடம் பெறவில்லை. எனினும், சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை முதலான தமிழ் இலக்கியங்களிற் 'சிங்கபுரம்' கலிங்க நாட்டிலமைந்த நகரெனக் குறிப்புகள் உள.

கடிபொழிலுடுத்த கலிங்க நன்னாட்டு

தீம்புனற் பழனச் சிங்கபுரத்தினும்

(சிலம்பு. XXIII II 130-140)

காசில்பூம்பொழிற் கலிங்க நன்னாட்டுச் சிங்கபுரம்

(மணி. XXVIII 15-17)

கலிங்க நாட்டிலுள்ள இச்சிங்கபுரம் இன்று ஓரிஸாவிலுள்ள கஞ்சம் ஜில்லாவில் (Ganjam Zilla) இருக்கின்றது. இச்சிங்கபுரத்தையே மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்ற (சிங்கபாகு லால நாட்டில் அமைத்த) சிங்கபுரமாகச் சில அறிஞர்கள் கருதுவர். ஆனால், ஏ. கன்னிங்காம் (Sir. A. Cunningham) கஞ்சம் ஜில்லாவிலிருந்து மேற்கே நூற்றுப்பதினைந்து மைல் தொலைவிலுள்ள சிங்கபுரமே விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான சிங்கபுரம் என்பர். கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி லாட அல்லது ராட என்ற பிரதேசத்தை வங்கத்தின் மேற்குப் பகுதியெனவும், முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்தின் தென் லாடத்தில் ரணசூரவும் வடலாடத்தில் மஹிபாலவும் ஆட்சிபுரிந்தனர் என்றும் கூறுவர். இன்றைய ஹூக்லி (Hughli or Hoogly) மாநிலத்திலுள்ள தாரகேசுவரத்திலிருந்து பத்து மைல் தூரத்திலுள்ள ராட அல்லது லால மாகாணத்திலுள்ள சிங்கூர்தான் விஜயன் வரலாற்றுடன் தொடர்பான சிங்கபுரம் என நந்தலால் கருதுவர். முதலாம் இராசேந்திரனின் படையெடுப்புப் பிரதேசங்களில் நீலகண்ட சாஸ்திரி அடையாளம் கண்ட லாட அல்லது ராட தேசத்தையே நந்தலாலும் பழைய ராட நகராக அடையாளம் காண்பதனால் இந்த லால (ராட) தேசத்திலேதான் விஜயனின் தந்தை அமைத்த சிங்கபுரம் என்பதற் சந்தேகமில்லை. இது தொடர்பாக இலங்கையிலிருந்து கிடைக்கப் பெற்ற ஆதாரங்களின்

படி பதினைந்தாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சிங்கள இலக்கியமொன்று கௌட (Gauda), வங்கம் முதலான நாடுகளுடன் சேர்த்து லாடத்தைக் குறிப்பிடுவதனால், பழைய லால நாடு மேற்குறிப்பிட்ட ராட தேசமே என்பது மேலும் உறுதியாகின்றது. ஆனால் பழைய லால நாடு பிற்காலத்தில் இரு அரசியல் பிரிவுகளாக வளர்ந்ததனாலே உத்தரலாடம், தக்கணலாடம் எனப் பிரியலாயிற்று என்று தெரிகின்றது. சிலப்பதிகாரம் போற்றுகின்ற 'சிங்காவண் புகழ்ச் சிங்கபுரப்' புகழ், காலப்போக்கிற் கலிங்க நாட்டிலும் பல சிங்கபுரங்கள் உருவாக ஏதுவாக இருந்ததெனலாம். (இது போலவே இலங்கையில் வெடியரசன் இனத்தவர் குடியேற்றங்களுடன் யாழ்குடாக் காரைதீவு, புத்தளம் காரைதீவு, மட்டுநகர்க் காரைதீவு என்பன தொடர்புடையனவாகக் காணப்படுகின்றன.)

எனவே நாம் மேலே ஆராய்ந்ததன்படி ஹூக்லி மாநிலத்திலுள்ள ராடப் பிரதேசத்திலே இளவரசர் விஜயன் பிறந்தார் என்பதனை நாம் நிச்சயம் பண்ணிக் கொள்வதால் வரலாற்றுக்குழப்பங்களைத் தவிர்க்கக்கூடியதாக இருக்கும். இலங்கை வரலாற்றாசிரியர் சிலர் குஜராட் மாநிலத்தைப் பழைய லால அல்லது ராட நாடெனக் கொண்டு அங்குள்ள சிஹோரை (Sihor) விஜயனின் சிங்கபுரம் என்றும், வேறு சிலர் இந்து நதிக் குடாப்பகுதியிலுள்ள ஹிங்கூர் (Hingur) தான் விஜயன் பிறந்த இடமென்றும் அடையாளம் காண்பர். பிருகுகச்ச, சூப்பாரக எனும் துறைமுகங்கள் மேற்கிந்தியாவின் கேம்பேக்

குடாப்பகுதியில் அமைந்த பழைய துறைமுகங்கள் ஆவன. இளவரசர் விஜயனும், தோழர்களும் ஏறிய கப்பல் சூர்பாரகம் எனும் துறையில் முதற்கரைசேர்ந்ததாக மகாவம்சமும் (VI. V. 46), பிருகுகச்சத் துறையிற் கரை சேர்ந்ததாக தீபவம்சமும் (IX.V.26) குறிப்பிடுவதனால் வரலாற்றாசிரியர்களிற் சிலர் இத்துறைகளுக்கே முக்கியத்துவம் கொண்டு, குஜராட்டையே லால நாடெனவும் அடையாளம் காண்பர். ஆனால் மகாவம்சத்தின் பிற வரலாற்றுக் குறிப்புகளுடனும் தொடர்புபடுத்தி இந்திய வரலாற்றுக் குறிப்புகளுடனும், இவர்கள் கருத்துகள் வலிமை உடையனவா என்று ஆராய்கையில், மகாவம்சமும், தீபவம்சமும் குறிப்பிட்ட துறைமுகங்கள் பற்றிய தகவல்கள் தவறெனப் புலப்படுகின்றன. எழுதி வைக்கும் மரபுகள் உருவாவதற்கு முற்பட்ட காலத்தில், அரசர்கள் அவையிலோ, அல்லது மதபீடங்களிலோ வரலாற்றுத் தகவல்களையும், சமய நூல்களையும் மனனம் செய்து கொள்வதற்கென நிபுணர்களே இருந்துவந்தனர். எனவே மனனம் செய்வோருக்குக் கிடைத்த தகவல்கள் தவறானவையா அல்லது தவற்றனவையா என்பதனை அறியக்கூடிய புவியியல் அறிவுகள் இவர்களுக்கில்லாவிடின், இத்தகைய தவறுகள் இடம்பெறல் சகஜமே. அதனோடு வங்கத்தின் தாம்ரலிப்தித் துறைக்கும், மேற்கிந்தியப் பிருகுகச்சத் துறைக்குமிடையே வர்த்தக மார்க்கமொன்று இருந்ததென்பதனை நாம் ஏற்கனவே அவதானித்து இருந்தோம். எனவே மகத வணிகக் குழுக்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ்ப் பிருகுகச்சத்துறை இருந்திருக்கலாம்

எனத் தெரிகின்றது. அதன் காரணமாகவும் இத்தகைய குழப்பமான தகவல்கள் இவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கலாம் என்றும் நாம் கருதமுடிகின்றது. மேலும் தீபவம்சம் (9:15-16) சூர்பாரகத் துறையிலிருந்து இளவரசர் விஜயன் கப்பல் மேலே வடக்கு நோக்கிப் பிருகுகச்சத் துறையை (9:7) சென்றதாகக் குறிப்பிடுகின்ற புவியியற் குழப்பமான தகவல்களையும் இங்குக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும்.

குஜராட் மாநிலத்தின் திராவிடப் பண்புகள்

குஜராட் மாநிலத்தின் (இதன் பழைய பெயர்கள் லோதால், லாட என்பனவாம். தொலமி லரிகே (Larike) என அழைத்தனர்) பழைய வரலாற்றினை ஆராயும் பொழுது, இந்துவெளியிலிருந்து தென்னோக்கி நகர்ந்த ஆதி ஹாரப்ப மக்களே லோதால் துறையினூடாகப் பிறநாட்டு வர்த்தக முயற்சியிலீடுபட்டிருந்தார்கள் என்றும், இவர்களைச் சதபத பிராமணம் 'மிலேச்சர்கள்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளது என்றும் தெரிகின்றது. இத்துறைமுகம் பின் கடற்பெருக்குக்களாற் கைவிடப் பட்டதாகத் தெரிகின்றது. C. 14 பரிசோதனைப்படி லோதால் துறை கி.மு. 1800 அளவிற்கு கைவிடப் பட்டிருக்கலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. மேலும் தொல்லியலாய்வுகள் குஜராட்டில், ஹாரப்ப மக்களின் இலிங்க வழிபாட்டின் செல்வாக்கை உறுதிப்படுத்தி உள்ளன. லோதால் துறை கைவிடப்பட்ட பின்னரும், ஹாரப்ப சித்திர எழுத்துகள் இங்கு கி.மு. 1300 வரை பாவனையிலிருந்திருக்கின்றன என்பதும் அவதானிக்கப் பட்டுள்ளது. குஜராட்டில் ஹாரப்ப மக்கள் பேணிய

திராவிடக் கலாச்சாரத்தைத் தொடர்ந்து, ஜராசந்தனுக்குப் பயந்த யாதவர்கள் மதுராவிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வந்து, துவாரகை எனும் கரையோரப் பட்டினத்தை உருவாக்கித் தம் கலாசாரத்தைப் பேணினர் என்பதும், பின் நர்மதா முகத்துவாரத்திலமைந்த பிருகுகச்சத்துறைக்கும், கிழக்கேயிருந்த தாம்ரலிப்தித் துறைக்குமிடையே மகதத்தினூடாக உள்நாட்டு வாணிப முயற்சிகள் பெருமளவில் நடைபெற்றுவந்தன என்பதும், லோதாலை அண்டிய பகுதிகளிலிருந்து கிடைக்கப் பெற்ற வரலாற்றுத் தகவல்களாம். மேலும் ரன்பூரிற் (Ranpur) கங்கைப் பிரதேசத்திற் பாவனையிலிருந்த ஆரியரின் வடநாட்டுக் கறுப்புப் பூச்சு (Northern black polished ware) மட்பாண்டங்கள் கி.மு. 500 ஆம் ஆண்டெனக் கணிக்கப்பெற்ற, மண்படைகளிலேயே முதன் முதலாகத் தோற்றம் பெறலாயின. எனவே மிகப் பிற்பட்ட காலத்திலே (கி.மு. 500) ஆரியர்கள் குஜராட் மாநிலப் பகுதிகளில் ஊடுருவலாயினர் எனத் தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் கருதுவர்.

சிங்கள இனத்தின் யூர்வீகம்

எனவே இலங்கையிற் சிங்கள இன வரலாற்றை உருவாக்கிய இளவரசர் விஜயனின் மூதாதையரின் அரசியற் பின்னணிகளைக் கொண்ட சூழ்நிலைகள் கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டளவிற் குஜராட்டில் உருவாக இடமிருக்கவில்லை என்பதும் தெளிவாகின்றது. அதனோடு இளவரசர் விஜயன் இலங்கைக்கு வருகை தந்த காலம் முதலாக, விஜயனின் வம்சத்தவர்கள் என்ற கோதாவிற் கலிங்கர், வங்கர், மகதர் என்போரின்

செல்வாக்கு இலங்கை அரசியலில் அதிகரிக்கலாயின என்பதனை மகாவம்சம் முதலான வரலாற்று நூல்கள் குறிக்கத் தவறவில்லை. இதன் முதன் முயற்சியாக விஜயனின் ஆட்சிபாரத்தையேற்க வாரிசு இன்மையால், விஜயனின் சகோதரன் மகன் பாண்டு வாசுதேவன் சிங்கள இனத் தூய்மையைப் பேண வரவழைக்கப் பட்டான். மேலும் மகாவம்சம் (அத். 37), கீர்த்தி ஸ்ரீ மேகவன்னன் (கி.பி. 362-390) காலத்தில் ஒரு பிராமண அரசிளங்குமரி கலிங்கத்திலிருந்து புத்தருடைய தாதுதந்தத்தை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்ததாகக் கூறுகின்றது (பார்க்கவும் EP. IND. XV. 245). இவ்வாறு வந்தவர் கலிங்க ஓரிசா தேசத்து உலகநாச்சி என்பவளேயாம் என்பது மட்டக்களப்பு மான்மியத்தின் தகவல்களிலிருந்து தெரிகின்றது. மேலும் மட்டக்களப்புப் பகுதியிற் கலிங்கர், வங்கர், சிங்கர் என்போரின் செல்வாக்கு ஏறக்குறைய கி.பி. 300ஆம் ஆண்டுக்குப்பின் தொடர்ச்சியாக இருந்தது என்பதனையும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் எடுத்துக் கூறுகின்றது. சோழ இளவரசி தம்பதி நல்லாள், உலகநாச்சி, ஆடகசுவுந்தரி எனும் பெயர்களிலிருந்து, கலிங்கர், வங்கர், சிங்கர் முதலான இராச பரம்பரையினர் தமிழகத்து அரசுகளுடன் விஜயன் காலம் முதலாகத் திருமணத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தனர் என்பதும் தெளிவாகின்றது. திருமண உறவுகள் மூலம் தமிழ்க் கலாசாரத் தொடர்பு உடையவர்களாக இவர்கள் இருந்ததனாலேதான், தமிழ்க் குடிகள் செல்வாக்கின்கீழிருந்த மட்டக்களப்புப் பிரதேச ஆட்சி பாரத்தைப் பொறுப்பேற்றனர் எனத் தெரிகின்றது.

மேலும் சிங்கள அரச சபையிற் தாதுசேனன் (கி.பி. 643) பழைய கலிங்க வாரிக எனத் தெரிகின்றது. மகாவம்சம் மகிந்த IV (கி.பி. 956 - 972)வின் சிங்க அரச வம்சத்தைப் பற்றி வற்புறுத்துகையில் (மகா. LXIII 12, 13, LIV 9, 10, 11) இலங்கையில் உயர்குடிப் பெருமக்கள் இருந்தபோதிலும், மகிந்த IV கலிங்கவம்சத்து இளவரசியைத் தருவித்து அவளைப் பட்டத்தரசியாக்கிக் கொண்டார். பின் இவர்களுக்குப் பிறந்த இரு ஆண் மக்களையும் ஆதிபாதகர்களாகவும், பெண்மகவை அரசியாகவும் முடிசூட்டி சிங்கள அரச வம்சத்தை இலங்கை அரசசபையில் நிலைநிறுத்திக் கொண்டார் என்கிறது. இதன்பின் பராக்கிரமபாகு Iன் (கி.பி. 1153-1186) மகள் இரத்தினாவலி, தனது தந்தையின் தகப்பனார் பாண்டியர் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் என்று குறிப்பிடுவதோடு, விஜயனுடைய காலத்துக்குப் பின் கலிங்கரும், பாண்டியரும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பான குடும்பங்களாகி விட்டன (சூளவம்சம் LXIII 12, 13) என்று தமது திருமண உறவுத் தொடர்புகளைச் சுட்டிக்காட்டுவர். விஜயபாகு II, தன் பொல்லநறுவக் கல்வெட்டிற், பராக்கிரமபாகு I, தன்னை இலங்கையின் அரசியற் பாரத்தை ஏற்கும்படி அழைக்கும் சமயத்திற் தான் கலிங்கத்தின் தலைநகரான சிங்கபுரத்திலிருந்ததாகக் குறிப்பிடுவதோடு, தன் கலிங்க வம்சத் தொடர்புகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வகையிலே கலிங்கத்து நிசங்கமல்லனும் (கி.பி. 1187-1196) தன் கல்பொதக் கல்வெட்டிற், தான் சிங்கபுரத்திற் பிறந்தவன் என்றும், மேலும் சிங்கபுரத்து விஜயனின் பரம்பரையில் வந்தவனாகையால், இலங்கையை

ஆள்வதற்குரிய தனது உரிமைகள் பற்றியும் வற்புறுத்தியுள்ளார். இவனுக்குப் பின் நியமனம் பெற்றவர்களும் கலிங்கரே. மாகன் (கி.பி. 1214-1235) கலிங்கத்திலிருந்து வந்தவனாயினும், இவன் பழைய சிங்கள வமிசத்தைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தியவனாகத் தெரியவில்லை. அதனாற் சிங்கள மக்களைத் துன்புறுத்திப், பௌத்த தாபனங்களை அழித்ததோடு, தமிழ்மக்களையும், சைவத்தையும் ஆதரித்துத் தமிழர் ஆட்சியைப் பலப்படுத்தியவனாகக் காணப்படுகின்றான்.

மேலும் குருலுகோமி (Gurulukomi) (பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்) தமது தர்மபிரதீபிகாவில் இளவரசர் விஜயனைக் கலிங்க அரசனொருவனுடன் ஒப்பிடுகையில், இக்கலிங்க மன்னனின் பாட்டி விஜயனுடன் தொடர்பான கலிங்க வம்சத்தில் வந்தவர் என்பர். மேலும் இதே நூலிற் கலுகலிங்கு கதையையும் உரைப்பதன் மூலம் இளவரசர் விஜயனின் பழைய கலிங்கவம்சத் தொடர்புகளில் இந்நூலாசிரியர் அக்கறைகாட்டுவதை நாம் அவதானிக்கலாம். மேலும் பராக்கிரமபாகு IVன் (கி.பி. 1410-1468) சபைப்புவரான தேவிநுவரைப் பெருமாள் எனும் வைணவப் பிராமணர் தமது சரசோதிமாலையில் நாடுகளுடைய நாள், கோள் கூறிப், பின்யோக அபவாதம் எனும் பகுதியில்,

வார யோகத்திற்குற்றம் வங்கமோ டங்கதேசஞ்

சீருறு கலிங்கம் ஈழதேசத்திற் காகா தென்பர்

என்று கூறுமிடத்து ஈழத்துடன் வங்கம், அங்கம், கலிங்கம் என்ற நாடுகள் கொண்டிருந்த பழைய

இனவுறவுகளையும், மரபுகளையும் சோதிடர் கணக்கிற் கொண்டார் எனத் தெரிகின்றது. இவைதவிர, இலங்கையிற் கலிங்ககுல மன்னர்களின் பரம்பரையில் வந்தோர் பற்றி இரு பட்டியல்களைச் சி.எஸ். நவரட்னம் தமது, தமிழரும் இலங்கையும் எனும் நூலிற் தந்துள்ளார். இவ்வாறு இலங்கையிற் சிங்கள இன மக்கள் தமது கலிங்க வம்சத்துப் பாரம்பரியங்களையும், பிற மரபுகளையும் அழியவிடாமற் பாதுகாக்கக் காலத்துக்குக் காலம் முயன்றுவந்துள்ளனர் என்பதனை நாம் அவதானிக்கலாம். மேலும் சிங்கபாகு சிங்கத்தைக் கொன்ற வீரச் செயலை நினைவுகூருமுகமாகவே “சிங்களர்” என்ற புதிய இனம் தோன்றலாயிற்று என்றும், அதனாற் சிங்கர் குடியேறிய இடங்கள் ‘சிங்கபுரங்கள்’ என்றும் பெயரிடப்பட்டன என்றும் கலிங்க மரபுகள் தெரிவிக்கையில், வங்க மரபுகளும் இளவரசர் விஜயனின் பிரிவினைக் காலந்தோறும் நினைவுகொள்ளத் தவறவில்லை என்று தெரிகின்றது. இந்த மரபுகள் சிங்கள இளவரசர் விஜயனை “விஜயசிங்க” என்றே குறிப்பிடுகின்றன. வங்க மரபுகள் பேணி வைத்திருக்கும் நாட்டுப் பாடல் ஒன்று பின்வருமாறு :

**Amader Chele Vijayasinha
Lanka Koriya Jayi**

இதன் பொருள் இளைஞர் விஜயசிங்க (வங்கத்தை விட்டு) இலங்கையை அடைந்தார் என்பதாகும்.

வங்கத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட
நாவாய்கள் கரைசேர்ந்த தீவுகள்

இதுவரை நாம் மகதம், ராட (லால), வங்கம், கலிங்கம், குஜராட் (லால) முதலான நாடுகளின் புவியியல் அமைவுகள், இன வரலாறுகள், தொல்லியலாய்வுகள், மரபுகள் என்பனவற்றை ஆராய்ந்து இளவரசர் விஜயன் பிறந்த கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியத்தின் அரசியற், பொருளாதாரச் சமூகச் சூழ்நிலைகளை ஆராய்ந்தோம். இனி மகாவம்சம், தீபவம்சம் விபரிப்பதன்படி மூன்று நாவாய்களில், ஒவ்வொன்றிலும் தனித்தனியே விஜயனும் தோழர்களும், பெண்களும், பிள்ளைகளும் ஏற்றிக் கடலில் விடப்பட்டனர் எனத் தெரிகின்றது (மகா. அத். 6:44-46; தீப. 9:13-16). (இம்மூன்று நாவாய்களும் ஒரே நேரத்திற் கடலில் விடப்படவில்லை என்பதனாலே இவர்கள் வெவ்வேறு இடங்களிற் திசை தெரியாது கரை ஏறினர் என்றும் தெரிகின்றது.) இவற்றுள் பெண்களுடன் வெளியேறிய நாவாய் மகிளாதீவை அடைந்ததாக மகாவம்சமும், தீபவம்சமும் குறிப்பிடுகின்றன. இந்நூல்கள் குறிப்பிடுகின்ற மகிளாதீவு, மினிகோய்த்தீவுட்பட (Minicoy) உள்ள மாலைதீவுக் கூட்டங்களே என்பதற்குச் சாதகமாகப் போதிய ஆதாரங்கள் உள. இன்றைய மாலைதீவு மக்களின் பேச்சு வழக்கிற் பழைய சிங்கள மொழியின் செல்வாக்கினை ஆர்.எல். புரோஹியர் அவதானித்துள்ளார். மேலும் கில்வேட் சிலேட்டர் (Gilbert Slater) மினிகோய்த்தீவினரின் எண்வரிசை

எவ்வளவு தூரம் சிங்கள மொழியின் எண்வரிசை முறையைப் பின்பற்றியமைந்துள்ளது என்பதனை விபரித்துள்ளனர். இத்தகைய மொழி ஒற்றுமைக்குக் காரணம் இலங்கை மாலைதீவு வரையும் பரந்ததொரு பெருந்தீவாக இருந்ததனாலே எனப் புரோஹயர் கருதுவர். இராஜவலிய இத்தகைய கருத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியவகையிற் பெருங்கடற் பெருக்கொன்று களனிதிஸ்ஸ களனியாவை ஆண்ட காலத்தில் (கி.மு. 200) ஏற்பட்டதாக விபரித்துள்ளது.

எனினும் இக்கடற் பெருக்கிலிருந்து மன்னார், கற்பிட்டி, மாதம்பை முதலிய கரையோரப் பட்டினங்கள் தப்பிவிட்டனவாக இராஜவலியவே குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் மகாவம்சம் விஜயன் இலங்கைக்கு வந்திறங்கிய காலத்திலேயே மகாதிட்டு (மாதோட்டம்) தம்பபன்ன (தாமிரபரணி) கல்யாணி (களனியா) மணி பல்லவம் (நயினாதீவு) முதலிய கரையோர நகரங்களையும், தீவுகளையும், கடம்பநதி, கம்பீரநதி, முதலிய நதிகளையும் இலங்கையின் தென்மேற்கு, வடமேற்குப் பகுதிகளிற் குறிப்பிட்டு இருப்பதனால் இராஜவலியவின் கடற்பெருக்கு வருணனை உயர்வு நவீற்சியணியின் பாற்பட்டதாம் என்பது தெளிவாகின்றது. எனவே விஜயன் வருகைக்கு முன்னரே குமார்க்கண்ட கடல்கோள்கள் காலத்திலேயே மாலைதீவு, லச்சதீவுப் பகுதிகள் தனித்தீவுக் கூட்டங்களாகி விட்டன என்பது தெளிவாகின்றது. வைஜயந்தி எனும் வடமொழி நூல் மாலயதீபம் தென்சமுத்திரத்திலிருக்கிறதென்பதனால்,

மாலைதீவையே இந்நூல் குறிப்பிடுகிறதென்பதில் ஐயமில்லை. முதல் இராசராசசோழன் (கி.பி. 985-1014) சேரநாட்டிற்குத் தென்மேற்கே அரபிக்கடலிலுள்ள மால்தீவுகள் எனும் முந்நீர்ப் பழந்தீவுகளைக் கைப்பற்றினான் என்றும் கூறப்படுகின்றது. மேலும் மாலைதீவின் கிடைக்கப் பெற்ற புராதன கல்வெட்டுகளின்படி, மாலைதீவின் சூரியவழிபாடுடைய ஆதிக்குடிகள் இந்துவெளி, மேற்காசியா முதலிய நாடுகளின் நாகரிகத் தொடர்புடையவர்கள் என்றும், சில சமயம் தூர கிழக்கு நாடுகளின் தொடர்புகளும் இவர்களுக்கிருந்திருக்கலாம் என்றும் நோர்வே ஆய்வாளர் தோர் ஹயதல் (Thor Heyerdahl) குறிப்பிட்டுள்ளார்.* இன்று இலங்கைக்குத் தென்மேற்காக 400 மைல்கள் தூரத்தில் இந்து சமுத்திரத்திலுள்ள இத்தீவுக் கூட்டங்களில், இருநூற்றிருபது தீவுகளிலேதான் மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

எனவே மாலைதீவுக் கூட்டங்களின் தனி இயல்புகளைக் கருத்திற் கொண்டு, வங்கத்திலிருந்து பெண்களை ஏற்றி வந்த நாவாய் இங்கு கரையேறியதனாலேதான், இங்கு பழைய சிங்கள மொழியின் செல்வாக்கிற்குரிய காரணம் எனலாம். எனவே மகாவம்சத்தின் வரலாற்றுத் தகவல்களை நாம் இவ்வகைத் தொடர்புகளை விளங்கிக் கொள்வதற்காகப் பயன்படுத்துதல் அவசியமாகும்.

* இவர் தொடர்ந்து மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின்போது சிவலிங்க வழிபாட்டுப் பண்புகளையும் அவதானித்துள்ளார்.

இவர்களது பிள்ளைகளை ஏற்றிச் சென்ற நாவாய் நக்கதீபகம் எனும் தீவையடைந்ததாக மகாவம்சம் (மகா. அத. 6.43-45) குறிப்பிடுகின்றது.

முதலாம் இராசேந்திரன் மெய்க்கீர்த்தி கடாரப்படையெடுப்புப்பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் -

கலாமுதிர் கடுந்திறல் விலாமுரி தேசமும்
தேனக்க வார்பொழில் மானக்க வாரமும்
தொடுகடற் காவற் கடுமுரட் கடாரமும்

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இத்தீவினையே மணிமேகலையும் “நக்கசாரணர் நாகர் வாழ்மலை” (XVI : 5, 39) எனக் குறிப்பிட்டதெனலாம். இன்று வங்காள விரிகுடாவிற்குத் தெற்கேயுள்ள அந்தமான் தீவுக் கூட்டங்களுக்குத் தென்பகுதியிலுள்ள பத்தொன்பது தீவுக் கூட்டங்களை ‘நக்காவாரம்’ அல்லது நிக்கோபார்த் (Nicobar) தீவுகள் என அடையாளம் கண்டுள்ளனர். இவற்றுள் பன்னிரண்டு தீவுகளிலே மக்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். மொங்கோலிய இனத்தைச் சார்ந்த மக்களே இன்று இங்கு வாழ்ந்து வருகின்றனர். எனவே இத்தீவின் மொழியாய்வுகளும் எமது இளவரசர் விஜயனின் வரலாற்றை உறுதிப்படுத்தவல்லன என நாம் எதிர்பார்க்கலாம். ஹென்றி கொரியா நக்கதீபகத்தை நாகதீவு என்று அடையாளம் கண்டு யாழ்குடாவிலே தான் பிள்ளைகள் ஏறிய நாவாய் கரை சேர்ந்ததென்பர். மகாவம்ச ஆசிரியர் நாகதீவிற்கும் - நக்கதீபகத்திற்கும் வேறுபாடுகள் இருப்பதை அறிந்திருந்தார் என்பதனை மகாவம்சத்தை ஆராய்பவர்கள் உணர்வர். (வரைபடம் பார்க்க)

விஜயனும் தோழரும் ஏறிய வங்கம் முதலிற் கரையேறியதாக மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்ற (6.46) சூர்பாரகத்தைப் பெயர் ஒற்றுமை காரணமாகச் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் கேம்பேகுடாவிலுள்ள சுபாரத் துறையுடன் அடையாளம் கண்டதனாலே, சிங்கள மக்கள் இந்தியாவின் எப்பகுதியைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று இன்று வரை அறியமுடியாத குழப்பமான சூழ்நிலைகள் இருந்து வருகின்றன. எனினும் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் சூர்பாரகத்தைத் தென்னிந்திய உவரித்துறையென்றும் அடையாளம் கண்டிருப்பதையும் இங்கு குறிப்பிடுதல் உகந்ததாகும். இது தவறின் நாம் மேலே வலியுறுத்திய கலிங்க - வங்கப் புவியியற் பின்னணிகளையும், கடற்பிராந்தியப் பழைய துறைகளையும் கவனத்திற்கொண்டு மகாவம்சம் குறிப்பிட்ட சூர்பாரகம் தென்னிந்தியக் கிழக்குக் கரையில் அமைந்துள்ள சோபத்மா (பொதுகே) துறையாகலாம் என்பதற்கும் நாம் மறுதலிக்கக்கூடிய சாத்தியக்கூறுகள் இல்லை எனலாம். இவைதவிர, நாம் ஏற்கனவே குறிப்பிட்டவாறு மகத வணிகரின் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்த பிருகுகச்ச - சூர்பாரகத் துறைகளைப் புவியியல் அறிவின்மையாலும் தவறாகக் குறிப்பிட்டிருக்கலாம் எனவும் கருத இடமுண்டு.

இலங்கையிற் சிங்கள இனமக்களின் வளர்ச்சி நிலைகள்

இனி இலங்கையிற் சிங்ககாலன் பரம்பரைப் புகழ்மிக்க இளவரசர் விஜயசிங்க உருவாக்கிய சிங்கள இன வளர்ச்சி நிலைகளை நாம் ஆய்கையிற், தூய சிங்கள இனத் தனித்துவத்தை இலங்கையில்

நிலைநாட்டுவதென்பது இயலாத காரியமாகும். இலங்கையிற் சிங்கள இளவரசர் சிங்கள இனமக்களை உருவாக்க முயன்றபொழுது, கலிங்கம் அல்லது வங்கவமிசத்துப் பெண்களின் பங்களிப்பை நிரப்புவதற்கு முன்வந்தவர்கள் பாண்டிய நாட்டுப் பெண்களே (மகா. VII. 57-58). இதனாற் தொடக்க நிலையிலேயே விஜயனும், தோழர்களும் உருவாக்க முனைந்த சிங்கள இனித் தனித்துவம் தூய்மையை இழந்து விடுகின்றது. மேலும் இலங்கையின் பிற குடிகளான இயக்கர், நாகருடைய இனக் கலப்புகளும் காலப்போக்கிற் தவிர்க்கமுடியாததாகி விட்டது. ஆனாலும் விஜயனுக்குப் பின், அரசாட்சிப் பாரத்தையேற்கக் கூடிய வாரிசுகள் இல்லாமையால், விஜயனின் தம்பி சுமிதனுக்கு, விஜயன் தன்னாட்சிப் பாரத்தைப் பொறுப்பேற்கவல்ல வாரிசு ஒருவரைக் கேட்டுக் கடிதமனுப்பியிருந்தான் (மகா. அத். V. 7-12). விஜயனின் கோரிக்கையைச் சுமிதனின் மகன் பாண்டு வசுதேவன் ஏற்றுக் கொண்டு, இலங்கையிற் சிங்கள அரசு பரம்பரையின் இனத்தூய்மையைப் பேணுவதற்காக முப்பத்திரண்டு மந்திரி குமாரருடன் துறவி வேடத்திற் திருகோணமலையில் வந்திறங்கினான். பின்னர் இவனைத் திருமணம் புரியவந்த சாக்கிய வமிசத்துப் பத்ரகாஞ்சனாவும், தோழியரும் பிக்குகள் வேடத்திற் கோனாகமத்துறையை வந்தடைந்தனர் (மகா. VII. 18-24). இவர்களைத் தொடர்ந்து கங்கைப் பிரதேசக் குடியேற்றங்களும், பின் பௌத்த மத தூதுவர்களான மகிந்ததேரர், சங்கமித்தை தேரி என்போருடன் வந்தவர்களும், சிங்கள இன

வளர்ச்சியிற் முக்கிய பங்கு கொண்டனர் எனலாம். இவர்களிற் சாக்கிய இனத்தைச் சேர்ந்த பத்திரகாஞ்சனாவும், தோழியரும் மொங்கோலிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று மேலே அவதானிக்கப் பட்டுள்ளது. அவ்விதமே மகிந்தர் - சங்கமித்தை என்போருடைய மௌரியமரபுகளும், மௌரியர்களை ஆரியர் என்று கருதுமளவிற்கு வற்புறுத்துவதாக இல்லை. மற்றுக் கங்கைச் சமவெளியிலும் ஆதியில் வாழ்ந்த இயக்கர், இராட்சதர், நாகர் என்போர் மொங்கோலிய இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்றே அவதானிக்கப் பட்டுள்ளனர். எனினும் காலப்போக்கிற் 'கங்கை குலத்தோர்' என்று பெருமையாகப் பேசிக்கொள்ளும் வம்சத்தில் எந்தளவிற்கு ஆரியவினச் செல்வாக்கிருந்தது என்பதும் திட்டவட்டமான மதிப்பீடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. ஆனால் கங்கைப்பிரதேசப் பகுதிகள் மகதம் உட்பட கி.மு. 6ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே 'ஆரியாண்டம்' அல்லது 'ஆரியவர்த்த' என்ற ஆரியருடைய எல்லைக்குட்பட்ட பகுதிகளாகிவிட்டன என்றும் மேலே அவதானித்து இருந்தோம்.

எனவே சிங்கள இளவரசர் விஜயன் தன்னாட்சி பாரத்தை ஆதரிக்க வேண்டி ஏற்படுத்திய, புதிய இனச் சேர்க்கைகளை மெருகூட்டி வளர்க்கும் வகையிலே பின்வந்த கங்கைச் சமவெளிக் குடியேற்றங்கள் அமைந்தன எனலாம். ஆனால் அரச பாரம்பரியத்தைத் தாங்குவதற்குக் காலந்தோறும் கலிங்கத்துச் சிங்கவம்ச வாரிசுகளையே வரவழைத்தனர் என்பதும் மேலும்

அவதானிக்கப்பட்டது. இந்தச் சிங்க அரசவம்சத்தை ஆதரித்த பொதுமக்களைப் பொறுத்தவரையிற் பல்லினங்களின் கூட்டுச் சேர்க்கைகளும், மரபுகளுமே, இன்றைய சிங்களப் பொதுமக்கள் வளர்ச்சிக்கு வித்திட்டன எனலாம். நாம் பல்கோணங்களிலிருந்தும் ஆதாரங்களைத் தேடித்துரந்து கிடைத்த சான்றுகளைக் கொண்டு, இத்தகைய சூழ்நிலை ஒன்றுதான் சிங்கள மக்களின் வளர்ச்சிக்குப் பின்னணியாக இருந்தது என்று காட்டினாலும், இன்றுவரை சிங்கள மக்கள் இலங்கை நாட்டிற், தமது என்று காலந்தோறும் கட்டிக்காத்துப் பேணிவந்த சமுதாய, மானிட, மொழியியல், மற்றும் பிற மரபுகளையும் நாம் கவனத்திற் கொண்டுதான், இன்று இவர்கள் வரலாற்றை ஆராயவும், மதிப்பீடு செய்யவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் எனிற் தவறாகாது. ஒரு தொல்லியலாளன் அல்லது வரலாற்றாசிரியனின் கடமை, கண்ணியங்களில் இந்த நிதான உணர்வு மிக முக்கிய பண்பாகும்.

சீங்கள மக்களின் இனப் பண்புகள்

சிறப்பாக, இன்று சிங்கள மக்கள், தம்மை ஆரிய வம்சத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், தம்மொழி ஆரியமொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்ததென்றும் இனம் காட்டவே விரும்புகின்றனர். சிங்கள மக்களின் அரசியல், சமய வரலாறுகளை விபரிக்கின்ற மகாவம்சம், சூளவம்சம் முதலான நூல்கள் சிங்கள மக்களை ஆரியவின மக்களென்று குறிப்பிட்டு இனம் காணவில்லை. எனினும் இந்நூல்கள் திராவிடர்களைத்

தமிழர், பாண்டியர், கேரளர், சோழர், கன்னடர்கள், நாயக்கர்கள் என்று குறிப்பிட்டது போலவே, சிங்கள மக்களைச் 'சீகளர்கள்' எனக் குறிப்பிட்டனராகலாம். மேலும் சூளவம்சம் இரு சந்தர்ப்பங்களிற் 'தகுரக' (Thakuraka) என்ற படைத்தலைவன் (XC. 16-30) கீழும், 'ஆரியச்சக்கரவர்த்தி' என்ற படைத்தலைவன் கீழும் ஆரியப் படைகள் (XC. 44) என்று குறிப்பிட்டாலும், சுதேசப் படைகளைச் 'சீகள வீரர்கள்' என்றே குறிப்பிடுகின்றது. (இங்கு குறிப்பிட்ட 'ஆரியச் சக்கரவர்த்தி' என்ற பட்டம் பெரும் அதிகாரத்தையும், தகைமையையுமே சுட்டுகின்றதென்றும் இப்படைத் தலைவன் ஆரியனல்ல என்றும் சூளவம்சம் சுட்டுவதையும் இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தமாகும்.) ஆனாலும் மகாவம்சம், சூளவம்சம் ஆகிய இரு நூல் ஆசிரியர்களும், சீகள மக்களைத் தென்னிந்திய அரசியற் கலாசாரத் தொடர்புகளிலிருந்தும் தம்மை வேறுபடுத்திக் காட்ட முயன்றதனாற் தாம் 'சீகள மக்கள்' என்று கூறிக்கொள்ள விரும்பும் இனத் தனித்துவத்தையும் விரும்பினார்கள் என்பது தெளிவாகின்றது. வோகரிகதிச மன்னன் (கி.பி. 269-291) காலத்தில் வாழ்ந்த பிக்கு ஒருவர் ஆரியதேவ (Aryadeva) எனும் பெயரையும், இதன்பின் மானவம்மாவின் காலத்தில் (கி.பி. 676-711) ஆரியசூர என்பவர் ஜாதகமாலா எனும் நூலை எழுதினார் என்ற குறிப்பும் எமக்குக் கிடைப்பதனால், ஆரிய இனக் கலாசாரத் தொடர்புகள் கணிசமான அளவிற்கு இருந்தன என்பதும் தெளிவாகின்றது. கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த நெலும்ப பொருண்(கிழக்கு மாகாணம்)விலுள்ள

பாறைக் கல்வெட்டு விகாரைகளிற் செய்யப்பட்ட ஆரியவன்ச (Ariyawansa) கிரியைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவதையும் இங்கு குறிப்பிடல் பொருத்தமாகும். மற்றும் சிங்கள மக்களின் மானிடவியற் பண்புகளை ஆராயுமிடத்து, திராவிடவின மக்களின் இயல்புகளுக்கு அப்பாற்பட்ட வகையிற் வேதகால ஆரியர்களைப் போற் போரிலீடுபாடுடைய தன்மையினை இவர்களிடத்தில் வரலாற்றடிப்படையாக அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இப்பண்பினை அவதானித்துப் போலும் ஸ்ரீ இராஜராஜ தேவர் மெய்க்கீர்த்திகள் “முரட்டெழில் சிங்களவர்” எனச் சிங்கள வீரரின் போர்த்திறனை விதந்து கூறினர் எனத் தெரிகின்றது. இலங்கைப் பெருங்கற் பண்பாட்டுக் களங்களில் நடாத்தப்பட்ட இன ஆய்வுகளின் படி, இப்பண்பாட்டு மரபைப் பேணியவர்கள் தென்னிந்தியத் திராவிட இனத்தவரின்றும் வேறுபட்டவர் அல்லர் என்று கே.ஆர். கென்னடிகருதுவர். ஆனாற் பி.இ.பி. தெரணியகல தப்போவ - மருதமடுவப் பெருங்கற் பண்பாட்டுக் களங்களிற் கிடைக்கப் பெற்ற தாழிகளின் மேற்பகுதிகளில் வனையப்பட்டிருந்த மனித உருவங்களைக் கொண்டு, நீக்ரோ இனத்தவருடன் ஆரியவின மக்களையும் அவதானித்ததாகக் கூறுவர். எனினும் தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலும் ஆதி திராவிடர்கள் பேணியது போன்ற பெருங்கற் பண்பாட்டு மரபுகளைக் கிழக்கிந்தியர்கள் பேணியதாகத் தெரியவில்லை. மேலும், பி.இ.பி. தெரணியகல பொதுவாகச், சிங்கள மக்களை இன

அடிப்படையில் அடையாளம் காணுகையில் மத்திய தரைவாசிகள், நீக்ரோ இனத்தவர் (இவ்விரு இனத்தவரும் திராவிட இனத்தவரின் வளர்ச்சியிற் முக்கிய பங்களித்தவராவர்.) மற்றும் மொங்கோலியர், அல்பைன், ஆர்மெனோயிட், ஒஸ்ரலோயிட் முதலான இனத்தவரின் சேர்க்கையால் வளர்ச்சியடைந்த ஓரினமாகக் கருதுவர். வங்கத்தின் இன வளர்ச்சிகளில், மத்திய ஆசியாவிலிருந்து வந்த அல்பைன், தினாரிக், ஆர்மெனோயிட் இனங்களின் சேர்க்கையால் உருவாகிய கிளையினத்தவரையே முக்கிய இனத்தவராகப் பி.எஸ். குஹா அவதானித்துள்ளனர். எனவே பி.இ.பி. தெரணியகல அவதானித்த மொங்கோலியர், அல்பைன், ஆர்மெனோயிட் இனக் கூறுகள் வங்கத்தினுடாக வந்ததென்ற தவறாகாது.

சிங்கள மொழித் தோற்றமும், வளர்ச்சி நிலைகளும்

இன்றைய சிங்கள மொழியைப் பொறுத்த வரையில், வரலாற்றடிப்படையாக மேற்கிந்தியப் பிராந்தியங்களிலும், கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியங்களிலும் பேசப்பட்ட பிராகிருத மொழிக்கும், சிங்கள மொழிக்கும் கூடிய தொடர்புகள் உள என அவதானிக்கப் பட்டுள்ளது. அதனுடன் சிங்கள மொழியின் வளர்ச்சி நிலையில் இன்றைய பெங்காலி மொழி, மராட்டி மொழி, குஜராட்டி மொழி முதலானவற்றின் பங்களிப்புகளும் பரவலாக அவதானிக்கப் பட்டுள்ளன. பொதுவாக ஒருவர் பேசும் மொழியைக் கொண்டு, அவருடைய இனத் தன்மையைத் தீர்மானிக்க முடியாது என்பதனை

மானிடவியல், மொழியியல் ஆய்வுகள் காட்டியுள்ளன. எனினும் சிங்கள மொழியைப் பொறுத்தளவில், அதன் தோற்ற, வளர்ச்சி நிலைகளை ஆய்வதற்கான போதிய வரலாற்றுத் தகவல்கள் இருப்பதனாற் சிங்கள மொழியின் தோற்ற, வளர்ச்சிகளிற் பங்களித்த இனங்களை வரலாற்றடிப்படையில் இனம் காணுவதால், ஓரளவிற்கு இனத்தையும், மொழியையும் நாம் தொடர்புபடுத்த முடியும் எனக் கருதுகின்றோம்.

இலங்கையின் ஆதிச் சிங்களக் குடிகளின் வரலாற்றாய்வுகள், சிங்கள மக்கள் பேசிய மொழி (கி.மு. 500 - கி.பி. 500) எழுமொழி எனத் தெரிவித்துள்ளனர். இளவரசர் விஜயனும், தோழரும் இலங்கையை அடைந்த காலத்தில், இலங்கையிற் பேச்சு வழக்கிலிருந்த மொழி எழுவாகும். இந்த எழுமொழி ஈழத்திற் பேசப்பட்ட பழைய 'தமிழ் மொழி' என இனம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இளவரசர் விஜயனும், தோழர்களும் கிழக்கிந்தியப் பிராகிருத மொழியைப் பேச்சு மொழியாகக் கொண்டிருந்தபொழுதிலும், பாண்டிநாட்டுப் பெண்களுடன் ஏற்படுத்திக் கொண்டிருமணத் தொடர்பினால் இவர்களின் பிள்ளைகளின் தாய்மொழியாக எழுமொழியே அமையலாயிற்று. அதனால் தாய் பேசிய உறவுமுறைச் சொற்களான அம்மே, அப்புச்சி, அக்கா, மாமா, ஐயா (இதுவேறு உறவுமுறையில் அண்ணா எனப் பாவிக்கப்படுகின்றது.) எனும் தமிழ்ச் சொற்கள் சிங்கள மொழியில் நிரந்தர இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டன. வீசிகரனவா, தள்ளுகரனவா, தட்டுக்கரனவா முதலிய

சொல்லுருவாக்கங்கள், இருமொழிகளை இம் மக்கள் சேர்ந்து உருவாக்கிய புதிய மொழியின் நிலை எனலாம். இத்தகைய இருமொழிப் பண்புகள் (பாண்டியப் பெண்களின் எழு அல்லது பழைய தமிழ், மற்றும் விஜயனும், தோழரும் பேசிக்கொண்ட கிழக்குப் பிராந்தியப் பிராகிருதம்) சேர்ந்து சிங்கள மொழி உருவாகியதனாற் பிரதிபலித்த திராவிட மொழியியல்புகளைக் கவனத்திற் கொண்டு பாதிரியார் எச்.எஸ். டேவிட் சிங்கள மொழியைத் திராவிட மொழிக் குடும்பத்தில் ஒன்றாகக் கொள்வர். எனினும், இன்றைய சிங்கள மொழியில் எழு மொழிப் பண்புகள் ஐம்பது வீதம் என்றும், மிகுதி ஐம்பது வீதமும் ஆரிய மொழிக் குடும்பத்திற்குரிய பண்புகளே என்றும் விகிதாச்சாரப்படி மதிப்பிட்டுக் காட்டுவர். சிங்கள மக்கள் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டளவிற்குப் பௌத்த மதத்தைத் தழுவிய காலத்திற் கூட, இம்மக்கள் பௌத்த திரிபிடக விதிமுறைகளை 'எழு' மொழியிலேயே விளங்கிக் கொண்டனர் எனத் தெரிகின்றது. மூல திரிபிடக விதிகளைப் புத்தர் தாம் பேசிய பாலி மொழியிலேயே உரைத்திருந்தனர். ஆனால் இவற்றை வெவ்வேறு இன மக்களுக்கு உபதேசிக்கும் பொழுது, அவ்வவ் பிராந்திய மொழிகளிலேயே உபதேசித்து வந்தனர். எனவே மகிந்தர் மிகுந்தலையில் அரித்ததேரருக்குப் பாலி மொழியிற் திரிபிடக விதிகளைக் கூறினார் என்பதற்கு ஆதாரமில்லை. அப்படிச் கூறியிருந்தாலும்கூட, மகிந்த தேரர் பௌத்த திரிபிடகத்தை இலங்கை மக்களுக்கு உபதேசித்தபின் எழுந்த 'அட்டகதா' எனும் பௌத்த சமய உரைகள்

யாவும் எழு பாஷையிலே எழுதப்பட்டிருந்தன. எனவே இந்த எழு மொழியே சிங்கள மொழியின் தோற்ற நிலையாகும். எனவே இதனை ஆதி சிங்கள மொழியென்று குறிப்பிடுவதே பொருத்தமாகும். எழு மொழிபற்றித் தம்பிய - அதுவ - கதபதய (Dhampiya-atuva - gatapataya) குறிப்பிடுமிடத்து, திரிபிடக விதியானது எழுதீவில் எழு மொழியிலேயே உரைக்கப்பட்டது எனக் குறிப்பிடும். இதன் குறிப்புகள் பின்வருமாறு :

Magadhabasin Vatemin a budukalatuva
heladiva ajuro helu basin tubúha.

இந்த எழுபாஷையிலிருந்த திரிபிடக விதியானது கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டளவிற்கு புத்தகோசன் எனும் தென்னிந்தியத் தேரராற் பாலி மொழியில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டபின் வழக்கிறந்துபோய் விட்டதாகத் தெரிகின்றது. எனவே இலங்கையிற் சிங்கள மக்களின் ஆதி சிங்கள மொழியான எழுவே பேச்சுவழக்கிலும், இலக்கிய வழக்கிலும் இடம் பெறலாயிற்று என்பது தெளிவாகின்றது. இந்த எழுமொழியின் வளர்ச்சியில் விஜயன் குழுவினர் பேசிய கிழக்கிந்தியப் பிராகிருதமொழி, சிறப்பாக அசோக மன்னனின் கீர்னார்க் (Girnar) கல்வெட்டு மொழி ஆகியன நெருங்கிய தொடர்புடையதாக அவதானிக்கப் பட்டுள்ளது. அசோக மன்னனின் இளமைக்கால வரலாறு அவந்தி, உஜ்ஜயினி முதலான மேற்கிந்தியப் பிராந்திய அரசுகளுடன் தொடர்பு உடையதாக இருந்தது. அதனோடு அசோகர்

கல்வெட்டுகளிலிருந்து மூன்று வகையான பிராகிருத மொழி வழக்கிலிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவை கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதம், மேற்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதம், வடமேற்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதம் என்பனவாம். இவற்றுட் கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதமே 'அர்த்தமாகதி' எனும் பாலி மொழியுருவாக்கத்திற்கு முன்னோடியாக இருந்தபொழுதிலும், அர்த்தமாகதியின் காலப்போக்கு வளர்ச்சி நிலைகளில் மேற்கிந்தியப் பிராந்தியப் பிராகிருதம் அதிக செல்வாக்கைச் செலுத்தியதாகவும் தெரிகின்றது.

அதனோடு முதலிற் பௌத்த திரிபிடக விதிகள், அர்த்தமாகதி எனும் பாலி மொழியைக் காட்டிலும் பழைய மொழியொன்றிலே உருவாகியது என்றும், அந்தப் பழைய மொழியானது பெரும்பாலும் அவந்தி அல்லது கௌசாம்பிப் பிரதேசங்களைச் சார்ந்த மொழிகளுடன் தொடர்புடையதாகவும் இருக்கலாம் என்றும் கீத் (Keith. A) கருதுவர். இப்பழைய பிராகிருத மொழிக் குடும்பத்தைச் சார்ந்ததாகவே விந்தியமலைச் சாரற் பைசாசி மொழியும் கருதப்படுகின்றது. எனவே மேலே கவனித்தவாறு அவந்தி, உஜ்ஜயினித் தொடர்புடைய மகிந்தர் வருகையுடன், மேற்கிந்தியப் பிரதேசப் பிராகிருத மொழி அறிமுகமாகக்கூடிய வாய்ப்பு சிங்கள மொழிக்கிருந்தது எனிற் தவறாகாது. அதனாலே சிங்கள மொழி வளர்ச்சியில், மேற்குப் பிராந்தியப் பிராகிருதம் அதிக செல்வாக்கைச் செலுத்த முடிந்தது எனலாம்.

நாம் மேலே ஆராய்ந்து காட்டிய காரண, காரியத் தொடர்புகளை என்.எ. ஜயவிக்கிரம (N.A. Jayawickrama) இன்னோர் வகையில் ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளனர். இவர் கருத்துப்படி மகதம், ஆந்திரநாட்டுக் கலாசாரத் தொடர்புகள், இலங்கைக்கு ஏற்பட்ட பின்னரே பாலித்திரிபிடக விதிகள் இலங்கைக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்ததென்றும், மேலும் இக்காலகட்டத்திற் பௌத்த சங்கத்தினர் வர்த்தக மார்க்கங்களினூடாகப் பணிபுரியும்போது, பாலி மொழியிற் பல்வேறு பேச்சு வழக்குகளிலான ஒலியமைதிகள் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின என்றும், அதனாலே கிழக்கிந்தியப் பிராகிருதம், மேற்கிந்தியப் பிராகிருதம், பைசாசி மொழி, மற்றும் திராவிட மொழியியல்புகளையும் சிங்கள மொழி சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருந்தன என்பர்: இவருடைய காரணங்களையும் நாம் மறுதலிப்பதற்கில்லை.

இவருடைய காரணங்களையும் ஏற்றுக்கொண்டு, நாம் ஏற்கனவே அவதானித்த மகிந்தரின் வருகை, (உஜ்ஜயினி - கௌசாம்பி மொழித் தொடர்புடையவர்.) கங்கைப் பிரதேச மக்களின் குடியேற்றங்கள், மற்றும் கலிங்க வம்சத்தவரின் இடையறா அரசியற், கலாசாரத் தொடர்புகள் என்பவற்றினாற், சிங்கள மொழி மேலும் ஆரிய மொழியாக மெருகூட்டப்படும் சந்தர்ப்பங்களையும் பெற்றுக் கொண்டது. இத்தகைய வரலாற்றுப் பின்னணிகளுடன் சிங்கள மொழி வளரக்கூடிய சூழ்நிலைகள் இருந்ததனாலே, சிங்கள

மொழியின் பேச்சுவழக்கில், இன்றைய பெங்காலி மொழி, மராட்டி மொழி, குஜராட்டி மொழி என்பன, வரலாற்றடிப்படையிலான தொடர்புகளைக் காட்டி நிற்கின்றன. எனினும் சிங்கள மொழியின் இலக்கிய வளர்ச்சியிற் பாலி, சமஸ்கிருத மொழிகளின் செல்வாக்கே மேலோங்கி நிற்கின்றது என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத் தக்கதாம்.

மேலே ஆராய்ந்தவாறு உருவாகிப், பின் நெளிவு, வளைவுகளுக்கூடாக வளர்ந்த சிங்கள மொழி கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டளவிலேதான் தன் மொழிவடிவு இன்னதெனச் சிங்கள மக்களுக்குக் காட்ட முன்வந்ததெனலாம். அதாவது கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டளவிலேதான் சிங்கள மொழி கல்வெட்டுகளிற் கையாளப்பட்டதென்பதனைக் கல்வெட்டியலாளர்கள் அவதானித்துள்ளார்கள். இதற்கு முந்திய காலக் கல்வெட்டுகள் யாவும் எழுமொழியும் (பழைய தமிழ்ச் சொற்களும்) பிராகிருதமும் கலந்த மொழியிற் தென்னிந்தியப் பிராமி எழுத்துக்களிற் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளாம். சிங்கள மொழியின் தோற்ற, வளர்ச்சிகள் இவ்வாறிருக்கையிற், சிங்கள எழுத்து வடிவங்களின் தோற்ற, வளர்ச்சிகளுக்குரிய வரலாற்றுப் பின்னணிகள் சிறிது வேறுபட்டதாம். சிங்கள எழுத்துவரி வடிவங்களின் படிமுறையான வளர்ச்சி நிலைகளை இலங்கையில் இதுவரை கிடைக்கப் பெற்ற பழைய கல்வெட்டுகளிலும், இவற்றுடன் தொடர்பான தென்னிந்திய, மற்றும் வட இந்தியக் கல்வெட்டுகளிலும்

உள்ள தொடர்புகளை ஒப்பிட்டு ஆராய்வதன்மூலம், சிங்கள மொழியின் எழுத்து வளர்ச்சியுடன் தொடர்பான பல்வேறு கூறுகளையும் நாம் தொகுத்தும், இணைத்தும் பார்க்க முடியும்.

இந்தியாவில் உருவாகிய முன்னோடி எழுத்துகளும், தமிழ், சிங்கள எழுத்து வழவங்களின் பழமுறையான வளர்ச்சிகளும்

இந்த வகையில் இலங்கையின் பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுகளை ஆராய்ந்தவர் சத்தமங்கல கருணரத்தின ஆவர். இவருடைய ஆய்வுகள் இலங்கையின் பழைய பிராமிக் கல்வெட்டுகளிற், தென்னிந்தியத் தமிழ்ப் பிராமி (தாமிழி) எழுத்துகளே கையாளப்பட்டிருந்தன என்பதனைக் காட்டியுள்ளன. அசோகர் பிராமி எழுத்துகள் காலப்போக்கிலே கி.மு. 1ஆம் நூற்றாண்டளவிற்கான் இலங்கைக் கல்வெட்டுகளில் இடம்பெற முடிந்தது, என்பதனையும் இவருடைய ஆய்வுகள் வெளிப்படுத்தலாயின. மேலும் இந்த இரண்டு பிராமி எழுத்துகளுக்குமுள்ள வேறுபாடுகளையும் இவர் எடுத்துக்காட்டுவதன் மூலம் தென்னிந்தியப் பிராமியின் பழைமை நிலையும் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலே குறிப்பிட்ட வரிவடிவங்களில் முதலிற் தென்னிந்தியத் தமிழ்ப்பிராமி (தாமிழி) வரிவடிவங்கள் என்று குறிப்பிடும்போது, அவை எதனைக் குறிக்கின்றன என்று ஆராய்தல் அவசியமாகும். தமிழ்ப்பிராமி (தாமிழி) எழுத்து வடிவங்களின் தோற்ற, வளர்ச்சி

நிலைகளை ஆராய்வதற்கு முன்னோடிகளானத் தென்னிந்தியப் பாளை ஓடுகளிற் கீறப்பட்ட கிரபிடிக் (Graffiti) குறியீடுகளுக்கும், இந்துவெளிச் சித்திரக் குறியீடுகளுக்கு மிடையேயுள்ள ஒற்றுமை, வேற்றுமைகளை நாம் அறிய வேண்டும். இவ்விடயம் தொடர்பாக லால் (B.B.Lal) நடாத்திய ஆய்வுகளுக்குப் பின், நூற்றுக்கணக்கான புதிய கிரபிடிக் குறிகளை எஸ். குருமூர்த்தி ஆராயலாயினர். எனவே அண்மையில் இவர் நடாத்திய ஆய்வுகளின்படி முக்கியமான முன்னுறு தென்னிந்தியக் கிரபிடிக் குறிகளில் 80-90 வரையிலான குறியீடுகள் இந்துவெளி எழுத்துக் குறியீடுகள் எனவும், 90க்கு மேற்பட்ட கிரபிடிகள் இந்துவெளிக் குறியீடுகளிலிருந்து வேறுபட்டன எனவும், 10 கிரபிடிகள் தமிழ்ப் பிராமிக் குறியீடுகளை நிகர்த்தன எனவும், இன்னும் சில தற்காலத் தமிழ் எழுத்துகளை நிகர்த்தன எனவும் வகுத்துக் காட்டியுள்ளார். இதற்கிடையில் வட இலங்கையில் ஆனைக்கோட்டையிற் பெருங்கற் பண்பாட்டுக் குழிகளிற் கிடைக்கப்பெற்ற குறியீடுகளிற் பிராமி எழுத்துகளும், இந்துவெளிக் குறியீடுகளும் ஒன்றன்கீழ் ஒன்றாகப் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதனால், இவற்றிற்கு இடையேயுள்ள தொடர்புகள் மேலும் உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. உண்மையில் இந்துவெளிக் குறியீடுகள் மத்திய இந்தியா, மகாராஷ்டிரம், கர்னாடகம் வரை செம்புக் கற்காலச் (Chalcolithic) கலாசாரத்துடன் பரவியிருந்தன என்பதனாலும், பின் தென்னிந்தியாவிற்குள் தமிழகத்தை இவ்வடிவங்கள் அடையும்பொழுது செம்புக்கால மக்களாலும், இரும்புக்கால மக்களாலும்

(இவர்களே பிற்பட்ட ஹாரப்பக் (இந்துவெளி) கலாசார நிலையைப் பிரதிபலித்தவர் ஆவர்) கையாளப்பட்டன என்பதனாலும், இந்துவெளிக் குறியீடுகளே தமிழ்ப்பிராமிக்கு மூலமாயிருந்தன என்பது தெளிவாகின்றது.

மேலும் மேற்கிந்தியாவின் பிற்பட்ட ஹாரப்பன் கலாசாரநிலை (கி.மு. 1900. - 1600) எனக் காலக் கணிப்புச் செய்யப்பட்டிருப்பினும், குஜராட்டில் இவ்வெழுத்து வடிவங்கள் கி.மு. 1300 வரையிலும், இன்னும் தெற்கே டைமவாத்திற் (Daimabad) கி.மு. 1200 வரையிலும் பாவனையிலிருந்தன என்றும் அவதானிக்கப் பட்டுள்ளது. எனவே ஹாரப்பன் எழுத்துக் குறிகளுடன் தொடர்பான தென்னிந்தியப் பெருங்கற்பண்பாட்டுக் கூறுகளின் காலமும் கி.மு. 1200 எனக் கணிக்க வேண்டுமென்று எஸ். குருமூர்த்தி வற்புறுத்துவர். நாம் மேலே அவதானித்தவாறு ஏறக்குறைய 1000 - 1500 ஆண்டுகளினூடாகப் பரிணமித்த தமிழ்ப்பிராமி (தாமிழி) எழுத்துகள், காலப்போக்கில் வளர்கின்ற நிலையிற் தனியியல்புகளைக் காட்டிக் கொள்ளும் முறையில், முற்றுமுழுதாகப் புதிய எழுத்து வடிவங்களைப், புதிய சூழ்நிலைகளில் உருவாக்கிக் கொள்ளும் நிலைகளையே நாம் அவதானிக்கக் கூடியதாக இருக்கின்றது. அசோகர் பிராமி எழுத்துகளும் வேறோர் சூழ்நிலையில், இத்தகைய படிமுறைக்கிரம வளர்ச்சியினூடாக ஹாரப்பன் எழுத்துக் குறிகளிலிருந்து, தனித்துவமான இயல்புகளுடன் பரிணமித்து வளர்ந்தவையே என்று

ஆர். நாகசுவாமி கருதுவர். தென்னிந்தியப் பிராமி வளர்ச்சி நிலைகளைத் தொடர்ச்சியாக ஆராயக்கூடிய தொல்லியற் தடயங்கள் எமக்குக் கிடைத்தமைபோல், அசோகன் பிராமியின் முற்பட்ட படிமுறை வளர்ச்சிக் கிரமங்களை ஆராயக்கூடிய தரவுகள் இல்லையென்று சலித்துக் கொள்வதிலும் பார்க்க, நாமே எம்மிடமுள்ள தரவுகளைக் கொண்டு உண்மையைத் தேடல் அவசியமாகின்றது. ஹாரப்பன் கலாசாரத்தின் பிற்பட்ட நிலைகள் அசோகர் பிராமி தோன்றி, வளர்ச்சி பெற்ற பிராந்தியங்களை அண்டிய பகுதிகளான குஜராட், மத்திய இந்தியா, மகாராஷ்டிரம் ஊடாகவே தென்னகத்தை நோக்கிப் பரவலாயின என்பது போதிய தொல்லியற் தடயங்கள் மூலம் நிறுவப்பட்டுள்ளன. எனவே மேற்குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களில் ஹாரப்பன் கலாசாரத்தைத் தொடர்ந்து ஊடுருவிய ஆரிய கலாசாரச் சூழ்நிலைகளில், ஹாரப்பன் சித்திர எழுத்துகள் எவ்வாறு அசோகர் பிராமியாகப் பரிணமித்தன என்பதனை ஆய்வது கல்வெட்டியலாளரின் கடனாகும். இவ்வாய்வுகளுக்கு உதவும் வகையிற் ஹன்டர் (Hunter), லங்டன் (Langdon) முதலானோர் ஹாரப்பக் குறியீடுகளுக்கும், பிராமி எழுத்துகளுக்கு இடையே உள்ள ஒற்றுமையை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். அண்மையிற் பி. பிரியங்க (B. Priyanka) பிராமி எழுத்துகளையும், நாகரி எழுத்துகளையும் உபயோகித்து ஹாரப்பன் சித்திர எழுத்துகளுக்கும், பதினெட்டுப் பிராமி எழுத்துகளுக்குமுள்ள உட்தொடர்புகளை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். எனினும் மொனியர் உவில்லியம்ஸ், லூலர் (Buhler),

பிரௌன் (C.J. Brown), மக்டொனல்ட் முதலானோர் அசோகர் பிராமி வடிவங்கள், பொனியியன் (Semitic Script) வடிவங்களிலிருந்து தோன்றியதாகக் கருதுவர். உண்மையென்னவென்றிற் பொனியியர்கள் ஹாரப்பா மக்களுடன் வாணிபத் தொடர்புகளை வைத்திருந்தவர்களானபடியாற், பொனியியரின் வரி வடிவங்களின் செல்வாக்கை ஹாரப்பா வரி வடிவங்களிலும், பின் ஹாரப்பா வரிவடிவங்களின் செல்வாக்கைப் பிராமியிலும் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது என்பதேயாம்.

வட இந்தியாவின் பொதுமக்கள் பேசிய மொழியாகிய பிராகிருதத்திற்கு முதலில் எழுத்து வடிவம் கொடுத்தவை அசோகர் பிராமிக் கல்வெட்டுகளேயாம். சிஷ்டரின் (பிராமணர், அரசர்கள்) பேச்சுமொழியாகிய சமஸ்கிருதம் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டளவிலேயே கல்வெட்டுகளில் இடம்பெறலாயிற்று. வட இந்தியாவின் பிராமியைத் தொடர்ந்து வளர்ந்த எழுத்து வடிவங்கள் நாகரி எழுத்து வடிவங்களாம். (குஜராட்டின் நாகரப் பிராமணரின் எழுத்து அல்லது கடவுளரின் நகரத்து எழுத்து எனச் சிலர் பொருள் கொள்வர். வேறுசிலர் நாகரின் எழுத்து வடிவங்கள் எனக் கருதுவர்.) எனினும் வடமேற்கிந்திய எல்லைகளிற் கிரேக்கர், பாரசீகர் செல்வாக்கினாற் கிரேக்கம் (Greek), கரோஷ்டி (Kharoshti) முதலான எழுத்து வடிவங்களும் கல்வெட்டுகள், நாணயங்கள் என்பவற்றில் இடம்பெறலாயின. அசோகர் பிராமி எழுத்துகளின்

வளர்ச்சி நிலைகளை அயோத்தி, மதுரா, கௌசாம்பி முதலான பகுதிகளின் சிற்றரசர்களின் (கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி) காசுகளிலும், தென்னிந்தியாவில் ஆந்திரருடைய பழைய காசுகளிலும் (கி.மு. 150) அவதானிக்கலாம். மேற்கிந்தியாவில் உடும்பரருடைய (Odumbara) காசுகளிலும் (கி.மு. 100), மேற்குச் சந்திரபருடைய (கி.மு. 100) காசுகளிலும், கிரேக்கம், கரோஷ்டி என்பவற்றுடன் பிராமி இடம்பெறுவதும் குறிப்பிடத் தக்கது. வாரணாசிக் காசுகள் இரண்டில், கி.மு. 150 ஆண்டளவில் வளர்ச்சி பெற்றிருந்த பிராமி இடம்பெற்றிருப்பதையும் நாம் அவதானிக்கூடியதாக இருக்கின்றது. எனினும் ஆந்திரநாட்டில் கோதமி புத்ர ஸ்ரீ யக்ஞ சாதகர்ணியின் (கி.மு. 100) காசுகளில், முற்புறத்தில் அசோகர் பிராமியும், பிற்புறத்திற் தென்னிந்தியப் பிராமியும் சந்திக்கின்ற முதற் கட்டத்தையும் கவனத்திற் கொள்ளல் நன்று. எனினும் இன்னோர் புதிய வளர்ச்சி நிலைகளை முக்கிய சக (Saka) தலைவனான நகபானவின் (கி.பி. 100) காசுகளிலும், பின் கி.பி. 115ஆம் ஆண்டளவில் மால்வ அரசை உருவாக்கிய சக தலைவனான சஸ்தனவின் (Chastana) காசுகளிலும் அவதானிக்கலாம். இவர்களுடைய காசுகளிற் பின்புறத்திற் கரோஷ்டி எழுத்துகளுடன் பழைய நாகரி எழுத்துகளிலேயே கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. இதன்பின்னர் ஹுணர்கள் (Huns) காலத்திற் (கி.பி. 500) பொதுவாகக் காசுகளிற் பழைய நாகரி வடிவங்களிலே கல்வெட்டுகள் பொறிப்பது வழக்கமாயிற்று.

எனவே தொல்லியலாய்வுகளின்படி வட இந்தியாவில் முதலிற் பிராமியே பரந்த அளவிற் கல்வெட்டுகளிலும், காககளிலும் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துவடிவங்கள் என்பதும், காலப்போக்கிலே பிராமியிலிருந்து உருவாகிய நாகரி எழுத்துகள் இடம் பெறலாயின என்பதும் உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. எனினும் சமவாயங்கன சுத்த எனும் ஜைன நூல் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டளவிற் தாமிழி, வம்மி (Bammi - brahmi) முதலான பதினெட்டு வகை எழுத்துகள் இந்தியாவிற் பாவனையிலிருந்தது என்பதனாற், தாமிழி என்பது தமிழகத்திற் தமிழ்மொழிக்கு முதல் எழுத்து வடிவம் கொடுத்த தென்னிந்தியப் பிராமியே என அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளது. இவை தமிழ் எழுத்துகளின் ஆரம்பநிலை என்பதனை முதன்முதற் புலப்படுத்தியவர் கே.வி. சுப்ரமணிய ஐயர் அவர்கள் ஆவர். வட இந்தியப் பிராமியைக் காட்டிலும் தென்னிந்தியப் பிராமியே (தாமிழி) பழமை மிக்கது என்பதும் தொல்லியல் ஆய்வுகள் மூலம் நிறுவப்பட்டுள்ளது. அசோகர் பிராமிக்கும், தென்னிந்தியப் பிராமிக்குமிடையிற் பொது எழுத்துகள் சில அவதானிக்கப்பட்டபொழுதும், தமிழ்மொழியின் பேச்சியல்புகளுக்கமையத் தென்னிந்தியப் பிராமியின் வரிவடிவங்களும் அளவுபடுத்தப்பட்டனவாக இருந்தன. இந்த இயல்பினையே பிற்காலத் தமிழ் எழுத்து வடிவங்களும் பேணிவரலாயின. தமிழ் எழுத்துகள், அசோகர் பிராமி, அல்லது நாகரி எழுத்துகளிலிருந்து வர்க்க எழுத்துகளையோ அல்லது ஐ, ஸ, ஷ, ஹ, ஸ்ரீ போன்ற ஒலிகளையோ உருவாக்கிக் கொள்ள விரும்பாத

நிலையானது, தென்னிந்தியப் பிராமியின் (தாமிழி) தூய தனித்துவ இயல்புகளிலிருந்தே வந்ததெனலாம். எனினும் காலப்போக்கிற் தமிழ்நாட்டிற் பிராகிருத மொழியின் செல்வாக்கு ஏற்பட்ட காலத்தில் வர்க்க எழுத்துகளை உருவாக்க வேண்டிய சூழ்நிலைகள் ஏற்படலாயின என்பதனை, உறையூரில் அகழ்வாய்வுகளிற் பெற்ற பாணைகளிற் பொறிக்கப்பட்ட எழுத்துகளில் இருந்து அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. அதனோடு பல்லவர் ஆட்சியில் ஆந்திராவின் தென்பகுதி, கன்னடம் முதலான பகுதிகள் தமிழகத்துடன் இணைக்கப்பட்டதனால், இம்மொழிகளின் கூட்டுச் சேர்க்கையால் ஆதிபல்லவ கிரந்த எழுத்துகள் உருவாக வாய்ப்பேற்பட்டன. இப்பல்லவ கிரந்தம் தெலுங்கு - கன்னட எழுத்து வடிவங்களின் சாயல் படைத்தனவாம். எனினும் இப்பல்லவ கிரந்தத்தில் எழுதப்பட்ட மொழி பிராகிருதமேயாம். மேலும் பல்லவர் காலத்திலேதான் நாகரி எழுத்து வடிவங்களும் தமிழகத்துக் கல்வெட்டுகளில் இடம்பெறலாயின. மேலும் தென்பகுதியில் இத்தகைய பிராகிருத மொழி, சமஸ்கிருத மொழிச் செல்வாக்கினாற் கேரளத்திற் கிரந்த எழுத்துகள், மேற்குறிப்பிட்ட மொழிகளின் ஓசையமைதிகளைத் தெளிவுறுத்தக்கூடியவாறு உருவாக்கப்பட்டன. இவ்வாறு உருவாகிய சேர கிரந்த எழுத்துகளைப் பாவித்தே சமஸ்கிருதச் சொற்கள் முதலாயின, அன்றும் இன்றும் தமிழ்மொழியில் எழுதப்பட்டு வருகின்றதே ஒழிய, பிற மொழிச் செல்வாக்கினாற் தமிழ் எழுத்துகளில் எத்தகைய தாக்கங்களும் ஏற்படவில்லையெனலாம்.

நாம் இதுவரை அவதானித்த வட இந்திய, தென்னிந்திய எழுத்துகளின் வரலாற்றுப் பின்னணிகளின் அடிப்படையிலேயே, சிங்கள எழுத்துகள் தோற்ற வளர்ச்சிகளையும் ஆராய வேண்டிய வரலாற்றுச் சூழ்நிலைகள் எமக்குள் ஏனெனில் சிங்கள எழுத்துகளின் தோற்ற, வளர்ச்சிகளை ஆராய்ந்தவர்கள், இவ்வெழுத்துகளின் தோற்ற நிலைகளைத் தென்னிந்தியப் பிராமியே உருவாக்கியதெனக் கருதினாலும், பிற்பட்ட வளர்ச்சிகளில் ஆந்திர எழுத்துகள், பல்லவ கிரந்தங்கள், தமிழ் எழுத்துகள், சேர கிரந்தங்கள் என்பன அதிக தாக்கம் செலுத்தியுள்ளன என்பர். இவர்களுட் சிறப்பாக போல், எம். ஜயராஜன் சிங்கள எழுத்துகளின் வரலாற்றாய்வில், வட இந்திய எழுத்துகளான அசோகர் பிராமி, தேவநாகரி, பெங்காலி, குஜராட்டி முதலான எழுத்துகளுடன் சிங்கள எழுத்துகளை ஒப்பிட்டு நோக்கி, இவற்றிடையே எவ்வித உருவ ஒற்றுமையில்லாதிருக்கும் நிலையினையும் பின் தெலுங்கு, கன்னட எழுத்துகளைப்போற், சிங்கள எழுத்துகளும் இடைநிறுத்தமில்லாக் கையோட்டத்துடன் எழுதப்படுவனவாயினும், அதிக உருவ ஒற்றுமைகளை வற்புறுத்த முடியாதிருக்கிறது என்றும் ஆராய்ந்து காட்டியுள்ளனர். மேலும் இவர் புவியியல் அடிப்படையில் அண்மைத்தான தமிழக எழுத்துகள், சேரநாட்டுக் கிரந்தங்கள் என்பனவே சிங்கள எழுத்துகளின் வளர்ச்சி நிலையிற் செல்வாக்கை ஏற்படுத்தின என்றும், இப்பின்னணியிலே பல்லவ கிரந்தங்களின் செல்வாக்கையும் எடுத்துக் காட்டுவர்.

குறிப்பாகப் பல்லவர் அரச சபைக்கும், இலங்கை மன்னனான மானவன்மனுக்குமிடையேயிருந்த நெருக்கமான கலாசாரத் தொடர்பினாற் பிராமி எழுத்துகளிற் பல்லவ கிரந்தம் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றத்தினைக் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டளவில் ஏற்படுத்தியதென்றும், காலப்போக்கிற் பல்லவ கிரந்தமே பிராமிக்குப் பதிலாக இடம்பெறலாயிற்று என்றும், இந்நிலையிற் சிங்கள வரிவடிவங்களில் ஏற்பட்ட குறிப்பிட்ட வளர்ச்சி நிலைகளையும் சுட்டிக்காட்டுவர். மேலும் சிகிரிய ஓவியக் கூடத்திலுள்ள எழுத்துகள்கூடப் படிப்பு ஞானமற்றோரால் எழுதப்பெற்ற கிரந்த அல்லது தமிழ் எழுத்துகளே என்பர். எனினும் சிங்கள எழுத்துகளின் தோற்ற நிலையில், ஆந்திர எழுத்துகளின் செல்வாக்கு வரலாற்றடிப்படையிற் தவிர்க்க முடியாததொன்றாக நாம் கருதுகின்றோம். வட்டகாமினி அபயமன்னன் (கி.மு. 103) அரசினையிழந்திருந்த காலத்திற் பஞ்சமேற்பட்ட சமயம், தம்மை ஆதரிப்பார் எவருமின்றியிருக்கையிற் பௌத்த சங்கத்தினரில் ஒரு பகுதியினர் ஆந்திரநாட்டிற்குச் சென்றிருந்தனர். பின் வட்டகாமினி அபயன் மீண்டும் அரசினைக் கைப்பற்றி நாடு சீரடைந்ததும், ஆந்திரா சென்றிருந்த பௌத்த சங்கத்தினர் திரும்பிவந்து பார்க்கையிற், பௌத்த திரிபிடக விதிகளை மனனம் செய்திருந்த பௌத்த சங்கத்தினரிற் சிலர் இறந்து போனதாற், பௌத்த திரிபிடகத்தின் சில பகுதிகள் இல்லாமற் போய்விட்டதைக் கண்டனர். அதனாற் பௌத்த திரிபிடக விதிகளை எழுதிவைக்க வேண்டிய

அவசியத்தை உணர்ந்தனர். அதனால் ஆந்திராவிற் பன்னிரண்டு வருடங்களாக இவர்கள் கற்றுக் கொண்ட ஆந்திர எழுத்துகளின் செல்வாக்குத் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. எமது கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் இலங்கைப் பௌத்த பிக்குகள் ஆந்திரநாட்டிற் தங்கியிருந்த செய்தியையும், அவர்கள் பௌத்தக் கோட்பாட்டை இந்தியா முழுவதும் பிரசாரம் செய்ய எடுத்த முயற்சிகளையும் நாகார்ச்சனகொண்டவிலுள்ள கல்வெட்டுகள் குறிப்பிட்டுள்ளன. மேலும் அனுராதபுரத்தில் ஜேதவனாராமாவிற் கிடைக்கப்பெற்ற தூண் கல்வெட்டுப் பகுதியின் எழுத்துகள் நாகார்ச்சன கொண்ட எழுத்து வடிவங்களை ஒத்திருந்தன என்பதனாலும், துட்டகைமுனு ஏற்பாடு செய்த மகாதூபியின் (மகாதாகபத்தின்) அடிக்கல்நாட்டு விழாவிற்ரு நாகர்ச்சனகொண்டா, அமராவதி முதலான ஆந்திரதேசப்பகுதிப் பௌத்த மகா சங்கத்தினர் சமூகமளித்திருந்தனர் என்பதனாலும், பௌத்த திரிபிடக நூல்களின் உரையாசிரியரான புத்தகோசர் குண்டூர் (Guntur) மாகாணத்தின் மொரண்டகேடகவில் வசித்தவர் என விசத்திமக்க குறிப்பிடுவதனாலும், இலங்கையில் ஆந்திரநாட்டுச் செல்வாக்குப் பௌத்த மத அடிப்படையில் மட்டுமன்றிச், சிங்கள எழுத்து வளர்ச்சி நிலைகளிலும் தவிர்க்க முடியாததாகின்றது. என்.எ. ஜயவிக்ரமவும் மகதம், ஆந்திரநாட்டுக் கலாசாரத் தொடர்புகள் இலங்கைக்கு ஏற்பட்ட பின்னரே பாலி பௌத்தமத விதிகள் (Pali Canon) இலங்கைக்குக் கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்தது

என்பதோடு, மேற்கிந்திய பெளத்தக் குகைகளின் எழுத்து, மொழியியல் மாற்றங்களுக்கிணங்கச் சிங்கள எழுத்து, மொழி என்பவற்றிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படலாயின என்பர். எனவே நாம் ஆந்திரநாட்டுச் செல்வாக்கையும், மேற்கிந்தியப் பிராந்தியச் செல்வாக்கையும் கூடச் சிங்கள எழுத்து வடிவங்களின் தோற்ற வளர்ச்சிகளிற் தட்டிக்கழிக்க முடியாது உள்ளது.

இளவரசர் விஜயனும், தொல்லியற் தடயங்களும்

தீபவம்சம், மகாவம்சம் முதலான நூல்கள் விபரிக்கின்ற இளவரசர் விஜயன் வரலாற்றை நிராகரிப்பவர்கள் முன்வைக்கும் காரணங்களிலொன்று, விஜயன் வரலாற்றை உறுதிப்படுத்தக் கூடிய தொல்லியற் தடயங்கள் இல்லை என்பதாம். உண்மையில் விஜயன், தோழர்களுடன் அனாதரவான புதிய குழலிற் பாண்டி நாட்டுக் குடியேற்றங்களுடன் முப்பத்தெட்டு வருடங்களே தம்பபன்னவிலிருந்து* ஆட்சி புரிந்தனன். தம்பபன்ன நகர் தவிர, வேறு நான்கு கிராமங்களையே இவர்கள் உருவாக்க முடிந்தது என்றும் தெரிகின்றது. விஜயனின் ஆட்சிக்குப்பின் கலிங்க - வங்கக் கலாசாரக் கூறுகளைப் பிரதிபலிக்கின்ற சிங்கள அரசு, தம்பபன்னவிற்குத் தொடர முடியாத அரசியற் பின்னணிகளையும் நாம் கவனத்திற் கொள்வது அவசியமாகின்றது. ஏனெனில் விஜயனுக்குப் பின் தம் இனத்தாய்மையைப் பாதுகாக்கும் பணியேற்ற பாண்டு வசுதேவன், தம்பபன்னத் திராவிடக்குடிகள்

* தாமிரபர்ணி என்பதன் திரிபே தம்பபன்ன ஆகும்.

அறியாவண்ணம் மாறுவேடத்தில் வந்து மகாகந்தர நதியின் முகத்துவாரத்திலிறங்கிப் பின், தன் தலைநகரைப் பாண்டுவாஸ் நுவரவிற்கு (குருநாகல் பகுதி) மாற்றியிருந்தான். அதனாற் குறுகியகால அரசியற் களமான தம்பபன்ன கைவிடப்படவே, பெரும்பகுதி அழிபொருள்களாலான கட்டடங்கள் அழிய நேரிட்டதனாற் தொல்லியற் தடயங்களுக்கு இடமற்றுப் போய்விட்டதெனலாம். மெகஸ்தீனஸ் பாடலிபுரத்திற் கங்கைக்கும், சோன் நதிக்குமிடையில் (Son River) 9 மைல் நீளம் 1 மைல் அகலமான விஸ்தீரணத்தில் 64 வாயில்களையும், 570 கோபுரங்களையும் கொண்ட நகரமொன்றினை வருணிப்பன். இந்நகரத்தின் பெரும்பகுதி மரத்தினால் நிர்மாணிக்கப்பட்டதனாலே நமக்குத் தொல்லியற் தடயங்களைத் தரவில்லை என்பதனையும் இங்குக் குறிப்பிடல் உகந்ததாம். எனினும் எச். நெவில் தம்மன நுவரக் காட்டிற் (புத்தளத்திற்கு வடகிழக்காகப் பன்னிரண்டு மைல்கள் தூரத்திலுள்ள) கிடைக்கப் பெற்ற அழிபாடுகளை விஜயன் காலத்தனவாகக் கருதுவர். சிங்கள அரசர்களில் முதன் முதலாகப் பாண்டுகபாய மன்னனே (கி.மு. 394-307) கட்டட நிர்மாண நுணுக்கங்களுடன் கூடிய ஒரு நகரை அனுராதபுரத்தில் அமைத்தவனாகக் கணிக்கப் படுகின்றான். கலாசார முக்கோணத்திட்டத்தின் கீழ் அனுராதபுர நகரின் பழைய அமைப்புகளை நாம் ஓரளவிற்காவது அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது எனலாம். எனவே இதற்கு முற்பட்ட காலத்துக் கட்டடங்கள் யாவும் அழி பொருட்களாலானவை

என்பது உறுதியாகின்றது. இத்தகைய சூழ்நிலையில் விஜயன் வரலாற்றை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய ஆதாரம் மாலைத்தீவிற் (மகிளதீவு)* பேசப்படும் பழைய சிங்கள மொழியே எனலாம். அதனோடு நக்கதீபத்தின் (Nicobar) ஆதிவரலாற்று மரபுகளின் படி, வேறொரு நாட்டிலிருந்து நாடுகடத்தப்பட்ட ஒரு இளவரசியின் கப்பலே அங்குக் கரையேறியதாகத் தெரிகின்றது. மகாவம்சம் வங்கத்திலிருந்து நாடு கடத்தப் பெற்ற பிள்ளைகளின் கப்பல் நக்காவரம் கரையேறியது என்று கூறுவதற்கும், நக்காவரத்தின் மரபுக் கதைக்கும் உரிய கரு ஒரே சாயல் படைத்தது என்பதில் ஐயமில்லை. நக்கவரத் தீவுகளின் மொழி கிழக்கிந்தியப் பிராந்தியத்தைச் சார்ந்த முண்டாஸ், காசிஸ் இனத்தவரின் மொழியியல்புகளைக் கொண்டதாகவும் தெரிகின்றது. இம்மொழித் தொடர்பும் கிழக்கு இந்தியாவைத் தொடர்புபடுத்துவதனாற் தீப வம்சம், மகாவம்சம் தருகின்ற வரலாற்றுத் தகவல்களை எம் ஆய்வுகளுக்குதவும் வகையிற் கையாள்வதை விட்டு, அவற்றைக் கட்டுக்கதைகள் என ஒதுக்கிவிடுவதால் நாம் வரலாற்று மூலங்களை இழக்க நேரிடுகின்றது.

இந்தியாவில் ஆரிய கலாசாரம்

இந்தியாவில் ஆரிய கலாசாரம் பற்றிய ஆய்வுகள், இருக்கு வேத ஆரியர்கள் இந்துவெளி நகரங்களைக் கைப்பற்றிய சமயம் நாகரிக வளர்ச்சியிற்

* மகிளதீவு பெயர் பெற்றதற்குக் காரணம் மகளிர் நாவாய் அங்கு கரையேறியதனாலேயாம். பின் மகளிர், மகிள என்றும், மாலை என்றும் பேச்சு வழக்கிற் திரிபடையலாயிற்று.

பின்தங்கியவர்களாக இருந்தனர் எனக் காட்டி உள்ளன. அதனாலேதான் வேதகால ஆரியருடைய தொல்லியற் களங்கள் என நாம் அடையாளம் காணக்கூடிய பாணை வகைகளோ அல்லது முத்திரைகளோ அன்றேல் கட்டட அழிபாடுகளோ எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. மானுடர் தோற்றத்தில் கவர்ச்சியான நெடிய உடற்கட்டையும், நீண்ட மூக்கினையும், வெள்ளை நிறத்தினையும் சிறப்பாகக் கொண்டிருந்தனர். போர்களிற் குதிரைகள் பூட்டிய எளிதான இரதங்களைப் பாவித்துப் இரும்பு ஆயுதங்களையும் கொண்டவர்களாய் இருந்ததனாற் போரில் வல்லவர்களாக விளங்கியதோடு, தீவளர்த்து இயற்கைத் தெய்வ வழிபாடுடையவர்களாகவும், வேதங்களின் பொருளைக் குரல் அசைவுகளுடன் கூடிய தொனியிற் தெளிவுறுத்திப் பாராயணம் செய்பவர்களாகவும் இருந்தனர். மேலும், தம்மை உயர்ந்தோர் எனக்கருதி, இந்து வெளி நாகரிகத்தை வளர்த்திருந்த கரிய நிறமுடைய 'தாசர்' எனும் சுதேசக்குடிகளைத் தெளிவற்ற பேச்சையுடையவர் என்றும், இலிங்க* வழிபாட்டையுடையோர் எனவும்,

* இருக்கு வேதத்தில் (VII, 21-5) சிஸ்னாதேவர்கள் (ஆண் - பெண் பாலியல் உறுப்புக்களை வணங்குவோர்) எமது வேள்வியை வெல்ல முடியாதவர்களாகட்டும் என, லிங்க - யோனி வழிபாட்டினை ஆரியர்கள் ஏளனம் செய்திருந்தனர். திராவிடரின் லிங்க-யோனி வழிபாடு, இறைவன் உலகோர்க்கறிவுறுத்திய படைப்புத் தத்துவமேயன்றி வேறு ஒன்றுமல்ல. காலப்போக்கில் ஆரியரும் ஏற்றுக்கொண்டு, பல புராணங்களை இயற்றிப் புதுமையான கருத்துகளையும் உருவாக்கிக்கொண்டார்கள். ஆனாற் தமிழர்கள் உருவமற்ற கடவுளுக்கு, உருவம் கொடுப்பதைக் காட்டிலும்,

தட்டை மூக்கினையுடையவர் எனவும் ஏளனம் செய்தனர். சுதேசக் குடிகளுடன் கலக்க விரும்பாத இவர்கள் பிராமணர், சத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் முதலான சாதிப் பாகுபாடுகளையும் ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். தம்மை “ஆரியர்” எனவும், இந்தியாவிற்கு தமது கலாசாரம் பரவிய பகுதிகளை “ஆரியவர்த்த” அல்லது “ஆரியாண்டம்” எனவும் புவியியல் அடிப்படையிலும் எல்லை வகுக்கலாயினர். பிராமணர்களைப் பூமியில் நடமாடும் தேவர்கள் எனவும், சமஸ்கிருத மொழியைத் தேவபாஷையெனவும் பாராட்டலாயினர். சிறுசிறு குழுக்களாகக் கிராமங்களில் வாழ்ந்து பழகியவர்களானபடியால், வேதகால இறுதிவரை கிராம வாழ்க்கையையே பின்பற்றினர். அதனாற் தாசர்களின் நகரங்களையும், புரங்களையும் கைப்பற்றியிருந்தும், அவற்றை உபயோகிக்க விரும்பவில்லை.

ஆரியருடைய தொல்லியற் களங்கள்

வேத ஆரியருடைய தொல்லியற் களங்கள் வேதகால முடிவுவரை (கி.மு. 900 - கி.மு. 600) வெறுமையானவையாக இருந்தன என்று கருதப்படுகின்றது. மேலும் வேத ஆரியருடைய பானைகள் கையால் வனையப்பட்டுக் கலை நுணுக்கமற்றனவாக வனையப் பட்டனவாம்.

அருவமும் - உருவமும் கொண்ட இந்தத் தத்துவமே சிறந்ததாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இதனையே தமிழகத்திலுள்ள பிரமாண்டமான சிவன்கோயில்கள் அனைத்தும் எமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றன எனலாம்.

ஹஸ்தினாபுர, அஹிச்சத்திரா, கௌசாம்பி முதலான இடங்களில் ஆரிய கலாசாரத்திற்குரிய மண்படைகளின் (கி.மு. 900 - 600) கீழ்மட்டத்தில், ஆரியரின் சாம்பல்நிறப் பூச்சு (Painted grey ware) மட்பாண்டங்களே கிடைக்கலாயின. காலப்போக்கிலேதான் (கி.மு. 600) ஆரியருடையது என இனங்காணக்கூடிய வடநாட்டுக் கறுப்பு வண்ண மட்கலயங்கள் (Northern Black Polished Ware) தொல்லியற் களங்களிற் கிடைக்கலாயின. ஆனாற் காலத்தால் முற்பட்ட இந்துவெளிக் கலாசாரத்திற்குரிய மட்கலயங்கள் நன்கு பண்படுத்தப் பட்டுச் சக்கரத்தில் வளையப்பட்டு, நன்கு சுடப்பட்ட உறுதியான சிவப்புநிற மட்கலயங்கள் ஆவன. இவை பெரும்பாலும் சிவப்புநிற மேற்பூச்சிகளையும், கறுப்பு வண்ணங்களிற் தீட்டப் பெற்ற பலவகைச் சித்திரங்களையும் கொண்டனவாம். இவற்றை விடக் கறுப்புச் - சிவப்பு மட்கலயங்களின் பண்புகள் தனித்துவமானவையாம்.

ஆரியருடைய மரணக்கிரியைகள்

இறந்தோருடைய மரணக்கிரியைகளிலும், ஆரியர் கிரியை நெறிகள் தனி இயல்புகொண்டனவாய் இருந்தன என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. அதர்வவேதம் இறந்தோரை மூன்று வகையான மரபுகளின் படி பராதினம் செய்யப்படுவதைக் குறிப்பிடுகின்றது. அதர்வவேதம் அக்கினியை விளித்து “ஓ! அக்கினி! புதைத்தவனையும், வெளியில் வீசப்பட்டவனையும், தகனம் செய்யப்பட்டவனையும், யாகத்தை (உணவை) உண்ணக் கொண்டுவா” என

அழைக்கின்றது. இதிலிருந்து வேதகாலத்து ஆரியர்கள் மூன்று வகையான மரணக்கிரியைகளைப் பின்பற்றினர் என்பது தெளிவாகின்றது. சதபத பிராமணம் இறந்த ஒருவனுக்குப் பக்கங்களில் இறகு, வால் என்பன இல்லாத வகையில் அமைக்கப்பட்ட யாகமேடையை நிகர்த்தவாறு தூபி அமைக்கப்பட வேண்டும் என்று, ஆரியருடைய மரணக்கிரியைகளிற் காலப் போக்கில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி நிலையினைக் குறிப்பிடுகின்றது. பொதுவாக வேதக்கிரியைகளுக்கான யாக மேடைகள் வில்வடிவமானதென்றும், இறந்தோருக்கான கிரியைகள் வீட்டினுள் தென்திசையில் அமைக்கப் பெற்ற யாகமேடையிலே நடைபெறும் என்றும் தெரிகின்றது. மேலும் சதபதபிராமணம் (XIII 8:1-5) தேவ வழிபாட்டையுடையோர் தமது சவக்குழிகளை நான்குமூலைகளையுடையதாகச் செய்வர், ஆனால் அசுரர்களும், கிழக்கிந்தியர்களும் வட்டவடிவமாக அமைப்பர் என்றும் குறிப்பிடுகின்றது. அதனோடு தேவவழிபாடுடையோர் தமது சவக்குழிகளைப் பூமியிலிருந்து பிரிக்க முடியாதவாறு செய்கையில், அசுரரும் கிழக்கில் வாழ்பவரும் (கிழக்கிந்தியரும்) பிறரும் பூமியிலிருந்து பிரித்து எடுக்கக்கூடிய வகையிற் கற்பெட்டிகளில் (Shallow stone basin) வைத்துப் பின் கந்திட்டைகளால் மூடுவர். (ச.பி. XIII 8 :2-2) என்கிறது. ஆபஸ்தம்பரின் சிரௌதசூத்திரம் இறந்தோரைப் புதைத்தலையும், உயரமாகக் கட்டப்பெற்ற மேடையில் வைக்கப்பட்ட இறந்தோர் உடலையும் குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் ஆஸ்வலாயன கிருகிய சூத்திரம் (IV.1.4) ஒருவன் இறந்ததும், அவன் உடலை

எரிப்பதற்குச் ஸ்மாசானம் (Smasana) எழுப்பப்பட வேண்டுமென்கிறது. இவ்வாறு ஆரியர்கள் இறந்தோர் சடலத்தினைத் தீழுட்டித் தகனம் செய்யும் மரபினைப் பிற்காலத்திலேதான் பிரபலிக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கலாயினர் எனத் தெரிகின்றது. எனினும் கிருகிய சூத்திரம் தீழுட்டி எரிக்கப்பட்ட எலும்புகளைப் பானையிற் சேகரித்து வைத்தலையும் குறிப்பிடுகின்றது. எனினும் இதிகாசத்திற் (கி.மு. 900) தகனம் செய்தலே ஆரிய மரபாகக் கருதப்படுகின்றது. ஆரியனல்லாத ஜடாயுவின் (கமுகுச்சின்னமுடையவன்) குலமரபுப்படி இறந்தவர்களைப் புதைப்பதே மரபு. எனினும் இராமர்தன் மரபுப்படி ஜடாயுவைத் தீழுட்டினான் என இராமாயணம் கூறுகின்றது (ஆரண்யகாண்டம் IV. 22). இத்தகன முறை மிகப் பிரபலமாக வட இந்தியாவில் இருந்த காலத்திலே தான், கிரேக்க நாட்டு இராஜ தூதுவரான மெகஸ்தீனஸ் சந்திர குப்தமௌரியரின் அரச சபையிற் பாடலிபுரத்திற் தங்கியிருந்தனன். மெகஸ்தீனஸ் அவதானித்ததன்படி இந்தியர்கள் இறந்தோருக்கு நினைவுத்தூபி (Monuments) எழுப்புவதில்லை என்றும், வாழ்க்கையில் ஒருவர் ஆற்றுகின்ற நற்பணிகளும், பின் அவர்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்தோதி எழுதப்படும் துதிப்பாடல்களுமே, அவர்கள் நினைவை நிலைப்படுத்தவல்லன என்றும், கருதினர் எனத் தெரிகின்றது. இவ்வாறு ஆரியரின் வெவ்வேறு காலங்களில் உருவாகிய வைதீக இலக்கியங்களிலிருந்தும், ஆரியரின் மரணக் கிரியைகளின் படி முறையான வளர்ச்சிகளை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது. சவக்குழித் தொல்லியல்

ஆய்வுகளின்போது கலாசாரங்களை இனம் காண்பதற்கு இவை ஓரளவிற்கு உதவலாம் என்பதில் ஐயமில்லை.

இத்தகைய ஆரம்பநிலை மரபுகள் சிலவற்றை இன்றும் கிழக்கிந்தியாவில் வாழும் மக்கள் அனுட்டித்து வருவதையும் நாம் இங்குக் குறிப்பிடுதல் அவசியமாகும். இறந்தோர், உடந்தகனத்தின் பின் சேகரிக்கப்பட்ட எலும்புகளைப் பானையில் வைத்திருக்கும் மரபினை இன்றும் ஒரிசா, பீகார், வங்காளம், அசாம் தேயிலைத் தோட்டங்களிற் பரவி வாழும் ஒஸ்ரிக் (Austrie) குடும்ப மொழியைப் பேசும் சந்தல்ஸ் (Santals) எனும் இனத்தவர் செய்துவருகின்றனர். (ஒஸ்ரிக் மொழிக் குடும்பமானது கிழக்கிந்தியர்கள், இந்தோ - சீனர்கள், முண்டாஸ், காசிஸ் முதலானோர் பேசும் மொழிக்குடும்பமாகும்.) மேலும் வங்காளத்தில் இந்துக்கள் இன்றும் இறந்தோர் சடலத்தை எரித்தபின், எஞ்சிய சடலத்தைக் கங்கையில் வீசும் வழக்கம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். காசிஸ் (Khasis) இனத்தவர் தகனம் செய்யப்பட்ட குடும்ப அங்கத்தவரதும், தமது பிற உறவினர்களதும் எலும்புகளைச் சேகரித்து, ஒரு பானையில் வைத்துப் பாதுகாத்தலை இன்றும் தமது மரபாகப் பேணி வருகிறார்கள். சோடநக்பூரிலுள்ள திராவிட மொழிக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரான ஒரோன் (Oraon) இனமக்கள் முதலிற் தற்காலிகமாக இறந்தோரைச் சவக்குழிகளிற் புதைத்தபின், சிறிது காலத்தால் அவர்களின் எலும்புகளைச் சேகரித்து நிரந்தரமாகப் புதைப்பர்.

இதுவரை நாம் ஆராய்ந்த இனத்தவர் தம் மரணச் சடங்குகளிலும், பானைவகைகளைக் கையாள்வது பொது மரபாக இருப்பினும், இவ்வெவ்வேறு இனத்தவர்கள் கையாண்ட இப்பானைகளின் விசேடத் தன்மைகள், பிற இயல்புகள் என்பனவற்றைப் படிப்பதன் மூலம் இனங்களை ஓரளவிற்கு இனம் காண முடியும். உலகின் எந்தக் கோணத்திலிருந்தாலும் மனித சமுதாயத்தின் மரபுகள் சில பொதுவானவையாயினும், இவ்வினங்கள் வேறுபட்டு நிற்கும் நிலைகளை அடையாளம் காண்பதற்குப் பானை வகைகள் மட்டுமன்றி, வேறுபல தொல்லியல் எச்சங்களும் எமக்கு உதவிவந்துள்ளன.

இறுதியாக நாம் இதுவரை பல்கோணங்களில் இருந்தும் தகவல்களை ஆராய்ந்து, உண்மை எதுவாக இருக்கலாம் என்ற ஆய்வு நோக்குடன், பல வரலாற்றுத் தகவல்களைப் பின்னணியாகக் கொண்ட ஆரியருடைய மரணக் கிரியைகள் பற்றியும் சுருக்கமாக ஆராய்ந்தோம். எனவே திராவிடவினம், மொங்கோலியவினம், மற்று ஆரியவினக் கலப்புக் கொண்ட இளவரசர் விஜயனின் பரம்பரை வழிவந்த சிங்கள மக்களின் இடுகாடுகள் அல்லது சுடுகாடுகள் எக்கலாசாரத்தை மேலோங்கிப் பிரதிபலிக்கின்றன என நாம் முதலில் ஆராய்தல் அவசியமாகும். எனினும் இதுவரை இலங்கைச் சுவக்குழிகளிற் கிடைக்கப் பெற்ற கறுப்புச் சிவப்புப் பானைவகைகளை ஆராய்ந்தவர்களில் ஒருவரான சுதர்சன் செனிவிரட்ன மகாவலி கங்கையின் தென்பகுதியிலும், கிழக்குப் பகுதியிலும் கிழக்கிந்தியாவிற்

கறுப்பு - சிவப்புப் பானைகளைப் பாவித்த ஆரியர்களே குடியேறியிருக்கலாமா? என்றும், எனவே இக்கறுப்புச்-சிவப்புப் பானைகள் ஆரிய கலாசாரத்தைப் பேணுகின்ற சிங்கள மக்களுடையதாகலாமா? என்றும் கேள்விகளை எழுப்பியுள்ளார். மற்றுத் தென்னிலங்கையிற் பல பெருங்கற் பண்பாட்டுச் சவக்குழிகளை அகழ்வாய்வு செய்த எஸ்.கே. சிற்றம்பலம் இச்சவக்குழிகளிற் திராவிடவினக் கலாசாரப் பண்புகள் மேலோங்கிக் காணப்படுவதாற் சிங்கள மக்களும் திராவிடர்களேயன்றி, வேறெவருமல்ல என்ற கருத்தினைத் தெரிவிப்பர். ஆனால் இக்கருத்துக்கு நேரெதிரான கருத்துகளை ஹென்றி கொரியா தெரிவிப்பர். இவர் கருத்துப்படி மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்ற விஜயன் குழுவினரின் பிள்ளைகள் ஏறிய கப்பல் கரை சேர்ந்த இடம் நாகதீபமே (யாழ்ப்பாணமே) என்பர். அதனால் ஆதியில் வட இலங்கைத் தமிழரும் சிங்களக் குடிமக்களே என்றும், பின் தென்னிந்தியச் செல்வாக்கினாலோ இவர்கள் தமிழ் இந்துக்களாக மாற நேரிட்டது என்றும், பதவியா, மடுகந்த முதலான கிராமங்களில் வாழ் சிங்கள மக்கள், தாம் விஜயன் பரம்பரையில் வந்தவர்களானபடியால், வேறு இனத்தவர்களுடன் விவாகத் தொடர்புகளை வைப்பதில்லையென்றும், இவர்கள் இனத்தாய்மையை வற்புறுத்துவதோடு, யாழ்குடாத் தமிழ் மக்களும், தென்பகுதிச் சிங்கள மக்களும் விஜயன் வழித் தோன்றல்களே என்றும் கருதுவர். இச்சிறிய நூலில் நாம் ஆராய்ந்த தரவுகள் இவை தொடர்பான ஆய்வுகளை மேலும் வேண்டி நிற்கின்றன எனலாம்.

இக்கட்டுரைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட நூல்கள்

1. A.L. Basham. The wonder that was India, Fontana, 1967.
2. R.L. Brohier, Discovering Ceylon, Colombo, 1973.
3. C.J. Brown, The Coins of India, Indological Book House, Varanasi, 1973.
4. S.K. Chatterji, Origin and Development of the Bengal Language, Vol.I.
5. K.P. Chattopadhyaya, The Ancient Indian Culture Contacts and Migrations, Culcutta. 1970.
6. Rev. Fr. H.S. David, An Etymological and Comparative Lexicon of Sinhala and Tamilzh, Part IV. 1974.
7. Paul M. Jayarajan, History of the Evolution of the Sinhala Alphabet.
8. A.B. Keith, A. History of Sanskrit Literature, Oxford University Press, 1956.
9. D.D. Kosambi, The Culture and Civilization of Ancient India in Historical Outline, Vikas Publishing House, 1975.
10. Kaushal Kumar Mathur, Nicobar Islands, New Delhi, 1967.
11. S. Karunaratne, The Brahmi Inscriptions of Ceylon, Dept. of Archaeology, 1984.
12. R.C. Majumdar, Ancient India, New Delhi 7, 1971.
13. - (Ed.) The Vedic Age, Vol. I, London, 1952.
14. D.P. Mishra, Studies of India, Orient Longman, 1971.
15. Madras University Historical Series, No. V, 1932.
16. C.S. Navaratnam, Tamils and Ceylon, 1958.

17. K.N. Nilakantasastri, The Colas, University of Madras, 1955.
18. C. Rasanayagam, Ancient Jaffna, New Delhi, 1984.
19. S.C. Ray, Stratigraphic Evidence of Coins in Indian Excavations and Some Allied Issues, Varanasi, 5, 1959.
20. J.N. Tiwari and P.L. Gupta, A Survey of Indian Numismatography, The Numismatic Society of India, 1964.
21. Sir, Mortimer Wheeler, The Indus Civilization, Cambridge University Press, 1962.
22. F.X.C. நடராசா, சரசோதிமாலை, மட்டக்களப்பு கத்தோலிக்க அச்சகம், 1988.
23. மு.க. சிவப்பிரகாசம், விஷ்ணு புத்திரர் வெடியரசன் வரலாறு, தொல்புரம், 1988.
24. என்.கே. வேலன், சோழர் ஆட்சி, சென்னை, 1980.

கட்டுரைகள்

25. S. Bandaranayake, "The Periodization of Sri Lankan history and some related historical and Archaeological Problems" a paper presented at the International Association of the Historians of Asia, 1988.
26. T. Burrow, "The Early Aryans" A Cultural History of India, (Ed.) by A.L. Basham, Oxford, 1975.
27. H. Corea, "Do away with racial distinctions in Govt. documents" Observer, 7.5.1989.
28. P.E.P. Deraniyagala, "The Races of the Stone age and of the Ferrolithic of Ceylon" R.A.S. (C.B), Vol.5. 1956-57.
29. P.E. Fernando, "The Beginnings of Sinhala Script" Education in Ceylon, - A Centenary, Vol.I, Colombo, 1969.

30. S. Gurumoorthy, "The Indus Script and Iron age Graffiti of South - India" Tamil Civilization, Vol.4, 1986, Journal of the Tamil University, Tanjavur, 1986.
31. N.A. Jayawickrama, "Literary activity in Pali" Education in Ceylon.
32. A.H. Mirando, "Was Ravana an Aryan a Sinhalese", D. News, Feb. 16, 1982.
33. A.H. Mirando, "Deciphering the Harappan Script", D. News, Feb. 22, 1989,
34. Nandolal Deg, "Notes on the History of the District of Hughli or the Ancient Rada", J. Beng, B.R.A.S., New Series, Vol. VI.
35. V.S. Parekh, "Depictions of Sivalingas from Gujarat", Journal of the Oriental Institute, M.S. University, Baroda, Vol. XXXIII, March - June, 1984.
36. S.Seneviratne, "The Archaeology of the Megalithic black and red ware complex in Sri Lanka", Ancient Ceylon No. 5, 1984.
37. S.K. Sitrampalam, "Proto - Historic Sri Lanka - An Interdisciplinary Perspective" a Paper Presented at the IAHA, 1988.
38. Thor Heyerdahl, "Indus Vally link with Maldives" Reported by T. Sabaratnam, D. News, Feb.4, 1983.
39. Thor Heyerdahl, The Maltives Mystery, 197, Unwin Paper backs, London 1988.
40. S.C.M. Weerasinghe, "Sinhala language and lexicography" D.News, Dec.5, 1988.

கடைச்சங்க இலக்கியங்கள்

குறிப்பிடுகின்ற

வைதீக வழிபாட்டு நெறிகள்

(தமிழர் மதம் ஆரியமதமாகும் வரலாற்றுப் பின்னணிகள்)

இலக்கியங்கள் ஒரு சமூகத்தின் காலக்கண்ணாடிகள் என நாம் பொதுவாகக் கணக்கிட்டுக் கொள்கிறோம். தமிழ் சங்க இலக்கியங்களைப் பொறுத்தவரை, அவை பாண்டிய மன்னர்களால் சங்கங்கள் அமைத்து வளர்க்கப்பட்டவை என்பதனால் மன்னர்கள் எதை விரும்பினார்களோ அதனையே புலவர்கள் தம் இலக்கியங்களின் கருவாகக் கொண்டனர் எனத் தெரிகின்றது. மூவேந்தர்கள் தம் நாடு, தம் மக்கள் நலன் கருதிச் செங்கோலாட்சி என்று இருக்காமல், அயல்நாடுகள் மீது படை எடுத்து, அவற்றைக் கைப்பற்றி, அந்நாட்டின் செல்வங்களை எடுத்து வருவதை மன்னரது வழமையாகக் கருதிச் செயற்பட்டிருந்தனர். இவ்வாறு வெற்றிவாகை குடிவந்த மன்னர் வீரம், படைத்திறன், பகையரசர் பலவீனம் ஆகியவற்றைப் பாராட்டிய புலவர்கள், பாணர்கள், விறலியர் ஆகியோருக்கே, அச்செல்வங்களைப் பரிசில்களாக வழங்கி வந்தனர். இந்நிலையானது வைதீகமத வருகையுடன் மிகத் தீவிரமாகியது.

தென்னாட்டுக்கு வைதீக மதமானது அகத்திய முனிவரால் அறிமுகம் செய்யப்பட்டதென்ப புராணங்கள் தெரிவிக்கின்றன. இவர் முதலில் முருகப் பெருமானிடம் தமிழைக் கற்றுக் கொண்டு பின் தொல்காப்பியர் முதலான பன்னிரண்டு மாணவர்களுக்குத் தமிழைக் கற்றுக் கொடுத்தார் என்பதனை இவர் வாழ்ந்த பொதியமலையுடன் தொடர்பான வரலாறுகள் தெரிவிக்கின்றன. வால்மீகி இராமாயணம் படி சீதையை இராவணனிடமிருந்து மீட்பதற்காகத் தெற்கே வந்த இராமர் தமிழக எல்லையிற் தங்கி (இராமநாதபுர மாவட்டம்) சேது அணையைக் கட்டி, இலங்கை சென்று, இராவணனுடன் போரிட்டுச் சீதையை மீட்டுத் திரும்பினார் என்று குறிப்பிடுகின்றது. அவ்வாறு திரும்புகையில் அவர் இலிங்கம் அமைத்துச் சிவனை வழிபட்ட தலமே, இன்றைய இராமேசுவரம் எனும் ஆலயமாகும். இந்த வரலாற்றினை இன்றுவரை இராமேசுவரத்தில் பேணப்பட்டு வருகின்ற வரலாற்றெச்சங்கள் உறுதி செய்கின்றன. இராமர் அகத்தியமுனிவரிடம் ஆதித்தியஹிருதய மந்திர உபதேசம் பெற்று, இராவணனை அழித்தார் என்பதனால் அகத்தியரே வைதீக மதத்தின் பெருமையினைத் தமிழ்மண்ணில் நிலைநாட்டினார் என்பதிற் தவறாகாது. மேலும் அகநானூற்றுப் பாடலின்படி (செய். 70, வரி 15 - 17) இராமர் வலுங்கல் ஊரிலிருந்த (திருவருணைக் கரையில்) ஆலமரநிழலின் கீழிருந்து தம் போரின் வெற்றிக்காக அருமறைகளை ஆராய்கையில், அம்மரத்துக் குருவிகள் ஒலியடங்கி

இருந்தன எனத் தெரிகின்றது.* எனவே இராமர் தன்னுடைய போரின் வெற்றிக்காக வேள்விகளைச் செய்யவல்ல பிராமணர்களையும் தன்னுடன் அழைத்து வந்திருக்கலாம் எனக் கருத முடிகின்றது.

தமிழகத்திற்கு இவ்வாறு அறிமுகமாகிய வைதீகமதத்தின் வேள்விகளை, மூவேந்தர்களும் தமது போர்கள், வெற்றிகள், ஆயுள்கள் குறித்துச் செய்ய இக்காலம் முதலாக விழைந்தனர் எனலாம். இராமாயண காலத்தைத் தொடர்ந்து இடம் பெற்ற மகாபாரதப் போரில் சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன் பாண்டவர்களுக்கும், கௌரவர்களும் சோறு வழங்கினான் எனப் புறநானூறு கூறும்** இளங்கோவடிகளும் சிலப்பதிகாரத்தில்,

ஓரைவர் ஈரைம்பதின்மர் உடன்று எழுந்த
போரில் பெருஞ்சோறு போற்றாது தான் அளித்த
சேரன்

(வஞ்சி - வாழ்த்துக்காதை, வரி 24-25)

நினைவு கூர்ந்துள்ளார்.

* வெல்போர் இராமன் அருமறைக் கவித்த
பல்வீழ் ஆலம் போல
ஓலியவிந் தன்றிவ் வழங்கல் ஊரே

** அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம் பூந்தும்பை
ஈரைம் பதின்மரும் பொருது களத்தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்
(செய். 2, வரி 13-16)

அதனோடு இவன் காலத்திலேயே அந்தணர்கள்
தமிழகத்தில் வேள்வித்தீ வளர்த்திருந்தனர் என்பதனை,

அந்தி அந்தணர் அருங்கடன் இறுக்கும்

முத்தீ விளக்கில் துஞ்சும்

பொற்கோட்டு இமயமும், பொதியமும் போன்றே

(மு.கு வரி, 22-24)

எனும் குறிப்புக்கொண்டு உணரலாம்.

இவ்வாறு அகத்தியர், இராமர், பாண்டவர்,
கௌரவர் காலம் முதலாகவே வைதீகமதம் தமிழகத்தில்
மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டிருந்தது என்பதும்
உறுதியாம். பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப்
பெருவழுதியின் ஆட்சி எல்லையை,

வடாஅது பனிபடு நெடுவரை வடக்கும்

தெனாஅது உருகெழு குமரியின் தெற்கும்

(புறம். செய். 6, வரி 1-2)

என்று வரையறை செய்த காரிகிழார், தொடர்ந்து

முக்கண் செல்வர் நகர்வலம் செயற்கே!

இறைஞ்சுக பெரும்! நின்சென்னி, சிறந்த

நான்மறைமுனிவர் ஏந்துகை எதிரே! (மு.கு. வரி 18-20)

என்பதனால் பல்யாகங்களைச் செய்த இம்மன்னன்
புகழ் இமயம் வரை பரவியிருந்தது என்பதனைக்
குறிப்பாக உணர்த்துவதோடு, இவனது காலத்திலே
சிவன் உற்சவமூர்த்தியாக ஊர்வலம் வருவதனையும்,
நான்மறை முனிவர்களை இவன் பெரிதும்
மதித்திருந்தவன் என்பதனையும் அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

மேலும் புலவர் நெட்டிமையார் இவன் செய்த வேள்விகள் பற்றி,

நற்பனுவல் நால் வேதத்து
அருஞ்சீர்த்திப் பெருங்கண்ணுறை
நெய்ம் மலி ஆவதி பொங்கப் பன்மாண்
வீயாச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி
யூபம் நடட வியன் களம் பலகொல்

(புறம். 15, வரி 17-21)

என விபரித்துள்ளார். ஆவூர் மூலங்கிழார் எனும் புலவர் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் எனும் பார்ப்பனரை, அவரது வேள்விகள் செய்யும் ஆற்றல், அதன் பயன் என்பன கூறி, இமயம் போல் வாழ்க! என்று வாழ்த்துவர். அது பின்வருமாறு:

நன்று ஆய்ந்த நீள் நிமிர்சடை
முது முதல்வன் வாய்போகாது
ஒன்று புரிந்த ஈர்இரண்டின்*
ஆறு உணர்ந்த** ஒருமுதுநூல்

மூ ஏழ் துறையும்*** முட்டு இன்றுபோகிய
உரைசால் சிறப்பின் உரவோர் மருக

(புறம் செய். 166, வரி 1-4; 8-9)

* நான்கு வேதங்கள்.

** சந்தல், கற்பம், வியாகரணம், சிட்சை, சோதிடம், நிருத்தம் என ஆறு அங்கங்களையும் தெரிந்தவனே வேதங்கள் கூறுபவற்றை முழுமையாக விளங்கிக் கொள்ளத் தக்கவன்.

** 21 வகையான வேள்விகள் என்பன இச் செய்யுளால் உணர்த்தப் பட்டுள்ளன.

இந்த விண்ணந்தாயன் எனும் புரோஹிதர், முற்று முழுதாக வடநாட்டுக் கௌணியன் ரிஷி குலத்தோன்றல் என்பதனோடு, பிராமணங்கள் விதித்த வேள்விகளை எவ்விதக் குறைகளுமின்றிச் செய்வதில் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார் என்பதும், இச்செய்யுளால் அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இனி, சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனைத் தாயங்கண்ணனார்,

அறுதொழில் அந்தணர் அறம் புரிந்து எடுத்த
தீயொடு விளங்கும் நாடன்

(புறம். செய். 397, வரி 21-21)

எனவும், கருங்குழல் ஆதனார் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் இறந்த பொழுது அவன் செய்த வேள்விகளை நினைவூட்டி வருந்துவதனையும் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் அறிவுறுத்துகின்றன. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் செய்த யாகமேடையின் சிறப்பைப் புலவர்,

அறம் அறம் கண்ட நெறிமாண் அவையத்து
முறைநற்கு அறியுநர் முன்னுறப் புகழ்ந்த
தூவியற் கொள்கைத் துகளறு மகளிரொடு
பருதி உருவின் பல்படைப் புரிசை
எருவை நுகர்ச்சி யூப நெடுந்தூண்
வேதவேள்வித் தொழில் முடித்ததூஉம்

(புறம். செய். 224, வரி 4-9)

என விபரித்துள்ளார். அதாவது இந்த யாக மேடையானது வட்டவடிவிற பல அடுக்குகளாகச் செயல்பட்டு, அதனுட் பருந்தை விழுங்குவதற்காக

உயரிய யாகத்தூணையும் கொண்டிருந்தது என்று தெரிகின்றது.

இனிச் சங்க இலக்கியங்களிற் கிடைக்கின்ற செய்திகளின்படி சேரநாடு கி.மு. 1000 ஆண்டு முதலாக ஆய்வேளிர் சிற்றரசுகள் தெற்கிலும் (இது வடக்கில் திருவல்லம் முதற் தெற்கில் நாகர்கோயில் வரையுமுள்ள பகுதியாகும்) சேரப் பேரரசுகள் நடுநாட்டிலும், கொங்கணம், கொங்கு, எழிமலை முதலான சிற்றரசுகள் வடக்கேயும் ஆண்டிருந்தனர் என்பது புலனாம். இவர்களைவிட அதியமான் எனும் மழவர் அரசும் வடக்கே ஆண்டிருந்தனர். இவர்களுள் மழவர் குடி தவிர்ந்த மற்றைய சிற்றரசுகள் அனைத்தும் துவாரகையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த அரசுகள் என்பதனை அரசியல் குறிப்புகள், அகத்தியர் வரலாறு, மற்றும் மொழி ஆய்வுகள் (இவர்கள் ஆண்ட பகுதிகளிற் தமிழ் கொடுத்தமிழாக உருவெடுத்த வரலாறுகள்) என்பன உறுதி செய்துள்ளன. இச்சிற்றரசுகள் அனைத்தும் சேரப் பேரரசின் தலைமைத்துவத்தை ஏற்றிருந்தன என்பதனால், அரசியல் அடிப்படையில் குசராட் மாநிலத் தொடர்புகள் ஏற்பட்டிருக்கும் பின்னணிகள் கவனத்திற்கொள்ளத் தக்கது.

பிற்காலத்தில் பரசுராமர் சேரநாட்டிற்குப் புலம் பெயர்ந்து, நம்பூதிரிப் பிராமணர்களைக் குடியமர்த்தி அரசியலிலும் பிராமணர்களைப் பங்கு கொள்ளச் செய்தார் என்று சேரநாட்டு வரலாறுகள் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் சேரப்பேரரசர் பத்துப்பேரினைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக்

கொண்டு பாடப்பட்ட பதிற்றுப்பத்தில் பரசுராமர் பற்றி எந்தவிதக் குறிப்புகளும் இடம் பெறவில்லை. பரசுராமர் பற்றி, அகநானூற்றுச் செய்யுள் 220, அவர் செல்லூரில் செய்த யாகம் பற்றிக் குறிப்பிடுவதில் இருந்தும், பின் புறநானூற்றுச் செய்யுள்கள் 56, 58 என்பவற்றில் ‘அடல் வெந்நாஞ்சில் பனைக்கொடியோன்’, ‘வலிஓதீ தீயே, வாலி யோனை’, ‘பால்நிற உருவின் பனைக் கொடியோன்’ எனப் போற்றுவதிலிருந்தும் நாம் அறிய முடிகின்றது. இருப்பினும் பதிற்றுப்பத்து நூலிலிருந்து ஏற்கனவே யாகங்களையும், வைதீகக் கிரியைகளையும் சேரப் பேரரசர்கள் மேற்கொண்டு இருந்தார்கள் என்பது புலனாம். அவற்றுள் சிலவற்றைக் கீழே ஆராய்வோம். சேர மன்னர்களுட் பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன் பற்றிப் பாடிய பாலைக் கௌதமனாருக்கு பரிசில் கொடுக்கவேண்டி, “நீர் வேண்டியதைப் பெற்றுக் கொள்க” என, “யானும், பார்ப்பனியும் சுவர்க்கம் புகவேண்டும்” என்றார் கௌதமர். பின் குட்டுவன்* பாப்பாரிற் பெரியோரைக் கலந்து ஆலோசித்து, அவர்கள் கூறியபடி, ஒன்பது வேள்விகளை ஏற்படுத்தினான். பின் பத்தாம் வேள்வியியற்றுகையில் அங்கிருந்தார் பார்ப்பானையும், பார்ப்பனியையும் காணவில்லை. அவர்கள் விருப்பப்படி சுவர்க்கம் சென்றுவிட்டார்கள் என்ற வரலாற்றிலிருந்து, வடநாட்டு வேள்விகளை இம்மன்னன் விரும்பியிருந்தமை புலனாம். மேலும் மூன்றாம் பத்தில் கௌதமனார் செல்கெழுகுட்டுவனை,

* சேரர்களுக்குக் குட்டுவன் என்ற சிறப்புப்பெயர் அவர்கள் குடநாட்டுப் பிரிவினை (தமிழகத்தின் மேற்குப் பிரிவினை) ஆண்டதனால் ஏற்பட்ட பெயராகும்.

ஓதல் வேட்டல் அவை பிறர்ச் செய்தல்
 ஈதல் ஏற்றலென் நாறுபுரிந் தொழுகும்
 அறம்புரி யந்தணர் வழிமொழிந் தொழுகி

(செய். 24)

என்பதனால் மன்னன் அந்தணர் சொற்படி நடந்து
 வந்தான் என்பது அறிவுறுத்தப்பட்டது. அடுத்து
 ஏழாம்பத்தில், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதனைப்
 பாடிய கபிலர்,

பார்ப்பார் கல்லது பணிபற யலையே

(செய். 63, வரி 1)

என்று பாராட்டிய பின், வேள்விகளை இயற்றியபின்
 அவர்களுக்கு நீர்வார்த்து வழங்கிய அணிகலன்கள்
 எனும் கொடைவழங்கும் சடங்கினால் அவனது மணல்
 முற்றும் சேறாகிவிட்டது என்கிறார். இதனை,

அறங்கரைந்து வயங்கிய நாவிற் பிறங்கிய

உரைசால் வேள்வி முடித்த கேள்வி

அந்தணர் அருக்கலம் ஏற்ப நீர்ப்பட்டு

இருஞ்சே றாடிய மணல்மலி முற்றத்துக்

(மு.கு. செய் 64, வரி 3-6)

என்று கூறுமுகத்தால் வைதீக வழிபாட்டு நெறி
 பெற்றிருந்த நிலை புலனாம். இனி, எட்டாம் பத்தில்
 முதிய பார்ப்பானின் அறிவுறுத்தலின்படி நன் மகனைப்
 பெற்றெடுக்க பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை யாகம்
 செய்திருந்தான். பின் இவனைப் பாடிய வேளாண்
 மரபினரான அரசில்கிழார் நீ வேள்வி செய்து தான்
 மகனைப் பெற்றாய் என்று நான் நம்பினேன் அல்லன்.
 ஏனெனில் நீயே அந்தப் புரோஹிதனுக்கு,

வண்மையும் மாண்பும் வளனும் எச்சமும்
தெய்வமும் யாவதும் தவமுடை யோர்க்கென்

(செய். 74, வரி 25-26)

அறிவுறுத்தியிருந்தாய் என்று கூறுவது கொண்டு
எல்லா மன்னர்களும் முற்றுமுழுதாக வைதீக மதத்திற்கு
அடிமையாகவில்லையென்பதும் புலனாம்.

இனி பொதுவாகச் சங்க இலக்கியங்கள்
அனைத்திலும் பிராமணரைப் போற்றுவதல், அவர்கள்
யாக வழிபாடுகள் பற்றிய குறிப்புகள் பரவலாக இடம்
பெற்றுள்ளமை கண்டு, இக்காலத்தில் முழுமையாகச்
சமயத்துறையில் தமிழகம் பெருமாறுதலுக்கு
உட்படலாயிற்று என்பது வெள்ளிடைமலை.

இனி பழந்தமிழ் இலக்கண நூலாகிய
தொல்காப்பியத்தை இயற்றியவர் திரணதூமாக்கினி
எனும் வடநாட்டுப் பிராமணர் ஆவர். இவர்
அகத்தியரிடம் தமிழ்கற்ற 12 மாணவர்களுள்
ஒருவராகையால் இவரது காலமும் கி.மு. 1000 எனக்
கொள்ளின் தவறாகாது. இவர் தமிழுக்கே இலக்கணம்
எழுதியவரானாலும், இவர் தனது நாட்டு மரபுகளையும்,
ஆங்காங்கே குறிப்பிடுவது தவிர்க்க முடியாத
தொன்றாகும். அதனோடு இலக்கிய வழக்கிற்கான
இலக்கண விதிகளையும் 'பொருள்' எனும் பகுதியில்
இவர் விபரித்திருப்பது சிறப்பானதொரு விடயமாகும்.
அதனால் இவர்காலத்துச் சமய, சமூக விடயங்களும்
நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்த வகையில், இவரது
நூலில் வைதீக மதத்தின் நிலைகளை நாம் அறிய
வாய்ப்புள்ளது. மரபியல் சூத்திரத்தில் (73)

அந்த ணாளர்க் குரியவும் அரசர்க்கு

ஒன்றிய வளூஉம் பொருளுமா ருளவே.

என்பதனால் அந்தணர், அவரது வைதீக நெறிகளைக் கூறுவதில் அக்கறையுடையவராக இருந்துள்ளார். அதனால் அந்தணர் பண்புகளைக் கூறுகையில்,

நூலே கரகம் முக்கோல் மனையே

ஆயுங்காலை அந்தணர்க்குரிய (மு.கு. சூத்திரம் 71)

என வடநாட்டு அந்தணர் இயல்புகளைச் சுட்டுகின்றார். இனி வடமொழியையும், வடமொழி வேதத்தையும்,

அகத்தெழு வளியிசை அரிஸ்தப நாடி

அளபிற் கோடல் அந்தணர் மறைத்தே

(எழுத்து, சூத்திரம் 102)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். பின் பார்ப்பனர்கள் தமிழர் சமூகத்தில், தனித்துவமாக வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதனை,

அறுவகைப் பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்

(புறத்திணை, சூ. 74)

எனக் குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளார்.

மேலும், திருமண வகைகளைக் குறிப்பிடுமிடத்தில்,

மறையோர் தேயத்து மன்றல் எட்டனுள்

(கற்பியல், சூ. 3)

வடநாட்டு திருமண முறைகளையும், கூறிப் பின்,

மேலோர் மூவர்க்கம் புணர்த்த கரணம்

கீழோர்க் காகிய காலமும் உண்டே.

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்
ஐயர் யாத்தனர் கரணமென்ப

(கற்பியல், சூ. 2)

எனக் கூறுவதனால் வடநாட்டு மரபுகளையே
தமிழகத்திற்கும் அறிமுகம் செய்யும் நிலையை நாம்
சீர்தூக்கல் அவசியம்.

உயர்ந்தோர்க்குரிய ஓத்தினான்

(பொருள், சூ. 31)

என்பதனால் வேதம் பிராமணர்க்கு மட்டுமே உரியது
என்பதும் வரையறை செய்யப்பட்டிருப்பது புலனாம்.
இனி தொல்காப்பியர் என்ற தமிழ்ப் பெயரைப்
பெற்றவரான திரணதூமாக்கினி என்பவரின்
தொல்காப்பிய நூல்,

நிலந்தரு திருவிற் பாண்டிய னவையத்து
அறங்கரை நாவின் நான்மறை முற்றிய
அதங்கோட் டாசாற் கிறிபத் தெரித்து

எனப் பனம்பாரனார் தம் பாயிர உரையில்
தெரிவிப்பதனால், தொல்காப்பியம் நான்மறையிற்
தேர்ச்சியுடைய அதங்கோட்டாசிரியர் தலைமையில்
நிலந்தரு திருவிற்பாண்டியன் (முடத்திருமாறன்)
அரச்சபையிற் அரங்கேற்றப்பட்டதாகும்.

இதுவரை குறிப்பிட்ட வடநாட்டு மரபுதனைக்
கொண்ட செய்திகளைத் தொகுத்துப் பார்க்கின்
தொல்காப்பியர் காலத்தில், வடநாட்டுப் பிராமணர்கள்,
மற்றும் அவர்கள் அறிமுகம் செய்த வைதீக வழிபாட்டு
நெறிகள் ஆகியன தமிழக மக்களின் வாழ்க்கையில்

எவ்வளவு தூரம் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம் என்பது உய்த்துணரத்தக்கது. சிறப்பாகக் குடிமக்கள் சமய வாழ்வு, சமூக வாழ்வு, பொருளாதார வாழ்வு என எல்லா வாழ்வு நிலைகளிலும் பின் நிலைக்குத் தள்ளப்படலாயினர் என்பது கண்கூடு.

இவ்வாறு பொதுமக்கள் வாழ்வு முறைகள் தவிர்க்கப்பட்ட நிலையொன்றினை பாடல்களில் அவதானித்த முத்தொள்ளாயிரம் ஆசிரியர் (செய்யுள் 46இல்) சோழமன்னன் கிள்ளியின் பிறந்த நாள் விழா விற்காக மக்கள் தம் வீடுகளையும், அரண்மனைகளையும் தூய்மைப்படுத்தினர் என்றும் அப்பொழுது சிலந்திகள் தம் வலைகளை இழந்தன என்றும் கவலை கொள்கின்றார். அதாவது சிலந்திகளைப் போன்ற பாமர மக்கள் தம் உடல் உழைப்பினால் எதனையும் பெற்றுக்கொள்வதற்கு அருகதையற்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆனால் அந்தணர் அரசிடமிருந்து பொற்காசுகளையும், பசுக்களையும் பெறப், புலவர்கள் யானைகளைப் பெற்று மகிழ்ந்தனர் என்று கூறி, மறைமுகமாகக் குடிமக்கள் எதனையும் பெறவில்லையெனச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தார். இதே கருத்தினைப் பிற்காலத்தில் சிலப்பதிகாரமும் எடுத்துக்கூறும். “வரி செலுத்தும் மக்கள் தலைமேல் கைவைத்து நிற்கத், தம் மன்னர் தோற்றுப் போன நாட்டில் வேற்று மன்னர் வந்து ஆக்ரமித்தது போலப் புகாரில் மாலைப் பொழுது வந்தது” எனப் பொதுமக்களின் துயரைக் குறிப்பால் உணர்த்தினார் (புகார்க்காண்டம், காதை 4, வரி 9 - 12) இளங்கோவடிகள்.

இவ்வாறு வைதீகமதம் தமிழகத்தில் நன்கு வேருன்றி மன்னர்கள் ஆதரவுடன் வளர்ந்த போதிலும், இதன் பக்தி சிரத்தையற்ற வெறும் கிரியைகளைச் சில புலவர்கள் விரும்பினார்கள் அல்ல. புலவர் சிறுவெண் தேரையார் அந்தணர்களை விளித்து,

..... கேண்மின் அந்தணாளிர்

நான்மறை குறித்தன்று அருள் ஆகாமையின்

அறம் குறித்து அன்று, பொருள் ஆகுதலின்

மருள் தீர்த்து மயக்கு ஓரீஇக்

கைபெய்த நீர் கடல் பரப்ப

(புறம். செய். 362)

என, இவை அறம் குறித்தன்று. பொருளை நாடிச் செய்வதனால் அறநூல்களில் குறிக்கப்பட்டதுமன்று. எனவே இத்தகைய அறியாமையைத் தவிர்த்து தானம் செய்ய இறைக்கும் கையின் நீர்த்தாரகைகளே கடல் அளவு பரந்து பயன்தரத்தக்கன என்ற உண்மையை எடுத்துக் கூறியிருந்தார்.

மற்றுத் தலையாலங்கானத்தில் ஏழு அரசர்களை வெற்றி கொண்ட பாண்டியன் செழியனை ஒன்று, பத்து நூறு, ஆயிரம், இலட்சம் என அடுக்கிய கோடியாண்டுகளுக்கு மேலாக வாழ்க! என்று வாழ்த்திவிட்டு அறிவுரையொன்று கூறுகின்றார் புலவர் குடபுலவியனார். அதாவது,

நீர் இன்று அமையா யாக்கைக்கு எல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே!

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்

உணவெனப்படுவது நிலத்தொடு நீரே

நீரும் நிலனும் புணரியோர், ஈண்டு

உடம்பும் உயிரும் படைத்திசினோரே!

(புறம், செய். 18, வரி 18-23)

எனக்கூறி, நீர்நிலைகளைப் பெருக்கி, உயிர் கொடுத்துப் புகழ் ஈட்டும்படி மன்னனுக்கு நல்லுரை கூறுகின்றார். இதிலிருந்து அவனின் போரின் வெற்றியைப் புலவர் ஒரு பொருட்டாகக் கருதவில்லை என்பது தெளிவாம். இவை போன்று வாழ்வு நிலையாமை, செல்வம் நிலையாமை, செங்கோலாட்சியின் மகிமை என்பன பற்றி வேறு பல புறநானூற்றுப் புலவர்களும் எடுத்துக் கூறி, வேள்விகளையும், போர்களையும், பகைவர் நாடுகளைச் சூறையாடி செல்வங்கள் ஈட்டுதலையும் தவிர்க்குமாறு குறிப்பாக உணர்த்தியுள்ளனர்.*

இந்நிலையினைக் கண்ணுற்ற திருவள்ளுவரும் செங்கோலாட்சியையும், அறத்தினையும் தனது பொதுமறையில் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை. இதனை,

அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல் (குறள் 543)

அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்
உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று (குறள் 259)

எனச் சுருங்கச்சொல்லி அறிவுறுத்தியிருந்தார். திருவள்ளுவர் இவ்வறங்களைக் குறிப்பிடும் பொழுது, தமிழ் - தமிழகம் - தமிழ் மூவேந்தர் என்றோ அல்லது குறிப்பிட்ட இனத்திற்கென்றோ வரையறுக்காமற் பொதுவாக உலக மக்களுக்கெனவே அறிவுறுத்தி இருந்தார். அதாவது அறங்கள் பிராமணர், அரசர் என்ற

* புறநானூற்றுச் செய்யுள்கள் 5, 27, 191, 192, 193, 194 195, 257, 358, 360, 363, 364 முதலாயின இத்தகைய கருப்பொருளைக் கொண்டவை.

பாகுபாடில்லாமல் எல்லா மக்களும் பின்பற்ற வேண்டியவை என்பதனை இவர் கருத்திற் கொண்டிருந்தார் எனில் மிகையாகாது. ஆனால் திருமூலர் தன் பரம்பரை வரலாறு, குரு பரம்பரை வரலாறு, ஆகம வரலாறுகள் எல்லாம் கூறிய பின்னரே, ஒன்பது சிவாகமங்களின் பிழிவாகத், தான் திருமந்திரத்தைச் சிவனை நாள்தோறும் சிந்தை செய்து, பல காலம் இராப்பகல் அற்ற இடத்தில் யோகத்தில் இருந்து கூறினார் என்ற தனது வரலாற்றை முதலிற் கூறுகின்றார். பின்னரே சிவன் உரைத்த அறமானது பதினெட்டு மொழிகளிலும் அறிஞர்களால் உரைக்கப்பட்டதெனவும் கூறுவதனால், இவரது தத்துவம் பரதகண்ட மொழிகள்* எல்லாவற்றிலும் ஏதோவொரு வடிவில் உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பது புலனாம். பின்னர்,

ஆரியமும் தமிழும் உடனே சொலி (செய். 65)

தமிழ்ச்சொல் வடசொல் எனும் இவ்இரண்டும் (செய். 66)

செந்தமிழாதி தெளிந்து வழிபடு
நந்தி யிதனை நலம்உரைத்தானே (1089)

சதாசிவம் தத்துவம் முத்தமிழ்வேதம் (செய். 76)

என்னை நன்றாக இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்றாகத் தமிழ் செய்யுமானே (செய். 81)

தங்கி மிகாமை வைத்தான் தமிழ்ச்சாத்திரம் (செய். 87)

* பண்டிதர் தங்கள் பதினெட்டுப் பாடையும்
அண்ட முதலா னறஞ் சொன்னவாறே
(திருமந்திரம் 59, வரி 3-4)

மூலன் உரைசெய்த மூவா யிரந்தமிழ்
ஞால மறியவே நந்தி யருளது (செய். 99)

தமிழ் மண்டலம் ஐந்தும் தாவிய ஞானம்* (செய். 1646)

ஈறான கன்னி குமரியே காவிரி
வேறா நவதீர்த்த மிக்குள்ள வெற்பேழள்
பேறான வேதாகமே பிறத்தலான்**
மாறாத தென்திசை வையஞ் சுத்தமே

(திருமந்திரம் 2755)

தென்னன்*** திருநந்தி சேவகன் தன்னொடும் (செய். 1079)

எனப் பலவாறாகக் கூறித் தமிழகத்து மரபுகளுக்கும்,
வடமொழி மரபுகளுக்குமிடையே சமத்துவத்தைக்
காட்டும் சமரசச் சித்தராக விளங்குகின்றார். இவ்வாறு
சமரசத்தை ஏற்படுத்திய பின் “தமிழ்சொல் வடசொல்”
இரண்டாலும் இறைவனை அறியமுடியுமோ?
முடியாது. ஏனெனில் அவன் இம்மொழிகளுக்கெல்லாம்
அப்பாற்பட்டவன் என்கிறார். பின் வள்ளுவர்
போலவே அந்தணர் ஒழுக்கம், அரசன் கடமைகள்
முதலானவற்றையும் வலியுறுத்துவார். பின்னர்
தமிழ்மண்டலம் ஐந்திலும் ஆகமங்களின் சரியை,

* தமிழ்மண்டலம் ஐந்தும் என்பதனால் சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டிநாடு,
கொங்கு நாடு, தொண்டை நாடு முதலான ஐந்தினையும் குறிப்பிடுவார்.

** ஏற்கனவே திருவள்ளுவர், மணிமேகலையாசிரியர் சீத்தலைச்சாத்தனார்,
மணிவாசகர் முதலானோர் தமிழக சைவ சித்தாந்தக் கோட்பாடுகளை
வகுத்துக் காட்டியிருந்தனர். அந்த நெறியினை மேலும்
விளக்கியருளியவர் திருமூலர் ஆவர்.

*** சிவனைத் தென்னன், பாண்டியன் என்றெல்லாம் மணிவாசகர்
குறிப்பிடுவது ஈண்டு நினைவு கூரத்தக்கது.

கிரியை நெறிகளை மட்டுமே கடைப்பிடித்து மக்கள் அலைகின்றனர் என்பதனைக் கண்டு, சரியை, கிரியை நெறிகளோடு யோகம், ஞானம் என்பன மூலம் எங்கும் போகாமல் இருந்த இடத்திலிருந்தே இறைவனை அகக்காட்சியாகக் காணமுடியும் என்பன போன்ற உயிரின் ஈடேற்றத் தத்துவங்களைக் கூறுகின்றார். திருக்கோயில் வழிபாடுகள், இறை தொண்டுகள் என்பன போன்ற புதிய சமயநெறிகளுடன், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்ற இரு தத்துவங்களையும் சமரசமான முறையில் நெறிப்படுத்துகின்றார்.

இனித் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை எனும் இரு பௌத்த காவியங்களும் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியின் மைல்கற்களாகக் காணப்படுகின்றன. இவை இரண்டும் அன்றைய சமுதாய வாழ்வு முறைகளை எம் கண்முன்னே அப்படியே திரையிட்டுக் காட்டுகின்றன எனில் மிகையாகாது. இவற்றின் குறிக்கோள் பௌத்த தருமத்தை மேற்கொண்ட மாதவியையும், மணிமேகலையையும் பற்றிச் சொல்வதாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் இவர்கள் அதிகம் சமூக நலவாதிகளாக இருந்தமையால், மக்களின் அன்றாட வாழ்வு முறைகளை மிகவும் துல்லியமாக இடையிடையே பளிச்சிடச் செய்திருக்கிறார்கள். அது போலவே பொது மக்கள் சமயவாழ்வும் சித்தரிக்கப் பட்டுள்ளன. வைதீக நெறியும், அந்தணர்களும் வெகுவாகப் பாராட்டப்பட்டிருந்தாலும் கூட, மற்றைய வழிபாட்டு நெறிகளையும் எந்த வித சமயக்

காழ்ப்புணர்வுகள் இன்றி எடுத்துக் கூறுவதனால், மக்களின் ஆன்மீக உணர்வுகள் பற்றிச் செய்திகள் நிறைய எம்மை வந்தடைய வாய்ப்பேற்பட்டுள்ளது. மணிமேகலையிட் 'சமயத்திறன்' என்ற பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ள சமயதத்துவ ஆய்வுகள் எம் ஆன்மீக வாழ்விற்கு எவ்வளவு முக்கியமானவை என்பதனை எம்முன்னோர் ஆராய்ந்து காட்டியிருக்கிறார்கள் எனில் மிகையாகாது.

இறுதியில் வைதீகமதம், ஆகமவடிவு பெற்றுப் புதிய பரிணாமங்களைப் பெற்றதனால், பூவும், நீரும், ஒலியும், காற்றும், புகையும், கொண்டு வழிபாடுகள் உருவாகின. இவை எல்லோருக்கும் இயல்பானதாகவும், எளிமையானதாகவும், பக்தியின் சின்னங்களாகவும் அமையலாயின. இருப்பினும் இன்னமும் வேதமும், மந்திரங்களும் உச்சரிக்கப்படுகின்றன. அவற்றை மக்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை. புறக்காட்சியில் சுவாமிக்குக் கிட்ட நெருங்க முடியாத நிலையில் அர்ச்சகரே விரும்பியவாறு செய்து கொள்ளட்டும் என்ற மனப்போக்குடையவராய் மக்கள் வழிபாடுகள் வளர்ந்து விட்டன. ஆனால் தெய்வம் எப்பொழுதும் பக்தனுக்காகச் செவிசாய்க்கும் நிலையில் பல குலத்து மக்களும் சிவவழிபாட்டில் மிக உறுதியாக இருந்து வருவது ஆன்மீகத்தின் முதிர்ச்சியையே வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றதெனலாம். யோகத்திலிருந்து உட்காட்சியாக இறைவனை அனுபவிக்கிறவர்களுக்குச் சாதியோ, மதங்களோ தடைக்கற்கள் ஆவதில்லை என்பதனையும் நாம் ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும்.

தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்ற அந்தணர்கள் (ஒரு இலக்கியக் கண்ணோட்டம்)

‘அந்தணர்’ எனும் சொல் தூய தமிழ்ச் சொல். முதலில் தமிழர்கள் இறைவனையே ‘அந்தணர்’ என அழைத்தனர்.* பொதுமறையாகிய திருக்குறள் இறைவனை முதற் குறளில் ‘ஆதிபகவன்’** எனக் குறிப்பிட்டபின், அவரது எண் குணங்களையும் வாழ்த்துப்பாவில் விபரிக்கின்றது. அந்த எண் குணங்களாவன :

- (அ) ஆதிபகவன் - அகரம் எல்லா எழுத்துகளுக்கும் தோற்றுவாயாகவும், அவற்றுடன் உடனாய் இருப்பது பேரல, இறைவனும், உலகிற்கு முதலாகவும், உடனாகவும் உளன்.
- (ஆ) வாலறிவன் - எல்லாவற்றையும் அறிந்துகொள்ளும் மெய்யுணர்வுடன்.

* அந்தந்தை அணவுவார் ‘அந்தணர்’ எனப் பொருள் கொள்வாரும் உளர்.

** ‘ஆதிபகவன்’ இது வடமொழிச் சொல். இது தமிழகத்தில் அக்காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த சமண சமயத்தின் முதலாவது தீர்த்தங்கரரின் பெயருமாகும்.

- (இ) மலர்மிசை ஏகினான் - மலரின்கண் வாசனை இரண்டறக் கலந்திருப்பதுபோல் இவனும் எதிலும் இரண்டறக் கலந்து வியாபகமாக இருப்பவன்.
- (ஈ) வேண்டுதல், வேண்டாமை இலாதான் - விருப்பு வெறுப்பற்றவன்.
- (உ) இறைவன் - சுட்டிற்றது (இது, அது எனச் சுட்டிக் காட்டும் பொருளன்று) எல்லாவற்றுக்கும் அப்பாலானவன்.
- (ஊ) ஐந்தவித்தான் - ஐந்து புலன்களால் நுகர்ந்து அனுபவிக்கும் சிற்றின்ப நிலை கடந்த, நிலையான பேரின்ப நிலையுடையவன்.
- (எ) தனக்குவமை இலாதான் - இரண்டற்ற (ஒப்புவமை காட்ட இன்னொரு கடவுள் உலகில் இல்லை) மேலான ஒரேயொரு பொருளானவன்.
- (ஏ) அறவாழி அந்தணன் - உலகத்தை நியதி தவறாது இயக்கி வருகின்ற இறைவனின் அறமானது அன்புமீதாரப் பெற்ற இயக்கத்தின் வடிவமாம்.

இவ்வாறான இறைவனின் குணங்களைக் கூறுகின்ற திருவள்ளுவர் இறைவனை 'அறவாழி அந்தணன்' எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது,

அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க்கு அல்லால்
பிறவாழி நீந்தல் அரிது (குறள் 8)

எனும் பொழுது பிறவியாகிய சுழல் வட்டத்தை முடிப்பதற்கு, அறமே வடிவான அழகிய குணங்களைக் கொண்ட இறைவன் அடியைச் சேர்பவர்க்கே கை கூடும் என்கிறார். திருவள்ளுவர் இவ்வாறு இறைவனை 'அந்தணன்' என்று போற்றிய சொல்லானது மிகவும் ஆழமான பொருள் கொண்டிருந்தது. அதனாற் பிற புலவர்களும் இறைவனை 'அந்தணன்' என்றே குறிப்பிடலாயினர்.

அகநானூறு கடவுள் வாழ்த்தில்,

யாழ் கெழு மணிமிடற் றந்தணன்

என்றும்,

கலித்தொகை "ஈர்ஞ்சடை அந்தணன்" என்றும், பரிபாடலில் (செய்.5) முருகனை "ஆதி அந்தணன்" என்றும், காரைக்காலம்மையார் சிவனை, "நீள்முடி அந்தணன்" என்றும், சம்பந்தர் திருச்செங்கோட்டுக்குன்றில் உறையும் இறைவனை "கொடிமாடச் செங்குன்றார் அந்தணன்" என்றும் குறிப்பிடுவதனால், முதலில் இறைவனையே 'அந்தணன்' என்று தமிழக மக்கள் அழைத்தனர் என்பது புலனாம். இந்த மரபினை ஒட்டியே சமண நூலாகிய கொங்குவேளிர் பெருங்கதையும்

மந்திரவல்லி அந்தணன் விட்ட

தீ வாயம்பு திரிதரு நகரின்

(1ஆம் காண்டம் 43ஆம் பகுதி)

எனச் சிவனை, அந்தணன் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமை ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு முதலில் இறைவனை 'அந்தணன்' என்று அழைத்தவர்கள் பின் இறைவனாகிய 'அந்தணனையே' கோயில்களில் வைத்து உருவ வழிபாட்டுப் பூசைகளை இயற்றும் பூசகர்களையும், பக்தர்கள் 'அந்தணர்' எனக் காரணப் பெயர் கொண்டு அழைக்கலாயினர்.

இந்த அந்தணர்களைத் திருவள்ளுவர்,

அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்று எவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலான் (குறள் 30)

என்று, அவர்களின் அறவொழுக்கம் இன்னது எனச் சுட்டுகின்றார். பின்னர் இந்த அந்தணரது அறக் கோட்பாடு தழைக்க வேண்டுமானால், நாட்டை ஆளும் மன்னனது செங்கோலும் நீதி தவறாது ஆட்சியைச் செலுத்த வேண்டுமென்ற உண்மையை வலியுறுத்துகின்றார். இதனை,

அந்தணர் நூற்கும் அறத்திற்கும் ஆதியாய்
நின்றது மன்னவன் கோல் (குறள் 543)

ஆபயன் குன்றும் அறுதொழிலோர் நூல்மறப்பர்
காவலன் காவான் எனின் (குறள் 560)

என்று நுட்பமாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு வள்ளுவர் கூறியவழியே புலவர் மோசிகிரனாரும்,

நெல்லும் உயிர் அன்றே! நீரும் உயிர் அன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

(புறம்.செய்.18)

என்பதனால் மன்னனின் ஆட்சி செம்மையாயின், உலகத்தின் வளத்திற்கும், உயிர்களின் வளத்திற்கும் அவனே காரணமாவான் என்பர்.

எனவே தமிழக மன்னர், அந்தணர் என்போர் நாட்டின் நலனையும், உயிர்களின் நலனையும் காக்கும் பெருமக்கள் என்று புலவர்களாற் போற்றப் பட்டுள்ளனர். இனிச் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறும் 'அந்தணர்கள்' எனும் சொல் இவர்கள் தமிழ்மொழி வேதமரபினரா அல்லது வடமொழி வேதமரபினரா எனப் புலவர்கள் பாகுபாடு அதிகம் காட்டவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இருப்பினும் வைதீக மதம் தமிழகத்தில் நன்கு வேருன்றிவிட்ட சூழலில் வடநாட்டுப் பிராமணப் புரோஹிதர்களை 'அந்தணர்' என அழைக்கும் மரபு நன்கு உருவாகியிருந்தமையைக் கலித்தொகையிற் சிறப்பாக அவதானிக்க முடிகிறது.

இதனை,

ஆற்றி யந்தணர்க்கருமறை பலபகர்ந்து

(கடவுள் வாழ்த்து, வரி 1)

கொளை நடை யந்தணர் (பாலைக்கலி)

கேள்வி யந்தணர் கடவும் (மு. கு.)

ஓதுடை யந்தண னெளிவலஞ் செய்வான் போல

(மருதக்கலி)

அந்தி யந்தண ரெதிர்கொள வயர்ந்து

(நெய்தற்கலி)

என்றெல்லாம் குறிப்பிடுகையில், வடநாட்டு வேதவேள்வி அறிவுடைய பிராமணர்களையே குறிப்பிடுவது புலனாம். இவை மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட புலவர்களால், ஆராய்வு எதுவுமின்றி சூழ்நிலைகளுக்கேற்பப் பாடப்பட்டவையாம்.

ஆனால் இளங்கோவடிகள் நிலை முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். இளங்கோவடிகள் செங்குட்டுவன் சகோதரன், அதனோடு ஆட்சியுரிமையும் கொண்டிருந்தார் என்பதனைச் சிலப்பதிகாரமே இறுதியிற் குறிப்பிடும். அதனோடு மிகுந்த தமிழ்ப் பற்றாளர்.

வடதிசைக் கங்கையும் இமயமும் கொண்டு

தென்திசை ஆண்ட தென்னவன் வாழி

(சிலம்பு: புகார்க்காண்டம், காடுகாண் காதை, வரி 21-22)

கயல் எழுதிய இமய நெற்றியின்

அயல் எழுதிய புலியும் வில்லும்

நாவலம் தண்பொழில் மன்னர்

ஏவல் கேட்பப் பார் அரசு ஆண்ட

(மதுரைக்காண்டம், ஆய்ச்சியர் குரவை, வரி 1-4)

அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறிந்திலர் ஆங்கு

(வஞ்சி, கால்கோள் காதை, வரி 161)

என்றெல்லாம் தமிழையும், மூவேந்தர்களையும் போற்றி மகிழ்கின்ற இளங்கோவடிகள், வைதீக மதத்தையும், பிராமணர் இயல்புகளையும் வடநாட்டு மரபுகளின் பின்னணியிலேயே சித்தரிக்கின்றார். பிராமணர்களைச் சிலப்பதிகார நூல் முழுவதிலும் மூன்று முறைகளே 'அந்தணர்' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அருமறை அந்தணர் அங்குளர் வாழ்வோர்

(வஞ்சி, கால்கோள் காதை, வரி 102)

அறங்களத்து அந்தணர்

(வஞ்சி, நடுகல் காதை, வரி 222)

அறுதொழில் அந்தணர் பெறுமுறைவகுக்க

(மதுரை, கட்டுரைகாதை, வரி 70)

ஆகிய மூன்று சந்தர்ப்பங்கள் தவிர, மற்றைய சந்தர்ப்பங்களில் 'மறையோர் இருக்கை', 'நான்மறை முதல்வன்', 'மாங்காட்டு மறையோன்', 'மாமுது மறையோன்', 'மாமறையாளன்', 'தீத்திறம் புரிந்தோன்', 'மறைமுது முதல்வன்', 'மாமறை முதல்வன் மாடலன் என்போன்'

மாடல மறையோன் சொல்லிய முறைமையின்

வேள்விச் சாந்தியின் விழாக்கொள ஏவி

(வஞ்சி, நடுகல்காதை, வரி 193-194)

எனவே வடநாட்டு மரபுகளையே எடுத்தாண்டுள்ளமை புலனாம். இறுதியில் மாடலன் முதலான பிராமணர் சொல்லியவாறு வேள்வி, சாந்தி விழாக்களைச் செங்குட்டுவன் மேற்கொண்டமை பற்றி அதிருப்தி கொள்கிறார். அதன் வெளிப்பாடாகவே

அறக்கள வேள்வி செய்யாது யாங்கனும்

மறக்கள வேள்வி செய்வோய ஆயினை

(வஞ்சி, நடுகல்காதை, வரி 131-132)

என்று கூறியுள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

சிலப்பதிகாரத்தின் தொடர்கதையான மணிமேகலையை எழுதிய வணிகக்குலத்தவரான சீத்தலைச் சாத்தனார் பிராமணர்களை வேறுபாடு காட்டாமல் 'அந்தணர்' என்றே குறிப்பிட்டுள்ளமை அவதானிக்கத் தக்கது. எடுத்துக்காட்டாக ஆபுத்திரன் திறம் அறிவித்த காதையில்,

ஓத்துடை அந்தணர்க்கு ஒப்பவை எல்லாம் (வரி 25)

அப்பதி தன்னுளோர் அந்தணன் மனைவயின் (வரி 26)

அடக்குறு மாக்களொடு அந்தணர் எல்லாம் (வரி 40)

ஆட்டிநின்று அலைக்கும் அந்தணர் உவாத்தியை
(வரி 46)

முதுமறை அந்தணர் முன்னியது உரைமோ (வரி 56)

வடமொழி வாசகம் செய்த நல் ஏடு

பார்ப்பார்

மறை நா ஓசை

பார்ப்பன வாகை சூடி.

வலவைப் பார்ப்பான் பராசரன் என்போன்
குலவுவேல் சேரன் கோடைத்திறம் கேட்டு
வண்தமிழ் மறையோற்கு வான் உறை கொடுத்த
தீண்திறல் நெடுவேல் சேரலன் காண்கு என
(மதுரை, கட்டுரைகாதை, வரி 61 - 64)

விரிகுடை, தண்டே, குண்டிகை, காட்டம்,
பிரியாத் தருப்பை பிடித்த கையினன்
நாவினும் மார்பினும் நவின்ற நூலினன்
மூத்தி வாழ்க்கை முறைமையின் வழாஅ
வேத முதல்வன் வேள்விக் கருவியோடு

(மதுரை, அழல்படுகாதை, வரி 31-35)

ஒன்றுபுரி கொள்கை இருபிறப்பாளர்
மூத்தீச் செல்வத்து நான்மறை முற்றி
ஐம்பெரு வேள்வியும் செய்தொழில் ஓம்பும்

(மதுரை, கட்டுரைகாதை, வரி 67-69)

வடதிசை மருங்கின் மறைகாத்து ஓம்புநர்
தடவத் தீ அவியாத் தண் பெரு வாழ்க்கை
கால் தூதாளரைப் போற்றிக்காமின் என

(வஞ்சி, கால்கோள் காதை)

ஆங்கவர் தம்முளோர் அந்தணன் உரைக்கும் (வரி 70)

ஓதல் அந்தணர்க்கு ஒவ்வான் என்றே (வரி 100)

‘ஆகவர் கள்வ’ னென்று அந்தணர் உறைதரும்

(வரி 102)

என்று ‘அந்தணன்’ எனும் சொல்லினைப் பலமுறை
கையாண்டிருப்பினும்,

வடமொழியாட்டி மறைமுறை எய்தி (வரி 73)

வார ணாசியோர் மாமறை முதல்வன்

ஆரண உவாத்தி அரும்பெறல் மனைவி யான்

பார்ப்பார்க்கு ஒவ்வாப் பண்பின் ஒழுகி. (வரி 78-80)

என வடநாட்டு மரபிற்கேற்றவாறும் பிராமணர்களைக்
குறிப்பிட்டிருப்பது புலனாம்.

திருமூலரும், திருமந்திரத்தில் ‘அக்கினி காரியம்’,
‘அந்தணர் ஒழுக்கம்’ எனும் பகுதிகளில் பலமுறை
‘அந்தணர்’ என்ற சொல்லாற் பிராமணர்களைக்
குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இனிப் பிற்காலச் சோழர் காலத்தில் தமிழக
அந்தணர்கள் ஒதுக்கப்பட்ட நிலையும், வடநாட்டுப்

பிராமணர்கள் செல்வாக்கு அதிகரித்த நிலையும் அவதானிக்கப் பட்டுள்ளது. அதனாற் தமிழ் அந்தணர், துறவிகள் குகைகளைத் தஞ்சமடைந்தனர் எனவும், அதனையும் விரும்பாத வடநாட்டுப் பிராமணர்கள், மன்னர் ஆதரவைப் பெற்று அக்குகைகளையும் இடிப்பித்தனர் எனவும் தெரிகின்றது. இதனையே குலோத்துங்கன் II-ன் கல்வெட்டுக்கள் ‘குகை இடிகலகம்’ எனக் குறிப்பிடலாயின.* எனினும் இன்றைய மதுரைப் பிராமணர்கள் தமிழ் மரபில் வந்தோர் என்று கருதுவர் சிலர்.

தமிழக மரபில் வந்த அந்தணர் வரலாறுகள் இவ்வாறு காலத்திற்கேற்பப் புதுமை பெற்று, வடநாட்டுப் பிராமணர்களையும் ‘அந்தணர்’ என அழைக்கப்படுகின்ற நிலைகளையும் எமக்கு அறிவுறுத்துகின்றன. தொல்காப்பியர் “அளவிற்கோடல் அந்தணர் மறைத்தே” எனக் குறிப்பிடுவது வடமொழி மந்திரங்களை வர்க்க எழுத்து ஒலிகளுக்கேற்ப உச்சாடணம் செய்யும் வடநாட்டுப் பிராமணர்களையேயாம். அதனாலே தான் இன்றும் உலகம் அழிந்தாலும், மீண்டும் தோன்றக் கூடிய சப்த கூட்டங்களுக்கு அநாதியாக உள்ள வேத மந்திரங்கள் காலவரையறை கடந்தவை என்று சிலர் கண்மூடித்தனமாக வலியுறுத்துவர். ஆனால் தொல்காப்பியர் இலக்கணம் தமிழ் மொழிக்கேயாம் என்பதனை நாம் நினைவுகூரல் வேண்டும். உண்மையென்னவெனில் ஒலி மூலங்கள்

* தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம், சைவசித்தாந்தமும் விஞ்ஞான உலகமும், பக். 46-53, 2ஆம் பதிப்பு, 2004, மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17.

பிரபஞ்சத்திற்குப் பொதுவானவை போலப், பிண்டத்திலுள்ள உயிர்கள் எழுப்பும் ஒலிகளுக்கும் ஒலிமூலங்கள் பொதுவானவையே. எனவே இந்த ஒலிமூலங்கள் ஒரு மொழிக்கோ அல்லது ஒரினத்திற்கோ உரியன எனக் கூறுவது உண்மைக்குப் புறம்பானதாகும். இவ்வாறு சமஸ்கிருதத்தை 'மறைமொழி' 'மறைமொழி' என்று மறைத்து வைத்ததனாலேயே, ஒரு கூட்டத்தாரால் இன்று அது இறந்த மொழியாகியுள்ளது. இதற்கு எதிரான முறையில் ஆங்கிலேயர், ஒருவன் உலகத்தில் எந்த மூலையில் இருந்தாலும், அவனுக்குத் தம்மொழியைக் கற்பிக்க வேணுமென்று, சர்வதேசமெங்கும் திரிந்து பரப்பினார்கள். அதனால் இன்று ஆங்கிலம் உலகமக்களின் ஊடக மொழியாக, மக்களை இணைக்கும் வகையிற் பரிணமித்துள்ளது. ஆனால் பிராமணர்கள் தவிர்ந்த மற்றைய மக்கள் கற்றால் சமஸ்கிருத மொழியின் தூய்மை கெட்டுவிடுமென்று மறைபொருளாக வைக்கப்பட்டதனாலே சமஸ்கிருதம் இன்று பிராமணர்களின் வைதீக மத வழிபாடுகளுக்கு உரியதாக மட்டுமே இருந்து வருகின்றது.

உயர்ந்தோர்க்குரிய ஓத்தினான் (தொல் சூத்திரம் 31)

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுவதனால் அது கி.மு. 5 முதல் கி.பி. 13ஆம் நூற்றாண்டுவரை தமிழக அரச சபைகளில் மிகுந்த செல்வாக்கைப் பெற்றிருந்தது என்பதும் உண்மையே. இக்கால கட்டத்தில் வடநாட்டுப் பிராமணர்களை விரும்பி, மூவேந்தர்கள் தருவிக்கவே, அவர்களது வழிபாட்டுடன் வந்த

வடமொழியும் மன்னர் அவையிற் பெரும் செல்வாக்கைப் பெறலாயிற்று. பின் வடநாட்டு மன்னர்களான ஹொய்சலர் (இருக்குவேளிர் சிற்றரசுகளுடன் தொடர்பானவர்) சாதவாகனர், பல்லவர், கங்கர், சாளுக்கியர், இராட்டிரகூடர்கள் தமிழ்நாட்டை ஆண்ட காலத்தில் வைதீக மரபில் வந்த வடநாட்டுப் பிராமணர்களைத் தருவிக்கின்ற முறை அதிகரிக்கலாயிற்று. இவர்களுக்குப் பின் சோழர் தலையெடுத்து ஒரு பேரரசைக் கட்டி எழுப்பிய பொழுதும், தொடர்ந்து பாண்டியர், விஜயநகர மன்னர்கள் முதலானோர் ஆண்டபொழுதிலும், வடநாட்டுப் பிராமணர்களைத் தொடர்ந்தும் பெருமளவில் தருவித்திருந்தார்கள். இவ்வாறு தமிழ் மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட வடநாட்டுப் பிராமணர்கள், தமிழ் மண்ணில் நிலையூன்றிய பின் அவர்கள் தமிழ்ச் சமுதாய நீரோட்டத்தில் கலக்காமற் தம்மை மிக முக்கிய உயரிய நிலையிலேயே வைத்திருந்தார்கள். இவ்வாறு அவர்கள் தம்மை ஒரு தனிச்சமுதாயமாக வளர்த்துக் கொண்டாலும் கூடத் தமிழைக் காலப்போக்கில் ஏற்றுத் தமிழராகவே வாழலாயினர். இந்நிலை சங்ககால இலக்கியங்களிற் தொல்காப்பியர் காலம் முதலாகப் பிரதிபலிக்கின்றது எனிற் தவறாகாது.

இனிச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் அந்தணர்களைப் பார்ப்பனர் (பிராமணர்) நான்மறை முதல்வர், நான்மறைமாக்கள், மாமறைமாக்கள், நான்மறை முனிவர், இருபிறப்பாளர், அறுதொழிலோர் எனத் தொழில் அடிப்படையிலும், வடநாட்டு மரபுவழி

அடிப்படையிலும் குறிப்பிட்டிருப்பதனால், இவர்களின் பூர்வீகம் தெளிவாக உணர்த்தப்பட்டதெனலாம்.

வடநாட்டில் முதலில் ரிஷிகளால் (முனிவர்களால்) போற்றி வளர்க்கப்பட்ட மதம் இயற்கை வழிபாடாகும். மண், விண், இடை எனும் மூன்று நிலைகளில் உள்ள 33 இயற்கைத் தெய்வங்களை போற்றித் துதிப்பதாகவே இருக் வேத வழிபாடு அமைந்திருந்தது. இவ்வாறு இறையருள் பெற்றுத் துதி செய்த ரிஷிகளை வடமொழியிற் 'கவி', 'பிராமணர்', 'த்விஜா' (இரு பிறப்பாளர்), விப்ரர் (அறிஞன்) எனும் பெயர்களால் அழைத்தனர். இந்த ரிஷிகள் முதலிற் தம் கோத்திரங்களைப் பிரம்மாவுடன் தொடர்பு படுத்தியதோடு, பிரம்மதேவனின் வேள்வியில் தோன்றியவர்களே தாம் என்றும், தம் பூர்வீகம் பற்றிக் கூறிக் கொண்டனர். (*இருக்கு வேதத்தின் இறுதியில் புருஷசூக்தம் என்ற பகுதியில் பிராமணர்கள் பிரம்மத்தின் முகத்திலிருந்து தோன்றியவர்கள் என்ற

* வடமொழியில் 1028 செய்யுள்களைக் கொண்ட இருக்குவேதம் 33 இயற்கைத் தெய்வங்களைப் போற்றிப் பாடும் நூலாயினும், ஆரியர்கள் இந்தியாவிற்குள் நடாத்திய போர்கள், வெற்றிகள், தம்மின இயல்புகள், தாம் வெற்றிகொண்ட மக்களின் இயல்புகள், தாம் குடியமர்ந்த நதிப்பிரதேசங்களின் இயல்புகள் முதலானவற்றை விபரிக்கும் ஒரு இந்தோ-ஆரிய வரலாற்று நூலெனில் மிகையாகாது.

சாமவேதம் என்பது இருக்கு வேதத்திலிருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்ட பாடல்களை இசை நுணுக்கத்துடன் பாடும் நூலாகும்.

யசூர்வேதம் என்பது யாகக் கிரியைகள் செய்யப்படும்பொழுது பாடப்படும் பாடல்களைக் கொண்ட நூலாகும்.

பூர்வீக வரலாறும், இங்கு ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது.) காலப்போக்கில் இருக்குவேதத்திற்கு யசூர், சாமம், அதர்வணம் முதலான துணை நூல்களும், பின் பிராமணங்கள், ஆரணியகங்கள் எனும் விரிவுநூல்களும் உருவாகியதனால், இயற்கை வழிபாட்டில் அதிக கிரியைகள் இடம் பெறத் தொடங்கின. இவை மன்னர்களுக்காகவே திட்டமிட்டு அறிமுகமாயின. சில வேள்விகள், யாகங்களைச் செய்தால், நாடுகள் பிடிப்பதில் வெற்றிகள் கிட்டும் என மன்னர்கள் அறிவுறுத்தப் பட்டதனால், மன்னர்கள் வேள்வியில் வல்ல பிராமணர்கள் துணைகொண்டு வேள்விகளைப் போர்களுக்கு முன்னும், பின்னும் செய்யலாயினர். வடநாட்டு அரசர்கள் போர்களில் வெற்றி கொள்ள வேண்டுமானால் யாகங்கள், வேள்விகள் மிக மிக அவசியம் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்படலாயினர். இத்தகையதொரு நிலையைத் தமிழகத்து மன்னர்களும் ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

புறநானூற்றினை ஆராய்வோமானால், சங்க இலக்கியங்களில் மன்னர்களும், அந்தணர்களும்,

அதர்வணவேதம் என்பது பல்வகையான பிணிகளைத் தீர்க்கும் மந்திரங்கள், மற்றும் பேயோட்டல் முதலானவற்றுக்கான மந்திரங்களைக் கொண்ட மாந்திரீக நூலாகும். இந்த நான்கு வேதங்களையும் பிராமணர்கள் கற்றல் அவசியமாகும். இவ்வாறு நான்கு வேதங்களின் அறிவுடையோரையே 'நான்மறையாளர்', 'மாமறைமாக்கள்' எனும் சிறப்புப் பெயர்களால் அழைத்தனர்.

அதாவது இவர்களை இளங்கோவடிகள் மறக்களவேள்வியிற் கைதேர்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடுவதனால், அறம் தளர்ந்த நிலை குறிப்பாக உணர்த்தப்பட்டதாம்.

புலவர்களும், பாணரும் முக்கிய கதாபாத்திரங்களாக
மிளிர்வதனை நாம் அவதானிக்கலாம் -
மன்னர்களுக்காகப் பிராமணர் இயற்றிய வேள்விகளின்
சிறப்பு, வெற்றிகள் பரிசில்கள் என்பனவற்றையே
புறநானூற்றுப் புலவர்களின் கருப்பொருளாக
அமையலாயின. இவர்களிற் சிலர் வேள்வியின்
இயல்புகளைச் செய்யுள்களில் விரித்துரைத்து, அதனை
செய்வித்த மன்னர்களைப் புகழவும் செய்தார்கள்.
இவற்றுள் சிலவற்றை ஈண்டு நோக்குவாம்.

நற்பனுவல் நால்வேதத்து
அருஞ்சீர்த்திப் பெருங் கண்ணுறை
நெய்ம் மலி ஆவுதி பொங்கப் பன்மாண்
வீய்ச் சிறப்பின் வேள்வி முற்றி,
யூபம் நடட வியன் களம் பலகொல் (புறம், செய். 15)

என நெட்டியமையார் பாண்டியன் பல்யாக சாலை
முதுகுடுமிப் பெருவழுதியை வாழ்த்திப் பாடியிருந்தார்.

ஒன்று புரிந்து அடங்கிய இருபிறப்பாளர்
முத்தீப் புரையக் காண்தக இருந்த
கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்தீர்!
(புறம் செய் 367)

சோழன் செய்த வேள்வியைக் காண சேர,
பாண்டியர் வந்திருக்கையில், மூவேந்தரையும் ஒருங்கே
இருக்கக் கண்டு ஒளவையார் மேற்குறிப்பிட்டவாறு
வாழ்த்தியிருந்தார்.

நன்று ஆய்ந்த நீள்நிமிர்ச்சடை
முது முதல்வன் வாய் போகாது

ஒன்று புரிந்த ஈர் இரண்டின்
ஆறு உணர்ந்த ஒரு முதுநூல்

.....
மூழ் துறையும் முட்டு இன்று போகிய

உரைசால் சிறப்பின் உரவோர் மருக! (புறம் செய். 166)

எனத் தஞ்சையில் வேதநெறியைக் காத்து வந்த பார்ப்பான் கௌணியன் விண்ணந்தாயன் என்பவனை வாழ்த்துகையில், அவன் நால் வேதமும், ஆறு அங்கங்களும் (சந்தஸ், கற்பம், வியாகரணம், சி்க்சை, சோதிடம், நிருத்தம்) இருபத்தொரு வேள்வி முறைகளையும் தெரிந்தோர் மரபில் வந்தவன் என ஆவூர் மூலங்கிழார் வாழ்த்துகின்றார்.

உலோச்சனார் வடநாட்டு மன்னர் மரபின்படி இராசகூயம் எனும் வேள்வியை வேட்ட சோழன் பெருநற்கிள்ளியை,

‘அவி உணவினோர் புறங்காப்ப’ (புறம், செய். 377)

என்று வாழ்த்துகின்றார். அதாவது அவனது வேள்வியினால் கிடைக்கப்பெறும் அவியுணவை உண்ணும் தேவர்கள் அவனைப் புறத்தே நின்று பாதுகாக்கின்றனர் என்பது குறிப்பாக உணர்த்தப் பட்டதாம்.

அறுதொழில் அந்தணர் அறம்புரிந்து எடுத்த

தீயொடு விளங்கும் நாடன் (புறம். செய். 397)

எனும் செய்யுளில் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், நாடு எப்பொழுதும் வேள்வித் தீயைக் கொண்டதென்பர் எருக்காட்டுர்த் தாபங்கண்ணனார்.

பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாவது பத்தில், சேரமான் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் தம்பி பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவனைக் கௌதமனார், அவனது வேள்விகளைப் பாராட்டிப் பாடியபின், மன்னன் கௌதமனாரை வேண்டிய பரிசில்களைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி மன்னன் கூறவும், அதற்குக் கௌதமனார் “யானும், என் பார்ப்பனியும் சுவர்க்கம் புகவேண்டும்” என்று விண்ணப்பிக்க, மன்னன் பார்ப்பனப் பெரியோரிடம் கலந்தாலோசித்த பின், பத்தாவது வேள்வியை வேட்பிக்கப் பார்ப்பானையும், பார்ப்பினியையும் எவரும் காணவில்லை (அவர்கள் சுவர்க்கம் சென்றுவிட்டார்கள் போலும்.) என்று பதிகத்தைப் பாடிய கௌதமனாரே விதந்துரைத்துப் பாடியுள்ளார். இதிலிருந்து அந்தணர்கள், மன்னர்களை மேலும், மேலும் வேள்விகளைச் செய்யத் தூண்டுகின்ற நிலையே புலனாகின்றது. பௌத்த நூல்களாகிய சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை காலத்திலும் தொடர்ந்தும் வேள்விகள் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு வேள்விகளை நிகழ்த்தும் அந்தணர்கள் பெருமைப்படுத்தப் பட்டபொழுதும், இந்த வேள்விகளைப் பல சிந்தனையாளர்கள் அர்த்தமற்ற கிரியைகள் எனக் கண்டித்து வந்துள்ளார்கள். திருவள்ளுவரே முதலில் அந்தணர் என்போர், யாவர் என்பதற்கு,

அந்தணர் என்போர் அறவோர் மற்று எவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டு ஒழுகலான் (குறள் 30)

என்று, ஒரு அறநெறிப்பட்ட அருட் குணங்களைச் சுட்டிக் காட்டியிருந்தார். ஆனால் நடைமுறையில் அந்தணர்கள் நெறிவழுவிப் போயிருந்தமையை அவதானித்தமையாற் பின்னர்,

அவிசொரிந்து ஆயிரம் வேட்டலின் ஒன்றன்

உயிர்செகுத்து உண்ணாமை நன்று (குறள் 259)

என்று, மன்னர்களது வேள்விகளையும், அவற்றைச் செய்விக்கத் தூண்டுகின்ற அந்தணர்களையும் அறவழியில் ஒழுகும்படி கோருகின்றார். இந்த அறத்தின் அவசியத்தை வடநாட்டு மரபில் வந்த பிராமணர் எனும் அந்தணராகிய பிரமனாரும், மூவேந்தருக்குப் பொதுவான நாட்டினை வென்றவர்களுக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற செல்வம் அவர்கள் உயிர்களுக்குத் துணையாக இருப்பதில்லை என்றும், அவர்கள் இறக்கும் பொழுது, அவர்களுக்கு அறமே தெப்பமாகக் கைகொடுக்கும் என்றும் (புறம். செய். 357) கூறியுள்ளார். மன்னர்களை வேள்விகளுக்குத் தூண்டிப் பிறநாடுகள் மீது படைஎடுத்து மக்களையும், பிற உயிர்களையும் கொடுமைப் படுத்துகின்ற போர்முறையானது எந்த அறநூல்களிலும் குறிப்பிடப்படவில்லையெனச் சிறுவெண்தேரையார் எனும் புலவர், அந்தணர்களே! என்று கூவி அழைத்து அறிவுரை கூறுகின்றார். அது பின்வருமாறு :

தாக்குரல் கேண்மின் அந்த ணாளிர்!

நான்மறை குறித்தன்று அருள் ஆகாமையின்

அறம் குறித்து அன்று பொருள் ஆகுதலின்

மருள் தீர்ந்து மயக்கு ஓர்இக்

கைபெய்த நீர் கடல் பரப்ப (புறம். செய். 362 வரி. 8-12)

இவரைப் போன்று வேறு சில புறநானூற்றுப் புலவர்களும் வாழ்வின் நிலையாமை, செல்வத்தின் நிலையாமை, அறத்தின் மாண்பு முதலானவற்றை மறைமுகமாகக் கூறி உயிர், மற்றும் பொருள் அழிவுகளைத் தருகின்ற போர்களைத் தவிர்க்குமாறு கோரியுள்ளனர். செய்யுள்கள் 27, 191, 192, 193, 194, 195, 364, 363, 358, 360, 357, 185, 186 முதலானவை மன்னர்களுக்கு அறநெறிகளை போதிக்கும் வகையிற் பாடப் பெற்றவையாம்.

இத்தகையதொரு சமூக சீர்திருத்தத்தை சித்தராகிய திருமூலரும் சிந்தித்திருந்தார். ஒரு மனிதனின் அன்றாட வாழ்வியலின் ஈடேற்றத்தைச் சிந்தித்தவர் திருவள்ளுவர். ஆனால் ஒரு மனிதனின் உயிர் ஈடேற்றத்தைச் சிந்தித்தவர் திருமூலர். ஆகமமுறைப்படியான திருக்கோயில் வழிபாடுகள், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் முதலான நால்வகை வழிபாட்டு நெறிகள் பற்றி அறிவுறுத்திய திருமூலர் அந்தணர் ஒழுக்கம் பற்றியும் சில கருத்துகளை முன்வைக்கத் தவறவில்லை. முதலில்,

அந்தணர் ஆவோர் அறுதொழில் பூண்டனோர்
செந்தழல் ஓம்பி முப்போதும் நியமம் செய்
தம் தவ நற்கருமத்து நின்று ஆங்கு இட்டுச்
சந்தியும் ஓதிச் சடங்கு அறுப் போர்களே

(திருமந்திரம் 224)

என்பதனால் இவர்கள் அறுவகைப்பட்ட கடமைகளைச் (ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல்) செய்வதோடு தீயோம்பி மூன்று காலங்களிலும் வழிபாடுகளைச் செய்பவர்கள் என்பது புலனாம். இக்கடமைகளை மேற்கொள்கையிற் பக்குவநிலை ஏற்பட, வேதாந்தத்தின் முடிவான ஓங்காரத்திற் பொருந்தி, இறைநிலை (துரியநிலை) அடைவர். இங்கு வேதாந்தம் என்பது ஆசையற்ற நிலையாகும். இவ்வாறு திருமூலர் அந்தணரின் இயல்புகளையும், அதனால் அடையப் பெறும் பேரின்பத்தையும் அறிவுறுத்தி விட்டுப் பின் நடைமுறை வாழ்வில் அந்தணர் நற்குணங்கள் சீர்கெட்டுப் போய்விட்ட நிலையைக் குறிப்பிட்டிருப்பதும் சீர்தூக்கத்தக்கது. இதனை,

நாலுஞ்சிகையும் நுவலின் பிரமமோ
நாலது கார்ப்பாச நுண்சிகை கேசமாம்
நாலது வேதாந்த நுண்சிகை ஞானமாம்
நாலுடை யந்தணர் காணு நுவலிலே (செய். 230)

சத்திய மின்றித் தனிஞானந் தானின்றி
ஒத்த விடயம்விட் டோரும் உணர்வின்றிப்
பத்தியும் இன்றிப் பரனுண்மை யின்றிப்
பித்தேறும் மூடர் பிராமணர் தாமன்றே (செய் 231)

எனும் செய்யுள்களாற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அதாவது பூணூலையும், குடுமியையும் வைத்திருப்பதால் ஒருவர் அந்தணர் ஆகார். அதனோடு மெய்ப்பொருள் அறிவற்றுப் பக்தியின்றி,

மேலான உண்மைப்பொருள் உண்டு என்ற கருத்துமற்ற இவர்கள் வெறும் மூடர்களே என்றும் வலியுறுத்தி உள்ளார்.

இங்கு திருமூலர் குறிப்பிட்டது நால் வேதங்களை அன்று. அவர் வேதாந்தம் என்ற சொல்லால் ஞானக் கருத்துகளையும், போதனைகளையும் உயிர் ஈடேற்றத்திற்கு வழித்துணையாகவும் இருக்கவென்று அருளப்பட்ட உபநிசத நூல்களையேயாம்.

இதனை,

அந்தண்மை புண்ட அருமறையந்தத்துச்
சிந்தை செய் அந்தணர் சேருஞ் செழும்புவி
நந்துத லில்லை நரபதி நன்றாகும்
அந்தியும் சந்தியும் ஆகுதி பண்ணுமே

(செய். 234)

எனும் செய்யுளாற் குறிப்பிட்டுள்ளமை சீர்தூக்கத் தக்கது. மேலும் வேதச் சிறப்பு என்ற பகுதியில்,

வேதத்தை விட்ட அறமில்லை, வேதத்தின்
ஓதத்தகும் அறம் எல்லாம் உள, தர்க்க
வாதத்தைவிட்டு, மதிஞர் வளமுற்ற
வேதத்தை ஓதியே வீடு பெற்றார்களே!

(செய். 51)

வேதம் உரைத்தானும் வேதியன் ஆகிலன்
வேதம் உரைத்தானும் வேதா விளங்கிட
வேதம் உரைத்தானும் வேதியர் வேள்விக்காய்
வேதம் உரைத்தானும் மெய்ப்பொருள் காட்டவே

(செய். 52)

என்பதனால், நுணுக்கமாய் இடையிடையே வேதங்களிற் பல முனிவர்களால் வெளியிடப்பட்ட உண்மைப் பொருள் பற்றியறிபவரே ஈடேறினர் எனக் கூறியருளினார். அதனோடு வேதத்தை எடுத்தும், படுத்தும் ஓசைப்படுத்தியோதுபவன் உண்மைப் பொருளைக் கண்டவனாக மாட்டான் என்பதோடு, ஒப்பில்லாத சிவத்தைப் பொருந்துவதே மேலான நெறியெனவும் திருமூலர் வலியுறுத்தியிருப்பதும் உணரத்தக்கதாம்.

இனிச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய இருநூல்களும் பௌத்த மதம் பேணியோரால் எழுதப்பட்டதிலும், இவ்விரு நூலாசிரியர்களும் தமிழகச் சமய, சமூக வாழ்வு முறைகளை மிகவும் துல்லியமாகக் காட்டியுள்ளார்கள். மக்களின் சமயவாழ்வில் கடைப்பிடிக்கப்பட்ட பல்வேறுபட்ட வழிபாடுகளைச் சமரசக்கண்ணோட்டம் கொண்டு அற்புதமாக விபரித்துள்ளார்கள். இளங்கோவடிகள் கவுந்தியடிகள் என்ற கதாபாத்திரம் மூலம் சமணமதத்தின் பெருமைகளை நன்கு வெளியிட்டுள்ளார். அதுபோலவே அந்தணர்கள் பற்றியும், வைதீக நெறிகள் பற்றியும் எதுவித காழ்ப்புணர்வுகளும் இன்றி விபரித்திருப்பதுவும் இவரது ஆன்மீக பரிபக்குவத்தை வெளிக்காட்டுகின்றன இவ்வாறு பிறமதங்களைக் கூறிப் பின் எவ்வாறு மாதவியும், மணிமேகலையும் பௌத்தத் துறவிகளானார்கள் என்ற முடிபைக் கூறுகையிலேயே 'பௌத்தமதம் பற்றியது தான் இந்நூல்' என நாம் உணரக் கூடியதாக உள்ளது.

எனவே இதுவரை ஆராய்ந்ததிலிருந்து தமிழ் அந்தணர், எவ்வாறு வடமொழி மரபில் வந்த பிராமணர்களுடன் ஒன்று கலந்து அவர்களையும் அந்தணர்கள் ஆக்கி, அவர்களையும் காலப்போக்கிற் தமிழ்மறையோர் ஆக்கினார்கள் என்பது புலனாம். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பாரத்துவாச கோத்திரத்தில் வந்தவரான நச்சினியார்க்கினியரை 'தண்டமிழ் தெரிந்த வண்டமிழ் மறையோன்' எனக் கலித்தொகைப் பாயிரம் உரைப்பதனையும், பராசரன் எனும் பார்ப்பனன் தமிழிற் பாண்டியத்துவம் உடையவனாய் "வண்தமிழ் மறையோன்" எனச் சிலப்பதிகாரம் உரைப்பதனையும் நாம் உய்த்துணரலாம்.

ஆய்வுகள் கடந்து நீற்கும் தமிழகமும் வரலாறுகளும்

தமிழ் பேசும் மக்கள் வாழ்ந்த தமிழகத்தின் தொன்மை நிலையை ஆராய முனைபவர்கள் பல சிரமங்களை அனுபவிக்க நேர்கின்றது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட தமிழகத்தின் பெருநிலப்பரப்புக் கடலுள் தாண்டு போனதாற் தெளிவான தகவல்கள் கிடைக்க முடியாமை, மற்றும் வரலாற்றிடைக் காலம் அல்லது வரலாற்றின் முற்பகுதிக்கால வரலாறுகள் பல புனைகதைகளைக் கொண்ட புராணங்களால் மூடி மறைக்கப்பட்டுள்ளமை முதலான காரணிகளால் இந்நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. இந்தச் சிரமத்தினாலோ என்னவோ புறப்பொருள் வெண்பா மாலை (செய். 35)

கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வாளொடு
முற்றோன்றி மூத்த குடி

எனப் புராணங்களுக்கு மேலாக ஒரு கற்பனையை உருவாக்கி விட்டிருந்தது எனலாம். தமிழகத்தின் தொன்மை வரலாறுகள் கடல் கோள்களால் அழிக்கப்பட்டுப் போயின என்பதனைப் பின்வந்த இலக்கியங்கள் துயரத்துடன் குறிப்பிடுகின்றன. அதனாலேயே தமிழகத்தின் தொடக்கம் ஆய்வுகளுக்கு அப்பாற்பட்டது என்பதனை அறிவதனோடு, இந்த

இலக்கியங்கள் தரும் குறிப்புகளைத் துணைகொண்டு பழைய தமிழகம் இப்படித்தான் இருந்தது என்று நாம் உய்த்துணர முடிகின்றது எனில் மிகையாகாது.

பழைய தமிழகத்தை நினைவுகூரும் இலக்கியச் செய்திகள்

இரண்டாம் தமிழ்கெழு கூடல் (கூடல் - கழகம்-சங்கம் எனும் பொருள் தரும்) நூலாகக் கருதப்படுகின்ற செங்கோன் தரைச் செலவு நூல், குமரியாற்றுக்கும் பஃறுளியாற்றுக்கும் இடையேயாண்ட பெருவள நாட்டரசனாகிய செங்கோனைப் பற்றிப் பாடப்பட்டதாகும். இந்நூலில் இத்தமிழ்கெழு கூடல் காலத்திற்கு முன் ஏற்பட்ட பெருவழி வெள்ளத்தினைப் புலவர்,

சக்கரக்கோ முன்னின்று சாற்றும்

அக்கரக்கோ நாமஞ்சுவோம்*

என நினைவு கூர்கின்றார். மூன்றாம் சங்க இலக்கியமான புறநானூற்றில் இடம்பெறும் செய்யுள் (9)

செந்நீர்ப் பசும்பொன் வுயிரியர்க்கீத்த

முந்நீர் விழவி னெடியோன்

நன்னீர்ப் பஃறுளி மணலினும் பலவே

* மூன்று பெரும் ஊழிக்கடற்பெருக்குகளைக் கிரகம் ஹன்கொக் பின்வருமாறு காலவரையறை செய்வர்.

1ஆவது கடல்கோள் கி.மு. 16,000

2ஆவது கடல்கோள் கி.மு. 14,058

3ஆவது கடல்கோள் கி.மு. 9564

இந்த மூன்றாவது கடல்கோளின்போதே முதற்கழக காலத்திலிருந்த பாண்டியரின் 48 நாடுகளும் அழிந்தனவாம்.

எனப் புலவர் கூறும் “பஹுளி ஆறு” மூன்றாம் சங்க காலத்தில் இருக்கவில்லை. எனவே இந்தச் செய்யுள் பஹுளி ஆறு ஓடிக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே பாடப்பட்டிருந்தமை உய்த்துணரத்தக்கது. இச்செய்யுளைப் பாடிய புலவர் நெட்டியமையார் காலத்தால் முற்பட்டவர் என்பதும் புலனாம். இந்தப் பஹுளி ஆறும், பல மலைத்தொடர்களும் கடற்கோளுட் தாண்டு போயின என்பதனை இளங்கோவடிகள்,

பஹுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடும் கொடுகல் கொள்ள

(சிலம்பு - காடுகான் காதை, வரி 18-19)

என்று தெளிவாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

இவ்வாறான செய்திகளைக் கொண்டு பஹுளியாற்றுக்கும், குமரியாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட நிலப்பரப்பில் செங்கோன், நெடியோன், வடிவம்பலப் பாண்டியன் முதலானோர் ஆண்டிருந்தனர் என நாம் கருத முடிகின்றது. இந்த இரண்டாம் கடற்கோளின் பின்னரே பாண்டியர் வடமதுரையை நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்தனர் என்பதனை கலித்தொகை (செய்.104)

மலிதிரை யூர்ந்துதன் மண்கடல் வெளவலின்
மெலிவின்றி மேற்சென்று மேவார்நா டிடம்படப்
புலியொடு வின்னீக்கிப் புகழ்பொறித்த கிளிர்கொண்டை
வலியினான் வணக்கிய வாடாச்சீர்த் தென்னவன்

எனக் குறிப்பிடும். அதாவது வடக்கு நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்த பாண்டியர்கள் சேர, சோழ நாடுகளைக் கைப்பற்றி ஈடு செய்தார்கள் எனக் கலித்தொகைச்

செய்தி தெரிவிக்கின்றது. இந்த நிலப்பகுதிகள் சோழநாட்டின் முத்தூர்க் கூற்றமும் சேரநாட்டின் குண்டூர்க் கூற்றமும், என அடியார்க்கு நல்லார் சிலப்பதிகார உரையிற் கூறுவர்.

இனி மணிமேகலையிலும் சோழன் கிள்ளி வளவன் தன் குழந்தை கடலுட் தவறியதனால், இந்திர விழா எடுக்கத் தவறியதாகவும், அதனால் தெய்வசாபத்தால் பூமி நடுக்குற்று நானாறு யோசனை தூரம் கடலுள் மூழ்கும் என்ற குறிப்பையும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

தீம் கனி நாவல் ஓங்கும் இத்தீவிடை
இன்று எம்நாளில் இருநில மாக்கள்
நின்று நடுக்கு எய்த நீள் நில வேந்த
பூமி நடுக்குறும் போழ்தத்து இந்நகர்
நாக நலநாட்டு நானாறு யோசனை
வியன் பாதலத்து வீழ்ந்து கேடு எய்தும்

(காதை 9, வரி 17-22)

இத்தகைய ஒரு நடுக்கம் நாக நாட்டைக் குறிப்பாகக் கூறியதனால், இது நாக தீவகம் எனக் குறிப்பிடும் ஈழம் வரை தெற்கேயுள்ள பகுதிகளைக் குறிப்பிடுவதாகக் கருத முடிகின்றது. இது பழைய பூமி நடுக்கங்களையும், அழிவுகளையும் கணக்கில் கொண்டு கூறப்பட்டதாகலாம் எனப் பாவாணர் கருதுவர்.

தமிழகத்தின் யூனிகம் பற்றி உரையாசிரியர்கள் கருத்துகள்

இனி மூன்றாம் தமிழ்கெழு கூடல் வட மதுரையில் இயங்குகையில் சிவனும், முருகனுமே

மீண்டும் பாண்டியர் தமிழை வளர்க்கத் திருவிளையாடல்கள் செய்திருந்தனர் என்று, பரஞ்சோதி முனிவர் திருவிளையாடற் புராணத்தில் விபரித்துள்ளார். அதனால் தமிழ்மொழி சிறப்புற்றது என்பதனைப் பரஞ்சோதி முனிவர்,

கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசு ந்தமிழ் ஏனை
மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோல்
எண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா எண்ணவும் படுமோ

என்று கூறுவதனால் உணரலாம்.

இவ்வாறு மூன்றாம் சங்கம் இயங்குகையில் உலக இயக்கத்திற்காகிய 'அகப்பொருள் நூல்' இல்லையே என்று பாண்டிய மன்னன் கவலையுற்றிருந்தான்.* ஆலவாய்க் கடவுள் அவன் கவலையைத் தீர்க்கு முகமாக 'அன்பினைந்தினை' எனத் தொடங்கி அறுபது செய்யுள்களில், இறையனாரகப் பொருள் நூலைச் செய்து, திருவாலவாய்ப் பீடத்தின் கீழிட்டார். என்றும் அலகிடாத பூசகர் அன்று பீடத்தின் கீழ் அலகிட்டார். அப்பொழுது ஒரு ஏடு வெளிவந்தது. பூசகர் அந்த ஏட்டினை எடுத்துப் பார்த்தபொழுது, அது பொருளதிகாரமாகக் கண்டு, அதனை மன்னனுக்குத் தெரிவித்தார். மன்னனும் அதனையறிந்து மகிழ்ச்சியடைந்தான். அதற்கு உரை அவசியமானதால், பல புலவர்கள் உரை எழுதினார்கள்.

* பாண்டிய அரசனும் எழுத்தும், சொல்லும் ஆராய்வது பொருளதிகாரத்தின் பொருட்டே. பொருளதிகாரம் பெறோமெனின், இவைபெற்றும் பெற்றிலோம், என்றனன் (இறையனாரகப்பொருள் பக். 8, 9).

பின் ஊமையனாக இருந்த முருகப் பெருமானே தன் மெய்ப்பாட்டால் நக்கீரர் உரையைச் சிறந்த உரையாகத் தேர்ந்து எடுத்திருந்தார் என்பது இறையனாரகப் பொருள் நூல் உருவாகிய வரலாறாகும்.* இனி இந்நூலில் நக்கீரர் எமக்குத் தரும் செய்திகள் மிகவும் நம்பமுடியாத தகவல்கள் எனப் பலகாலமாகக் கருதப்பட்டிருந்தன. அவர் செய்திகள் பின்வருமாறு :

முதற் தமிழ்கெழு ஸடல் பற்றிய குறிப்புகள்

தலைச்சங்க மிருந்தார்...

நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதிறியாண்டு

சங்க மிருந்தாரென்ப அவர்களைச்

சங்கமிரீஇயினார் காய்சின வழிதி

முதலாகக் கடுங்கோனீறாக எண்பத்தொன்பதின்ம ரென்ப...

அவர்... தமிழாராய்ந்தது

கடல் கொள்ளப்பட்ட மதுரையென்ப

இதனை நாம் பின்வருமாறு எண்ணில் போட்டுப் பார்க்கலாம்.

கழக உறுப்பினர்

தொகை

549

கழகம் நீடித்த

கால அளவு

4440

ஆட்சி புரிந்த

மன்னர்

89

இக்கழகத்தின் உருவாக்கமும், வளர்ச்சியும் சிவன், முருகன் ஆகிய இறைசக்திகளினாலே உருவாக்கப்பட்டுப், பாண்டியரிடம் தொடர்ந்து வளர்த்திடக் கையளிக்கப் பட்டிருந்தன என்பதும்

* மேலும் விபரங்களுக்கு, 'பின்பற்றப்பட வேண்டிய சைவ, சமய தத்துவங்கள்', பக். 186, 2007, மணிமேகலைப் பிரசுரம்.

உணர்த்தப் பட்டுள்ளது எனலாம். இச்சங்கத்தில் உருவாக்கப்பட்ட நூல்களாவன அகத்தியம், பரிபாடல், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியவிரை என்பனவாகும்.* மன்னர்கள் காய்சின வழுதி முதற் கடுங்கோன் வரை ஆண்டிருந்தனர். இவர்கள் பழைய குடிவழி வந்தவரென்பதால் பண்டையர், பாண்டியர் என அழைக்கப்பட்டனர். இனி, செங்கோன் தரைச் செலவு நூல், தலைக்கழகத்தார் குமரியாற்றுக்கும் பஃறுளி ஆற்றிற்கும் இடையேயுள்ள பகுதியையாண்ட பெருவள நாட்டரசனைத், தனியூர்ச் சேந்தன் பாடினார் என்று குறிப்பிடுவதனால், தென் மதுரையாட்சிப் பரப்பு அறிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது. இனி இத்தலைக் கழகமும், நிலப்பரப்பும், ஆட்சி மண்டலமும் முதற் கடல் கோளிற் தாண்டு போயின. அதனால் எஞ்சிய மக்களும் மன்னரும் வடக்கே புலம் பெயர்ந்து கபாடபுரம் (கொற்கை நகர் அல்லது அலைவாய் என்றும் அழைக்கப்பெறும்) எனும் இரண்டாவது தமிழ்க் கழகத்தை உருவாக்கி ஆண்டிருந்த வரலாற்றினை நோக்குவோம்.

இரண்டாவது தமிழ்கெழு ஸ்டல் பற்றிய குறிப்புகள்

நக்கீரர் இக்கழக வரலாற்றினை,

இடைச் சங்கமிருந்தார்...

முவாயிரத்தெழு நூற்றியாண்டு சங்கமிருந்தாரென்ப

* செங்கோன் தரைச் செலவு, சாக்கான் நூல், பெருநூல், அயல்நூல் முதலானவையும் இக்காலத்தனவாகக் கருதப்படுகின்றன. மற்று தொல்காப்பியனார் குறிப்பிடும் “முந்து நூல் கண்டு” “என்மனார் புலவர்” எனும் குறிப்புகளும் சீர்தூக்கத் தக்கன.

அவரைச் சங்க மிரீஇயினார், வெண்டேர்ச் செழியன்
முதலாக முடத்திருமாற ஸீறாக ஐம்பத்தொன்பதின்மரென்ப...
அவர் தமிழாராய்ந்தது கபாடபுரத்தென்ப

என விபரிக்கின்றார்.

கழக உறுப்பினர்

தொகை

59

கழகம் நீடித்த

கால அளவு

3700

ஆட்சி புரிந்த

மன்னர்

59

இரண்டாம் கழகத்தை நடாத்தியிருந்த மன்னர்கள் வெண்டேர்ச் செழியன் முதலாக முடத்திருமாறன் ஈறாக 59 பேர் ஆண்டிருந்தார்கள். இக்காலத்தில் இயற்றப்பட்ட நூல்களாவன அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், பூதபுராணம், இசை நுணுக்கம் முதலாயினவாம்.* வடநாட்டில் குப்தர் காலம் முதலாகவே (கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டு) புராணங்கள் புனையப்பட்டன. ஆனால் தமிழகத்தில் கி.மு. 1000 ஆண்டளவிலே பிரபஞ்ச இயற்கை அமைவுகளை விபரிக்கும் நூல்கள் எழுந்திருந்தன எனக் கருதமுடிகின்றது.

இந்தக் கபாடபுரம் பற்றி வால்மீகி ராமாயணம் (கிஷ்கிந்தாகாண்டம்) சில செய்திகளைத் தருகின்றது. அதன்படி அனுமன் இலங்கைக்குச் செல்வதற்காகிய புவியியற் குறிப்பின்படி, தாமிரபரணியாற்றிற்கு அப்பால் பாண்டியனின் கபாடபுரம். அதனைத்

* கலிக்குரு, வெண்டாளி என்பனவும் இக்காலத்தனவாகக் கருதப்படுகின்றன கருங்கோழி, மோசி, காப்பியன், திரையன், துவரைக் கோன், கீரன் என்னும் பெயருடைய புலவர்கள் இக்கழக உறுப்பினராகக் கருதப்படுகின்றனர்.

தொடர்ந்து தென் சமுத்திரத்தில் பலவித சிறப்பியல்புகளைக் கொண்டதும் தேவர்கள், ரிஷிகள், அப்சரப் பெண்கள், சித்தர்கள், சாரணர்கள் உறையும் மகேந்திர மலையைக் கடந்து செல்ல வேண்டும் என்பதனால், தாமிரபர்ணி ஆற்றுக்கப்பாலே பாண்டியரின் இரண்டாவது தலைநகரும், கழகமும் இருந்தது புலனாம். இச்சமயம், மணிவாசகர் குறிப்பிட்ட

மன்னுமாமலை மகேந்திர மதனிற்
சொன்ன வாகமந் தோற்றுவித் தருளியும்

எனும் குறிப்பையும் நினைவு கூர்வது ஏற்றதாகும். இதுவும் கடல் கோளினாற் தாண்டு போகப், பாண்டியரும், குடிகளும் இன்னும் வடக்கே புலம் பெயர்ந்து வடமதுரையிற் திருவாலவாயில் சிவனின் அறிவுறுத்தற்படி மூன்றாம் தமிழ்கெழு கூடலை அமைத்தனர். இந்த வரலாற்றினை நக்கீரர் உரை பின்வருமாறு கூறுகின்றது.

மூன்றாவது தமிழ்கெழு கூடல் பற்றிய குறிப்புகள்

மூன்றாம் தமிழ்கெழு கூடல் வரலாற்றினை நக்கீரர்,

கடைச் சங்கமிருந்தது...

தமிழாராய்ந்து ஆயிரத் தெண்ணூற்றைம்

பதிற்றியாண்டு என்ப... சங்கமிரீ இயனார்

கடல் கொள்ளப்பட்டுப் போந்திருந்த முடத்திருமாறன்

முதலாக உக்கிரப் பெருவழுதியீறாக

நாற்பத்தொன்பதின்மரென்ப...

தமிழாராய்ந்தது உத்தர மதுரையென்ப...

கழக உறுப்பினர்
தொகை
49

கழகம் நீடித்த
கால அளவு
1850

ஆட்சி புரிந்த
மன்னர்
49

மேலும் இரண்டாம் தமிழ்கெழு கூடல் கடலுட்
தாண்டதும் உடனடியாக மணலுரைப் பாண்டியர்
தலைநகராக அமைத்திருந்தனர். பின்னரே
கடம்பவனத்திற் தான்தோன்றிகுவரனாக ஈசன் இலிங்க
வடிவிற் தோன்றித் திருவாலவாயில் எனும்
வடமதுரையைத் தலைநகராக அமைத்துக்
கொடுத்துப் பாண்டியருக்குத் தமிழ் கற்பித்ததோடு,
அகப்பொருளையும் மீண்டும் வகுத்துக் கொடுத்தான்
என்பது இந்த மூன்றாம் தமிழ்கெழு கூடலுடன்
தொடர்பான மரபுக் கதைகளாம். இவை பற்றி
பரஞ்சோதி முனிவரின் திருவிளையாடற்புராணம் சில
வரலாற்றுத் தகவல்களைக் கூறியிருப்பதும் சீர்தூக்கத்
தக்கது.

இந்த மூன்றாம் தமிழ்கெழு கூடலை
வடமதுரையில் நிறுவியவன் முடத்திருமாறன் எனும்
பாண்டியனே. இவன் பின் கடல்கோளினால் நிலம்
இழந்த மக்களுக்குச் சேர, சோழநாடுகளிலிருந்து சில
வாழ்விடங்களைப் பெற்றுக் கொடுத்தான் என்பதனால்,
இவனை 'நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன்' என்றும்
மக்கள் அழைத்தனர் என்பர். இவ்வாறு தமிழ் வளர்த்த
பண்பாலே பாண்டியரைத் 'தமிழ்நாடன்' என்றும்
அழைத்தனர் எனலாம். இனி, இந்த மூன்றாம்
தமிழ்கெழு கூடலுக்குத் தலைமை தாங்கிய
நக்கீரருக்குத் தமிழ் அறிவு போதாமையால், சிவன்,

அகத்தியர் மூலம் அவருக்குத் தமிழ் அறிவு புகட்டினார் என்ற வரலாற்றினைக் கொண்டு மூன்றாம் தமிழ்கெழு கூடலில் வடமொழிப் புலமை கொண்ட புலவர்கள் பலர் உறுப்பினர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பதனை வேறு பல சான்றுகள் கொண்டும் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இக்காலத்தில் எழுந்த எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு என்பன சிறப்பானவையாகக் கருதப்படுகின்றன. ஆனால் இக்கழகத்தில் உறுப்பினராக இடம்பெறாமலே, ஒரு பொதுமறையைத் திருவள்ளுவர் எழுதியிருந்தார். இப்பொதுமறையின் சிறப்பினைச் சீத்தலைச் சாத்தனார்

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யும் பெருமழை யென்றவப்
பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேராய்

(மணிமேகலை - சிறைசெய்த காதை, வரி 59-61)

என்றும், வேறோரிடத்தில் “பாழுறைதேர் வள்ளுவர் முப்பால்” என்று குறிப்பிடுவதனாலும், திருக்குறள் மூன்றாம் தமிழ்கெழு கூடல் காலத்தில் எழுதப்பெற்று, பாண்டியன் பெருவழுதியின் அரச சபையில் அரங்கேற்றப்பட்டது எனத் தெரிகின்றது.

இனி, உரையாசிரியர்களிற் தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதியவர்கள் குறிப்புகள் மேலும் சில செய்திகளை எமக்களிக்கின்றன. இவர்களுள் நச்சினியார்க்கினியர் கடல் கொண்ட தமிழகத்து 49 நாடுகளைக் குறிப்பிடுவர். பாயிரம் எழுதிய இளம்பூரணரும் தெற்கேயிருந்த நிலப்பரப்பைக் கடல்

கொண்டதனாலே தமிழகத்தின் தென்னெல்லையைத் தொல்காப்பியர் “குமரி” எனக் குறிப்பிட்டார் என்பர். பேராசிரியர் கடல்கொண்ட தமிழகத்தைப் “பனைநாடு” என்ற பெயரால் அழைத்திருந்தனர். இனிச் சிலப்பதிகாரத்திற்கு உரையெழுதிய அடியார்க்கு நல்லார் குமரியாற்றுக்கும், பஹுளியாற்றுக்கும் இடையில் 49 நாடுகள் இருந்தன. அவையாவன ஏழ்தெங்க நாடு, ஏழ்குன்ற நாடு, ஏழ்முன் பாலை நாடு, ஏழ்குறும்பனை நாடு, ஏழ்பின் பாலை நாடு, ஏழ்மதுரை நாடு, ஏழ்குண கரை நாடு, முதலாயினவாம். இவற்றோடு குமரிமலை, கொல்லம் முதலான பன்மலைகளும், காடும், நதியும், பதியும் தடநீர்க்குமரியும் கடல் கொண்டதனாலே சிலப்பதிகாரத்தில் “தொடியோள் பௌவமென்று” கடலை எல்லையாகக் குறிப்பிட்டார் என்பார். இனி பஹுளியாற்றிற்கும் குமரியாற்றிற்கும் இடைப்பட்ட தூரம் 700 காவதம் என்றும் குறிப்பிடுவார். மேலும் அடியார்க்கு நல்லார்,

அடியில் தன்னள வரசர்க் குணர்த்தி
வடிவே லெறிந்த வண்பகை பொறாது
பஹுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள

(சிலம்பு 11, வரி 17-20)

என்பதற்குப் பின்வருமாறு விளக்கம் அளிப்பர். முன்னொரு காலத்தில் பாண்டியன் தன் பெருமையின் அளவினைப் பிற அரசர்க்குக் காலால் மிதித்துணர்த்திப், பின் கடல் மீது வேலாலெறிந்தமையைக் கடல்

பொறாது, அவனது ஆட்சி நிலங்களையும், ஆறு, மலைகளையும் கடல் கொண்டது என்பர்.

இவ்வாறு தமிழகப் பூர்வீக வரலாறு பல கடல்கோள்களினால் அழித்தொழிக்கப்பட்டு விட்டது என்பது புலனாம். இதுவரை காலமும் இத்தகைய குறிப்புகளை வரலாற்றாசிரியர்கள் அதிகக் கவனம் செலுத்தவில்லை. ஆயினும் இவற்றின் பின்னால் மறைந்து கிடக்கும் வரலாறுகளை மறைமலையடிகள், தேவநேயப் பாவாணர் முதலானோர் உற்று நோக்கி, ஒரு பூர்வீகத்தைச் சுட்டிக்காட்டியிருந்தனர். தமிழக வரலாறு கடலுட் தாண்டது போல இன்னும் பல நாடுகளின் பழம்பெரும் நாகரிங்களும் ஊழிப்பெரு வெள்ளத்தில் தாண்டு போயிருந்தன. இத்தகைய துயர நிகழ்ச்சிகளை அந்தந்த நாட்டு மக்களும் தம் நிலப்பரப்பினைக் கடல் கொண்ட பின், தமக்கேற்பட்ட வாழ்வு அனுபவங்களை “பிரளயக்கதைகள்” எனும் வடிவிலும், வரலாற்று நூல்களிலும் குறிப்பிட்டுப் பேணியுள்ளார்கள். அவைபற்றி நாம் ஆயும்பொழுது, எமது இலக்கியங்கள் தரும் செய்திகளில் எவ்வளவு உண்மை வரலாறுகள் பேணப்பட்டிருந்தன என்பதனை நாம் கணித்துக் கொள்ள முடியும்.

ஊழிப் பெருவெள்ளங்கள் பற்றி உலக மக்கள் ஸ்றுபவை:

அ. ஈழ வரலாற்றுக் குறிப்புகள்

ஈழத்தில் பௌத்த குருமாரால் கி.பி. 4ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட மகாவம்சம், மற்றும் தீபவம்சம், இராஜாவலிய முதலிய வரலாற்று நூல்கள்,

ஈழத்தின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இடம்பெற்ற ஊழிப் பெருவெள்ளங்கள் பற்றிய மரபுக் கதைகளைக் குறித்துள்ளன. இவற்றுள் இராஜாவலிய இரு பெரு ஊழி வெள்ளங்களின் அழிவுகள் பற்றிக் குறிப்பிடும். முதலாவதாகக் கோபமடைந்த தெய்வத்தினால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வெள்ளத்தின் போது 100,000 பெரும் பட்டினங்கள், 970 மீனவர் கிராமங்கள், 400 முத்துக் குளிப்போர் கிராமங்கள் கடலுட் தாண்டன எனக் குறிப்பிடும். இரண்டாவதாக இராவணன் ஆட்சிக்குப் பின் ஏற்பட்ட வெள்ளத்தின் போது, இராவணனது 25 மாளிகைகள், 400,000 வீதிகள் என்பன கடலுள் மூழ்கிவிட்டன என்கிறது.

௮. கிரேக்க தத்துவஞானி பிளேட்டோ தரும் குறிப்புகள்

கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பிளேட்டோ தனது மூதாதையரான சொலன் காலம் முதலாகத் தமது குடும்பம் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பேணிவந்த கடல்கோள் கதையொன்றினைக் குறிப்பிடுவர். அதன்படி இவரது மூதாதையரான சொலன் என்பவர் கி.மு. 600இல் எகிப்திற்குச் சென்றிருந்தார். அப்பொழுது அங்கிருந்த சைஸ் கோயிலின் குருவானவர் (Temple of Sai in the Delta) அக்கோயிலிருந்த பழைய எழுத்துச் சுவடியின் தகவலின்படி, அத்திலாந்திக் தீவினைக் கி.மு. 9600-க்கு முன் கடல் கொண்டு விட்டது என்ற செய்தியினைச் சொலனுக்குத் தெரிவித்திருந்தார். இச் செய்தியை பிளேட்டோ குறித்து வைத்ததனாலே, இன்று நாமும் அதனை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. இவ்வாறு கி.மு. 9600இல் கடலுட்தாண்ட மனித

நாகரிகம் அத்திலாந்திக் கடலின் கிப்ரல்ரார் வளைகுடாவிற்கு அப்பாற்பட்ட பகுதி (beyond the straits of Gibraltar in the Atlantic Ocean) என அடையாளம் காட்டப்பட்டுள்ளது.*

இ. அசிரியன், பபிலோன், ஹீப்ரு, வடமொழி இலக்கியங்கள் குறிப்பிடும் கடல்கோள்கள்

1. கி.மு. 1635இல் எழுதப்பட்ட அசிரியரின் அத்ராஹசிஸ் காவியம் (Epic of Atrahasis) ஒரு ஊழி வெள்ளத்தைக் குறிப்பிடும்.
2. பபிலோனியாவின் சுடுமண் தட்டில், கி.மு. 7ஆம் நூற்றாண்டில் கில்கமேஸ் காவியம் (Epic of Gilgamesh) எழுதப் பட்டிருந்தது. இதில் பெருவெள்ளம் ஒன்று இடம் பெறப்போவதை நீதிமானாகிய சிகுத்ரா (Zisudra)விற்கு இறைவன் அறிவுறுத்திக், கப்பல் ஒன்றைக் கட்டித்தப்பிச் செல்லுமாறு பணித்திருந்தார்.
3. ஹீப்ருக்களின் பழைய ஏற்பாடாகிய வேதாகமத்தில் (ஆதியாகமம் 6-9) இறைவன் நோவாவை நீதிமானாகக் கருதிக் கப்பல் ஒன்றைக் கட்டிக் குடும்பத்தார், மற்றும்

* லண்டன் அரும் பொருட்காட்சிச் சாலையிற் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்ற தொறானோ (Trono) எனும் கையெழுத்துப் பிரதிச் சுவடியும் அத்திலாந்திக் கடற் பிராந்தியத்திலிருந்த நிலப்பரப்பு பூமி அதிர்ச்சியினால் ஆட்டி அலைக்கப்பட்டு கடலுட் தாண்டுபோன பின் எஞ்சிய பொசிடோனிஸ் தீவும் (Posedonis) கி.மு. 9564இல் ஏற்பட்ட கடற் பெருக்குள் தாண்டுவிட்டதாகக் குறிப்பிடும்.

பறவைகள், விலங்குகள், தானியங்களையும் எடுத்துப் போகுமாறு பணித்திருந்தார்.

இந்த வெள்ளங்கள் பாரதீகக் குடாவையண்டிக் கி.மு. 5,500 முன் ஏற்பட்ட கடலின் ஊடுருவலாக இருக்கலாம். அதனால் உலகளாவிய அளவில் ஏற்பட்ட பெருவெள்ளமாக இவற்றைக் கருதுவதற்கில்லை என்பார் கிரகம் ஹன்கொக் (Graham Han Cock).

4. வட இந்தியாவில் வடமொழி இலக்கியங்களான சதபத பிராமணம், மகாபாரதம், பாகவத புராணம் ஆகியனவும் ஒரு வெள்ளத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. அதன்படி இறைவன் வைவஸ்த மனுவை நீதிமானாகத் தேர்ந்து, அவருடன் ஏழு ரிஷிகளையும் தப்பிச் செல்லுமாறு பணித்திருந்தார்.

இவ்வாறு இவற்றுட் சில ஒரு மூலக்கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தனவென்று கருது முடிகின்றது.

தமிழகக் கடல்கோள்களின் கால அளவுகள்

கடைசியாகப் பனிப்படலங்கள் உருகியபோது பூமியின் 1/5 பாகத்தைக் கடல் விழுங்கியிருந்தது. இன்று நாம் வைத்திருக்கும் புவியியல் எல்லைகள் கி.மு. 7000 கால அளவில் உருவாகியிருக்கலாம் என ஆய்வாளர் கருதுவர். மற்று மனிதன் கற்காலம் தொடங்கி, இன்றைய நிலையையடைய ஏறக்குறைய

30,000 ஆண்டுகள் எடுத்திருக்கலாம் என்றும் தெரிகின்றது. எனவே எம் முன்னோர் காலந்தோறும் குறிப்பிட்ட கடல் கோள்கள் ஒரு இயற்கை வரலாற்று நிகழ்ச்சியேயாம். கே.என். சிவராஜபிள்ளை அவர்கள் பழந்தமிழர் வரலாறுகளை ஆய்கின்ற காலத்தில் (1932இல்) அவருக்குப் போதுமான தகவல் கிடைத்திருக்கவில்லை. அதனாலே அவர் நக்கீரர், இறையனாரகப்பொருள் உரையில் குறித்த தகவல்கள் நம்பகமற்றவை என்று கருதினார். எமது காலத்தில் 2004, மார்கழி மாதம் 26ஆம் திகதி ஏற்பட்ட கடற் பெருக்கினால் பெரும் அழிவைச் சந்தித்திருக்கின்றோம். இதுபோன்று பூகம்பங்களும், வெள்ள அழிவுகளும் மக்கள் வாழ்வைச் சீரழிப்பது சர்வசாதாரணம்.* ஆனால் இவை ஊழிப் பெருவெள்ளம் போல் கொடுமை குறைந்தனவாகையாற் பதிவுகள், பின்னால் நினைவு கூரப்படுவதில்லை எனலாம்.

* இயற்கையைப் பாதிக்கும் வகையில் நாடுகளின் செயற்பாடுகளினால் வெப்பமடையும் பூகோளம், பல இயற்கை அழிவுகளை அண்மைக் காலத்தில் உலகளாவிய அளவில் ஏற்படுத்தியுள்ளது. அவுஸ்திரேலியாவின் சிட்னி நகரை அழிக்க முயன்றுகொண்டிருந்த காட்டுத்தீயைத் தொடர்ந்து மழை ஒன்று பெய்தமையால் 40 ஆயிரம் மக்கள் அங்கு காப்பாற்றப்பட்டார்கள். ஹாங்கொங் மற்றும் அமெரிக்க மாநிலங்களில் ஏற்பட்டிருந்த பயங்கரமான புயற்காற்றும் அண்மையில் (2007, ஆடி மாதம்) இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட அகால மழையும் பல நகரங்களை நீருள் மூழ்கடித்திருந்தது. இவற்றை நாம் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். இவற்றைத் துணைகொண்டு ஊழிப் பெருவெள்ளங்களை நாம் நினைவுகூரல் அவசியமாம்.

இனி, இந்த ஊழி வெள்ளங்களைக் கால அளவு செய்வதற்கு ஒரு அளவுகோல் நக்கீரர் தந்துள்ள கணக்குகளேயாம். அதன்படி முதற்சங்கம் 4440 வருடங்களும், இரண்டாவது சங்கம் 3700 வருடங்களும் இயங்கியிருந்துள்ளன. கடைச் சங்கம் 1850 வருடங்கள் இயங்கியிருந்தது. கடைச்சங்க காலத்தின் முடிவு கி.பி. 300 எனக்கொள்ளின் இதன் தொடக்கம் கி.மு. 1500 ஆகும். இவை மூன்றின் காலத்தையும் கூட்டிப் பார்த்தால் முதற்சங்கம் (தமிழ்க்கெழு கூடல்) கி.மு. 9600 - 9640 அளவில் ஆரம்பித்திருக்கலாம். பின் இது கி.மு. 5000 அளவில் கடலுட் தாண்டிருக்கலாம். பபிலோனியக் கடற்பெருக்குகளும் சமகாலத்தில் இடம் பெற்றிருக்கலாம். பின் கி.மு. 1460 அளவில் ஒரு கடற்பெருக்கு ஏற்பட்ட பின் கி.மு. 1400 அளவில் வடமதுரையில் மூன்றாம் தமிழ்க்கெழு கூடல் அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். இக்காலக் கணிப்பில் 100 - 150 ஆண்டுகள் முன் பின்னாக விழுக்காடுகள் இருக்கலாம் என்பது கிரகம் ஹன்கொக்கின் கணிப்பாகும். மேலும் கிரகம் ஹன்கொக்கின் கடல் ஆய்வின் போது பூம்புகார் கடலுள் வடகிழக்காக அவதானிக்கப்பட்ட U வடிவில் அமைந்துள்ள கட்டட அழிபாடுகளின் காலம் 11,000 ஆண்டுகள் பழமை மிக்கவை என்பதாகும்.

மூன்றாம் தமிழ்க்கெழு கூடல் ஓலக்கியங்களும், வரலாறு படைக்கும் பாண்டியர்களும் (பாண்டியர் வரலாறு)

மூன்றாம் தமிழ்க்கெழு கூடல் காலத்தில் இக்கழகம் வடமதுரையில் வளர்ந்திருந்தமை பற்றித்

தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியைக், காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனார்

தமிழ்கெழு கூடல் தண் கோல் வேந்தே!

(புறம் செய். 58)

என விளிக்கின்றார். பாண்டியன் கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதியைப் புலவர்,

தண் தமிழ் பொதுஎனப் பொறான்

(புறம் செய். 51)

என்கிறார். தமிழ் வளர்த்த மரபில் வந்த ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் 'ஒருவன் எப்பாடுபட்டாவது கல்வியைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டு'மென்கிறார். இதனை

உற்றுழி உதனியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றை நிலைமுனியாது கற்றல் நன்றே

(புறம் செய். 183)

எனும் செய்யுளிற் காணலாம்.

பாண்டியர் வரலாற்றில் இருண்ட காலம்

இவ்வாறு தமிழ்கெழு கூடலில் வளர்த்திருந்த பாண்டியர் தமிழ்ப்பற்று, அறிவு, ஆற்றல் யாவும் நீண்ட பாரம்பரியத்திலிருந்து வந்தனவாம். புறநானூறு, மதுரைக்காஞ்சி முதலான நூல்கள் பாண்டிய மன்னர் பெருமைகளை எடுத்துக் கூறியுள்ளன. பரஞ்சோதி முனிவரின் திருவிளையாடற் புராணத்திலும் இவர்கள்

பற்றிய விபரங்கள் உண்டு. ஆயினும் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு வரை பாண்டியர் அரசியல் வெற்றிடமாக இருந்தது என வரலாற்றாய்வாளர் கருதுவர். தமிழ் இலக்கியங்களை யாக்கும் புலவர்கள், மற்றும் அவர்களை ஆதரிக்கும் மன்னர்கள் பற்றிச் செய்திகள் இக்காலத்துடன் முற்றுப்பெற்று விட்டதனால், தொடர்ந்து வந்த காலம் சங்கமருவிய காலம் எனப்படலாயிற்று. இதற்கு முக்கியக் காரணம் 'களப்பிரர்' எனும் சமணர் இவ்விடைப்பட்ட காலத்தில் ஆட்சி செய்து, சிவவழிபாட்டிற்கு எதிராகச் சமணசமயத்தைப் பரப்பினார்கள் என்பதாம். களப்பிரர் எங்கிருந்து வந்தார்கள் என்பதற்குச் சரியான ஆதாரங்கள் இல்லை. எனினும் இவர்கள் மைசூர் நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள் என்றே கருதப்படுகின்றார்கள். ஏனெனில் கர்நாடக மன்னன் மதுரைமீது படையெடுத்ததாகப் பெரியபுராணம் குறிப்பிடும். இப்படையெடுப்பு மூர்த்தி நாயனார் காலத்தில் நடந்ததாகத் தெரிகின்றது. கர்நாடக மன்னன் மதுரையிற் சைவர்களைத் துன்புறுத்தியிருந்ததாகவும், பின் இவனுக்கு வாரிசின்மையாற் பட்டத்து யானை மூர்த்தி நாயனாரைச் சுமந்து வந்து, மதுரைக்கரசாக்கியது என்றும் பெரிய புராணம் கூறும். இச்செய்தி கல்லாடத்திலும் இடம்பெற்றுள்ளது. தலையாலங்கானத்தில் சங்ககாலப் பாண்டிய மன்னனான நெடுஞ்செழியன் வெற்றி கொண்டவர்களுள் ஒருவனான 'எருமையூரன்' எனப்படுபவன் மைசூர் மன்னனே ஆவன். களப்பிரர்கள் இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பிற்பட்டவர்கள்.

எனவே பிற்காலத்தில் சாளுக்கிய மன்னர்களான விக்ரமதித்தியன், விமலாதித்தியன் ஆகியோரும், பல்லவ மன்னர்களான சிம்ம விஷ்ணுவும், முதலாம் நரசிம்மனும் தம் பகுதிகளிற் களப்பிரருடன் போரிட்டு வென்றனர் என்று கருதப்படுகின்றனர். ஆனால் பாண்டி நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் களப்பிரரை வென்றவன் நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் (கி.பி. 765 - 790) எனும் பாண்டிய மன்னனே ஆவன். இது தொடர்பாக அவனது வேள்விக்குடிச் செப்பேடு

கொல்யானை பலவோட்டிக் கூடாமன்னர் குழாந்தவிர்த்த
பல்யாக முதுகுடுமிப் பெருவழுதியெனும் பாண்டியாதி ராசனால்

.....
.....
வேள்விச்சாலை முன்பு நின்று வேள்விக்குடியென்ற பதியைச்
சீரோடு திருவளரச் செய்தார் வேந்தனப் பொழுதே
நீரோட்டிக் கொடுத்தமையா னீடுபுத்தி துய்த்த பின்
அளவரிய வதிராசரை யகலநீக்கி, யகலிடத்தைக் களப்பிர
என்னுங் கலியரசன் கைக் கொண்டதனை யிறக்கிய பின்
படுகடல் முளைத்த பருதிபோற் பாண்டியாதி ராசன்
வெளிப்பட்டு

என விபரிக்கும். மேலும் களப்பிரர் ஆட்சியின் போதே தமிழகத்தில் பிராமி எழுத்தும், சமஸ்கிருத மொழியும் கொண்ட கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப்பட்டன என்றும் தெரிகின்றது. அதனோடு முற்காலப் பல்லவர் கையாண்ட கிரந்த எழுத்துக்களையும் கையாண்டு இருந்தனர்.

தமிழகத்தில் சமய இலக்கியங்கள் எழுச்சிபெற்ற காலம்

சமணர்கள் அறம், நீதி, ஒழுக்கம் முதலான நெறிகளைக் கூறும் நூல்களை இக்காலத்தில் இயற்றினார்கள். இதற்காக கி.பி. 470இல் விசயநந்தி எனும் சமணமுனி, மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்திற்கு எதிராக ஒரு தமிழ்ச்சங்கத்தை ஏற்படுத்தினான். இச்சங்கத்தினரால் எழுதப்பட்ட நூல்களே சீவகசிந்தமாணி, வளையாபதி, குண்டலகேசி, பெருங்கதை முதலான காவியங்கள் ஆவன. சமணநூல்களோடு, மற்றும் பௌத்த நூல்கள் என்பனவும் இக்காலத்தில் மதக்கோட்பாடுகளை விளக்கும் வகையில் உருவாகின. இச்சூழலில் சைவர்கள் தளர்ந்து போகவில்லை. சமணர், பௌத்தர் தத்தம் தரும நெறிகளை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறியது போல் சைவரும், வைணவரும் தத்தம் நெறிகளை எடுத்துக் கூறிய பல நூல்கள் இக்காலத்தில் உருவாகியிருந்தன. சிவ நெறியினரான காரைக்காலம்மையார், மாணிக்கவாசகர், திருமூலர் ஆகியோர், இறைவனை நினைத்து உருகிய பாடல்களும், கூறிய தத்துவங்களும் மக்களின் உள்ளங்களையும், அறிவையும் சமநிலைப் படுத்தியிருந்தன. இவை முற்றாக அரசர்களின் போர்கள், வெற்றிகள், யாகங்கள் என்பனவற்றைத் தவிர்த்திருந்தன. மக்கள் நிலையற்ற உடலுடன் இருக்கும்பொழுதே, உயிரின் ஈடேற்றம் அவசியம் என்ற உண்மையை இவர்கள் பாசரங்கள் எடுத்துக்கூறின. வேதாந்தம், சித்தாந்தம் முதலான தத்துவங்களைக் கூற வந்த திருமூலரே பாமரமக்கள் நிலைக்குக் கீழிறங்கி

வந்து, அவர்கள் விளங்கிக் கொள்ளும் வகையில் இறைதத்துவம், வழிபாடுகள் என்பனவற்றை அறிவுறுத்துகின்றார். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக

நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்
தேடித் திரிந்து சிவபெரு மாணென்று
பாடுமின் பாடிப் பணிமின் பணிந்த பின்
கூடிய நெஞ்சத்துக் கோயிலாய்க் கொள்வனே

(திருமந்திரம், செய். 1445)

நின்றுதொழுவன் கிடந்துளம் பிரான் தன்னை
என்றும் தொழுவன் எழில் பரஞ்சோதியை
துன்று மலர்தூவித் தொழுமின் தொழுந்தொறும்
சென்று வெளிப்படும் தேவர் பிரானே

(மு.கு., செய். 1500)

பூசித்தல் வாசித்தல் போற்றல் செபித்திடல்
ஆசற்ற நற்றவம், வாய்மை, அழக்கின்மை
நேசித்திட்ட ன்னமு நீசுத்தி செய்தன்மற்று
ஆசற்ற சற்புத்திர மார்க்க மாகுமே

(மு.கு., செய். 1496)

இவ்விதமே விஷ்ணு பக்தர்களான ஆழ்வார்களும், பக்தி மீதாரப் பெற்ற திவ்வியப் பிரபந்தங்களை இயற்றியருளினார்கள். இனி, இக்குறிப்பிட்ட களப்பிரர் காலத்தில் ஆண்டிருந்த பாண்டிய மன்னர்களைப் பற்றி பரஞ்சோதி முனிவரின் திருவிளையாடற் புராணமும் எடுத்துக் கூறுவதனால் மூவேந்தர்கள் இக்காலத்தில் முற்றாகச் செயலற்றுப் போகவில்லை எனலாம். பரஞ்சோதி முனிவர் மாணிக்கவாசகரை முற்காலப் பாண்டிய மன்னனான

அரிமர்த்தன பாண்டியன் காலத்தவனாகக் குறிப்பிட்டிருப்பதோடு, இவனுக்குப் பின் பத்துத் தலைமுறைக்குப் பின் வந்த நின்றசீர் நெடுமாறனாகிய கூன் பாண்டியன் சமணனாகி இருந்த வரலாற்றையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்காலத்தில், அப்பர், திருஞான சம்பந்தர் ஆகியோர் பக்தி வழிபாட்டினை முன்னெடுத்துச் சென்றவர்கள். எனவே கி.பி. 3-6ஆம் நூற்றாண்டு வரை இடைப்பட்ட காலத்தில் தமிழகம் உயரிய சிந்தனையில் மனிதவாழ்விற்கும், உயிரின் ஈடேற்றத்திற்குமான 'சமய ஆய்வுகள்' என்ற துறையில் ஈடுபட்டிருந்தது எனில் மிகையாகாது.

பாண்டியர்களும் முதலாம் பாண்டியப் பேரரசும்

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் கடுங்கோன் (கி.பி. 575-600) மீண்டும் பாண்டியர் வரலாறுகளை அறியக்கூடிய வகையில் பகைவராகிய களப்பிரரை வெற்றி கொண்டான் எனத் தெரிகின்றது. இவனைத் தொடர்ந்து செழியன் சேந்தன் (கி.பி. 625 - 640) பற்றிய குறிப்பு சிம்மனூர்ச் செப்பேடுகளில் கிடைக்கின்றன. அதன்படி இவன் கடுங்கோனின் பேரன் என்பர் சிலர். கன்னியாகுமரி மீது படை எடுத்த முதல் பாண்டிய மன்னனாகவும் இவன் கருதப்படுகின்றான். இவனைத் தொடர்ந்து வந்தவனே அரிகேசரிமாறன் என்றழைக்கப்பட்ட நின்றசீர் நெடுமாறன் (கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு) பாண்டிய நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றிருந்தான். வேள்விக்குடிச் செப்பேடும், சின்னமனூர்ச் செப்பேடும் இவனைக் குறிப்பிடுகின்றன. கூன் பாண்டியனும்

இவனே. இவன் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ஆய்மன்னர்களுடன் செய்த போர் பற்றி மேற்குறிப்பிட்ட கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. மேலும் இறையனாரகப்பொருள் உரையும், இவன் குமரி மாவட்டத்தில் கோட்டாற்றில் செய்த போர் பற்றிக் குறிப்பிடும். இவ்வாறான சான்றுகள் கொண்டு இவனது ஆட்சிப் பிரிவுக்குட்பட்டதாகக் குமரிமாவட்டம் இருந்துள்ளமை புலனாம்.

இவ்வாறு கிடைக்கும் செய்திகள் கொண்டு பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை செய்த காலக்கணிப்பு தமிழக வரலாற்றினைக் கட்டி எழுப்ப உதவலாயிற்று என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இவன் மகன் கோச்சடையன் இரணதீரனும் (கி.பி. 670-710) ஆய்மன்னருடன் போரிட்டதாக வேள்விக்குடிச் செப்பேடு குறிப்பிடும். அதனால் குமரி மாவட்டத்தின் பல பகுதிகள் பாண்டியர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தன. இவனது ஆட்சிக் காலத்திலே மூவேந்தரும், சேரமான் பெருமான் நாயனாரும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் திருவாலவாய்ப் பெருமானையும், திருப்பரங்குன்றத்துப் பெருமானையும் ஒருங்கே வழிபட்டிருந்தனர் என்ற பெருமைமிக்க நிகழ்ச்சியைச் சு.சுந்தரவாமி குறிப்பிடுவர்.

இவனைத் தொடர்ந்து ஆண்ட இராஜசிம்ம பாண்டியன் (கி.பி. 740 - 765 - இவனுக்கு மாறவர்மன் இராஜசிம்மன், அரிகேசரி பராங்குசன் எனும் பிற பெயர்களும் இருந்துள்ளன.) குமரி மாவட்டத்தில் நாஞ்சில் நாட்டைக் கைப்பற்றியிருந்தான். வேள்விக்குடிச் செப்பேடு, சின்னமனூர் செப்பேடுகள்

என்பனவும் இவன் சிறப்புகள், ஆட்சிகள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன.

பின் ஜடில பராந்தகன் (கி.பி. 765-815) ஆய்மன்னரை வெற்றிகொண்டிருந்த பொழுது, ஆய்மன்னர் சேரர் உதவியுடன் இவனைத் தோற்கடித்தனர். ஆனால் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்த ஸ்ரீமாறன் ஸ்ரீ வல்லபன் (கி.பி. 815-862) ஆய்நாட்டில் மீண்டும் தன்னாட்சியை நிறுவியிருந்தான். இவன் சேரரை வெற்றி கொண்டிருந்த செய்தியைச் சின்னமனூர்ச் செப்பேடு குறிப்பிட்டுள்ளது. பின் இவன் மகன் வீரநாராயணன் சடையன் (கி.பி. 862-885) சேரநாட்டு வானவன்மாதேவியை மணம் முடித்திருந்தான். (இவனைச் சிலர் இரண்டாம் வரகுணன் என்பர்) இவனது கி.பி. 880 ஆட்சியாண்டில் வெளியிடப்பட்ட சுசீந்திரம் தானுமாலயன் கோயிற்கல்வெட்டு, இவன் சுசீந்திரம் முதலான குமரி மாவட்டக் கிராமங்களை அந்தணர்களுக்கு நன்கொடை செய்திருந்தான் எனக் குறிப்பிடும். ஆனால் அதே ஆண்டில் பல்லவர், சோழர், கங்கர் முதலானோர் இணைந்து திருப்புறம்பயம் எனுமிடத்தில் போரிட்டு அவனைத் தோற்கடிக்கச் செய்தனர். அதனால் பாண்டிய அரசின் வலிமையும் குன்றலாயிற்று. இவ்வாறு முதலாவது பாண்டியப் பேரரசு முடிவுபெற்றது. இருப்பினும் இரண்டாவது பாண்டியப் பேரரசு கி.பி.1216இல் உருவாகும் வரையில் உள்ள இடைப்பட்ட காலத்திற் பாண்டியர்கள் சேரர், சோழருடன் திருமண உறவுகளை வைத்துக்கொண்டு

அரசர்களாகவும், சிற்றரசர்களாகவும், கி.பி. 1081இல் குலோத்துங்கன், பாண்டி நாட்டைச் சோழர் ஆட்சிக்குட்படுத்தும் வரை ஆண்டு வந்துள்ளனர். இக்காலத்திலும் மதுரையின் தென் - வட பகுதிகளைப் பாண்டியர் தம் வசம் வைத்திருந்தனர். முதலாம் சடையவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் ஆண்டிருக்கையில் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1190இல்) பாண்டி நாட்டைக் கைப்பற்றி மதுரை மாநகரின் மாட மாளிகைகளை அழித்துச் 'சோழபாண்டியன்' என வீராபிடேகம் செய்து கொண்டான். ஆயினும் ஆட்சியைக் குலசேகர பாண்டியனிடம் கையளித்திருந்தான்.

இரண்டாம் பாண்டியப் பேரரசு

முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (கி.பி. 1216-1251) பாண்டி நாட்டைச் சோழரிடமிருந்து மீட்டெடுத்தான். மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1178-1218) மகன் மூன்றாம் இராசராசனே சோழ நாட்டை ஆண்டிருந்தவன். எனவே அவன் தந்தை முன்பு மதுரை நகரை அழித்தமைக்குப் பழிவாங்குமுகமாக இவனும் தஞ்சை நகரையும், உறையூர் நகரையும் தீயிட்டுத், தரைமட்டமாக்கியும் அழிவுகளைச் செய்தான். பின் சோழரது முடிசூட்டு விழா மண்டபத்தில் வீராபிடேகம் செய்து கொண்டு சோழநாட்டைச் சோழனிடம் திருப்பியளித்தான். இச்செய்தியைத் தன் மெய்க் கீர்த்திகளில் "சோணாடு வழங்கியருளிய சுந்தர பாண்டிய தேவர்" எனப் பொறித்துக் கொண்டான். இந்த மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனே மீண்டும்

சோழரைத் தலையெடுக்காமல் செய்திருந்தான் என வரலாற்றாசிரியர் கருதுவர். இவனைத் தொடர்ந்து ஆட்சி செய்த முதலாம் சடையவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (கி.பி. 1251 - 1270) பாண்டிய அரசு மிகவும் சிறப்புமிக்கப் பேரரசாக விளங்கியது. இவன் சேர, சோழநாடுகள், கொங்கு, ஹொய்சளர், ஈழம், காஞ்சி முதலான நாடுகளைத் தன்னாட்சிக்குட்படுத்தி இருந்தான். இவன் காலத்திலேயே சோழர் ஆட்சி முற்றாக நிலை தளர்ந்திருந்தது என்பர். இவனுக்குப் பின் மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியன் (கி.பி. 1268இல்) ஆட்சிக்கு வந்தபொழுதும் பாண்டியநாடு பெருமையுடனே விளங்கிற்று.

பாண்டியப் பேரரசின் வீழ்ச்சியும், வரலாற்றில் மறைவும்

மாறவர்மன் குலசேகர பாண்டியனின் புதல்வர்களில் ஒருவனான சுந்தரபாண்டியன் தனக்கு ஆட்சியுரிமை கிடைக்காமையால் கி.பி. 1310இல் டில்லி சுல்தானின் உதவியை நாடினான். இந்த நிகழ்ச்சியைச் சாதகமாகக் கொண்ட டில்லி சுல்தான்கள் முற்றாகப் பாண்டியநாட்டைத் தம் ஆதிக்கத்திற்குக் கீழ் கொண்டு வந்து, கோயில்களை இடித்தும் கொள்ளையடித்தும் நாசம் செய்தனர். அதனைப் பொறுக்க முடியாத விஜயநகர அரசின் குமார கம்பண்ணன் என்பவன் கி.பி. 1378இல் முகம்மதியரை வென்று, நாட்டைப் பாண்டியரிடம் கையளித்தனர். இக்காலம் முதலாக மதுரை விஜயநகர அரசின் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது. எனினும் தொடர்ந்தும் பாண்டியர்கள் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தினையும், அதையண்டிய தென் பாண்டிய

நாட்டையும் ஆண்டிருந்தனர் என்பதற்காகிய சான்றுகள் உள. இவர்கள் ஆட்சிக்கு விஜயநகர அரசு ஆதரவு வழங்கியும் வந்துள்ளது. கி.பி. 1532 வேணாட்டினருக்கு எதிராகப் பாண்டியருக்கு விஜயநகரப் பேரரசு உதவிப்படை வழங்கியிருந்தது. பின் ஏற்பட்ட சமாதான உடன்படிக்கையின்போது வேணாட்டு அரசன் பூதலவீர உதய மார்த்தாண்டவர்மா (கி.பி. 1516 - 1532) ஏற்கனவே பாண்டியர்கள் எந்தெந்த இடங்களை மரபுவழியாக ஆண்டிருந்தார்களோ, அவற்றைப் பாண்டியருக்கு விட்டுக் கொடுப்பதாக உடன்பட்டுக் கொண்டான். கி.பி. 1529-1736 வரை மதுரை, நாயக்கர் ஆட்சியிருக்கையில் பாண்டியர்கள் நெல்லை மாவட்டத்தில் தொடர்ந்தும் ஆட்சி புரிந்து வந்துள்ளனர். மேலும் தென்காசி, கரிவலம், வந்த நல்லூர்களிலிருந்தும் இவர்கள் தென்பாண்டி நாட்டை ஆட்சி புரிந்துள்ளனர் எனத் தெரிகின்றது. காலப்போக்கில் மொகலாயர், போர்த்துக்கேயர், ஆங்கிலேயர் படை எடுப்புகளின் போது பாண்டியர்கள் முற்றாக நிலை தளர்ந்திருந்தனர்.

மூவேந்தர் வீழ்ச்சிக்கும், அழிவிற்கும் ஒற்றுமையின்மையே முதற்காரணம். ஒரு இனம் மொழியால், இனத்தால், கலாசாரத்தால் தன்னைக் கட்டிக் காக்க வேண்டும். அன்றேல் நம் வரலாற்றிற், பகைவர்கள் வரலாறே எழுதப்பட்டிருக்கும்.

அதனாலே நாம் இன்று எம் வரலாற்றினைக் கடலிற்குக் கீழும், திட்டமிட்டு இருட்டடிக்கப்பட்ட புராணங்களுக்கிடையும் தேடிக்கொண்டிருக்கின்றோம்.

சோழர் யூர்வீகம்

பாண்டியன் ஒருவனே முதலிற் தமிழ்நிலப் பரப்பையாண்டிருந்தனன் என்றும், பின் அவன் தம்பிமாரான சேர, சோழர் பிரிந்து சென்று சேர, சோழ அரசுகளைத் தனித்துவமாக அமைத்தார்கள் என்றும் மரபு வழியான செய்திகள் கூறுகின்றன. வடநாட்டு நூலாகிய வால்மீகியின் இராமாயணத்தில் பாண்டியரின் கபாடபுரம் பற்றிய குறிப்புகள் விரவிக்கிடகின்றன. மகாபாரதத்தில் இடம்பெற்றுள்ள பாரதப்போரில் இரு படையினருக்கும் உதியன் சேரலாதான் சோறு வழங்கினான் எனப் புறநானூறு (செய். 2) குறிப்பிடும். அசோகனின் (கி.மு. 273 - 236) கல்வெட்டு II தன் உறவு நாட்டினராகத் தெற்கேயுள்ள சோழர், பாண்டியர், சத்தியபுத்திரர்கள், கேரளபுத்திரர்கள், தாமிரபர்ணர்கள் ஆகிய அரசுகளைக் குறிப்பிடுகின்றது. அசோகனின் மற்றோர் கல்வெட்டு XIII தெற்கே தம்பபன்னி வரை வாழ்கின்ற சோழ, பாண்டிய மக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது. ஈழத்தின் பழைய பெயர்களில் ஒன்று செரண்டப் (சேரன் தீவு) ஆகும். அரேபியர்கள் 'செரண்டப்' எனவே ஈழத்தை அறிந்திருந்தனர் என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு வரலாற்றடிப்படையில் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடுகளின் உருவாக்கத்தினை நாம் கி.மு. 1000இலிருந்து அறிய முடிகின்றது. ஆனால் இவற்றின் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் கி.மு. 9600 ஆகலாம் என இன்றைய ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

வரலாற்றிற்கு முற்பட்ட சோழ அரசுகள்

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் சூரவாதித்தன், தூங்கெயிலெறிந்த தொடித்தோட் செம்பியன், காந்தமன் முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி, மனுந்திச் சோழன், சிபிச்சக்கரவர்த்தி முதலானோர் ஆண்டிருந்தார்கள் என்பர். இவர்களுள் முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி, மனுந்திச் சோழன், சிபி காந்தமன் என்போரைச் சோழநாட்டினர் இன்றும் நினைவு கூர்ந்து வருகின்றார்கள். பழம் சோழருடைய தலைநகரங்களாகத் திருவாரூர், உறையூர் (இதனை உறந்தை, கோழியூர் என்றும் தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.) பூம்புகார் என்பன இருந்துள்ளன.

முசுகுந்தச் சக்கரவர்த்தி

முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி பற்றிக் கந்தபுராணம் மணிமேகலை காதை - 1, கலிங்கத்துப் பரணி பாடல் 189* முதலாயின குறிப்பிட்டுள்ளன. இவற்றுள் கந்தபுராணம், வீரசோழியம் எனும் தமிழ் இலக்கணம் உருவாகிய பின் பாடப்பெற்ற புராணமாகும். அதில் பல புனைகதைகளுக்கூடாக முசுகுந்த சக்கரவர்த்தி, எவ்வாறு ஏழு திருவுருவங்களை (சோமஸ்கந்தத் திருவுருவங்கள் - சிவன் - முருகன் - பார்வதி மூவரும் எழுந்தருளியிருக்கும் திருமேனி) இந்திரனிடமிருந்து

* கலிங்கத்துப் பரணியில் சோழரின் பூர்வீகம் “இராசபாரம்பரியம்” எனும் பகுதியில் நாரதரால் கூறப்படுகின்றது. இந்தப் பாரம்பரியங்கள் தமிழக வரலாற்றிற்கு முற்றிலும் முரணான வகையிற் புனைந்துரைக்கப் பட்டுள்ளமை ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. (மேலும் பார்க்க : புவியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை - 9ஆம் பதிப்பு, 1986, பக். 99-109.)

பெற்று, அவற்றைத் தமிழகத்தில் எந்தெந்தக் கோயில்களிற் பிரதிட்டை செய்தார் என விபரிக்கின்றது. வடநாட்டில் ஆரியர் வருகையினாற் தெற்கே புலம்பெயர்ந்த நாகர்கள் காஞ்சிபுரம், சோழராச்சியம் முதலான பகுதிகளை ஆண்டிருந்தனர் என வரலாற்றுச் செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. பின் இவர்களை முககுந்த சக்கரவர்த்தி வென்றார் என்றும், அதன்பின் நாகர்கள் குறிப்புகள் தமிழக வரலாற்றில் இல்லாமையால், சோழர்களும், நாகர்களும் இனக் கலப்படைந்து விட்டனர் என்றும் வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கருதுவர். திருவாரூர்த் தலபுராணம் விடங்கராகிய (உளியினாற் செதுக்கப்படாத) தியாகராசப் பெருமானை முககுந்த சோழனே எழுந்தருளிவித்தான் எனக் கூறும். அதனால் தமிழகத்தில் சிவவழிபாட்டினைச் சோழர்களும் கோயில்களை இயற்றி நிலையிருத்தியிருந்தார்கள் என்பதனை இந்த வரலாறு உணர்த்தும்.

மனுநீதிச் சோழன்

சோழர்கள் மனுநீதியை அளவுகோலாகக் கொண்டு ஆண்டிருந்தவர்கள் என்பதற்கு மனுநீதிச் சோழன் அரசாட்சி சான்று பகரும். மனுநீதிச் சோழன் ஆட்சியில், அவன் மகன், தன் கன்றைத் தேர்க்காலினால் நசுக்கிக் கொன்றதற்காகத் தாய்ப்பக, அவனது நீதி கோரும் ஆராய்ச்சி மணியை அடித்து நீதி கேட்டது. மன்னனும் தன் மகனைத் தேர்ச்சில்லினால் நெரிப்பித்துத் தாய்ப்பகவிற்கு நீதி வழங்கினான். இந்த நீதிநெறியைச் சிலப்பதிகாரம்,

வாயிற்கடை மணி நடுநா நடுங்க
ஆவின் கடைமணி உகுநீர் நெஞ்சு சுடத்தான் தன்
அரும் பெறற் புதல்வனை ஆழியின் மடித்தோன்
எனவும், மணிமேகலை,

மகனை முறை செய்த மன்னவன் வாழியோ

(சிறை செய்காதை வரி, 210)

என்றும் நினைவு கூர்கின்றன. இந்த நிகழ்ச்சியானது திருவாரூர்க்கோயிலை அடுத்த நந்தவனத்தில் சிற்பமாக வடிக்கப்பெற்று, சோழரின் நீதி நெறியாட்சி பற்றிக் காலந்தோறும் நினைவுகூரச் செய்யப்பட்டுள்ளது.

சிபிச் சக்கரவர்த்தி

சிபிச் சக்கரவர்த்தி உயிர்களிடம் கொண்ட கருணையை எடுத்துக் காட்டும் வகையில், அவரது வாழ்வு நெறி அமைந்திருந்தது. தெய்வம் சிபியின் நீதியைப் பரிசோதிக்கு முகமாக ஒருமுறை பருந்து வடிவில் ஒரு புறாவைத் துரத்திச் சென்றது. அப்பொழுது தன்னைத் தஞ்சமடைந்த புறாவின் துயர்தீர்க்கப் பருந்திற்குத் தன்னையே தராக்கோலில் வைத்து நிறுத்துக் கொடுக்க முன்வந்தவர்தான் சிபிச்சக்கரவர்த்தி. சங்ககாலத்துச் சோழனான கின்ளிவளவன், மலையமான் பிள்ளைகளை யானைக் காலால் நெரித்துக் கொல்ல முயன்றபோது, புலவர்கள் அவன் சிபிச்சக்கரவர்த்தி மரபில் வந்தவன். ஆகையினால் இத்தகைய செயல் அவனுக்கேற்றதல்ல என அறிவுறுத்தி, அவனைத் தடுத்து நிறுத்துகின்றனர். இதனைப் புலவர் மாறோக்கத்து நப்பசலையார்,

புள்ளுறு புன்கண் தீர்த்த வெள்வேல்
 சினங்கெழு தானைச் செம்பியன் மருக
 (புறம். செய். 37)

புறவின் அல்லல் சொல்லிய கறையடி
 யானை வான்மருப்பு எறிந்த வெண்கடைக்
 கோல் துறை துலாஅம் பக்கோன் மருக
 (புறம். செய். 39)

என்றும், கோவூர்கிழார்

நீயே புறவின் அல்லல் அன்றியும், பிறவும்
 இடுக்கண் பலவும் விடுத்தோன் மருக
 (புறம். செய். 46)

எனவும் நினைவு கூர்ந்தமை, காலத்தைவென்ற நீதிக்குக்
 கிடைக்கும் பெருமையாகும். சிலப்பதிகாரத்தில்
 கண்ணகி தன் சோழநாட்டின் நீதிப்பாரம்பரியத்தைச்
 சோழ மன்னனுக்கு,

புள்ளுறு புன் கண் தீர்த்தோன்
 என்று கூறி, நீதி கோருகின்றாள்.

காந்தமன் (ககந்தன்)

பரசுராமர் தென்னாடு புலம் பெயர்ந்ததனால்
 காந்தன் எனும் சோழமன்னன் அச்சமுற்றான்.
 அப்பொழுது சம்பாவதியின் அறிவுறுத்தலின் பேரில்,
 காவற்கணிகையிடத்துப் பிறந்த ககந்தனிடம்
 ஆட்சியை ஒப்படைத்திருந்தான். அவனது மூன்று
 ஆண்மக்களும் தகாத முறையில் காமமுற்றனர்.
 அப்பொழுது முதல் இருவரையும் ககந்தனே வாளால் .

வெட்டித் தண்டித்தான் என்றும், தெரிகின்றது. இவ்வாறான வரலாறுகளை, சோழமன்னனாகிய ககந்தன் நீதியை நிலைநாட்ட எடுத்தமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக மணிமேகலை சிறைசெய்த காதையில் எடுத்தாள்கின்றது.

சோழரின் தலைநகரங்கள்

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம் முதலாகத் திருவாரூர், உறையூர், பூம்புகார் என்பன சோழரின் தலைநகரங்களாக இருந்துள்ளன. புறநானூற்றுக் காலத்தில் மன்னர்களை அவர்களது தலைநகரின் பெருமை கொண்டும், புலவர்கள் விளித்துப் பாடியுள்ளனர். புறநானூற்றுச் செய்யுள்கள் 67, 68, 69 என்பன உறையூரை, உறந்தை எனக் குறிப்பிட்டுப் போற்றியுள்ளன.

பூம்புகார் நகரின் பெருமையைச் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை நூல்கள் வாயிலாக நாம் அறிய முடிகின்றது. மணிமேகலை பூம்புகாரில் ஏற்பட்ட கடற் பெருக்கினால், சோழன் அந்நகரை விட்டு நீங்கினான் என்பதனை விபரிக்கும். நாக கன்னிகையான பீலி வளைக்கும், காவிரிப் பூம்பட்டினத்தையாண்ட சோழன் கிள்ளிவளவனுக்கும் பிறந்த குழந்தை சோழநாடு வரும் வழியிற் கடலிற் தவறியதனால் மன்னன் துயருற்று இந்திர விழாவெடுக்கத் தவறினான். அதனால் மணிமேகலா தெய்வம் பொறாது “அணிநகர் தன்னை அலைகடல் கொள்க” எனச் சாபமிட்டது. அப்பொழுது கடல் பெருக்கேற்பட்டுச் சோழன் நகரை

விட்டு நீங்கியதனை முன்பு ஏற்பட்ட கடற்பெருக்கில்
வானவன் (சேரன்) நீங்கியது போல என்று ஒப்பிட்டுக்
கூறுகின்றது மணிமேகலை. இதனை,

கடவுள் மாநகர் கடல் கொளப் பெயர்ந்த
வடிவேல் தடக்கை வானவன் போல
விரிதிரை வந்து வியனகர் விழுங்க
ஒரு தனி போயினன் உலகமன்னவன்

(ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்த
காதை, வரி 201 - 204)

என்பதனால் அறியலாம். இந்தக் கடற்பெருக்கினால்
பூம்புகார் நகர் கடலுட்தாண்டதும், அறவணவடிகளும்
மாதவியும் பூம்புகார் நகரை விட்டு நீங்கியதனையும்
மணிமேகலை (காதை 28, வரி 80 - 82)
குறிப்பிட்டிருப்பது, இந்தக் கடற்பெருக்கின்
பாதிப்பினை அளவிட முடிகின்றது. இந்தியக்
கடலாய்வுக் குழுவினர் இவ்வாறு கடல்கொண்ட
பகுதிகளின் சிதைவுகள் 3 மீட்டர் ஆழத்தில்
இருப்பதனைக் கண்டுபிடித்துள்ளார்கள். இவர்களைத்
தொடர்ந்து கிரகம் ஹன்கொக்கின் கடல் ஆய்வுகள்,
இதற்கு முன்னர் ஏற்பட்ட ஊழிப் பெருவெள்ள
அழிவுகளையும் இனம் கண்டுள்ளன.

மூன்றாம் தமிழ்கெழு ஸ்டல் (கழகம், சங்கம்)
காலத்தைய சோழர்கள்

நலங்கிள்ளி

சங்ககாலத்துப் புலவர்கள் பத்துறைகளிலும்
அறிவுடையவர்களாக இருந்தமையால், தம் நுண்ணறிவு

கொண்டு மன்னர்கள் ஆட்சிப் பெருமைகள், கொடைகள், வீரதீரச் செயல்களைக் குறிப்பிட்டுப் பாராட்டியுள்ளனர். இந்த வகையில் புலவர் உறையூர் முதுகண்ணனார் சோழன் நலங்கிள்ளியின் நுட்பமான அறிவு அறிவுடையோராலும் அறியப்பட முடியாது என்கிறார். யோகியர், ஞானியராகிய அறிவு நுட்ப முடையோர் பூமியிலிருந்து கொண்டே வான் மண்டலத்தின் இயல்புகளை ஆராயவல்லவர்களாக இருப்பினும், சோழன் நலங்கிள்ளி விடயத்தில் தோல்வி காண்கின்றனர் எனக் கூறிச் சோழன் நலங்கிள்ளியின் அறிவை உயர்வாகக் கணித்துக் காட்டியுள்ளார்.

இதனை,

செஞ்ஞா யிற்றுச் செலவும்

அஞ்ஞா யிற்றுப் பரிப்பும்

பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்

வளிதிரி தரு தீசையும்

வறிது நிலைஇய காயமும் என்றிவை

சென்றளந்து அறிந்தார் போல என்றும்

இணைத்து என்போரும் உளரே

(புறம். செய். 30, வரி 1-7)

என்னும் செய்யுளில் காணலாம்.

கோவூர்க்கிழர் எனும் புலவர் சோழன் நலங்கிள்ளியை அறத்திற்கும், சேரனைப் பொருளுக்கும், பாண்டியனை இன்பத்திற்கும் உவமைப்படுத்தி, இறுதியில் அறத்தின் வழிநிற்கும் சோழனின் வெண்கொற்றக் குடையே மேன்மையானது என்கிறார்

(புறம். செய். 31). அதனோடு இவன் வீரத்தையும், போர்களின் வெற்றியையும் கேள்வியுற்ற வடபுலவரசர்கள் உறக்கமின்றி இருப்பதனை,

நெஞ்சு நடுங்க அவலம் பாயத்
துஞ்சாச் கண்ண வடபுலத் தரசே

(மு.கு. வரி 16 - 17)

என்று கூறுமுகத்தால் அறியலாம். மேலும் சோழன் நலங்கிள்ளி பாண்டியரின் ஏழு பாதுகாப்பரண்களை எல்லாம் அழித்துப் புலிச்சின்னத்தைப் பொறித்தமையாற், புலவர்கள் எல்லாம் அவன் வீரத்தையும், வெற்றிகளையும் போர்ப்பாசறைகளினின்றும் பாடுகின்றார் என்கிறார் கோவூர்கிழார் (புறம். செய். 33).

கரிகாற் பெருவளத்தான்

(கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டு முற்பகுதி)

இவனே பொருநர் ஆற்றுப்படைக்கும், பட்டினப் பாலைக்கும் பாட்டுடைத் தலைவன் ஆவன். இவனது ஆட்சியுரிமையைப் பறிப்பதற்காக, இவனது சுற்றத்தினர் இவனைச் சிறையிலிட்டிருந்தனர். ஆயினும் இவன் தன் மதிநுட்பத்தால் சிறையை உடைத்து வெளியேறித் தன் அரசினைப் பெற்று, செங்கோல் செலுத்தினான் என இவன் வரலாற்றினைப் பட்டினப்பாலை தெரிவிக்கும். மேலும், இவன் பல மன்னர்களை வெற்றி கொண்டவன் என்பதனைப் பட்டினப்பாலை

பல் ஓளியர் பணிபு ஓடுங்க

தொல்அருவாளர் தொழில் கேட்ப

வடவர் வாட குடவர் கூம்ப
தென்னவன் திறல் கெட
இருங்கோவேள் மருங்குசாய

(274-277, 282)

எனக் குறிப்பிடும்.

பொருநராற்றுப்படையிலும் இவன் பற்றிய பல செய்திகள் உள. ஈழத்திலிருந்து பன்னிரண்டாயிரம் சிங்கள வீரர்களைச் சிறைப்பிடித்து வந்து காவேரியிற் கல்லணையைக் கட்டுவித்தவன் என்ற பெருமையும் இவனுக்குண்டு. அதனோடு காடுகளை அழித்துக், குளங்கள் பல எடுத்துக் குடிகளை அமர்த்திக் கோயிலும் எடுத்தான் என்று பட்டினப்பாலை விபரிப்பதனால், இவன் குடிமக்கள் மீது கொண்டிருந்த அக்கறை புலனாம். புறநானூற்றுப் புலவர்களில் வெண்ணிக்குயத்தியார், முற்காலச் சோழர் இயந்திரப் பொறிகள் துணைகொண்டு மரக்கலங்களை ஓட்டினார்கள் என்பதனைக் குறிப்பிட்டு இவன் அந்த மரபு வழியினன் என்பதோடு, வெண்ணிப் பறந்தலையிற் சேரமான் பெருஞ்சேரலாதனையும், அவனுக்கு உதவியாக வந்த பாண்டியனையும் தோற்கடித்தான் என்று முதலிற் பாராட்டிய புலவர், தொடர்ந்து அப்போரிற் சேரன் புறப்புண்பட்டதனால் நாணமுற்று வடக்கிருந்து (உண்ணாவிரதம்) உயிர் துறந்தான் என்று கூறுகின்றார். முடிவில் “அவன் நின்னிலும் நல்லன்” எனச் சேரனின் போர் தருமத்தையும் மெச்சுகின்றார். கருங்குழல் ஆதனார் கருத்துப்படி, இவன் பிராமணரின் துணைகொண்டு பல

வேள்விகளைச் செய்தான். ஆயினும் வேள்விகள் இவனைக் காப்பாற்றவில்லையே. இறந்து போனானே என்று கழிவிரக்கம் கொள்கின்றார். இதனை,

பருதி உருவின் பல்படைப் புரிசை
எருவை நுகர்த்தி யூபநெடுந் தூண்
வேத வேள்வித் தொழில்முடித் ததூஉம்
அறிந்தோன் மன்ற அறிவுடையாளன்
இறந்தோன் தானே (புறம். செய். 224)

என்பதனால், இவன் செய்த வேள்விகள் இவனுக்கு உதவவில்லையே என்று மறைமுகமாக வேள்விகள் தருமத்தின் வழிநிற்பவை அல்ல என்று குறிப்பிட்டுள்ளார்.

கோச்செங்கணான்

(கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி)

கரிகாலனைத் தொடர்ந்து ஆண்டவன் கோச்செங்கணான். திருவானைக்காவின் நாவல் மரத்தடியிலிருந்த சிவலிங்கத்திற்குப் பூசை செய்த சிலந்தியே, பின் இறையருளாற் கோச்செங்கணானாகப் பிறந்தான் என்று அப்பரும், சிவஞானசித்தியார் ஆசிரியரும் கூறுவர், இதனை அப்பர்,

புத்தியினாற் சிலந்தியுந்தன் வாயின் நூலால்
பொதுப்பந்தர் அது இழைத்துச் சருகால் மேய்ந்த
சித்தியினால் அரசாண்ட சிறப்புச் செய்ய

எனக் கூறியருளுவர். இக் கோச்செங்கணான் சிவனுக்கும், விஷ்ணுவிற்கும் 70 மாடக் கோயில்களைக் கட்டியிருந்தான் என்று பெரிய புராணமும், பெரிய

திருமொழியும் குறித்துள்ளன. பெரிய புராணத்தில் கோச்செங்கணான் பற்றிய வரலாற்றில்,

செங்கணான் அந்தமில்சீர் கோணாட் டிலகணாடு

தொறுமணியார்

சந்திரசேகர னமரும் தானங்கள் பல சமைத்தான்

என்றும், திருமங்கையாழ்வார் (கி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி) தனது பெரிய திருமொழியில்,

இருக் கிலங்கு திருமொழிவா டெண் டோனீசற்

கெழில் மாட மெழுபது செய்து துலக மாண்ட

திருக்குலத்து வளச்சோழன் சேர்ந்த கோயில்

திருநறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே

என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளமை சீர்தூக்கத் தக்கது. அதாவது சோழமண்டலத்தின் ஒவ்வொரு பகுதிகளிலும் சிவாலயங்களை அமைத்தான் என்று பெரியபுராணக் குறிப்பின்படி திருவானைக்கா, திருநறையூர், அம்பர் ரன்னில், வைகன்மாடக்கோயில் என்பன அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனும்,
குரப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனும்

சோழர்களுட் சிறந்த மன்னர்களுள் இவனும் ஒருவனாகப் போற்றப் பட்டுள்ளான். குடிநாகனார் தண்தமிழுக்கென வேந்தர் மூவரிருந்தாலும், உனது அரசே மேன்மை மிக்கது என்கிறார். இதனை

மண்திணி கிடக்கைத் தண்தமிழ்க் கிழவர்

முரசு முழங்கு தானை மூவருள்ளும்

அரசு எனப்படுவது நினதே பெரும் (புறம். செய். 35)

என்று கூறிப் போற்றுகின்றார். இவ்வாறு புலவர்கள் மூவேந்தர்களிடையே பகைமையேற்படும்படி உரைகள் கூறுவதே வழமையாக இருந்துள்ளது. ஆனால், சிலர் மூவேந்தரிடையே ஒற்றுமையைப் பெரிதும் விரும்பினார்கள். இந்த நோக்குடையவரான காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவனும், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியும் ஒருங்கே வீற்றிருக்கக் கண்டு மகிழ்கின்றார். பின்,

நீயே தண்புனற் காவிரிக் கிழவனே!

அறம் துஞ்சு உறந்தைப் பொருந்!

எனச் சோழனை விளித்துப், பாண்டியனை

இமிழ் குரல் முரசம் மூன்றுடன் ஆளும்

தமிழ்கெழு கூடல் தண்கோல் வேந்தே!

என விளிக்கின்றார். பின்

ஏதில் மாக்கள் பொதுமொழி கொள்ளாது

இன்றே போல்க நுண் புணர்ச்சி (புறம். செய். 58)

என்று, பகைமையைத் தூண்டுவோர் மொழிகளைக் கேளாது, இன்றுபோல் என்றும் நட்பாயிருங்கள் என வாழ்த்துகின்றார்.

கோப்பெருஞ்சோழன்

கோப்பெருஞ்சோழன் மீது பகை கொண்டு, அவர் புதல்வர்கள் போர் எடுக்கையில், பதிலுக்குப்

போர் தொடுக்க முனைந்த இவருக்குப் புல்லாற்றார் எயிற்றியனார் அறிவுரை கூறித் தடுத்திருந்தார். அதன் பின் கோப்பெருஞ்சிங்கன் வடக்கிருந்து உயிர்நீத்தான். இவருடன் நட்புப் பூண்டிருந்த பிசிராந்தையர் என்ற புலவரும் அவருடன் வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார். இவர் மீது அன்புகொண்டிருந்த புலவர் பொத்தியார் வடக்கிருக்க முனைந்த பொழுது கோப்பெருஞ்சோழன் அதனைத் தடுத்து நிறுத்தியிருந்தார்.

இவ்வாறு பெருமை மிக்கச் சோழமன்னர்களைத் தமிழகம் பெற்றிருந்தது எனில் மிகையாகாது.

பௌத்தம் வளர்த்திருந்த சோழர்கள்

நேரடியாகப் பௌத்தம், சமணம் முதலான மதங்கள் அறிமுகமாகவில்லை எனினும், சமணம் வேளிர்குலச் சிற்றரசுகள் வருகையுடன் கி.மு. 8ஆம் நூற்றாண்டளவில் அறிமுகமாகியுள்ளது என்பதற்கு சான்றுகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. ஆனால் களப்பிரர் என்போர் கருநாடகத்தினூடாக வந்து சமணத்தை தமிழகத்தில் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டு வரை நிலைநிறுத்தியிருந்தார்கள் என்பதும் வரலாறாகும். பௌத்தத்தைப் பொறுத்தவரையில், பிற்காலத்தில் அறிமுகமாகியபொழுது சோழமன்னர்கள் பௌத்தத்தைச் சமயக் காழ்ப்பின்றி ஆதரித்திருந்தமையை மணிமேகலை மூலம் நாம் அறிய முடிகின்றது. எனவே மணிமேகலை காலத்தில் பௌத்தம், காஞ்சி, காவேரிப்பட்டினம் முதலிய நகரங்களில் பேணப் பட்டிருந்தமைக்கான சான்றுகளை மணிமேகலை

தருகின்றது எனலாம். இக்காலத்தில் களர்கிள்ளி, இளம்கிள்ளி முதலான சோழ அரசர்கள் காஞ்சியிற் பெளத்த சைத்தியங்களைக் கட்டினார்கள். இவ்வாறு சமணம், பெளத்தம் அரசசபையில் ஆதிக்கம் செலுத்தியதனாற் போரினையும் அழிவுகளையும் தூண்டும் பிராமணர்களின் வைதீக மதம் தளர்ந்திருந்தது. அதனால் இக்காலத்தில் பொதுவாக மூவேந்தர்கள் சாம்ராச்சியங்களைக் கட்டியெழுப்பும் ஆர்வமற்றவராய்ச் சமாதான விரும்பிகளாய் இருந்துள்ளனர் என்பது உய்த்துணரத் தக்கதாகும்.

**வடநாட்டில் மீண்டும் வைதீக மத எழுச்சியும்
தென்நாட்டில் சிதன் தாக்கங்களும்**

வடநாட்டில், சிறப்பாகக் கிழக்கிந்தியாவில் மகத அரசுகள் சமணம், பெளத்த மதத் தாக்கத்தினால் சாம்ராச்சிய எழுச்சியற்று இருந்தனர். இக்காலத்தில் குப்தர்கள் (கி.பி. 4ஆம் - 6ஆம் நூற்றாண்டு வரை) ஒரு பெரும் சாம்ராச்சியத்தைக் கட்டி எழுப்பியபொழுது மீண்டும் வைதீகமதம் எழுச்சி பெறலாயிற்று. இக்காலத்திலேதான் வடநாட்டுப் புராணங்களும் எழுதப்படலாயின. குப்தர்களுக்குப் பின் இராஷ்டிரகூடர் (கி.பி. 748 - 990) எழுச்சி பெற்று ஆண்டிருந்தனர். இவ்வரசர்கள் மீண்டும் தம் வைதீக மதத்தை ஆதரித்து யாகங்கள், வேள்விகளை மேற்கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் பல கோயில்களையும் கட்டிப், பிராமணர்களை அவற்றின் குருமாராக நியமித்தனர். பிராமண மத எழுச்சியும், வட இந்திய ஆரிய அரசுகளின் எழுச்சியும், மீண்டும் தென்னக

அரசுகளைக் கவர்ந்தன. குறிப்பாக மூவேந்தர்கள் போர்கள், நாடுகள் பிடித்தல், சாம்ராச்சியங்களைக் கட்டி எழுப்புதல், வெற்றியின் சின்னமாகப் பிரம்மாண்ட அளவிற்கு கோயில்களை அமைத்தல் எனும் முயற்சிகளிலீடு பட்டார்கள். அதன் பயனாக ஒரு வரலாற்றைத் தமிழக அரசுகள் இக்காலத்தில் படைத்திருந்தது உண்மையே. ஆனால் இந்த இன ஒற்றுமையற்ற சாம்ராச்சிய முயற்சிகளினாற் பாண்டியர், சோழர் தலைமுறைகளற்றுப் போன வரலாறுகளையும், நாம் துயர நிகழ்ச்சிகளாகவே கருதவேண்டியுள்ளது.

சோழப்பேரரசுகளின் எழுச்சிகள்

விசயாலயன் (கி.பி. 850) முத்தரையர்* எனும் குறுநில மன்னர்களைக் காவிரியாற்றுப் படுகையில் வென்று, தஞ்சாவூரைத் தலைநகராக்கிப் புதிய சோழப் பேரரசிற்கு அடிகால் நாட்டியிருந்தான். இவ்வாறு மீண்டும் கட்டி எழுப்பப்பட்ட சோழர் ஆட்சி தமிழகத்திற் பத்துறைகளிலும் பொற்காலத்தை அடைய வைத்திருந்தது. முதலாம் ஆதித்தன் (கி.பி. 871 - 907), பராந்தகன் (கி.பி. 907 - 955), முதலாம் ராஜராஜன் (கி.பி. 985 - 1040), முதலாம் ராஜேந்திரன்

*முத்தரையர்கள் வன்னியர் என்று அடையாம் காணப்பட்டிருக்கின்றனர். பிற்காலத்தில் சோழர் படை வீரர்களாகவும், படைத்தளபதிகளாகவும் கடமையாற்றியுள்ளார்கள். இவர்களுக்கு அரையன், பேரரையன், முத்தரையன் முதலான பட்டங்களையும் பிற்காலச் சோழர்கள் வழங்கியிருந்தார்கள். மேலும் பார்க்க : கோ. தங்கவேலு, இல. தியாகராசன், சம்புவராயர் வரலாறு, பக். 12-15, 1990).

(1012 - 1044), முதலாம் ராஜாதிராஜன் (கி.பி. 1018 - 1054) வீரராஜேந்திரன் (கி.பி. 1062 - 1070), முதலாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1070 - 1120), இரண்டாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1132 - 1150), மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1178 - 1216) முதலான ஆற்றல்மிக்க மன்னர்களைச் சோழநாடு பெற்றிருந்தது. இவர்கள் ஏறக்குறைய நானூறு வருடங்களுக்குத் தம் ஆட்சியை உறுதியாக வைத்திருந்தார்கள்.

**இன்றைய உலகம் தலைசாய்த்துக்
கௌரவிக்கும் முதலாம் ராஜராஜன்**

பிற்காலச் சோழர்களுள் முதலாம் ராஜராஜனே தலைசிறந்த மன்னனாக விளங்கினான். இவன் தன் தலைநகரான தஞ்சாவூரில் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பகாலத்தில் எழுப்பிய மிகப்பிரம்மாண்டமான ராஜராஜேஸ்வரம் எனும் கோயில், இன்றும் அவனது ஆற்றல் இன்னதென்று கணிக்க முடியாது விஞ்சி நிற்கின்றது. மேலை நாடுகளில் இரண்டாம் உலகப் போரின் பின்னரே பல விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் அவசியமாய் இருந்தன. அந்த விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளின் பின்னரே மேலை நாடுகளில் வியத்தகு கட்டடங்கள், ஆலயங்கள், பாலங்கள் என்பன உருவாகின. முற்காலத்திலும் கட்டட முயற்சிகள் இருப்பினும் ராஜராஜேஸ்வரத்தை நிகர்த்ததாக எதுவும் அமையவில்லை எனலாம். இக்கோயில் தனியொரு மனிதனின் சிந்தையில் உருவாக்கப்பட்ட மாபெரும் கலைக்கூடமாகும். ஆனால் அவனது கற்பனையை வடிவமைத்த கட்டடக் கலைஞர்கள், சிற்பக்

கலைஞர்கள், மற்றும் உடல் உழைப்பைப் பிறர் வாழ்வு மேன்மையடைய அர்ப்பணிக்கின்ற தொழிலாளர்கள் என அத்தனைபேரும் இக்கோயிலிலே வாழ்ந்து வருகின்றார்கள் எனில் மிகையாகாது. இவை எல்லாவற்றையும் கணக்கிற்கொண்டே இந்த மாபெரும் கலைக்கூடத்தை உலகச் சொத்தாக ஐக்கிய நாட்டுச் சபை பிரகடனப்படுத்தியுள்ளது. எம் பூர்வீக வரலாறுகள் தெளிவற்றுக் கிடந்த நிலையிலும், ராஜராஜன் காலத்தை வென்ற ஒரு வரலாற்றைப் படைத்திருப்பதனாற், தமிழன் மனித நாகரிக வளர்ச்சியில் ஆற்றிய பங்கு அளப்பரியது எனலாம்.

இந்தியாவில் உருவாக்கப்பட்ட இக்கோயிலைப் பின்பற்றி அடுத்து எழுந்த பெரும் கோயில், கலிங்கத்திற் பூரி எனுமிடத்தில் எழுந்த ஜகன்நாதர் கோயிலாகும். இது கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் எழுப்பப்பட்டது. எனவே இந்தியக் கண்டத்திற் பின்னர் எழுப்பப்பெற்ற பெருங்கோயில்களுக்கெல்லாம் முன்மாதிரியாக அமைந்தது தஞ்சைப் பெருங்கோயில் எனில் மிகையாகாது.

முதலாம் ராஜராஜன் முதலான சோழர்களின் கோயிற் கட்டடங்கள்

முதலாம் ராஜராஜனின் மகன் முதலாம் ராஜேந்திரன் ஆவன். இவன் நடாத்திய வடநாட்டுப் போரின் வெற்றியைக் கொண்டாடு முகமாகக் கூழம்பந்தம் எனும் ஊரில் கங்கை கொண்ட சோழபுரம் நகரையும், ஒரு கோயிலையும் எழுப்பியிருந்தான்.

இவன் பின் இரண்டாம் ராஜேந்திரன் தாராகரத்தில் ஒரு பெரும் கோயிலை எழுப்பியிருந்தான். இதுவும் தமிழகத்தின் சிற்பக்கலையின் கருவூலக் கூடமாகக் கருதப்படுகின்றது.

மூன்றாம் குலோத்துங்கனும் தன் முன்னோர்களைப் பின்பற்றித் திரிபுவனம் எனும் கோயிலை எழுப்பியிருந்தான். இனி மூன்றாம் குலோத்துங்கன் காலம் வரையும் கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தையே சோழர்கள் தலைநகராக வைத்திருந்தனர். இவ்வாறு இவர்கள் எழுப்பிய கோயில்களைத் தவிர வேறு எதுவும் இன்று அவர்களை நினைவுகூர இல்லையெனலாம்.

**சோழர்கள் தமிழக வரலாற்றில்
காணாமற் போனதற்கான காரணங்கள்**

முதலாவதாகத் தாம் கட்டியெழுப்பிய சோழராச்சியத்தைக் கட்டிக்காக்கும் பணியைத் தவிர்த்து, மேலும், மேலும் விரிவாக்கம் செய்ய எடுத்த முயற்சிகளே இவர்கள் அழிவிற்குக் காரணமாகும். அடுத்து இவர்களைச் சூழ்விருந்த பாண்டியர், மற்றும் சிற்றரசுகளும் இவர்களுக்குப் பகைவர்களாக உருவாகியிருந்தனர். தெற்கே பாண்டியர்கள் தம் அரசினைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில், இவர்களை அழித்தார்கள். கி.பி. 1216இல் முடிகுடிய முதலாம் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் (கி.பி. 1216 - 1228) பாண்டி நாட்டைச் சோழர் பிடியிலிருந்து மீட்டெடுத்தான். இக்காலத்தில் மூன்றாம்

குலோத்துங்கனின் மகன் மூன்றாம் ராசராசன் (கி.பி. 1216-1257) ஆண்டிருந்தான். கி.பி. 1219இல் சுந்தர பாண்டியன் சோழநாட்டையும் கைப்பற்றி, மூன்றாம் குலோத்துங்கன் முன்பு மதுரையிற் செய்த அழிவு வேலைகளுக்குப் பதிலாகத் தஞ்சையிலும், உறையூரிலும் அழிவுகளைச் செய்து, நகரங்களையும் தீக்கிரையாக்கினான்.* பின் சடையவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (கி.பி. 1251 - 1270) சோழநாட்டைக் கைப்பற்றினான். இந்த நிகழ்ச்சியுடன் சோழநாடு மூன்றாம் ராசேந்திரன் (கி.பி. 1245-1279) காலத்தில் தன்னாட்சியை முற்றாக இழக்கலாயிற்று. அதனோடு மேற்கிலும், வடக்கிலும், வடகிழக்கிலும் கூடப் புதிய அரசுகள் எழுச்சி பெற்றிருந்தன. கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் அதுகால வரைக் குறுநில மன்னர்களாக இருந்த ஹொய்சளர்கள் பலம் வாய்ந்து அரசொன்றினைக் கருநாடகத்தில் உருவாக்கியிருந்தார்கள். இவர்கள் மற்றைய வேளிர் அரசுகள் போற் கண்ணன் வழிபாட்டினை மேற்கொண்டிருக்கவில்லை. சமண சமயத்தையே முழுமையாக ஆதரித்திருந்தவர்கள் ஆவர். இக்காலத்தில் மூன்றாம் குலோத்துங்கன் வைணவ வழிபாட்டினரை அவமதிக்கும் வகையிற் சில

* பட்டினப்பாலையைப் பாடிய உருத்திரங்கண்ணனாருக்கு கரிகாற் பெருவளத்தான் பரிசிலாக வழங்கிய 16 கால் மண்டபத்திலுள்ள 16 தூண்களைத் தவிர மற்றச் சோழநாட்டு மண்டபங்கள் அனைத்தையுமே அழித்தான் எனத் திருவெள்ளறைக் கல்வெட்டுப் பாடல் கூறுகின்றது. பின் இவன் சோழனது அரியணையில் அமர்ந்து வீராபிசேகம் செய்து கொண்டதனைத் திருப்பரங்குன்றம், திருஆனைக்கா, திருவில்லிபுத்தூர் கோயிற் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தான். அதனால் இராமானுசர் ஹொய்சள மன்னனாகிய விட்டிகவை (கி.பி. 1110 - 1152) வைணவத்திற்கு மாற்றுவதில் வெற்றிகண்டார். வைணவத்திற்கு மாறிய இவன் விஷ்ணுவர்த்தனன் எனும் பெயரையும் ஏற்றுக்கொண்டு, சோழ அரசினை நிலைகுலையச் செய்வதில் முனைந்தான். பின் 1116இல் சோழரை வெற்றி கொண்டான். அதன் நினைவாக வேலூரில் (Belur) பல கோயில்களைக் கட்டினான். பின்னர் ஹொய்சள மன்னனாகிய வல்லாள தேவரும் (கி.பி. 1318 - 1343) திருவண்ணாமலை முதற் காஞ்சி வரை ஆண்டிருந்தார். இதனைத் திருவண்ணாமலைக் கோயிற் தலபுராணமும், கல்வெட்டுகளும் குறிப்பிடுகின்றன. சம்புவராயர் எனப்படும் வன்னியர் ராசா வென்று மண்கொண்டான்* கி.பி. 1336இல் திருவண்ணாமலை தவிர்ந்த காஞ்சி நகர்ப் பகுதிகளை இவனிடமிருந்து கைப்பற்றினார். இந்தச் சம்புவராய மன்னர்களில் குலசேகரர் என்பவர் கி.பி. 1322இல் சுதந்திர ஆட்சியைப் பிரகடனப்படுத்திப் பாண்டியரின் ஆட்சியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டார். பின் பாண்டியர் தம் ஆட்சியை மீளவும் உறுதிப்படுத்த முயன்றபொழுது வென்று மண்கொண்டான் புதல்வர்கள் அதனை முறியடித்து விட்டனர். எனவே வன்னிய ராசாக்களும் பாண்டியர், சோழர் அரசாட்சிகளின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாய் இருந்தவர்கள் என்றும் அறிய முடிகின்றது.

* வென்றுமண்கொண்டான் குறிப்பு, வரி 9.

இத்தகைய பின்னணியில் கச்சிராயர், காடவராயர்* என்ற பட்டப் பெயருடன் ஆண்டு வந்த காடவர்கோன் பெருஞ்சிங்கன் பரம்பரையினரும் சோழர், பாண்டியர் வீழ்ச்சிக்குப் பின் தொடர்ந்தும் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். இக்காலத்தில் இவர்கள் வெள்ளாற்றிற்கும் காவேரிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியைச் சுதந்திரமாக ஆண்டுள்ளனர்.

விஜயநகர அரசும் தமிழகமும்

விஜயநகர அரசு ஹரிகரன் - புக்கன் என்ற இரு வீரர்களால் கி.பி. 1340இல் உருவாக்கப்பட்டது. சிலர் இவர்களை ஹொய்சள அரசின் வீரர்கள் என்று கருதுவர். வேறு சிலர் இவர்களை வரங்கலில் இருந்த ஆந்திர நாட்டுக் காகடிய வீரர் (தெலுங்கு) என்பர். இக்காலத்தில் வரங்கலில் 'காகடியாஸ்' என்னும் ஒரு புதிய அரசு உருவாகியிருந்தமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே இந்த விஜயநகர அரசு துளுநாடு, கருநாடகம், ஆந்திர நாடு அனைத்தும் இணைந்து உருவாகியதென்று கருத முடிகின்றது.

இவர்களுள் புக்கனின் மகன் கம்பணனும் (கி.பி. 1352 - 1374), கம்பனின் மகன் வீரசாயனும் பல வடபகுதித் தமிழகத்தைச் சம்புவராயர், காடவர்கோன் முதலானோரிடமிருந்து கைப்பற்றியிருந்தனர். பின் இந்த விஜயநகர அரசின் தலைசிறந்த மன்னனாகக் கிருஷ்ண தேவராயர் (கி.பி. 1509 - 1529) விளங்கினார்.

* பெயர் ஆய்வுகள், இவர்கள் பல்லவர் தலைமுறையினர் எனத் தெரிவிக்கின்றன.

இவரது அரசு மிகப்பலம் வாய்ந்ததாய், முஸ்லீம் கல்தான்களின் கூட்டுப்படைகளையும் முறியடித்திருந்தது. பின் அவர்களைத் தன்னாட்சிக்குட்பட்டவர்களாக மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தினார். கிருஷ்ண தேவராயர் தான் கைப்பற்றிய செல்வங்களையெல்லாம் தமிழகத்துக் கோயில்களுக்கு ராஜகோபுரம் கட்டுவதற்கு வழங்கினார். இவ்வாறு விஜய நகர அரசுகளே தமிழகக் கோயில்களின் கோபுரங்களின் கட்டுமானப் பணியை முன்னெடுத்திருந்தனர் எனலாம். பின் விஜயநகர அரசின் படையதிகாரிகளின் துணைகொண்டு கி.பி. 1565இல் கல்தான்கள் விஜய நகரத்தையும் அழித்தார்கள். ஆனாலும் தொண்டை மண்டலத்தைச் சம்புவராயரிடமிருந்தும், பாண்டி நாட்டை கல்தான்களிடமிருந்தும் விஜய நகர அரசுகள் கைப்பற்றியமையினாலே, தமிழகம் முதல் ஈழம் வரை நாயக்கத் தளபதிகள் மூலம், இவர்கள் தொடர்ந்தும் நிழல் அரசுகளை வைத்துத் தமிழகத்தைச் கல்தான்களின் கெடுபிடிகளிலிருந்து காப்பாற்றியிருந்தார்கள் எனலாம்.

இந்தியா சுதந்திரமடைந்தபொழுது

மூவேந்தர்களுள் கேரளத்தை ஆண்டிருந்த திருவிதாங்கூர் மன்னர்களே எஞ்சியிருந்தார்கள். மற்றும் ஆந்திர நாட்டிலும், கன்னடத்திலும் (மைசூர்) மகாராஷ்டிரத்திலும் (போபால்) காஷ்மீரிலும் பாரம்பரிய மன்னர் ஆட்சிகள் நீடித்திருந்தன. ஆனால் சோழ, பாண்டியரைப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்துபவர்களாக விஜயநகர அரசே இருந்துள்ளது. ஓரினத்தவரே

பகைத்துப் போரிட்டுக் கொண்டதனால் ஒரு இலை மண்ணாவது எவருக்கும் சொந்தமாகவில்லை என்று சிறுவெண்தேரையார் (புறம். 363) கூற்றினையே நாம் நினைவுகூர முடிகின்றது.

சேரர் பூர்வீகம்

மூவேந்தர்களுள் ஒருவரான சேரர்க்கும், பாண்டியர், சோழர் போன்று பூர்வீக வரலாறுகள் இருந்துள்ளன. ஆனால் அவை கால வெள்ளத்துட்கரைந்து போனதால், இன்று அவை பற்றி அறிந்து கொள்ள வாய்ப்புகள் இல்லை எனலாம். சேரர் ஆரம்பத்தில் குடமலைக்குக் கீழ்ப்பட்ட கொங்கு நாட்டினைத் திருச்சியில் கருவூரைத் தலைநகராக வைத்து ஆண்டிருந்தனர். பின் கொங்கு நாடு போர்க்களமாக மாறியதனாற் தலைநகரை வஞ்சிக்கு மாற்றி, அதனையும் கருவூர் எனப் பெயரிட்டுக் கொண்டனர். பழைய சேர நாடு வடக்கே கொங்கு நாடு முதல் தெற்கே திருவனந்தபுரம்வரையும், கிழக்கே சேலம், கோயம்புத்தூர், தென் கன்னடம், குமரி மாவட்டம் அனைத்தையும் கொண்ட பெருநிலப் பரப்பாகும். இப்பகுதிகளின் வெவ்வேறு பிரிவுகளை ஆண்டிருந்த ஐம்பெரும் வேளிர், கொங்கர், பூழியர், மழவர், மலைநாடர், குட்டர், குடநாடர் ஆகிய அனைவரும் சேரர் ஆட்சிக்குட்பட்டே ஆண்டிருந்தனர். அதனோடு இக்குறுநில மன்னர்களின் பாதுகாப்பாளராகவும் சேரர்களே இருந்தனர். அதனாற் பதிற்றுப்பத்து சேரமன்னர் பூழியர், மழவர் கொங்கர், வேளிர் ஆகியோரின் மெய்ம்மறை

(பாதுகாப்புக் கவசம்) ஆக விளங்கினர் எனக் குறிப்பிடும்.

பரசுராமர் சேரநாட்டிற்கு வந்த சமயம், நம்பூதிரிப் பிராமணர்கள் குடியேற்றமும் இடம் பெற்றதனாற் காலப்போக்கில் சேரநாடு ஆரிய கலாசாரத்திற்கு உட்பட்டது. இக்காலத்தில் கொங்கணதேசம் முழுதாக ஒரு ஆரிய நாடாகவும் உருவாகியிருந்தது. அதனால் சமஸ்கிருதச் செல்வாக்கிற்குட்பட்ட செந்தமிழ், கொடுத்தமிழாகிப் பின் மலையாள மொழியாக கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டளவில் உருவாகிற்று.

சங்ககாலச் சேரமன்னர்கள்

சங்ககாலச் சேரமன்னர்கள்* பற்றிய விபரங்களை நாம் புறநானூறு பதிற்றுப்பத்து, ஐங்குறுநூறு முதலான நூல்களிலும், மற்றும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, புறப்பொருள் வெண்பாமாலை முதலான நூல்களிலிருந்தும் பெற முடிகின்றது. பதிற்றுப்பத்து பத்துச் சேரமன்னர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவர்களாகக் கொண்ட நூலாகும். புறநானூற்றிலிருந்து ஏறக்குறைய பதினெட்டுச் சேரமன்னர்கள் பற்றிய விபரங்கள் கிடைக்கின்றன.

*பதிற்றுப்பத்தின் ஏழாம் பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவன் செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன் ஆவன். கபிலர் இவனை தண்தமிழ்க் குரியவனாகவே பாராட்டியுள்ளார். பின்வரும் அடிகளில் 'கொண்டி மிகைபடத் தண் தமிழ் செறித்து' (3ஆம் செய். வரி 9) 'தண்தமிழ் மறவன் படையினைச் செலுத்தி' (3ஆம் செய். வரி 21) எனப் பழந்தமிழ்ச் சேரரைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன்

இம்மன்னனைச் சங்ககாலத்தவனாகக் கருதுவது ஏற்றதாகத் தெரியவில்லை. இவனைப் பாடிய முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரும், மாமூலனாரும், இளங்கோவடிகளும், இவன் பாரதப்போரில் பக்கச் சார்பில்லாமல் இருபடையினருக்கும் சோறளித்த வரலாற்றினைக் குறிப்பிடுகின்றன.

அலங்குளைப் புரவி ஐவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந்தும்பை (வரி 13-14)

ஈரைம் பதின்மரும் பொருது களத்தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோம்

(வரி 15-16)

என புறநானூறு (செய். 2) குறிப்பிடும்.

பாரதப்போர் கி.மு 1000த்திற்கு முன், பின்னாக இடம் பெற்றிருக்கலாம் என்பதனால், இவனைச் சங்ககாலத்திற்கு முற்பட்ட மன்னனாகக் கொள்வதே ஏற்றதாம். தற்காலக் கடலாய்வுகள், தமிழகத்தின் பூர்வீகம் கடற்பெருக்குகளினால் அழிக்கப்பட்டன எனும் இலக்கியச் செய்திகளை உறுதி செய்துள்ளன. எனவே சில நிகழ்ச்சிகளின் காலங்களை முன்னகர்த்திப் பார்த்தலும் அவசியமாகின்றது.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

பதிற்றுப்பத்தின் 2ஆம் பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவன் இவனே. இவன் கடலை வேலியாகக் கொண்ட தமிழகத்தின் புகழை உலகமெங்கும்

விளங்குமாறு செய்து ஆட்சி புரிந்தவன். வேளிர் குலத்தைச் சேர்ந்த வேண்மாள் நல்லினியை மனைவியாகக் கொண்டு, வேளிருக்குரிய தலைவனுமாவன். ஆரிய அரசர்களைத் தனக்குப் பணிய வைத்தவன். அதனுடன்

ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை இமயமும்
தென்னங்குமரியொடு ஆயிடை

எனும் எல்லைக்குட்பட்ட நிலப்பரப்பை ஆண்டவன். கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டளவில் கிரேக்கர்கள் (யவனர்) வடமேற்கு இந்தியாவில் தமது ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்டியிருந்தனர். அவர்கள் இவனை மதியாததனால் அவர்களைச் சிறைப்பிடித்து வந்தவன். கடற்கொள்ளைக்காரரையும், அவர்கள் காவல் மரமான கடம்பினையும் அறுத்து முருகப்பெருமான் கடலிடை மறைந்திருந்த சூரபன்மனை அழித்தது போல் அழித்திருந்தான். இதனை அகநானூறு (செய் 347)

மால்கடல் ஒட்டிக் கடம்பறுத்து இயற்றிய பண்ணமை முரசின்
என்றும்,

பதிற்றுப்பத்து,

பலர்மொசிந் தோம்பிய திரள்பூங் கடம்பின்
கடியுடை முழுமுதல் துமிய வேள்ய்

(2ஆம் பத்து - செய். 1, வரி 12-13)

என்றும் குறிப்பிடுகின்றன. இவையெல்லாவற்றிலும் மேலாக இவன் இமயத்தில் வில் பொறித்த வரலாற்றினைப் புலவர்கள் பாராட்டியுள்ளனர்.

இதனை மாமுலனார்,

வலம்படு முரசின் சேரலாதன்

முந்நீர் ஓட்டிக்கடம் பெறிந்து

இமயத்து முன்னோர் மருள் வணங்கு விற்பொறித்து

(அகம். செய். 127)

என்றும், பரணர்,

ஆரியர் அலறத் தாக்கிப்

பேரிசைத் தொன்று முதிர் வடவரை வணங்குவிற் பொறித்து

வெஞ்சின வேந்தரைப் பிணித்தோன்

(அகம். செய். 396)

என்றும், குமட்டுர்க் கண்ணனார்,

..... இமையவிற் பொறித்து

இமிழ்கடல் வேலித் தமிழகம் விளங்க

(பதிற்றுப்பத்து - பதிகம், வரி 4-5)

என்றும் பாராட்டியுள்ளனர். இவர்களுள் குமட்டுர்க் கண்ணனார் பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டாம் பத்தினைப் படியதற்காக இமயவரம்பன் சேரலாதன், அவருக்கு உம்பற்காட்டில் ஐந்நூறு ஊர்களைப் பிரமதேயமாகவும்* (பிராமணர் குடியிருப்பாக) முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகளுக்குத் தன்னாட்சி வருவாயில் பாகமும் கொடுத்தான் என, இந்நூற் பதிகம் கூறும்.

* பிராமணர்களுக்கு மன்னர்கள் வழங்கிய ஊர்கள் பிரம்மதேயம் எனவும், வேதக் கல்விச்சாலைகள் சதுர்வேதிமங்கலம் எனவும், குடியிருப்புகள் அக்கிரகாரம் எனவும், பிரமராயன் என்பது பிராமணர்களுக்கு அரசன் வழங்கிய அரசுப்பட்டம் எனவும் அழைக்கப்படலாயின.

பல்யானைச் செல்கெழுட்டுவன்

இவன் வரலாறுகள் பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாம் பத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. இவன் மேற்குறிப்பிட்ட இமயவரம்பன் சேரலாதனின் தம்பி. யந்திரப் பொறிகள், நெடுமதில்கள், அகழிகளுடன் கூடிய பாண்டியரின் “அகப்பா”^{*} எனும் கோட்டையை அழித்தவன் ஆவன். செருப்பெனும் மலையினையுடைய பூழிநாட்டினருக்கு வேந்தனாகத் திகழ்பவன். மற்று, பல வெற்றி மலர்களைச் ‘சூடிய மழவர்க்கும் துணையானவன். கற்பூமியாகிய நிலத்தை இரும்புக்கம்பிகளால் உடைத்து நீரைப் பெற்றுத் தம் பசுக்களுக்கு நீரைக் கொடுக்கும் கொங்கரது நாட்டையும் வென்று தன்னாட்சிக்குட்படுத்தியவன். மற்று, இவனது முன்னோர் நன்மையானவற்றைச் செய்து, மக்களையும் பிறரையும் வருத்தாமலும், பிறர் பொருள்களை அபகரியாமலும் வாழ நெறிப்படுத்தியிருந்தவர் ஆவர். தாமும் பகுத்துண்டு, முதுமையிலும் நோயற்றவராய் நெடுங்காலம் ஆட்சி செலுத்தியவர்கள். (3ஆம் பத்து செய். 2, வரி 6-11) என்று, சேரர்களின் முன்னோர் சிறப்பினை எடுத்துக் கூறும் முகத்தால் இவன் சிறப்பும் எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளமை சீர்தூக்கத்தக்கது. அயிரைமலையில் எழுந்தருளியிருக்கும் கொற்றவைக்கு ஒரே பகலில் மேற்கடலிலும், கீழ்க்கடலிலும் எடுத்துவரப்பட்ட நீரைக் குடமுழுக்குச் செய்து

* பாண்டியரின் பாதுகாப்பரண், இதன் அமைப்புப் பற்றி பதிற்றுப்பத்து விபரித்துள்ளது.

வழிபட்டுப் போற்றியவன். வாழ்வின் இறுதியில் நெடும்பாரத நாயனார் அறிவுரைப்படி துறவினை மேற்கொண்டான். நாற்படையுடன் சென்று கைப்பற்றிய அகப்பாவைப்* பாண்டியன் மீண்டும் கைப்பற்றினான் என நற்றிணை (செய். 14) குறிப்பிடும். மூன்றாம் பத்தைப் பாடிய பாலைக் கௌதமனாரிடம் 'நீர் வேண்டியது கொண்மீன்' என்று குட்டுவன் கூற, கௌதமனார் 'யானும் என் பார்ப்பனியும் சுவர்க்கம் புகவேண்டும்' என்றார். அவர் கூறியபடி ஒன்பது வேள்விகளை இயற்றிப், பின் பத்தாவது வேள்விகளையியற்ற, அவர்களைக் காணவில்லை. அதனால் அவர்கள் சுவர்க்கம் சென்றார்கள். அதுவே இவன் அவர்களுக்கு வழங்கிய பரிசில் ஆகும். இக்குறிப்புகள் மூலம் சேர அரச சபையில் பிராமண மதம் செலுத்திய செல்வாக்கினை நாம் உணரலாம்.

கடல்பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன்

இவன் “கடவுள் பத்தினிக் கற்கோள் வேண்டி” ஆரிய மன்னர்களை வென்று, இமயத்தில் வில்

* பாண்டியனின் 'அகப்பாவிற்குப்' புறமதிலுக்கும் உள்மதிலுக்குமிடையே அகழியுண்டு. இங்குள்ள வீரருடன் போரிட்டு வென்ற பின்னரே உள்மதிலை நெருங்கலாம். உள்வாயினுட் புகமுடியாத படி, கணையமரம் பதிக்கப் பெற்ற கதவுகளைக் கொண்ட கோட்டை வாயில் அமைந்திருந்தது. அதில் எந்திரவிசையுடன் கூடிய வில்கள் பொருத்தப்பட்டு, அவை தானே அம்புமாரிகளைப் பொழியவல்லன. பின்னர் வீரர் மறைந்திருந்து தாக்கும் காவற்காடு இருக்கும். இவ்வாறு கடுங்காவலுடைய அரணைத் தாக்கிக் கைப்பற்றியதனாலே, அது இவனுக்குப் பெருமை தருவதாகப் புலவர் பாராட்டினார்.

பொறித்துக், கல்லையும் எடுத்துக் கங்கையில் நீராட்டி விழாவெடுத்தான் என்று பதிற்றுப்பத்தில் ஐந்தாம் பத்தும், சிலப்பதிகாரமும் பாராட்டுகின்றன. இடையறாது போர் செய்யும் சோழரின் அரசரிமைக்குரிய ஒன்பதின்மரையும், தலைவனையும் நேரிவாயில் எனும் இடத்தில் வென்று, அங்குப் பாசறையிட்டிருந்தான் என்றும் ஐந்தாம்பத்தின் பதிகம் கூறும். இதனைப் பரணர் அகநானூற்றில்,

கூடா வாகைப் பறந்தலை

யாடு பெற ஒன்பது குடையும் நண்பகல் ஒழித்த

பீடில் மன்னர்

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிலப்பதிகாரம்,

ஆர்புனை தெரியல் ஒன்பது மன்னரை,

நேரிவாயில் நிலைச் செரு வென்று

நெடும் தேர்த் தானையொடு இடும்பிற் புறத்திருந்துக்

கொடும் போர்கடந்து, நெடும்கடல் ஒட்டி

(வஞ்சிக்காண்டம் - நடுகல்காதை, வரி 117-119)

எனக் கூறும். இவனும் இமயவரம்பன் சேரலாதனைப் போல் இமயத்தில் வில் பொறித்து, ஆரிய அரசர்களைப் பணியவைத்து ஆண்டவன் ஆவன்.

இதனை,

வடதிசை எல்லை இமய மாகத்

தென்னங் குமரியொடு ஆயிடை அரசர்

(ஐந்தாம்பத்து, செய்.3, வரி 7-8)

என்கிறது.

இதனைச் சிலப்பதிகாரம் வஞ்சிக்காண்டத்தில்,
கொங்கணர், கலிங்கர், கொடும் கருநாடகர்
பங்களர், கங்கர், பல்வேல் கட்டியர்
வடஆரியரொடு, வண்தமிழ் மயக்கத்து, உன்
கடமலை வேட்டம் என் கண்புலம் பிரியாது

(காட்சிக்காதை, வரி 156-159)

எனச் சேரமன்னனின் அமைச்சன் வில்வன்கோதை
நினைவுகூருகின்றான். பின் மீண்டும் கண்ணகிக்குச்
சிலையெடுக்க இமயமலைக்குச் செல்லுமுன் பறையன்,
வடநாட்டு மன்னர்களையெல்லாம் திறை
கொடுக்கும்படி பறை அறைந்து தெரிவிக்கையில்,

கடல் கடம்பு எறிந்த கடும்போர் வார்த்தையும்
விடர்ச் சிலை பொறித்த வியன்பொரு வார்த்தையும்
கேட்டு வாழுமின், கேளீர் ஆயின்

(மு.கு., வரி 187-189)

என அறிவிக்கும் வகையில் நினைவுகூரப்படுகின்றது.
பதிற்றுப்பத்தில் பரணர் குறிப்பிட்டது போல்,
வடநாட்டு மன்னரையும், பாண்டியர், சோழனையும்
தன்னாட்சிக்குட்படுத்திய பேரரசனாகத் திகழ்ந்தான்
என்பதனை இளங்கோ அடிகள் மனப்பூர்வமாக
ஏற்றிருந்தார். வடஅரசர்களையெல்லாம் வென்று
சென்று இமயத்திலிருந்து கல்லை எடுத்து வந்து
கங்கையில் நீராட்டியபின் செங்குட்டுவன் பாசறையில்
இருக்கையில், மாடலன் எனும் தமிழக அந்தணன்
சென்று காண்கின்றான். அப்பொழுது மாடலன் மூலம்
செங்குட்டுவன் ஒன்பது சோழ இளவரசரைக்

கொன்றொழித்ததன் காரணத்தைக் கூறி இளங்கோவடிகள் நியாயப்படுத்துகின்றார். முதலாவதாக ஒன்பது சோழ இளவரசரும் செங்குட்டுவனின் மைத்துனனான சோழன் கிள்ளிவளவனின் சொற்கோளாது, சோழவளநாட்டினை அழிக்கும் முயற்சியிலீடுபட்டதனாற், செங்குட்டுவன் அவர்களைக் கொன்றொழித்து சோழநாட்டைக் காப்பாற்றினார். மற்றும் சோழவளநாட்டின் முன்னோரான சிபிச்சக்கரவர்த்தி, மனுநீதிச் சோழன் ஆகிய மன்னர்கள் நீதி தவறாது செங்கோலாட்சி புரிந்து வந்தமையாற், சோழநாடு எக்காலத்தும் நீதியினின்றும் பிறழாது என்பதாகும். அடுத்து பாண்டியநாட்டின் நலன்களைச் செங்குட்டுவன் விசாரித்தபொழுது, அங்கும் கோவலனைக் கொன்றதற்கு நீதி வழங்கப்பட்டிருந்தது. கண்ணகியின் சபதத்தால் மதுரை நகர் எரிந்ததும், ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் மயங்கி உயிர்நீத்தான். இதனை அறிந்து கொற்கையிலிருந்து, மதுரை வந்த வெற்றிவேட்செழியன், பரிகாரமாக ஒரே நாளில் ஆயிரம் பொற்கொல்லரைக் கண்ணகிக்குப் பலி கொடுத்து, நீதி வழங்கினான் என மாடலன் தெரிவித்தான். இவற்றையெல்லாம் சேரன் செங்குட்டுவன் கேட்டறிந்தமைக்குக் காரணம் அவன் ஒருவனே தண்தமிழ்நாடுகள் அனைத்தையும் வடநாட்டாரிடமிருந்து பாதுகாக்கும் பொறுப்பில் இருந்தமையே. அதனோடு அவன் தமிழ்ப்பற்றும், தமிழைக்காக்கும் பணியும் விஞ்சியிருந்தது. இதனை வஞ்சிக்காண்டத்தில், இளங்கோ பலமுறை குறித்துச் சென்றுள்ளார். இதனை,

இமிழ் கடல் வேலியைத் தமிழ்நாடு ஆக்கிய

(மு.கு., வரி 165)

தென்தமிழ் நாட்டுச் செழுவில், கயல், புலி
மண் தலை ஏற்ற வரைக

(மு.கு., வரி 171-172)

அருந்தமிழ் ஆற்றல் அறிந்திலர் ஆங்கு

(கால்கோள் காதை, வரி 161)

தென்தமிழ் ஆற்றல் காண்குதும் யாம் என

(மு.கு., வரி 185)

வாய்வாள் ஆண்மையின் வண்தமிழ் இகழ்ந்த

(மு.கு., வரி 221)

செறிகழல் வேந்தன் தென்தமிழ் ஆற்றல்

அறியாது மலைந்த அரிய மன்னரை

(நீர்ப்படைக்காதை வரி 5-6)

எனக் கூறுவதன் மூலம் செங்குட்டுவன் ஆட்சியில் தமிழகம் மீண்டும் பெருமையுடன் திகழ்ந்தமை புலனாம்.

இவ்வாறு சேரமன்னர்கள் இமயம் முதல், குமரிவரை புகழுடன் வாழ்ந்திருந்த வரலாறுகளைப் பதிற்றுப்பத்து, சிலப்பதிகாரம் முதலான நூல்கள் விபரிக்கின்றன. பிற்காலத்தில் மன்னர்கள் தம் வெற்றிகளைக் கல்வெட்டுகளிற் பொறித்தார்கள். ஆனால் சங்ககாலத்தில் புலவர்களே அரசர்களின் ஆட்சி, வெற்றி, செங்கோலாட்சிகளைத் தொகுத்துப் பாடிப் பரிசில்கள் பெற்றமைக்குப் பதிற்றுப்பத்து

எடுத்துக்காட்டு ஆகின்றது. பதிற்றுப்பத்தில் முதற்பத்தும், பத்தாம்பத்தும் இன்று கிடைக்கப் பெறாமையால், எட்டு மன்னர்களை முன்னிலை வைத்துப் பாடிப் பரிசில்களைப் புலவர்கள் பெற்றிருந்த வரலாறுகளை இந்நூலிற் காணலாம்.* புறநானூற்றில் (செய். 367) சேரமான் மாரிவெண்கோவும், பாண்டியனும், சோழன் செய்த வேள்வியைக் காணச் சென்றிருந்தனர். அப்பொழுது ஓளவையார், மூவேந்தரும் ஒருங்கே இருக்கக் கண்டு “கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்தீர்!” எனப் போற்றியிருந்தார். இவ்வாறு இவர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்தமை ஓரிரு சந்தர்ப்பங்களிலே தான். இவர்கள் ஒற்றுமையாக இருந்திருந்தாற் சேரநாடு, செந்தமிழ் நாடாகத் தொடர்ந்திருந்திருக்கும் என்று கூறின் மிகையாகாது.

சங்ககாலத்தின் பின்னர் சேரர்

பரசுராமர் காலம் முதல் மற்றும் கடம்ப மரபினான மயூரவர்மன் (கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி) காலம்வரை சேரநாட்டில் பிராமணக் குடியேற்றங்கள் தொடர்ந்து ஏற்பட்டிருந்தன. பதிற்றுப்பத்தில் மன்னர்கள் சிலர் பிராமணப் புலவர்களுக்கு வழங்கிய நாடுகள், பொற்காசுகள், நாட்டின் வருவாய்கள், சொந்தப் பிள்ளைகள் என்பன போன்ற குறிப்புகளால், இவர்கள் வடமொழிக்கும்,

* பதிற்றுப்பத்தில் பாடப்பெற்ற அரசர்கள் விபரங்களுக்கு மேலும் பார்க்கவும் புலியூர்க் கேசிகனின் பதிற்றுப்பத்து தெளிவுரை, பாரி நிலையம், சென்னை - 8.

பிராமணக் கோட்பாடுகளுக்கும் அடிமைகளான நிலை புலனாம். அதனால் வடமொழியும், பிராகிருதமும் மன்னர்களாலும், மேல்மட்ட சமூகத்தினராலும் விரும்பி ஏற்கப்பட்டிருந்தது. இந்நிலை காலப்போக்கில் செந்தமிழைக் கொடுத்தமிழ் ஆக்கும் நிலைக்குத் தள்ளியது. பின் கொடுத்தமிழ் நிலை மாறிப் பின் ஒரு புதிய மொழியாகிய மலையாளம் தோன்றலாயிற்று. அதனால் அவர்கள் பூர்வீகம் தமிழ் மரபுடையது என்று அறியமுடியாதளவிற்கு மலையாள மொழி முழுமையாக ஆரிய மயமாகலாயிற்று. இப்படியான ஒரு நிலை கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டின் பின்னரே ஏற்படலாயிற்று. அதன் பின் கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டில் துஞ்சத்து எழுத்தச்சன் வடமொழி மரபையொட்டி எழுத்துகளை வகுத்து வடமொழிச் சொற்களையும் புகுத்தி, மலையாள மொழியை உருவாக்கினான் என்பர். எவ்வாறாயினும் அவர்கள் பூர்வீகம் தமிழ் இலக்கியங்களிற்றான் மறைந்து கிடக்கின்றன என்பதனாற் தமிழ் அவர்களுக்கு இனி ஆய்வுமொழியாக அமையும் எனில் மிகையாகாது.

பிற்காலச் சேர அரசுகள் (சங்கமருவிய காலம்)

கி.பி. 300 - 700 வரை களப்பிரர் சேரநாட்டிலும் ஊடுருவியிருந்தனர். இக்காலம் சேரநாட்டிலும் சேரமரபினரின் ஆட்சி மரபு வெற்றிடமாகவே கருதப்படுகின்றது. ஆனாலும் இக்காலத்திற் பரசுராமர் உருவாக்கிய அரசை கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டு முதல் நம்பூதிரிப் பிராமணர்கள் “பெருமாக்கள்” என்ற

பட்டத்துடன் ஆண்டிருந்தனர் என்றும், இவர்களின் கடைசி அரசன் சேரமான் பெருமாள் நாயனார் என்றும் கூறுவர்.

சேரரின் வடமலபார் ஆட்சி

சங்ககாலத்தில் பூழியர்கோன் எனப்படும் நன்னன் இப்பகுதியை ஆண்டிருந்தான். சேரமன்னர்கள் தம்மைப் 'பூழியர்கோ' எனக் கூறுவதனால், பூழியர்கள் அவர்கள் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது புலனாம்.

ஆயினும், நன்னன் போர் ஆற்றல் மிக்கவனாய், இவர்கள் ஆட்சிக்குட்படாதவனாய் இருந்த பொழுது, களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரன் பூழிநாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று, கடம்பின் பெருவாயிலில் இருந்த நன்னனைப் போரில் முறியடித்துப், பூழி நாட்டைத் தன் நாட்டோடு சேர்த்துக் கொண்டான் எனப் பதிற்றுப்பத்து விபரிக்கும், இதனை,

பூழிநாட்டைப் படையெடுத்துத் தழீஇ

உருள்பூங் கடம்பின் பெருவாயில் நன்னனை

நிலைச்செருவி னாற்றலை யறுத்து அவன்

பொன்படு வாகை முழுமுதல் தழிந்து

(நான்காம் பத்து, பதிகம், வரி 6-9)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

இன்று இந்தப் பூழிநாடு கண்ணனூர், வைநாடு (Cannanore and Wynad) மற்றும் துளுநாட்டின் ஒரு பகுதியான கூர்க் (Coorg), கூடலூர் (Gudalur) ஆகிய

பகுதிகளைக் கொண்டிருந்தது என அடையாளம் காண்பர். இவ்வாறு நன்னன் இறந்த பின், மூசக அரசர் குடியினர் (Mushaka Dynasty)* எலிமலையைத் தலைநகராகக் கொண்டு எழிமலை (Ezhimala) அல்லது எரிமலை என பெயரிட்டு ஆண்டிருந்தார்கள்.

பொதுவாழ்வு முறைகள்

களப்பிரர் காலத்தில் சமணம், பௌத்தம் அறிமுகமாகியதனாற், புதிய சிந்தனைகளையும் வாழ்வு முறைகளையும் மக்கள் அனுபவிக்க முடிந்தது. யூதம், கிறித்தவ மதங்களும் ஏற்கனவே நிலையூன்றியிருந்தன. பிராமண மதத்தின் வருகையினால் அரசர்கள் முழுக்க, முழுக்க வைதீக மதக்கிரியைகளிலே அதிக ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார்கள். மற்றும் பொது வாழ்வில் பொருளாதாரம், பிறநாட்டு வாணிப முயற்சிகளால் உயர் நிலையடைந்திருந்தது. இக்காலத்திற் அறிவுடைய சான்றோர் பலரையும் சேரநாடு உருவாக்கியிருந்தது எனில் மிகையாகாது.

மகோதய சேரப் பேரரசு (கி.பி. 800 - 1102)

இப்பேரரசினைச் சேரரின் 'இரண்டாம் அரசாக' வரலாற்றாசிரியர் கூறுவர். இவர்களது தலைநகரம் திருவஞ்சைக்களத்தில் (மகோதயபுரம்) இருந்தது. இந்த அரசினைக் குலசேகர ஆழ்வாரே (கி.பி. 800 - 820)

* 'மூசகம்' எனும் வடமொழிச் சொல்லின் பொருள் 'எலி' என்பதாகும். அக்கருத்தினை விரும்பாமையால், எழிமலை அல்லது எரிமலை என்று பெயர் மாற்றம் செய்திருக்கலாம்.

உருவாக்கியவர் ஆவர். இவர் பெருமாள் திருமொழி போன்ற பாசுரங்களையும், வேறு பல வடமொழி நூல்களையும் எழுதியவராவர். அடுத்து ஆட்சிக்கு வந்தவர் ராஜசேகரவர்மா (கி.பி. 820 - 844) ஆவர். இவர் ஒரு சிவபக்தர். சிலர் இவரே சேரமான் பெருமாள் நாயனார் என அடையாளம் காண்பர். இவருடைய ஆட்சிக் காலத்தில் மலையாள நாட்டிற் கொல்லம் ஆண்டு (கி.பி. 825) உருவாக்கப்படலாயிற்று. அதனோடு சேரநாட்டின் (பிற்காலத்தில் சேரநாடு மலையாளம், கேரளம் எனும் பெயர்களைப் பெறலாயிற்று) மன்னர் பற்றி முதன்முறையாகக் கிடைக்கப் பெற்ற வழப்பள்ளி கல்வெட்டுடனும், இவரைத் தொடர்புபடுத்துவர் வரலாற்றாசிரியர். இந்த அரசர் குடிவரிசையில் ராமவர்ம குலசேகரரே (கி.பி. 1090-1102) கடைசி மன்னர் ஆவர். இவரது காலத்தில் முதலாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1070-1120) படையெடுத்து மகோதயப் பேரரசின் தலைநகரை அழித்து எரிமுட்டினான் என்று தெரிகின்றது.

சேரநாட்டின் பிற்கால அரசு (கி.பி. 1314-1729)

சேரநாட்டின் பிற்கால அரசு, திருவிதாங்கூரைத் (திருவிதாங்கோடு, திருவனந்தபுரம்) தலைநகராக வைத்து ஆண்டிருந்தது. அதனால் குமரி மாவட்டம் உட்பட ஆண்டிருந்த வேணாட்டு அரசு (வேளிர் குல அரசு) கி.பி. 1314இல் முடிவிற்கு வந்தது. இந்தத் திருவிதாங்கூர் அரசின் முதல் அரசராக உதய மார்த்தாண்டவர்மா ஆட்சிபுரிந்தார். பின்

மார்த்தாண்டவர்மா (கி.பி. 1729 - 1758) ஆள்கையில், வேணாட்டினரின் ஆட்சிக்கு முற்றுப் புள்ளி வைத்து ஒரு புதிய அரசினை உருவாக்கினார்.

மார்த்தாண்டவர்மாவிற்குப் பின்
(கி.பி. 1729 - 1947)

மார்த்தாண்டவர்மா தன் காலத்தில் மக்கள் நலன் பல கருதிச் சமூகச் சீர்திருத்தங்களைச் செய்த பெருமன்னர் ஆவார். இவரைத் தொடர்ந்து வந்த அரசர்கள், அரசிகள் அனைவரும் மக்கள் கல்வி, பொருளாதாரம், சமயவாழ்வு முதலான எல்லாத் துறைகளிலும் அக்கறை கொண்டு சீர்திருத்தங்களைச் செய்தார்கள். இக்காலத்தில் இவ்வரசர்கள் அறம், நீதி, மக்கள் நலன் முதலான துறைகளில் அக்கறை கொண்டு வழிநடத்திய பொழுது, ஆங்கிலேய கிறித்தவ சங்கத்தினரும், தன்னலமற்ற சேவைகளை மக்களுக்காக எடுத்திருந்தார்கள். இந்நடவடிக்கைகளின் பயனாக அறிவு கொண்ட மக்கள் கோயில் நுழைவுப் போராட்டம், மேலாடைக் கலகம் எனப் பல எதிர்ப்புப் போராட்டங்களை முன்னெடுத்துச் செல்லத் தன்னம்பிக்கை கொண்டிருந்தார்கள்.

1947இல் சுதந்திரம் கிடைத்தபொழுதும் வடநாட்டாரின் ஆதிக்கம் கொண்ட கூட்டாட்சியில் சேர்வதற்கு கேரள மாநில அரசு உடன்படவில்லை. ஆனாலும் மவுன்பேட்டன் வடநாட்டாரின் கூட்டாட்சி

முறையையே மேலானதாக ஏற்றுக் கொண்டதனால், கேரள மாநிலம் கூட்டாட்சி முறையில் இணைந்து கொண்டது உண்மையே. ஆனால் மற்ற எந்த மாநிலங்களிலும் உருவாக முடியாத கொம்யூனிச அரசினையே மக்கள் விரும்பித் தெரிந்திருந்தனர். இருப்பினும் திருவிதாங்கூர் மன்னர் பரம்பரையினரும் இவ்வாட்சியில் பங்கு கொண்டிருந்தமை சிறப்பான இயல்பாகும். இவ்வாறு உருவாகிய பொதுவுடைமை அரசு மக்கள் கல்வி, உடல் நலன், சமூகவாழ்வு யாவற்றிலும் பெரும் உன்னத வளர்ச்சிகளை உருவாக்கி இருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தனி மனிதனின் அடிப்படைச் சுதந்திரம் அங்கு பேணப் பட்டிருப்பதனால், இது ஒரு அடக்குமுறையற்ற மக்களின் பொதுவுடைமை ஆட்சி எனில் மிகையாகாது.

2 சாதீதுணை நூல்கள் பட்டியல்

இணைக்கப்பட்டேன்

தமிழகத்து ஆய்வேளிர் பூர்வீகமும், வரலாற்று மூலங்களும்

(சிற்றரசுகள்)

(ஒரு இனத்தின் வரலாறு பல்வேறு காரணிகளாற் தொலைந்து போக வாய்ப்புண்டு. குறிப்பாக அந்நிய நாட்டுப் படையெடுப்புகள், புலம்பெயர்வுகளால் ஏற்படும் புதிய கலாசார ஊடுருவல்கள், பாரம்பரிய அரசுகள் அழிக்கப்பட்டுப் புதிய அரசுகள் அவை மீது கட்டி எழுப்புதல், போன்ற காரணிகள் முக்கியமானவை. இவ்வாறு அழிக்கப் பட்டாலும் கூட ஒரு இனத்தின் வரலாறுகள் அங்குமிங்குமாகச் சிதறிக் கிடக்க வாய்ப்புண்டு. அதனாலே தான் ஓரினத்தின் வரலாறுகளைத் தேடுபவர்கள், அவ்வினத்தின் புலம் பெயர்வுகள், புதிய மண்ணில் விட்டுக் கொடுக்க முடியாத சில சமூகப் பாரம்பரியங்கள் அல்லது மாற்றங்கள் என்பனவற்றை அறிந்து கொள்ள, அவ்வின மக்களுடன் தொடர்பான மரபுக்கதைகள், இலக்கியச் சான்றுகள், தொல்லியற் தடயங்கள், கல்வெட்டுகள், வெளிநாட்டுப் பயணிகள் குறிப்புகள், கள ஆய்வுப் பயணங்கள் என்பனவற்றை மேற்கொள்கிறார்கள். முடிவில் ஒரு வரலாற்றை உருவாக்கிக் கட்டி எழுப்புகின்றார்கள். இப்படியான

பின்னணிகளைக் கொண்டதே ஆய்வேளிர்
வரலாறுகளாகும்.)

ஆய்வேளிர் தொடர்பான இலக்கியச் சான்றுகள்

தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழகத்தில் வேளிர்
குடிகள் உட்பட்ட பன்னிரண்டு குடிகளைத்
தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்தும்

தங்குறிப் பினவே திசைச்சொற்கிளவி (தொ.எச்.4)

என்பதனால் செந்தமிழ் நாட்டினுள் புகுந்த
திசைச்சொற்களால் தமிழ் கொடுத்தமிழாக
வளரலாயிற்று என்பது குறிப்பாக உணர்த்தப்
பட்டுள்ளது. இந்த பன்னிரண்டு நாடுகளில்
வேளிர்நாடும் ஒன்றாகும். இதனைப் பின்னர்,

வேந்து வினை யியற்கை வேந்தனி னொளியு

வேனோர் மருங்கினு மெய்த்தி னுடைத்தே

(தொல்.அகத்திணை.கு.32)

என்று கூறுமுகத்தால் உணரலாம். இந்த வேளிர்
இருவகையானவர் எனப் (தொல்.கு.635, 636) பின்னர்
விபரித்திருக்கின்றார். அதன்படி இவர்கள்
மன்னர்க்காகப் படை எடுத்தல், சமாதானம் பேசல்,
பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளல்
முதலாயின செய்வர். அதனோடு நாடுகளைச்
சொந்தமாகக் கொண்டிருத்தலோடு, மூவேந்தருடன்
திருமணம் புரியும் உரிமையும் பெற்றிருந்தார்கள் எனத்
தெரிகின்றது.

இந்தப் பின்னணியிலேதான் பதிற்றுப்பத்தில்
பணைகெழு வேந்தரும் வேளிரும் ஒன்றுமொழிந்து
(3ஆம் பத்து, செய். 10, வரி 30)

வேந்தரும் வேளிரும் பிறரும் கீழ்ப்பணிந்து
நின்வழிப் படாஅ ராயின்
(8ஆம் பத்து, செய். 5, வரி 4-5)

எனவும் வேளிர்கள் மூவேந்தருடன் இணைக்கப்பட்டுப்
பேசப்படுகின்றனர் எனலாம். எட்டாம்பத்தில்
பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை சோழ, பாண்டியரும்,
வேளிர்குலத்தவரும், பிறரும் தன் ஆணையை
ஏற்காவிடின், போர் தொடுத்து அவர்கள் நாடுகளை
அழிப்பான் என்பதனால், இக்காலத்தில் சேரர்
மேலாண்மை புலனாம். ஆயினும் தமிழக வரலாற்றில்
மூவேந்தர்களுக்கு வரலாறு இருப்பது போல்,
வேளிர்களுக்கும் உண்டு எனில் மிகையாகாது.

இவ்வாறு இலக்கிய வழக்கேறிய வேளிர்
எங்கிருந்து வந்தவர்கள் என இந்த இலக்கியங்களிற்
குறிப்பில்லை. ஆனால் பிற்காலத்தில் இவர்கள் பற்றிய
தகவல் எமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

வேளிர்களும் பூர்வீகமும்

தொல்காப்பியர் காலத்திலிருந்து ஆயிரத்து
ஐநூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் தொல்காப்பியத்திற்கு
உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர் இவ்வேளிர்
குடியினர் துவராபதியைச் சேர்ந்த வேளிர் என்பர்.
இதனை, “அவரும் (அகத்தியர்) தென்றிசைக்கட்

போதுகின்றவர்... துவராபதிப் போந்து, நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும், பதினெண் குடி வேளிருள்ளீட்டாரையும், அருளாளரையுங்கொண்டு போந்து, காடு கெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியின் கண்ணிருந்து” என எழுத்ததிகார உரையில் உரைத்துள்ளனர். இவ்வாறு வேளிர்குடிகளைத் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்த அகத்தியர், வேளிர்குல அரசுகளின் முக்கிய பீடமாகத் தான் வாழ்ந்த பொதியமலைச்சாரலை அண்டிய குமரி மாவட்டத்தையே உருவாக்கியிருந்தார். இவர்களைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் ஐம்பெரும் வேளிர் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. அசோகனின் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும் ஹிட்யராஜா (யாதவ அரசர்) என்பவர் இந்த வேளிர் குறுநில மன்னரே ஆவர். இவர்களும், ஆயரும் ஒருவரே எனத் தமிழகத்துக் கல்வெட்டுகள் உறுதிப்படுத்தியுள்ளன. பிற்காலத்திலும் விக்ரமாதித்திய வரகுணன் எனும் ஆய் மன்னனின் (கி.பி. 925) செப்புப் பட்டயம் ஆய்குலத்தை, யாதவ குலமான விருஷ்ணிகுலமெனக் குறிப்பிடும். மேலும் பொதியமலைப் பகுதியை ஆண்டிருந்த ஆய் மன்னரின் ஆட்சி எல்லைகளைத் தொலமி (கி.பி. 150) கன்னியாகுமரியில் இருந்து பெட்டிகோ வரையும் என்பர். இங்கு ‘பெட்டிகோ’ என்று குறிப்பிட்டது பொதியமலையையேயாம். எனவே அ.க. பெருமாள் இன்றைய கன்னியாகுமரி மாவட்டமே ஆய்நாட்டு ஆட்சிப்பிரிவாக இருந்தது என்பர். இந்த ஆய்மன்னர்கள் பிற்காலத்தில் வேணாட்டு மன்னர்களாகிப் பின் திருவிதாங்கூர் மன்னர் பரம்பரையுடன் ஒன்றாகி

நீடித்திருந்தனர் என்பது வரலாற்றாய்வாளர் கருத்து. மேலும் இக்குடியினரின் தலைமுறையினரே குமரிமாவட்டத்தில் இன்று கல்குளம், விளவங்கோடு வட்டத்தில் வாழ்கின்ற யாதவச் சாதியினர் எனக் கே.கே. பிள்ளை கருதுவர்.

மேற்குறிப்பிட்ட ஆய்வினை அரண் செய்யுமுகமாக மயிலை. சீனி. வேங்கடசாமி தமிழகத்துச் சமணர் வரலாறுகளை ஆய்ந்து கண்ணபிரானின் உறவினரான நேமிநாதர் காலத்தில் (இவர் சமண மதத்தின் 22ஆவது தீர்த்தங்கரராவர்) அகத்தியமுனிவர் துவாரகையிலிருந்து பதினெண் வேளிர் மன்னர்களையும், பதினெண் குடிகளையும், அருவாளர்களையும் அழைத்து வந்து தொண்டை மண்டலம் (காஞ்சி) முதலான இடங்களில் குடியமர்த்தினார் என்றும், இவர்கள் சமண வழிபாடுடையவர் எனவும், தம் முடிபுகளைத் தெரிவிப்பார். இதற்குச் சான்றாக நெல்லூர் மாவட்டத்தில் கி.மு. 8ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த குகையொன்றில் அருவாளர் பற்றி இடம் பெறும் குறிப்பினைக் காட்டுவர் (Annual Rep. South Indian Epigraphy No. 531 of 1937 - 1938) இந்த அருவாளர்கள் காலப்போக்கில் தம்மைத் தமிழ்ராகவே அடையாளம் காட்டினர். அதனால் நிகண்டு நூலார், மற்றும் ஆந்திரர் 'அரவர்' - எனில் தமிழர் என்றே பொருள் கொண்டனர். அதனாலே கலிங்கத்துப் போரில் சோழர் படையைக் கண்டு அந்நாட்டுச் சேனைகள் அருவர்! அருவர்! (தமிழர்! தமிழர்!) என்று அஞ்சியதாகக் கலிங்கத்துப்

பரணி குறிப்பிடுகின்றது. ஆனால் 'வேளிர்களோ' கண்ணன் வழிபாடு, சமண வழிபாடு எனும் வழிபாட்டுடன், தம்மை யாதவர் குலம் என்றே அடையாளம் காட்டி வந்துள்ளனர்.

இவ்வாறு வேளிர் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்த சமண மதம், வைதீக மதத்திற்கு முந்தியதாகத் தெரிகின்றது. ஏனெனில் இராமர் தெற்கே சென்றபோது சமணர் ஆசிரமத்தைக் கண்டதாக, வால்மீகி இராமாயணம் குறிப்பிடுவதாக அ. சக்கரவர்த்தி நயினார் நீலகேசி முகவுரையிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். பார்த் (Barth) என்பவரும் இந்திய சமய ஆய்வில் "யாதவ குலத்துக் கண்ணன் இளவரசனாக இருக்கும்பொழுதே சமண சமய வழிபாடு இருந்திருக்க வேண்டும்" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார் (The Indian Religions).

மேலும் தென்னக வரலாறுகளை ஆராயின் அகத்திய முனிவருடன் வந்த பதினெண் குடியினரும், அரசர்களும், கருநாடகம், கொங்குநாடு, தொண்டை மண்டலம், கோனாடு, சேரநாட்டுப் பிரிவுகள், பாண்டி நாட்டுப் பிரிவுகள் எனத் தமிழகம் எங்கனும் குடியமர்த்தப்பட்டிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது. அதனாலே இந்நாட்டுப் பிரிவுகளிற் பேணப்பட்டிருந்த தமிழ் 'கொடுந்தமிழாயிற்று' எனலாம்.

தென்பாண்டி குட்பங் குடங்கற்கா வேண்பூழி

பன்றி யருவா வதன் வடக்கு - நன்றாய

சீத மலாடு புனனாடு செந்தமிழ் சேர்

ஏதமில் பன்னிரு நாட் டெண்

என இவ்வெண்பா இந்நாடுகளைச் செந்தமிழ் நாடெனக் குறிப்பிட்டாலும் இந்நாடுகளிடையே தமிழ் திரிபு பெற்றுக் கிடந்தமை அவதானிக்கப் பட்டுள்ளது. எனவே மேற்குறிப்பிட்ட நாடுகளிட் சிலவற்றுள் துவாரகையிலிருந்து வந்த பிற அரச குடிகள் குடியமர்த்தப் பட்டிருக்கலாம் எனத் தெரிகின்றது.

கபிலர் நினைவுகூரும் வேளிர் வரலாறு

கபிலர் பரிசில்களுக்காகப் பாடும் புலவராயினும், நட்பின் சிகரமாக விளங்கியவர் ஆவர். பாரிமன்னன் மீது பொறாமை கொண்ட மூவேந்தர் அவனைச் சூழ்ச்சியாற் கொன்றுவிட்ட நிலையில் பாரியின் மகளிரான அங்கவை, சங்கவை இருவரும் தந்தையை இழந்திருந்தனர். இந்நிலையிற் கபிலர் தன் உற்ற நண்பனுக்காகப் பாரிமகளிரைத் தன் மகளிராகக் கருதித் திருமணம் செய்து வைக்க முயல்கின்றார். வேளிர்குல மன்னர்களான விச்சிக்கோ, இருங்கோவேள் (புலிகடிமால்) இருவரையும் அணுகிப் பாரியின் சிறப்புகளைக் கூறி, அவன் மகளிரை ஏற்கும்படி கேட்கின்றார்... அப்பொழுது இருவரும் மறுத்து விடுகின்றனர். இந்நிலையிற் கோபமுற்ற கபிலர், இவர்களது பூர்வீகம் இன்னதென்று சுட்டுவதன் மூலம் அவர்கள் வெளியிலிருந்து வந்தவர்கள் எனக் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்றார். இதனை,

நீயே, வடபால் முனிவன் தடவினுள் தோன்றிச்
செம்பு புனைந்து இயற்றிய சேண்ணெடும் புரிசை
உவரா ஈகைத் துவரை ஆண்டு
நாற்பத்து ஒன்பது வழிமுறை வந்த

வேளிருள் வேளே! விறற்போர் அண்ணல்
..... புலிகழிமால்

என, வேளிர் குடியினர் துவாரகையிலிருந்து வந்தவர்கள்
என்பதனைச் சுட்டிவிட்டுப், பாரிமகளிர் பெருமையை,

இவர்யார் என்குவை ஆயின் இவரே
ஊருடன் இரவலர்க்கு அருளித், தேருடன்
முல்லைக்கு ஈத்த செல்ல நல்லிசை
படுமணி யானைப் பறம்பின் கோமான்
நெடு மாப் பாரி மகளிர்

.....

யான் தர இவரைக் கொண்மதி (புறம். செய். 201)

எனக் கூறி, அவர்களை ஏற்பது அவர்களுக்கு பெருமை
தரும் என்கிறார்.

கபிலர் குறிப்பிடும் புலிகழிமால்

தென்கருநாடகத்தில் சளன் எனும் யாதவ
அரசன் வேட்டையாடுகையில், அக்காட்டில்
தவத்திலிருந்த தபங்க முனிவர் மீது புலி ஒன்று பாய
நெருங்குகையில், முனிவர் சளனைப் பார்த்து 'ஹொய்
- சள' அதாவது அதனைக் கடிந்து கொல் என்றார்.
அவனும் அதனைக் கொன்றதனால் ஹொய்சள
'புலிகழிமால்' என்ற சிறப்புப் பெயரை ஏற்கலானான்
எனத் தெரிகின்றது. இந்த இருங்கோவேளே தன்
வீரதீரச் செயலினால் 'ஹொய்சள' (புலிகழிமால்)
ஆட்சிமரபினைத் தொடங்கி வைத்தவன் எனிற்
தவறாகாது. கருநாடகக்காடுகள் புலிநிறைந்துள்ளமையும்
இதற்கு அரண் செய்வதாக அமைகின்றது. பாவாணர்

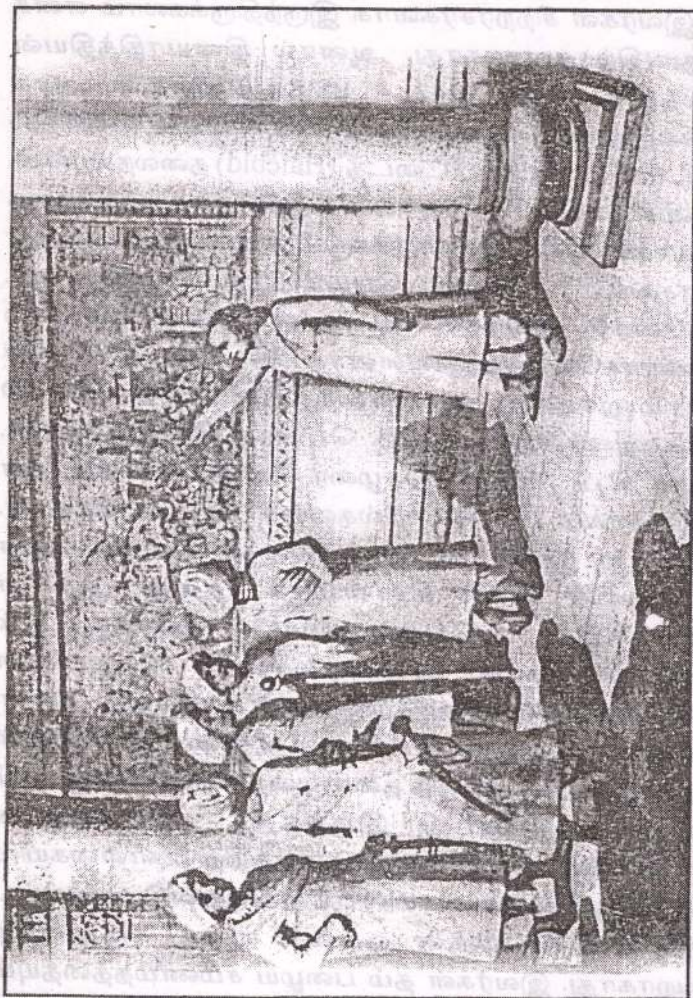
தமது ஒப்பியன் மொழிநூலில், இருங்கோவேள் (புலிகடிமால்) பரம்பரையில், ஹொய்சளர்கள் வந்தவர்கள் என்ற கருத்தினை ஏற்றிருக்கவில்லை. பின்னர் தமது 'திராவிடத்தாய்' எனும் நூலில் இக்கருத்தினை ஏற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கருநாடகத்தில் ஹொய்சளர் பூர்வீகம்*

கருநாடகத்தில் கி.பி. 11ஆம் நூற்றாண்டில் ஹொய்சளர் (போசளர்) எனும் பெயருடன் ஒரு புதிய அரசு உருவாகலாயிற்று. இவர்கள் கி.பி. 1100 - 1300 வரை ஆண்டிருந்தனர். இவர்கள் இக்காலகட்டத்தில் வெளியிலிருந்து வந்தவர்கள் அல்ல. இவர்கள் பூர்வீகம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்ற டேவிட் லடன் சூசயூர் காட்டில் வாழ்ந்திருந்த மேலபாஸ் (Melapas) குடியினர் என்பர். ஆனாலும் இவர்கள் நெடுங்காலமாகக் குறுநில மன்னர்களாக ஆண்டிருந்துள்ளனர். ஆந்திர நாட்டில் கி.மு. 60இல் சிமுகனால் உருவாக்கப்பட்டு, சாதகர்ணி I, II முதலான மன்னர்கள் (கி.பி. 250) ஆட்சிபுரிகையில், இவர்கள் அவர்களுக்கு உதவியாக, ஆண்டிருக்கலாம். பின் தொடர்ந்து பாதாமி சாளுக்கிய அரசு (கி.பி. 507-707) இராஷ்டிரகூடர் (கி.பி. 748-990) கங்கர்கள் (கி.பி. 300 - 1400 ஓரிசாவில் கடக புவனேசுவரத்தில் ஆண்டிருந்தவர்கள்) முதலான வலிய அரசுகளுக்குக்

* சேரநாட்டின் கொங்கு நாட்டுப் பிரிவும், கருநாடகமும் அருகருகான ஆட்சிப்பிரிவுகளாய் இருந்தன. இன்றைய மைசூர்ப்பிரிவு அன்று 'எருமையூர்' என்ற வேளிர் பிரிவாக இருந்துள்ளமையும் குறிப்பிடத்தக்கது. K.R. Venkataraman, Hoysalas in the Tamil Country, 1950, Annamalai University Publication.

கீழ் இவர்கள் சிற்றரசர்களாக இருந்திருக்கலாம் எனக் கருதுவதிற் தவறாகாது. ஆனால் தினயாதித்தியன் காலத்தில் (கி.பி. 1047 - 1078) ஹொய்ள அரசு முக்கியத்துவம் பெறலாயிற்று. பின் விட்டிக காலத்தில் (கி.பி. 1110-1152) ஹலபிட்டைத் (Halebid) தலைநகராக்கி, இதன் கிழக்கில் செயற்கையாகத் துவாரக சமுத்திரத்தை உருவாக்கியதோடு இந்நகருக்கருகான மலையொன்றினை “யாதவகிரி” என்றும் பெயரிட்டுக் கொண்டனர். அதனோடு இவர்கள் விட்டிகன் காலம் வரையும் சமணராகவே இருந்துள்ளனர். பின் இந்த விட்டிகன் இராமனுசரால், வைணவத்திற்கு மாற்றப்பட்டு ‘விஷ்ணுவர்த்தன’ என்ற பெயரை ஏற்றிருந்தான். இவன் கி.பி. 1116இல் சோழரை வெற்றி கொண்டதன் நினைவாகப் பல கோயில்களைக் கட்டலாயினான். இவ்வாறு இவன் கட்டிய எல்லாக் கோயில்களின் கதவுகளின் உச்சி சின்னமாக (தமது அரசின் பூர்வீகத்தின் பெருமையை நினைவூட்டும் அடையாளமாக) புலிகடிமால் - ஹொய்சள நிகழ்ச்சியையே சித்தரித்திருந்தான். அதாவது சளன், புலியைக் கொல்லும் காட்சியானது இவ்வரசவம்சத்தின் வீரத்தைத் தலைமுறைத் தலைமுறையாக நினைவூட்டும் என்று கருதப்பட்டு இருந்தது. இவ்வாறான காரணங்கள் அனைத்தையும் கருத்திற் கொள்கையில், இவர்களும் துவாரகையிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட பதினெண்வேளிருள் ஒருவர் எனக் கருதுவதிற் தவறாகாது. இவர்கள் தம் பழைய சமணமதத்தையும், தீர்த்தங்கரரையும் தொடர்ந்தும் நினைவு கூர்ந்து வந்துள்ளனர். ஹொய்சளர்கள் ஓடகல் பஸ்தி (Odegal

Source : Anil Chandra, Glimpses of Ancient India (Letters from Grand father) 2002, Har - Anand Publication, New Delhi.

12ஆம் நூற்றாண்டினைச் சேர்ந்த வெளய்சல
மன்னனின் அருங்காட்சி ஒலியம்.

Basti) எனும் பாதுகாப்பரணைச் சிரவண பொல்கொலவில் கட்டிய பொழுது, தம் பூர்வீகத்துடன் தொடர்பான விருஷபதேவருக்கும், நேமிநாதருக்கும் (22ஆவது தீர்த்தங்கரர்) ஸ்ரீ சாந்தி-நாதருக்குமே (16ஆவது தீர்த்தங்கரர்) கோயில் அமைத்தார்கள் என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது. எனவே அருவாளர்கள் கல்வெட்டுகள் தெரிவிப்பது போல் கி.மு. 8ஆம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரேயே இவர்கள் தென்னோக்கிப் புலம் பெயர்ந்தவர்கள் எனிற் தவறாகாது.

குமரி மாவட்டப் பகுதியை ஆண்டிருந்த வேளிர்கள்

குமரி மாவட்டப் பகுதியை ஆண்டிருந்த வேளிர்களுள் ஆய்அன்டிரன் சிறப்பு மிக்கவனாவான். இவனை வேள்ஆய், மாவேள்ஆய் எனப் புறநானூற்றில் (செய். 133, 135) ஏணிச்சேரி முடமோசியார் குறிப்பிடுகின்றார். இவன் கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவனாகையால், இவன் கொடைத்திறம் பலவாறாகப் போற்றப்பட்டுள்ளது. “ஈகை அரிய இழைஅணி மகளிரொடு” (புறம்.செய். 127) என்பதனால் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்க முடியாது இவனிடம் எஞ்சியிருப்பது, இவனது மனைவியரின் தாலி மட்டுமே என்று தெரிகின்றது. இவன் ஆட்சிச் சிறப்பினாற் பொதிகைமலை, இமயத்திற்கு ஈடாகின்றது. அன்றேல் உலகம் சமநிலையற்றுப் போய்விடும் என்பது புலவர்கற்பனை ஆகும். மற்று இவன் வீரத்திற்கு இவன் பாணர்களுக்குப் பரிசாக அளித்த யானைகள், இவன் கொங்கரை வென்றபொழுது அவர்கள் தரையில்

போட்டுவிட்டுச் சென்ற வேல்களிலும் அதிகம் எனப் புலவர் மெச்சுகின்றார்.*

ஆய் அண்டிரனைத் தொடர்ந்து திதியன் I அதியன், திதியன் II, வெளியன், தித்தன் முதலான வேளிர்கள் குறிப்பிடத் தக்கவர்களாவர். திதியன் குறுக்கைப் பறந்தலை எனுமிடத்தில் வைத்திருந்த காவல் மரமாகிய புன்னையை, அன்னியெனும் குறுநிலமன்னன் அழித்திருந்தான். அதனைப் பொறாத திதியன், அன்னியைக் கொன்றான் என்ற செய்தியை,

அன்னி குறுக்கைப் பறந்தலை தீதியன்
தொல்நிலை முழுமுதல் துமியப் பண்ணி
புன்னை குறைத்த ஞான்றை

(அகம் 45, வரி 9-11)

திதியன் அவன் மீது போர் தொடுத்தான் என்பதனால் இவன் புன்னை மரமுடைய நெய்தலாகிய கடலோர நிலத்தினை உள்ளடக்கிய பகுதியை ஆண்டிருந்தான் எனத் தெரிகின்றது.

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் தலையாலங் கானத்தில் சேர, சோழனையும், மற்றும் திதியன் II, எழினி, எருமையூரன் (மைசூர் மாவட்டம் எனத் தெரிகின்றது) இளங்கோ வேண்மாள், பொருநன் ஆகிய ஐம்பெரும் வேளிரையும் வென்றான் எனப் புறநானூறு (செய்.19) குறிப்பிடும். இவர்களுக்குப்பின் ஆண்ட நாஞ்சில் வள்ளுவனையும் வேளிர்குலத்தவன் என்பர்.

* அண்ணல் யானை எண்ணின் கொங்கர்க்

குடகடல் ஓட்டிய ரான்றைத்

தலைப் பெயர்த்திட்ட வேலினும் பலவே (புறம். செய். 130)

வேளிர்களுள் சிறந்த மன்னர்களுள் ஒருவனாக வெளியனும், அவன் மகன் தித்தனும் உறையூரின் கண் இருந்து காவல் புரிந்தனர். அதனால் சோழருடைய வீரைத் துறைமுகம் தித்தனுடையது என அகநானூறும், நற்றிணையும் குறிப்பிடுகின்றன. இதனை,

அடுபோர் வேளிர் வீரை முன்துறை

நெடுவேள் உப்பின் நிரம்பாக் குப்பை

(செய். 206, வரி 13-14)

என்று அகநானூறும்,

வீரை வேண்மாள் வெளியன் தித்தன்

முரசு முதல் கோளீஇய மாலை விளக்கின்

(செய். 58, வரி 5-6)

என்று நற்றிணையும் குறிப்பிடுவதனால் அறியலாம். அதனோடு இவனுக்கு வெளிநாட்டு வாணிபத் தொடர்புடைய கானலம் பெருந்துறை என்ற துறைமுகமும் இருந்ததென்று அகநானூறு (செய்.152) குறிப்பிடுகின்றது. இவர்கள் சோழநாட்டு உறையூர்ப் பகுதியைக் காவல் புரிந்ததனால், சோழநாட்டுக் கரையோரப் பகுதிகளை உள்ளடக்கிய பகுதியை ஆண்டிருந்தார்கள் எனக் கொள்ளலாம்.

பிற்கால ஆய்மன்னர்கள்

குமரி மாவட்டத்தில் நாஞ்சில் வள்ளுவனை வேளிர்குல மன்னனாகச் சிலர் கருதுவர். பிற்கால ஆய்மன்னர்கள் பற்றிய குறிப்புகள் கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பாண்டியர் கல்வெட்டுகளில்

இடம் பெற்றுள்ளன. அதனால் இக்காலத்தில் ஆய்வேளிர் குறுநில மன்னர்கள் பாண்டியர் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தார்கள் எனக் கருதலாம். கி.பி. 7ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பின் நாஞ்சில்நாடும் பாண்டியர் ஆட்சிக்குட்படலாயிற்று எனக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. இதன் பின் சடையன், கருநந்தன், கோக்கருந்தடக்கன் (கி.பி. 857-885) விக்ரமதித்திய வரகுணன் (கி.பி. 886-924) முதலான வேளிர்கள் குமரி மாவட்டத்தை ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர். பின் கி.பி. 10ஆம் நூற்றாண்டில் “வேணாடு அரசு” எனும் புதிய ஆட்சிமுறையின் கீழ் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். இந்த வேணாட்டு மன்னர்கள் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டிலும் தம்மை யாதவர் மரபினர் எனக் கூறிவந்துள்ளனர். இறுதியில் திருவிதாங்கூர் மன்னர் குடிகளுடன் இவர்கள் கலந்துவிட்டனர் எனத் தெரிகின்றது.

கோனாடும் பிரிவையாண்ட இருக்கு வேளிர்கள்

கோனாட்டுப் பிரிவை ஆண்ட வேளிர்கள் பிற்காலப் பாண்டியன் முதலாம் இராசசிம்மன் (கி.பி. 732-796) மற்றும் பல்லவன் இரண்டாம் நந்திவர்மன் (கி.பி. 765-816) காலத்தவராவர். இவர்களுள் ஒன்பது தலைமுறையினர் பற்றிக் கொடும்பாளூர் மூவர் கோயிற் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. இவர்களுள் எட்டாவது தலைமுறையினன் சாத்தன் மறவன் ஆவன். வைணவ வழிபாட்டினராகிய இவர்கள் கி.பி. 18ஆம் நூற்றாண்டுவரை தம்மை யாதவர் குடியினர் எனவே குறிப்பிட்டுள்ளனர். வேளிர் குலத்துடன் சமண மதம், கண்ணன் பலராமன் வழிபாடுகளும் தமிழகத்திற்கு

அறிமுகமாகியது என்பது வரலாற்றுத் தகவல்களாம். இந்த இயல்புகளைக் கேரள மாவட்டத்திலே அதிகமாகக் காணலாம்.

இவ்வாறு சமணம், வைணவ வழிபாட்டினராய் இருந்த பொழுதிலும், மூவர்கோயில் (கொடும்பாளூர்) கல்வெட்டுகளால், இவர்கள் காலப்போக்கில் சிவவழிபாட்டினையும் ஏற்றிருந்தனர் என்பது புலனாம். சாத்தன் மறவனின் மகன் தென்னவன் இளங்கோவேளே கொடும்பாளூர்க் கோயிலைக் கட்டியவன் என, அக்கோயிலுள்ள வடமொழிக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும். பின் இவன் மகள் பூதி ஆதித்தபிடாரி திருக்கட்டளையிலுள்ள சுந்தரேசுவரர் கோயிலையும், திருச்செந்துறையிலுள்ள சந்திரசேகர் கோயிலையும் கட்டுவித்தான். பத்தாம் நூற்றாண்டில் மகிமாலய இருக்குவேள் கொடும்பாளூரில் முசுகுந்தேசுவரர் கோயிலை எடுப்பித்தான்.

இனிக் கோனாட்டு இருக்கு வேளிர் வரலாற்றில், “பராந்தகர் சிறிய வேளார் இருக்குவேள்” சோழர் படைத்தளபதியாக இருந்துள்ளான். “பராந்தக இருங்கோளன்” எனும் பட்டப் பெயருடன் பணிபுரிந்த இவன் சுந்தர சோழனின் ஒன்பதாவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 965) ஈழப்போரில் இறந்து போனான். இவனே கோனாட்டுப் பிரிவின் இறுதிவேளிர் மன்னனும் ஆவன். ஈழத்தில், பூநகரி அகழ்வாய்வுகளில் “வேளிர்” எனும் வாசகம் கொண்ட பாணை ஓடுகள் கிடைக்கப்

பெற்றுள்ளன. இது இந்த வேளிர் குடியினரின் நினைவுச் சின்னமாகலாம். இவ்வாறு வேளினர்கள் துவாரகை, தென்னிந்திய மாநிலங்கள், ஈழம்வரை சிதறுண்டு கிடக்கும் வரலாற்றினை எமக்களித்து உள்ளார்கள் எனில் மிகையாகாது.

பரசுராமரின் தென்னகம் நோக்கிய பயணம்

பரசுராமர் தன் தந்தையாகிய யமதங்கியைக் கொன்ற கார்த்தவீரியனைக் கொன்றது மட்டுமல்லாமல், இருபத்தொரு தலைமுறையினரான மன்னரை வதைப்பதாகவும் சூளுரைத்த பின், சேரநாட்டிற்குப் பயணித்தார் எனத் தெரிகின்றது. தென்னோக்கிப் பயணிக்க முன் அவர் தன் மழுவை வீசியதாகவும், அது சேரநாட்டு எல்லைகளை அடையாளம் காட்டியதனாலே சேரநாடு வந்தார் என்றும் தெரிகின்றது. பரசுராமர் சேரநாட்டிற்கு வருகை தந்ததினாற் சோழமன்னன் காந்தன் (வரலாற்றிற்கு முற்பட்டவன்) அச்சமுற்றான். பின் சம்பாபதி அவனது காவற்கணிகையிடத்துப் பிறந்த ககந்தனிடம் ஆட்சியை ஒப்படைப்பின், பரசுராமர் சூளுரையிலிருந்து தப்பலாம் என்றதனால், காந்தன் அப்படியே செய்தான் என மணிமேகலை விபரிக்கும் (சிறை செய்த காதை). சேரநாட்டில் பரசுராமர் பார்ப்பனராட்சியை நிறுவினார். இவ்வாறு இவர் கேரளாவில் உருவாக்கிய ஆட்சியே நம்பூதரிப் பிராமணர் ஆட்சி என்பர். இவர்கள் வருகைக்குப் பின்னரே கேரளநாடு சாதிப்பாகுபாட்டுப் பிடிக்குள் அழுந்தலாயிற்று. இந்த

நம்பூதிரிப் பார்ப்பனியத்தை வளர்க்குமுகமாக ஆதிசங்கரர் (இவர் குலசேகரஆழ்வார் கி.பி. 800 - 820 சமகாலத்தவர்) பல இடங்களில் மடங்களைக் கட்டி, பார்ப்பனியத்தைப் பாதுகாத்து அவர்கள் மேலாண்மையை நிலைநாட்டியிருந்தார் எனத் தெரிகின்றது. இனித் தென்னக வரலாற்றிற் பரசுராமர் செய்த வேள்வியொன்றும் முக்கியமானதாக அகநானூறு குறிப்பிடுவதனை அவதானிக்கலாம். இதனை,

கெடாஅத் தீயின் உருகெழு செல்லூர்
கடாஅ யானைக் குழுஉச்சமம் ததைய
மன்மருங்கு அறுத்த மழுவாள் நெடியோன்
முன்முயன்று அரிதினின் முடித்தவேள்வி
கயிலுஅரை யாத்த காண்தகு வனப்பின்
அருங்கடி நெடுந்தூண்

(அகம்.செய். 220, வரி 3-8)

எனக் குறிப்பிடும். பரசுராமர் செல்லூரில் மிக முயன்று ஒரு வேள்வியைச் செய்தார் என்றும், அந்த வேள்வியின் தூணின் இடைப்பகுதி யாருக்குந் தெரியாதவாறு தருப்பைக் கயிற்றால் மறைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்தது என்றும் தெரிகின்றது. இந்தச் செல்லூரை இராமநாதபுரத்திலுள்ள செல்லூராகச் சிலர் கருதுவர்.

எனவே, கேரள மாவட்டத்துடன் பரசுராமரும், நம்பூதிரிப் பிராமணர்களும் குடியமர்ந்த காலம் முதலாகப் பரசுராமர் வழிபாடு அங்கு நிலைபெறலாயிற்று எனலாம்.

பழந்தமிழலக்கியங்களில் இடம்பெறும்
கோசர்,* கொங்கர்** பூர்வீகம் யாது?

ஆய்வாளரின் சிந்தனைகளுக்கு சில விபரங்கள்
கொடுக்கப்படுகின்றன.

கோசர்

வாய்மொழி நிலைஇய சேண்விளங்கு நல்லிசை
வளங்கெழு கோசர் விளங்குபடை நூறி
நிலங்கொள வெஃகிய பொலம்பூண் கிள்ளி
பூவிரி நெடுங்கழி நாப்பண் பெரும்பெயர்க்
காவிரிப் படப்பை பட்டினத்தன்ன

(அகம். 205, வரி. 8-12)

இதன் பொருளாவது, வாய்மையுடைய கோசர்
நாடு நெடுந்தொலைவில் உள்ளது. அவர்களது
வளம்படைத்த நாட்டினைக் கைப்பற்றப் பொற்கலன்
பூண்ட கிள்ளி விரும்பினான். அவனது பட்டினம் புகழ்
பெற்ற காவிரிப்பூம்பட்டினமாகும் என்பதாகும். இங்குக்
கோசர் வாய்மையுடையவராகப் போற்றப்
பட்டிருப்பதனால் அசோக மன்னன் கல்வெட்டுக்
குறிப்பிடும் சத்தியபுத்திரர்கள் இவர்களைக்
குறிப்பதாகக் கருதலாம். மற்று அகநானூறு (செய்.90)

அருந்திறற் கடவுட் செல்லூர்குணாது

பெருங்கடல் முழக்கிற்றாசி யாணர்

* R. Raghavan Ayyangar, Kosar - ஒரு சிற்றாய்ச்சி Annamalai University, 1951 Publication.

** A History of the Kongunadu, கொங்குநாட்டு வரலாறு, Rao Bahadur, C.M. Ramachandram Chettiyar, 1953, Annamalai University Publication.

இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கருங்கட் கோசர் நியமம்

என்பதனால் கோசரின் இருப்பிடம் (நியமம்) விபரிக்கப் படுகின்றது. போர்க்களத்தில் ஏற்பட்ட விழுப்புண் வடுக்களை முகமெங்கனும் பெற்ற கோசரின் நியமம் என்ற பதிக்கு மேற்காக பரசுராமரின் செல்லூர் திருப்பதி இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இனி, நற்றிணையிலும் (செய். 45) 'கோசரின் நியமம்' எனும் மூதூர் பற்றிய குறிப்புள்ளது. அதன்படி "நெடுங்கொடி நுடங்கும் நியமமூதூர்" என்பதனால் இவர்கள் ஆட்சிக்கொடியின் குறிப்புள்ளது. ஆனால் இந்த ஊர் எங்கே? புலியூர்க்கேசிகன் "நியமங்கிழார்" எனும் புலவர் கொங்குநாட்டைச் சார்ந்தவர் என்றும், அங்கு "நெகமம்" என்ற பெயரில் ஓர் ஊர் இருப்பதாகவும் தமது உரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார். பேர்டன் ஸ்டீன் (Burton.Stein, A History of India, பக்.41) பழைய தமிழக அரசுகளைத் தமது புவியியல் வரைபடத்தில் கர்நாடகத்திற்கும், கேரளத்திற்கும் இடைப்பட்ட பகுதி சத்தியபுத்திரர் பகுதி ஆகலாமா? என்ற கேள்விக் குறியுடன் பதிவு செய்துள்ளமை ஈண்டு குறிப்பிடத் தக்கது. ஆனால் எனது வினா இவர்களது பூர்வீகமும் துவாரகை ஆகுமா? அதாவது இவர்களும் பதினெண்குடி வேளிர் அரசுகளுக்குப்பட்டவர்கள் ஆகுவார்களா? என்பதுதான்.

குடமலைக்குக் (மேற்கு மலைத்தொடர்) கீழ்ப்பட்ட கொங்கு நாட்டிலே சேரர், திருச்சியிலமைந்த கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டிருந்தனர்.

பின் பாதுகாப்புக் காரணமாக வஞ்சிக்குத் தலைநகரை மாற்றி, அதனையும் கருவூர் எனப் பெயரிட்டிருந்தனர். சேரர் கிழக்கிலிருந்து மேற்கே போனதால் திசைகள் பற்றிய குறிப்புகள் முரணாய் அமையலாயின எனப் பாவாணர் கருதுவர். திருமூலர் காலத்தில் இது தமிழக ஐந்து மண்டலங்களில் ஒன்றாகவே அறியப் பட்டிருந்தது. எனினும் 'கொங்குவேளிர்' எனும் சமண நூலைக் கொண்டு, இங்கு சமண சமயத்தின் தாக்கம் அதிகமாய் இருந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. மற்று இவர்கள் தெற்கே குடியமர்ந்த வேளிர்களைப் போல் குறுமன்னர்களாகச் சேர அரசர்களின் தலைமையை ஏற்றிருந்ததனால், இவர்களும் தூவாரகையிலிருந்து புலம்பெயர்ந்த வேளிர் பரம்பரையைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர்களா? என்ற வினா எழுவது தவிர்க்க முடியாததாகும்.

இறுதியாக வேளிர் வரலாறுகள் மூலம் தமிழகமெங்கும் பிறமொழி பேசிய மக்கள், மதத்தினர் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பது புலனாம். அதனாற் செந்தமிழ், கொடுத்தமிழாகத் திரிபுபெறலாயிற்று. அத்தகைய பன்னிரண்டு நாட்டுப் பிரிவுகள் அடையாளம் காணப்பட்டு, அவை கொடுத்தமிழ் நாடுகளாக அடையாளம் காணப்படலாயின. ஆனால் இவற்றுள் இன்று அடையாளம் காணமுடியாதளவிற்கு ஓரிரண்டு நாடுகள் உள என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. எனினும் இந்த வேளிர் குடியேற்றங்களாற் தமிழர் சமூகம் பல்நோக்குடைய சமூகமாக வளருவதற்கு ஏதுவாக இருந்தது எனிடில் மிகையாகாது.

கொங்கர் யூவீகம்

கொங்கர் பற்றி அகநானூறு, குறுந்தொகை, நற்றிணை புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து முதலான இலக்கியங்களிற் குறிப்புகள் உள. அகநானூற்றில் பசும்பூண் வழுதி எனும் பாண்டியன் கொங்கரை வென்றதாகக் குறிப்பிட்டு.

வாடாப்பூவின் கொங்கர் ஓட்டி

நாடுபல தந்த பசும் பூண் பாண்டியன்

(செய். 253, வரி 4-5)

ஆனால் குறுந்தொகை பசும்பூண் பாண்டியனின் படைத்தலைவன் அதிகன், வாகைப் பறந்தலைப் போரில் இறந்தபொழுது கொங்கர் ஆர்ப்பரித்து மகிழ்ந்தனர் எனக் குறிப்பிடும்.

..... வாகைப் பறந்தலை

பசும்பூட் பாண்டியன் வினைவல் அதிகன்

களிறொடு பட்ட ஞான்றை

ஒளிறுவாள் கொங்கர் ஆர்ப்பு (செய் 393, வரி 3-6)

அடுத்து நற்றிணை சோழரின் படைத்தலைவனும், 'போஓர்' எனும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தைச் சேர்ந்த ஊர்த்தலைவனுமான பழையன் கொங்கரை வென்றதாகக் குறிப்பிடும். புறநானூற்றிலும் ஆய் அண்டிரனுடன் செய்த போரில் கொங்கர் வீசிவிட்டுத் தப்பியோடிய பொழுது விழுந்த வேல்களிலும் அதிகமான யானைகளைப் பாணர்களுக்குப் பரிசில்களாக அளித்தான் என்று குறிப்பிடுகிறது. (இங்கு குறிப்பிட்ட கொங்கர் என்ற குறிப்புக் கொங்கணரையா

அல்லது கொங்கு நாட்டினரையா என்று திட்டவட்டமாக அடையாளம் காணுவதில் இடர்ப்பாடுகள் உள. எனினும் கொங்குநாட்டினர் என்றே நாம் கருதுகின்றோம்.) ஆனால் கொங்கர் சேரருக்கு உட்பட்ட குறுநில மன்னர்கள் என்பதனை பதிற்றுப்பத்து

நாரரி நறவின் கொங்கர் கோவே!

(9ஆம் பத்து, செய். 8, வரி. 19)

எனக் குறிப்பிடுவதனால் அறியலாம். இந்தப் பூர்வீகத் தொடர்பினையே அருணகிரிநாதரும்,

‘சேரர் கொங்கு வைகாவூர் நனாடதில்’ எனக் குறிப்பிட்டார் எனலாம். சேரரின் பூர்வீக வரலாறுகளின்படி சேரர் முதலிற் கருவூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு திருச்சியையண்டிய பகுதிகளிலே ஆண்டிருந்தவர் ஆவர். பின் சோழர் கெடுபிடிகளினாலோ என்னவோ, மேற்கு மலைத்தொடரின் மேற்கு நிலப்பரப்பைக் கைப்பற்றி ஆன்பொருநை நதிக்கரையில் தமது தலைநகரை அமைத்து அதற்கும் கருவூர் எனப் பெயரிட்டு ஆண்டிருந்தனர். பிற்காலத்தில் மேற்குப் பகுதியைக் காத்துக்கொள்ள முடியாத நிலையில் கைவிடப்பட்ட பொழுது, உருவாகிய தனி நாடே கொங்கு நாடாயிற்று. அது பின் கொங்கு மண்டலம் எனும் தமிழ் மண்டலம் ஆகலாயிற்று. இன்றைய கோயம்புத்தூர்க் கோட்டமே, அன்று கொங்கு நாடாக இருந்த பகுதியாம். இக் கொங்கரின் தாயகம் துவாரகையா? அன்றேல் தமிழகமா? என்ற வினாவிற்கு மேலும் ஆய்வுகள் இடம்பெறுதல் அவசியமாம்.

வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மழுவராயர்கள்

இருங்கடல் உடுத்திப் பெருங்கண் மாநிலம்
உடை இலை நடுவணது இடைபிறர்க்கு இன்றித்
தாமே ஆண்ட ஏமம் காவலர்
இடுதிரை மணலினும் பலரே, சுடுபிணக்
காடுபதி யாகப் போகித் தத்தம்
நாடு பிறர் கொளச் சென்று மாய்ந்தனரே!

அதனால், நீயும் கேண்மதி அத்தை! வீயாது
உடம்பொடு நின்ற உயிரும் இல்லை
மடங்கல் உண்மை மாயமோ அன்றே!
கள்ளி ஏய்ந்த முள்ளியம் புறங்காட்டு
வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்
உப்புஇலாஅ அவிப் புழுக்கல்
கைக்கொண்டு, பிறக்கு நோக்காது
இழிப்பிறப்பி னோன் ஈயப்பெற்று
நிலன் கலனாக இலங்குபலி மிசையும்
இன்னா வைகல் வாராமுன்னே
செய்ந் நீ முன்னிய வினையே
முந்நீர் வரைப்பகம் முழுதுடன் துறந்தே

(புறம். செய். 363)

சிறுவெண்தேரையார் எனும் புலவர் மேற்கூறிய
அறிவுரையைப் பொதுவாகவும், செங்கோலாட்சிபுரியும்
மன்னருக்குச் சிறப்பாகவும் கூறியிருந்தார். அதாவது
இப்பரந்த உலகத்திற் சிறுஇலை அளவு மண்கூடப்
பிறர்க்குரியதன்றாகக் கருதித் தமதே என மன்னர்கள்
ஆட்சி புரிந்தனர். பின் அவர்கள் அனைவரும் தம்

நாட்டைப் பிறர் கைக்கொள்ள மாய்ந்து, இடுகாட்டையே இருப்பிடமாகக் கொண்டனர். அதுவும் உயிரில்லாது உடம்பு மட்டுமேயாம். பின்கள்ளிச்செடி நிறைந்த இடுகாட்டில் உப்பில்லாது வேகவைக்கப்பட்ட சோற்றினைப் பின்புறம் நோக்காது செல்லுமாறு புலையன் கொடுக்க, அதுவே பலியுணவாகக் கிடைக்கும். அந்நிலை வருமுன்னரே இவ்வுலகத்தின் மீதுள்ள ஆசையை விட்டுத் தவமாகிய நல்வினையைச் செய்க. இப்படியாக ஒரு அறிவுரையைக் கூறுகின்ற சிறுவெண்தேரையாரின் சிந்தனை தனித்துவமானதாகும். கடைச்சங்க இலக்கிய காலத்து மற்றைய புலவர்கள் மூவேந்தர்களின் போர்களின் சிறப்புகள், வெற்றிகள், ஆட்சிப் பெருமைகள், மற்றும் இப்போர்களின் வெற்றிக்காக வேள்விகளை இயற்றிய பிராமணர்களின் சிறப்புகள், மன்னர்களின் கொடைகள் என்பனவற்றை மிக விரிவாகப் பாடி மகிழ்ந்தனர். கொடைகள் எனும் பொழுது புலவர்கள், பாணர்கள், விறலியர்கள் பலவித வேலைப்பாடு கொண்ட பொன்னாபரணங்களையும், அலங்கரிக்கப்பட்ட யானைகளையும் பெற்றனர். ஆனால், பிராமணர்களோ பொற்காசுகளும், நாடுகளும், மன்னனின் வருவாயில் ஒரு பகுதியையும் பெறும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தார்கள்.

மூவேந்தர்களைப் போலவே அவர்களுக்குக் கீழ் ஆண்டிருந்த குறுநில மன்னர்களும், வீரத்தாலும், கொடைத் தன்மையாலும் சிறப்பு மிக்கவராகக் காணப்படுகின்றார்கள். பறம்பு மலையை ஆட்சி புரிந்த பாரி, மூவேந்தர்களைக் காட்டிலும் கொடையிற் சிறந்து

விளங்கியவன் ஆவன். அதனால் பொறாமை கொண்ட
மூவேந்தர்கள் பாரியைச் சூழ்ச்சி செய்து கொன்றனர்.
பின்னர் கபிலர், மூவேந்தரை விளித்துப் பாரியின்
பெருமையை,

முந்நாறு ஊர்த்தே தண்பறம்பு நல்நாடு
முந்நாறு ஊரும் பரிசிலர் பெற்றனர்
யாமும் பாரியும் உளமே
குன்றும் உண்டு நீர் பாடினீர் செலுனே!

(புறம். செய். 110)

என்று விதந்துரைக்கின்றார். அதாவது ஏற்கனவே பாரி
பரிசிலர்க்குத் தன் முந்நாறு ஊர்களையும்
வழங்கிவிட்டான் நீங்களும் பரிசிலர்கள் போல் பாடிச்
சென்றால் எஞ்சியுள்ள பாரியும், பறம்புமலையும்
பெறலாம் என்று பாடியிருப்பதன் மூலம் பாரியின்
கொடைவள்ளல் தன்மையைப் புலப்படுத்தி
இருக்கின்றார்.

மழவர் வரலாறு

இவ்வாறு 'மழவர்' எனும் குறுநில மன்னர்களும்
சிறப்புடன் திகழ்ந்தார்கள் என்பதனைச் சங்க
இலக்கியங்கள் எமக்கு உணர்த்துகின்றன. மழவர் என்ற
குடியினர், மறவர்களிற் சிறந்தோர் ஆவர். இவர்கள்
சேரநாட்டைச் சேர்ந்த குறுநிலமன்னர்கள் ஆவர்.
இவர்களுள் அதியமான், ஓரி, எழினி போன்றோர்
கொடை வள்ளல்களாகத் திகழ்ந்தனர். தகடுரைத்
தலைநகராக வைத்தாண்ட அதியமான் அஞ்சியே
இவர்களது தலைவனாகப் போற்றப்பட்டுள்ளான்.

மழவர் குடி மன்னர்களை அதியர், நெடுமான், அஞ்சி போன்ற சிறப்புப் பெயர்களால் புலவர்கள் அழைத்துள்ளனர். அதியமான் அஞ்சியின் முன்னோர்களே கரும்பின் பாவனையைத் தமிழகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தியிருந்தார்கள். இதனை,

அமரர்ப் பேணியும் ஆவதி அருத்தியும்
அரும்பெறல் மரபின் கரும்பு இவன்தந்தும்
நீர்அக இருக்கை ஆழிகூட்டிய
தொல்நிலை மரபின் நின்முன்னோர் போல

(புறம். செய். 99)

என்ற குறிப்பிலிருந்து உணரலாம். இக்காலம் முதலாகத் தமிழகத்தின் புதுவருவாயாக இருந்த கரும்பினை வருபவர்க்கெல்லாம் அளவின்றிக் கொடுத்தனர் என்பதனையும், கரும்பு விளைச்சல் அதிகமாய் இருந்ததென்பதனையும் பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடும். இதனை,

அறையறு கரும்பின் தீஞ்சேற் றியாணர்
வருநர் வரையா வளம்வீங்கு இருக்கை

(எட்டாம் பத்து, செய். 5, வரி 6-7)

கால மன்றியும் கரும்பறுத் தொழியா

(3ஆம் பத்து, செய். 10, வரி 14)

..... அறைநர்

தீம்பிழி யந்திரம் பத்தல் வருந்த

(2ஆம் பத்து, செய். 9, வரி 22-23)

என்ற குறிப்புகளிலிருந்து உணரலாம். இங்கு 'அறைநர்' எனில் கரும்பு என்றும், 'யாணர்' எனில் புதுவருவாய்

என்றும் பொருள் ஆகும். கரும்பு பிழியும் யந்திரத்தையும் தமிழர்கள் கண்டு பிடித்திருந்தார்கள் என்ற குறிப்பும் கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

இனி அதியமான் அஞ்சியின் அவைப் புலவராக மட்டுமன்றி, அரசியற் தூதுவராகவும் சங்ககால ஔவையார் திகழ்ந்துள்ளார். இதற்கு முக்கிய காரணம் சாவாமருந்தாகக் கிடைக்கப் பெற்ற அரிய நெல்லிக்கனியை, அதிகமான் அஞ்சி தான் உண்ணாது ஔவையாருக்குக் கொடுத்திருந்தான். அதுவும் ஔவையார் உண்ட பின்னரே, அதன் பெருமையை ஔவையாருக்குத் தெரிவித்தான். அதனை அறிய வந்த ஔவையர்,

பெருமலை விடர் அகத்து அருமிசைகொண்ட
சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
ஆதல் நின் அகத்து அடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கு ஈந்தனையே

(புறம். செய். 91, வரி 8-10)

ஆகையால் நீ நீலமணி மிடற்று ஒருவன் போல

மன்னுக பெரும நீயே! (மு.கு., வரி 6-7)

என மனதார வாழ்த்துகின்றார். அதாவது நீ இறைவனாகிய சிவனேயன்றி வேறு யாருமல்ல, என்று அவனைச் சிவனுடன் ஒப்பிட்டு அளவிடுகின்றார். அதனோடு அதியமானின் போர்களின் வெற்றிகள், பகைவர்களின் இயலாத்தன்மைகளையும் குறிப்பிட்டிருப்பினும், இவன் மீது வைத்திருந்த அன்பினால் தொண்டைமானிடம் சென்று,

அதியமானின் கொடைச்சிறப்பு, போர்த்திறன் ஆகியவற்றைக் கூறி, இவர்களிடையே ஏற்படவிருந்த போரைத் தவிர்த்திருந்தார். இவ்வாறு இவரின் தூது முயற்சிகளைப் புறநானூறு (செய். 95) விபரிக்கும். அதனோடு பிற குறுநில மன்னர்களை அணுகி, அதியமானுக்குத் திறை செலுத்திப் போரைத் தவிர்க்குமாறு கோரிப், போர்களைத் தவிர்ப்பதில் பெரும் முயற்சிகளை முன்னெடுத்திருந்தார் (புறம். செய். 97).

இவ்வாறு ஒளவையார் உணர்வுபூர்வமான நன்றியுள்ளத்துடன் அதியமானைப் பாராட்டியது போல் பிற புலவர்கள் பாராட்டியதாகத் தெரியவில்லை. ஏனென்ற பெருஞ்சித்திரனார் எனும் புலவர் தன் புலமையை அறியாது தனக்கு அதியமான் கொடுத்த பரிசிலை ஏற்க மறுத்து விட்டார். அவர் அதற்குக் கூறிய காரணம், தான் ஒரு வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன் என்பதாகும். இதனை,

காணாது ஈத்த இரும்பொருட்கு யான்ஓர்
வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன், பேணித்
தனை அனைத்து ஆயினும் இனிது அவர்
துணை அளவு அறிந்து நல்கினர். விடினே

(புறம். 208, வரி 6-9)

என்று கூறுவதனால் உணரலாம். எனவே ஒரு குறிப்பிட்ட புலவருக்கும், ஒரு குறிப்பிட்ட மன்னனுக்குமிடையே மிக நெருக்கமான ஈடுபாடுகள் இருக்கும் பொழுதே புலவர்கள் அம்மன்னர்களைப் புகழ்வதும், மன்னர்கள் பதிலுக்கு அவர்கள் மீது

அன்புகாட்டுவதும் இயல்பாய் அமைவதாகும். ஔவையார் அதியமானிடம் வைத்திருந்த நட்பினைப் போலவே பிசிராந்தையரும் கோப்பெருஞ்சோழனும், கபிலரும் பாரிமன்னனும் நெருங்கிய நட்புக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஔவையாரின் தூது முயற்சிகள் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை விடயத்தில் இடம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. ஏனெனில் மழவர் சிற்றரசனான வல்வில் ஓரியை அழிக்க பெருஞ்சேரல் இரும்பொறைக்கு மலையமான் திருமுடிக்காரி உதவியிருந்தான். அதனால் பாண்டியனும் சோழனும், அதியமானும் சேர்ந்து திருக்கோவலூரில் திருமுடிக்காரியை அழித்தனர். அதற்குப் பழிவாங்குமுகமாக சேரல் இரும்பொறை, அதியமானின் தகடூரை முற்றுகையிட்டு அழித்தான். இதனைப் பதிற்றுப்பத்து,

கொல்லிக் கூற்றத்து நீர்சூர் மீமிசைப்

பல்வேல் தாணை அதிக மாணோடு

இரு பெரு வேந்தரையும் உடனிலை வென்று

முரசும் குடையும் கலனும் கொண்டு

உரைசால் சிறப்பின் அடுகளம் வேட்டுத்

துகள்தீர் மகளிர் இரக்கத் துப்பறுத்துத்

தகடூர் எறிந்து நொச்சிதந் தெய்திய

(8ஆம் பத்து பதிகம், வரி 3-9)

எனச் சேரல் இரும்பொறை, அதியமானின் வலிமையைக் குன்றச் செய்திருந்தான் எனக் குறிப்பிடுகின்றது. இப்போர் பற்றிப் பாடிய நூலே 'தகடூர் யாத்திரை' எனும் செய்யுட்களாவன.

இப்போர்களுக்குப் பின்னர் அவன் இறந்தபோதும், பின் தீயிலிட்டபோதும், அதியமானின் வெண் கொற்றக்குடையின் புகழ் சூரியனைப் போன்று என ஒளவையார் வலியுறுத்தியுள்ளார் (புறம். செய். 231). பின் அவன் நடுகல்லைப் பார்த்து, “பெரிய மலைகள் செறிந்த நாடுகளைக் கொடுத்தாலும் ஏற்றுக் கொள்ளாத இவன் சிறிய கலத்திற் படைக்கின்ற மதுவை ஏற்றுக் கொள்வானோ? இன்று இவன் இல்லாமல் ஆகிவிட்டான். என் வாழ்வும் இல்லாமல் போகட்டும். காலை, மாலை ஆகிய பொழுதுகளும் இல்லாதொழியட்டும் எனத் துயருற்றுப் பிதற்றலாயினர். பின் இவனுடனே தன் புலமையும் இல்லாது போய்விட்டது என்ற பிரமை நிலையை அடையலானார். மேலும் ‘இனிப்பாடுநரும் இல்லை, பாடுநர்க்கு ஒன்று ஈகுநரும் இல்லை’ என்று கூறுவதன் மூலம் அவன் வள்ளல் தன்மைக்கு எவரும் ஈடாக மாட்டார் என்பதனையும் ஒளவையார் குறிப்பாகச் சுட்டுகின்றார்.

அதியன் இறந்தபின் ஒளவையார் தொடர்ந்தும் அவன் மகன் பொகுட்டெழினியுடன் தன் நட்பை வைத்திருந்தார். இவன் வீரம், அழகு, கீர்த்தி, கொடைத்தன்மை என எல்லா இயல்புகளையும் தன் செய்யுள்களில் விபரித்திருக்கின்றார் (புறம். செய். 96, 102, 392). கந்தல் உடையிற் சென்ற தன்னைத் தந்தையைப் போலவே உடையைக் களைவித்துக், கரைவேலைப் பாடுடைய நுண்ணிதான கலிங்கப்பட்டை உடுக்கச் செய்தான். பின் உணவும், அதனுடன் மீன்

வடிவிலமைக்கப் பெற்ற பொற்கிண்ணத்திற் புளித்த கள்ளையும் கொடுத்து உபசரித்தான் என்கின்றார் (புறம்.செய். 96, 102, 392). இந்த எழினி கடை எழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாவன். இவனும் தகடுரைத் தலைநகராக வைத்து ஆண்டவன். தொடர்ந்து சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை இவன்மீதும் போர்தொடுத்தான் எனத் தெரிகின்றது. அப்போரில் மடிந்த எழினியை நாடு இழந்ததனால் 'நாடு தாயற்ற குழந்தை போலாயிற்று' என்று புலவர் அரிசில்கிழார் துயர்கொண்டார். இதனை,

பொய்யா எழினி பொருதுகளம் சேர
ஈன்றோர் நீத்த குழவிபோலத்
தன் அமர் கூற்றம் தலைத்தலை இணையக்
கடும்பசி கலக்கிய இடும்பைகூர் நெஞ்சுமொடு
நோய் உழந்து வைகிய உலகு (புறம்.செய். 230)

என்று கூறுவது கொண்டு அறியமுடிகின்றது.

பதிற்றுப்பத்தின்படி நெடுமிடல் அஞ்சி என்ற மழவ சிற்றரசன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல் மீது போர் தொடுத்தபோது, சேரமன்னன் இவன் வலிமை கெடுமாறும், அவன் அழியுமாறும் யானைப் படையுடன் சென்று அவன் நாட்டில் பாசறையிட்டுத் தங்கினான் எனக் காப்பியாற்றுக் காப்பியனார் பாடியுள்ளார். இதனை,

நெடுமிடல் சாயக் கொடுமிடல் துமியப்
பெருமலை யானையொடு புலங்கெட விறுத்து
(4ஆம் பத்து, செய். 2, வரி 11-12)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரனும் தனக்குக் கட்டுப்படாத மழவரை வென்று, அவர் வன்மையைக் குறைத்தவன் என்பதனை,

ஏனை மழவரைச் செருவில் சுருக்கி

(ஆறாம் பத்து பதிகம், வரி 7)

எனக் காக்கை பாடினியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆயினும் சேரர் தமக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்த மழவ சிற்றரசர்களுக்கு பாதுகாப்பு அளிப்பது வழமையாம். அதனால் தொடர்ந்து இவன் வெண்துவையலுடன் ஊனை உண்ணும் மழவருக்கு 'மெய்ப்பாதுகாப்பாளன்' என்று குறிப்பிடுகின்றார். இதனை,

செவ்வுன் தோன்றா வெண்துவை முதிரை

வாலுன் வல்சிமழவர் மெய்ம்மறை

(மு.கு. செய். 5, வரி 7-8)

என்றும்,

பின் பாலைக் கௌதமனார், பல்யானைச் செல் கெழுகுட்டுவனையும்,

குவியற் கண்ணி மழவர் மெய்ம்மறை

என்றும் குறிப்பிடுவதனாலும் இவர்களுக்கும் சேரர்க்குமுடைய பேரரசு, சிற்றரசுத் தொடர்புகள் புலனாம்.

இத்தகைய குறிப்புகளை நோக்குகையில், சேரருக்குக் கீழ் துணை அரசர்களாக இருந்த இவர்கள், மேலெழும்போதெல்லாம் சேரர் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்தி வைத்தார்கள் என்பதும் புலனாம்.

அடுத்துச் சங்க இலக்கியங்கள் போற்றும் மழவர்குடி மன்னனும், கடையெழுவள்ளல்களில் ஒருவனுமான வல்வில் ஓரியை நற்றிணை,

..... வெம்போர்

மழவர் பெருமகன் மாவண் ஓரி (செய். 52)

எனக் குறிப்பிடும். இவனைப் புறநானூறு, அகநானூறு, குறுந்தொகை முதலான நூல்களும் குறிப்பிட்டுள்ளன. இவன் வில்வித்தையிற் சிறந்தவன் என்பதனை புறநானூறு “வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத்து இருந்தோன்” (செய். 152) எனவும், குறுந்தொகை “வல்வில்ஓரி, வல்லில் ஓரி” (செய்.100, 199) எனவும் அகநானூறு “செல்லா நல்இசை வல்வில் ஓரி (செய் 209) எனவும் குறிப்பிட்டுள்ளன. இவனுக்கும் சேரல் இரும்பொறைக்கும் ஏற்பட்ட பகைமையின் போது மலையமான் திருமுடிக்காரி (இவன் முள்ளூர்மலைச் சிற்றரசன். கோவலூரைத் தலைநகராக வைத்திருந்தவன்.) சேரமன்னனுக்காக இவனைக் கொன்றான். அதனாலே அதியமான் கோவலூர் மீது படை எடுத்து அழித்தான் என்பதனைப் புறநானூறு விபரிக்கும். இதனை,

இமிழ்குரல் முரசின் எழுவரொடு முரணிச்

சென்று அமர்கடந்து, நின் ஆற்றல் தோற்றிய

அன்றும் பாடுநர்க்கு அரியை, இன்றும்

பரணன் பாடினன்மற்கொல் மற்றுநீ

முரண்மிகு கோவலூர் நூறி

(செய். 99, வரி 9-13)

என ஒளவையார் குறிப்பிடுவதிலிருந்து அறியலாம்.

அடுத்துக் கடைச்சங்க இலக்கியங்கள் போற்றும் மழவர் சிற்றரசனாகப் பிட்டங்கொற்றனும் திகழ்கின்றான். கந்தப் பிள்ளைச் சாத்தனார் “குதிரைமலைத் தலைவனே! வில்வீரர்களின் தலைவனே! சிறந்த குதிரைப் படையை உடையவனே! உன்னைத் தமிழகம் முற்றும் நன்கு கேட்கும்படியாகப் புலவர்கள் பொய்ம்மையில்லாத நாவாற் நாளும் பாடுகின்றனர். நீ வழங்கும் கொடைச்சிறப்பாற் பழிப்பில்லாத நின் பெரும் புகழ் வாழ்க! (புறம்.செய்.168) எனக் குறிப்பிடுவதால் இவன் புகழை எல்லாப் புலவர்களும் பாடியுள்ளனர் என்பது புலனாம். இதனை உறுதிப்படுத்துவது போலக் காரிக்கண்ணனாரும் “இன்று சென்றாலும் தருபவன். இன்னும் சிலநாள் கழித்துச் சென்றாலும் தருபவன். பின்னர் மீண்டும் சென்றாலும், ‘முன் தந்தனனே’ என்று கூறாது வழங்குவான் எனக் குறிப்பிடுவது கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது (புறம். செய். 171). இவன் சிற்றரசனாக இருந்ததுடன் சேரன் படைத் தலைவனாகவும் விளங்கினான். ஈகைத்தன்மையால் மூவேந்தருக்குச் சமமானவனாகவும் விளங்கினான்.

சங்க காலத்திற்குப் பின் மழவர்

மழவர்கள் சேரநாட்டின் வடபகுதியான கொங்கு நாட்டில் ஆட்சிபுரிந்தமையால் இவர்கள் ‘கொங்கு மழவர்’ எனப்பட்டார்கள். எனினும் புறநானூற்றுச் செய்யுள் (130)ன் படி கொங்குதேசம் மூவேந்தர் மற்றும் ஆய்அண்டிரன் போன்ற வேளிர் குடியரசிற்குட்பட்டு இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. கி.பி.

5ஆம் நூற்றாண்டளவில் கொங்கர் ஆட்சி, தனி ஆட்சிப் பிரிவாக உருவாகியிருக்கலாம் எனக் கருத முடிகின்றது. ஏனெனில் மூவேந்தர் ஆட்சிப் பிரிவாக இருந்த தமிழகம் திருமூலர் காலத்தில் கொங்குதேசம், தொண்டை மண்டலம் எனும் புதிய ஆட்சிப் பிரிவுகளையும் கொண்டு ஐந்து மண்டலமாக விரிந்திருந்தது என்பதனைத் திருமூலர் குறிப்புகளிலிருந்து உய்த்துணரலாம்.

மழவர் கி.பி. 8ஆம் நூற்றாண்டளவிற்கொல்லிமலை, திருச்செங்கோடு (செங்குன்றூர்) ஆகிய தென் கொங்குப் பிரதேசத்தில் 'கொங்குதேச ராசாக்கள்' எனத் தம்மை அடையாளப்படுத்திச் சுதந்திரமாக ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். பிற்காலச் சோழ அரசின் உருவாக்கத்தின் போது முதலாம் ஆதித்தன் (கி.பி. 871-907) கொங்கு தேச மழவர் சிற்றரசுகளை வென்றான் என்பதனால், இவர்கள் இக்காலத்தின் பின் சோழர் ஆட்சிக்குட்பட்டனர் எனத் தெரிகின்றது. கொங்கு தேச நாட்டினை வென்று எடுக்கப்பட்ட தங்கத்தினால், ஆதித்த சோழன் தில்லைச் சிதம்பரக் கோயிலின் சிற்சபைக் கூரையை வேய்ந்தான். இவனுக்குப் பின் இவன் மகன் முதலாம் பராந்தகன் (கி.பி. 907-955) மேற்கொண்ட படையெடுப்புகள் பற்றித் திருச்செங்கோட்டு மலைக் கோயிற் படிக்கட்டுகளில் கல்வெட்டுகள் பொறிக்கப் பட்டுள்ளன. அதனோடு திருச்செங்கோட்டிற் கிடைக்கப்பெற்ற இரண்டு செப்பேடுகளில், ஒன்றிற் கொல்லிமழவன் ஒற்றியூரான் என்பவன் தூசியூர்நாட்டுப் பரமேசுவரர் கோயிலுக்கு

வழங்கிய அறக்கட்டளை பற்றிக் குறிப்பிடும் (South Indian Inscriptions, Vol.III, 212, 213). இச்செப்பேட்டின் படி கொல்லிமழவன் ஒற்றியூரான் முதலாம் இராஜராஜ சோழனின் (கி.பி. 985-1014) ஆணைக்குட்பட்ட சிற்றரசனாக இருந்துள்ளான். மேலும், இவனது செப்பேடு தன்னாட்சிக்குட்பட்ட பகுதி, சோழரின் நந்திபுர நிர்வாகத்தைப் பின்பற்றி நடைபெறுகின்றது என்று குறிப்பிட்டுள்ளது. மற்று மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியன் சோழரை வென்றபின் சோழரது ஆயிரம் தளி அமராவதி அரண்மனையில் “மழவராயன்” கட்டிலிலிருந்து ஆணையிடுவதாக வில்லிபுத்தூர்க் கல்வெட்டில் குறிப்பிட்டுள்ளான். எனவே இந்த “மழவராயன் கட்டில்” சோழருக்கு மழவர்கள் அன்பளிப்பாக வழங்கியிருக்கலாம் எனக் கருத முடிகின்றது. இரண்டாவது செப்பேட்டின் படி இராஜராஜன் ஈழத்தின் மீது படையெடுத்த பொழுது, கொல்லிமழவன் ஈழப்போரில் இறந்தான் எனத் தெரிகின்றது.

பிற்காலச் சோழரின் பின், பிற்காலப் பாண்டியர் (கி.பி. 1100 - 1350) ஆட்சிகளில், மழவர் சிற்றரசுகள் நிலை பற்றிய குறிப்புகள் இடம்பெறவில்லை எனலாம். பின் தொடர்ந்து இடம்பெற்ற மொகலாயர் படையெடுப்புகளினாலும், உள்நாட்டுப் போர்களினாலும் மூவேந்தர் வரலாறுகளே இனம் காணமுடியாது காலவெள்ளத்தோடு அடித்துச் செல்லப்பட்டு விட்டன.

இவ்வாறான காலக்கேடுகளினால் மூவேந்தர் ஆட்சிகள் நீடிக்கவில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால்

மழவர்கள் ஈழத்தில் இன்றுவரை தம் வரலாற்றுப் பாரம்பரியங்களைக் காத்து வந்துள்ளார்கள் எனில் மிகையாகாது. ஏனெனில் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழரசின் மன்னன் பரராஜசேகரனின் (கி.பி. 15ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி) பதின்மூன்றாவது பரம்பரையெனச் சாந்தினி மகேந்திரன் தன்னை அடையாளப்படுத்துகின்றார். இவர் மழவராயர் வழி வந்த மழவராயர் மயில்வாகனனைத் திருமணம் செய்தவர் ஆவார். இவர்களின் இருபிள்ளைகளான ரமேஷ், ரவி என்பவர்கள் பரராஜசேகரனின் பதினான்காவது பரம்பரையினர் ஆவார். (சாந்தினி மகேந்திரனுக்கு இரு சகோதரிகளுக்கும் பிள்ளைகள் உண்டு. அதேபோல் மழவராயர் மயில்வாகனத்திற்கு ஒன்பது சகோதரங்களும், வாரிகளும் உண்டு. அவை பற்றி ஈண்டு விபரிப்பது அவசியமில்லை எனக் கருதுகின்றேன்.)

உண்மையென்னவெனில் இன்று இவர்களிற் பெரும்பாலானோர் கண்டம் விட்டுக் கண்டம் பாய்ந்திருக்கின்ற நிலையில், இந்த வரலாற்றுப் பாரம்பரியங்கள் இனிக் கைவிட்டுப் போகும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஆனால் இந்த மழவராயர்கள், எவ்விதம் ஈழத்து வரலாற்றில் இடம் பெற்றார்கள் என்பதற்கும், அவர்கள் எடுத்துக் கூறுவதற்கில்லை. மழவராயர் குடியினர் யாழ்குடாவிற்கு புத்தூர், மறவன் புலவு ஆகிய இரு இடங்களையே, இன்று தம் தாயகமாகக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். எனினும் இன்று மழவராயர் மயில்வாகனன், சாந்தினி மகேந்திரன்

இருவரும் தத்தம் தலைமுறையாக வந்த கேள்வி ஞானத்தால் மட்டுமே சில பாரம்பரியங்களை நினைவு கூர்கின்றார்கள். ஆனால் கனடாவில் வாழ் பரராசசேகரனின் மரபில் வந்தோர் தம் தலைமுறைகளை ஒரு நூல் வடிவாக்கிப் பேணி வருகின்றார்கள் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.* அந்நூல் தரும் தகவல்களைக் கொண்டே சாந்தினி மகேந்திரன் தான் பதின்மூன்றாவது தலைமுறையினர் என்றும் அறியவந்துள்ளார் என்று தெரிகின்றது. என் ஆய்வுகள் மூலம் மேலும் இந்த வரலாற்றுப் பாரம்பரியங்கள் இனம் காணப்பட்டுள்ளன எனில் மிகையாகாது.

வரலாற்றாய்வாளர் ஆய்வுகளுக்கு உதவும் வகையில் கிறித்தவ மதத்திற்கு மாறிய அரச பரம்பரையினரின் வரலாறுகளும் ஈண்டு குறிப்பிடுவது ஏற்றதாம்.

போர்த்துக்கேயரால் 11 - மாசி மாதம் 1621ஆம் ஆண்டு கைது செய்து கோவாவுக்கு (Goa) எடுத்துச் செல்லப்பட்ட யாழ்குடா அரசின் இன்னோர் வாரிசினர், அங்கு அவர்கள் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாறின் உயிர் பிழைக்கலாம் என அறிவுறுத்தப் பட்டனர். அத்தருணம் உயிர் பிழைப்பதற்காகக் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு மாறிய வாரிசினர், யாழ்குடாவிற்கு மீண்டும் செல்ல அனுமதிக்கப்

*Sri N. Kánthá, Our Lineage (எங்கள் பரம்பரை), கணனி வடிவாக்கம், தை 2002, New Jersey, USA.

பட்டனர். அவ்வாறு யாழ்குடாவிற்கு மீண்ட வாரிசினர் பரம்பரையில் வந்த இளவரசர் ரெமிஸ் கனகராஜா (Remigius Kanagarajah) தற்பொழுது தானே யாழ்குடா ஆரிய சக்கரவர்த்தி பரம்பரையில் (ஆரியசக்கரவர்த்தி பரம்பரை கங்ககுலப் பரம்பரைத் தொடர்புடன், பிராமண குலத்துடனும் திருமணங்களை ஏற்படுத்தி 'ஆரிய' என்ற சிறப்புப் பட்டத்தினைப் பெற்றிருந்தனர்) வந்த வாரிசு எனத் தம்மை அடையாளப் படுத்தியுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும் விபரங்களுக்கு இவரது மின்னஞ்சலைப் (Info@jaffnaroyal family.org) பயன்படுத்தலாம்.

பரராசசேகர மன்னன் கி.பி. 16ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், சங்கிலி மன்னனுக்கு முன் ஆண்டவன் என்பர் பேராசியர் சி. பத்மநாதன். க.செ. நடராசா தமது ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி எனும் நூலில் செகராசசேகரன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து ஆள்கையில், அவன் தம்பி பரராசசேகரன் முள்ளியவளை எனும் வன்னிப் பிரதேசத்தை ஆண்டிருந்தான் என்றும், இவர்களுடைய சகோதரனே சங்கிலி என்றும், பின் சங்கிலி யாழ்ப்பாண அரசனானான் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். பரராசசேகரன் தன் ஆட்சியின்போது, சிதம்பரம் சென்று திருக்கூத்தரைக் கண்டு மகிழ்ந்து, அங்கு ஒரு மடத்தையும் நிறுவியிருந்தான். அம்மடம் பரராசமன்னன் பெயரிலே இயங்கிவருவதாகச் சிதம்பரமட அறக்கட்டளைச் செய்திகள் குறிப்பிடுகின்றன. இந்த நிகழ்ச்சியையே யாழ்ப்பாண வைபவமாலையும் “பரராசசேகரன் வடதேசம்

சென்றான்” எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் இப்பட்டயப்படி அச்சுவேலி, புத்தூர், அளவெட்டி முதலான ஈழத்து ஊர்கள் சிதம்பரம் பரராசசேகரன் மடத்திற்கு மானியமாக விடப்பட்டிருந்தன என்றும் தெரிகின்றது. சங்கிலியன் ஆட்சியைக் கைப்பற்றப் போர்த்துக்கீசர் முனைந்தபோது, தஞ்சாவூர் நாயக்கமன்னன் ரகுநாத் வருணகுலன் எனும் படை அதிகாரியின் தலைமையில் 5000 வீரர்களை அனுப்பிப் போர்த்துக்கேயரின் முயற்சிகளை முறியடிக்கச் செய்தான். இருப்பினும் 1619ஆம் ஆண்டு வைகாசி மாதம் போர்த்துக்கேயர் 2000 சிங்களவீரருடன் காக்கை வன்னியனின் உதவியுடன் படையெடுத்து வந்து யாழ்ப்பாண அரசினைக் கைப்பற்றினர். பின் காக்கை வன்னியன் உதவியுடன் சங்கிலியையும், இரு மருமக்களையும் கைது செய்து கோவைக்கு எடுத்துச் சென்று, அங்கு தூக்கிலிட்டனர். இவ்வாறு யாழ்ப்பாண அரசு பரம்பரையினரை முடிவிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டதாகக் கூறிக் கொண்டாலும் சாந்தினி - மகேந்திரன் மயில்வாகனன் பரராசசேகர மன்னனின் 13ஆவது பரம்பரை ஆவர். இந்தப் பரம்பரையுடன் தொடர்பான அனைவரது குடும்ப வளர்ச்சியின் விரிவாக்கத்தை ஆராய்ந்து தொகுக்கப்பட்ட நூலிலிருந்தே இச்செய்திகளை நாம் தரக்கூடியதாக உள்ளது.

திருமதி. சிவச்செல்வி மயில்வாகனன், திரு. மழவராயர்
மயில்வாகனன், 2004.

திருமதி. சாந்தினி மயில்வாகனன், திரு. மழவராயர்
மயில்வாகனன்.

இடமிருந்து வலம் : திரு. மழவராயர். மயில்வாகனன் ரவி, திரு. மழவராயர். மயில்வாகனன் ரமேஷ், நடுவில் இருப்பவர் ரமேசின் துணைவி சிவச்செல்வி, 2005, கனடா

திரு. மழவராயர். மயில்வாகனன் ரமேஷ், திருமதி. மயில்வாகனன்--சிணச்செல்லி.

(இ. வ) திரு. மழவராயர். மயில்வாகனன், திருமதி, மயில்வாகனன் சாந்தினி, திரு. மழவராயர் மயில்வாகனன் ரவி, மழவராயர். மயில்வாகனன் ரமேஷ், திருமதி. மழவராயர்-மயில்வாகனன்-சிவச்செல்வி.

அருவாளர் - தொண்டையர்

(நாக-சோழ-பல்லவர்) சோழர் - பாண்டியர் -

சம்புவராயர் - விசயநகர மன்னர்கள்

வளம்படுத்திய தொண்டை மண்டலம்

வடவேங்கடமும் அருவாளரும்

தமிழக எல்லைகளைக் குறிப்பிடுகையிற்
தொல்காப்பியர்

வட வேங்கடத் தென்குமரி யாயிடைத்

தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து

என்றும், இப்பகுதிகளை ஆண்டிருந்த மன்னர்களை

வண்புகழ் மூவர் தன்பொழில் வரைப்பில்

னாற்பெய எரல்லை யகத்தவர் (தொல். கு. 79)

என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நாற்பெயரெல்லை என்பதனால் கிழக்கு, மேற்குக் கடல் எல்லைகளையும் குறிப்பாகச் சுட்டியிருந்தார். இக்காலத்திற் தொண்டை மண்டலம் என்றொரு ஆட்சிப்பிரிவு உருவாகி இருக்கவில்லை. ஆனாலும் தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர் (பொருள் அகத்திணை

32ஆம் சூத்திர உரை, எழுத்து பாயிர உரை*) அகத்திய முனிவர் 22ஆவது தீர்த்தங்கரரான நேமிநாதகவாமிகள் வாழ்ந்த காலத்தில், துவாரகையிலிருந்து பதினெண் வேளிர் அரசர்கள், குடிகள் ஆகியோருடன், அருவாளர் என்போரையும் தமிழகத்திற்குக் கொண்டு வந்து குடியமர்த்தினார் என்பர். இவருடைய கருத்து கல்வெட்டுகளாலும், தமிழக சிற்றரசர் பூர்வீக வரலாறுகளாலும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு கொண்டு வரப்பட்ட அருவாளர்களைத் தொண்டை மண்டலத்திற் (காஞ்சிபுரத்தையண்டிய பகுதிகளில்) குடியமர்த்தியதன் பயனாக, அருவாளர்களால் உருவாக்கப்பட்ட நாடுகள் அருவாளர் நாடு, அருவாவடதலை நாடு என இரு நாட்டுப் பிரிவுகள் உருவாகியிருந்தன. அருவாளர் புலம்பெயர்ந்து வரும் பொழுது சமண வழிபாட்டினை உடையவராக இருந்தார்கள். இவர்கள் சமண சமயத்தைப் பேணியிருந்தமையை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் கி.மு. 8ஆம் நூற்றாண்டில் பொறிக்கப்பட்ட கல்வெட்டொன்று நெல்லூர் மாவட்டத்திலுள்ள கண்டகூர் தாலுகாவைச் சேர்ந்த மாலகொண்டா எனும் மலைமேல் உள்ள குகையொன்றிற் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளது. இக்கல்வெட்டுப் பிராமி எழுத்தில், பிராகிருத மொழியில் “அருவாஹி (ள) குலத்து நந்தசெட்டி மகன் சிறிவீரிசெட்டி செய்வித்த குகை”

*‘அகத்தியர் தென்னாடு போதுகின்றவர் துவாரபதிப் போந்து நிலங்கடந்த நெடிமுடியண்ணல் வழிக்கண் அரசர் பதினெண்மரையும், பதினெண்குடிவேளிர் உள்ளிட்டாரையும், அருவாளரையும் கொண்டு போந்து, காடு கெடுத்து நாடாக்கி’ என உரைப்பர் நச்சினார்க்கினியர்.

எனப் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.* இவர்கள் இவ்வாறு வெளியிலிருந்து வந்தவர்கள் என்பதனாலே பிற்காலத்தில் கொடுத்தமிழ் வழங்கும் இடங்களாக அருவா நாடு, அருவாவடதலை நாடு என்பன பிற்காலத்தில் இனம் காணப்படலாயின. இதனைக் காக்கை பாடினியார்,

வடதிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்
தென் நிசை யுள்ளிட் டெஞ்சிய மூன்றும்
வரைமருள் புணரியொடு கரைபொருது கிடந்த
நாட்டியல் வழக்கம் என்றனர்

(தொல்.பொருள் 650 கு.உரை)

இங்கு 'வடுகு' எனும் சொல் வடக்கிலிருந்த அருவாநாடு, அருவா வடதலை நாடு சிற்றரசுகளைக் குறிப்பிட்டதாகும். இந்த அருவாளர் காலப்போக்கில் தொண்டையர், பல்லவர் முதலானோர் ஆட்சியில் அவர்களுடன் இரண்டறக்கலந்த தமிழர்கள் ஆகியிருந்தார்கள். கலிங்கத்துப்பரணி, கருணாகரத் தொண்டைமான் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் வடகலிங்கம் மீது படைஎடுத்துச் சென்ற பொழுது கலிங்கர்கள்,

'அருவர்! அருவர்! எனா இறைஞ்சினர்

(செய். 453, வரி 3)

என்றும், தண்டியலங்காரத்தின் 160 மேற்கோள் பாடல் 'அருவர் அருவரென அஞ்சி' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

*Annual Report of South Indian Epigraphy, No. 531 of 1937 - 1938. மேலும் பார்க்க, சீனி. வேங்கடசாமி, சமணமும் தமிழும், பக். 39-41.

இவ்வாறு ‘அருவர்’ எனில் ‘தமிழர்’ என்றே பிற்காலத்தில் இவர்கள் கருதப்படலாயினர் என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

வடவேங்கடமும் கள்வர் குடியினரும்

வடவேங்கட நாட்டில், சில பகுதிகள் தமிழர் கிளைக் குடியினராகிய கள்ளரின் ஆட்சியில் இருந்து வந்துள்ளமை பற்றி அகநானூற்றுக் குறிப்புகளால் அறியமுடிகின்றது. இதனை,

பணிபடுசோலை வேங்கடத் தும்பர்
மொழிபெயர் தோத்த ராயினும் (செய். 211)

மாவண் புல்லி விழவுடை விழச்சீர்
வேங்கடம் (செய். 61)

புல்லி வேங்கடம்
புல்லி நன்னாட் டும்பர் வேங்கடம் (செய். 393)

மறப்போர்ப் புல்லி காம்புடை நெடுவரை
வேங்கடத்து (செய். 209)

புல்லிய வேங்கட விறல்வரை (புறம். செய். 385)

போன்ற குறிப்புகள், கொண்டு அறியலாம். இக்கள்ளர் குடியினரின் அரசனாகப் ‘புல்லி’ என்பவன் இருந்தான் என்பது இக்குறிப்புகளால் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது எனலாம்.

காஞ்சீபுரமும் முற்காலச் சோழர்களும்

மணிமேகலை, காஞ்சியில் சோழன் இளங்கிள்ளி ஒரு புத்த கோயிலைக் காட்டினான் என்று குறிப்பிடும்.

எனவே கிள்ளியின் காலத்திற் காஞ்சியில் சோழ அரசு இருந்தமை புலனாம். கிள்ளிவளவன் என்பவன் பீலிவளை எனும் நாக கன்னிகை கொடுத்துவிட்ட குழந்தையாகிய சோழ இளவரசன், கடற்புயலால் தாக்குண்டு, தவறியதனால், துயருற்ற கிள்ளிவளவன் கடற் தெய்வத்திற்கு விழாவெடுக்காமையால் மணிமேகலா தெய்வம் “அணிநகர் தன்னை அலைகடல் கொள்க” எனச் சாபமிட்டனர். அதனால், கடல்கோள் ஒன்று ஏற்பட்டதனை,

கடவுள் மாநகர் கடல் கொளப் பெயர்ந்த

வடிவேல் தடக்கை வானவன்போல

விரிதிரை வந்து வியன்கர் விழுங்க

ஒருதளி போயினன் உலக மன்னவன்

(ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவம்

அடைந்த காதை, வரி 201-204)

என மணிமேகலை குறிப்பிடுவதனாற் கிள்ளிவளவன் முன்பு கடல் கொள்ளச் சேரன் புலம்பெயர்ந்து நாட்டினை விட்டு நீங்கியது போல, இவனும் புலம்பெயர்ந்து போனான் என்பதும், அப்படி இவன் புலம்பெயர்ந்து சென்றடைந்த நகர் காஞ்சிநகர் என்றும் தெரிகின்றது. இவர்களையடுத்துக் காஞ்சியுடன் தொடர்புபடுத்தப்படும் சோழன் கரிகால் வளவன் (கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி) ஆவன். பட்டினப் பாலையின் பாட்டுடைத் தலைவனான இவனைக் காவிரிக்கரையில்,

காடு கொன்று நாடாக்கிக்

குளம் தொட்டு வளம் பெருக்கி

எனப் பாடியிருந்தார் புலவர் உருத்திரங்கண்ணனார். இவ்வாறு கரிகாலன் காஞ்சியை இவ்வாறு வளம்படுத்திய வரலாறு சோழர் செப்பேடுகளிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. திருத்தணியில் கிடைக்கப் பெற்ற பராந்தகன் செப்பேட்டிலும், இச்செய்தி இடம் பெற்றிருந்ததாக இரா. நாகசுவாமி குறிப்பிடுவர். மேலும் சிலப்பதிகாரம்,

கச்சி வளைக்கச்சி காமக் கோட்டங்காவல்
மெய்ச்சி யினிதிருக்கு மெய்ச்சாத்தான் - கைச்செண்டு
கம்பக் களிற்றுக் கரிகாற் பெருவளத்தான்
செம்பொற் கிரிதிரித்த செண்டு

(இந்திரவிழாவெடுத்த காதை உரையின் மேற்கோள்)

என்று காஞ்சி மாநகரில் சாத்தான் கொடுத்த செண்டால் இமயத்தைக் கரிகால்வளத்தான் அடித்தான் என்று குறிப்பிடும். சேக்கிழாரும், திருக்குறிப்புத் தொண்ட நாயனார் புராணத்திற் காஞ்சியின் பழம்பெருமை பற்றிக் குறிப்பிடுகையில், கரிகாலன் இமயம் சென்ற பொழுது வேடன் ஒருவன் காஞ்சியின் பெருமையைத் தெரிவித்தான் என்றும், பின்னர் காஞ்சியை நான்கு காததூரம் சுற்றெல்லை உடையதாய், மதில்கள் கூடிய நகரமாக்கிக் குடிகளைக் குடியமர்த்தினான் எனக் கூறுவர். இதனை,

என்றும் உள்ள இந்நகர்* கலியுகத்தில்
இலங்கும்வேற் கரிகாற்பெரு வளத்தான்
வன்திறற் புலிஇமயமால் வரைமேல்

*காஞ்சி மாநகர் வேகமதி ஆற்றங்கரையில் பாலாறு கடலோர கலக்குமிடத்தில் உருவாகிய நகரமாகும்.

வைக்க ஏகுவோன் தனகிதன் வளமை
சென்று வேடன்முன் கண்டுரை செய்யுத்
திருந்து காதநான் குட்ட வகுத்துக்
குன்று போலுமா மதில்புடை போக்கிக்
குடியிருத்தினை கொள்கையின் விளங்கும்

எனக் கூறுவதன் மூலம் அறியலாம். மேலும்
தொண்டை மண்டல்ச் சதகமும், கரிகாலன்
சோழநாட்டுக் குடிகளைக் குடியமர்த்தி 24
கோட்டங்களாக வகுத்தான் எனக் கூறும். இதனை,

காவிய மாகிய காமீகங் கண்டுங்கங் காகுலத்தோர்
ஓவிய கூத்திர ராக இருபத்து நான்குயர்ந்த
மேவிய கோட்டத்திலுங் கரிகால் வள வன்மிக்க
வாயிய மேன்மை கொடுத்தான் தொண்டைமண்டலமே
(செய்.97)

என்ற செய்யுள் மூலம் காணலாம்.

நாகர்களும் தொண்டையரும்

வடஇந்தியாவிற்குள் ஆரியர் வருகை பல
கட்டங்களில் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்ததன் காரணமாக
நாகர்கள் இந்தியாவின் பல பாகங்களையும் நோக்கி
நகர்ந்தார்கள். தெற்கே தமிழகம், ஈழம்வரை
நகர்ந்திருந்தனர். நாகர் செல்வாக்கிற்குட்பட்டிருந்த
தமிழகத்தில் பழைய கொற்கை நகரின் பிற
பெயர்களாக உரகபுரம், புஜகநகரம் என்பன
இருந்துள்ளன. வடகிழக்கு ஈழநாகர், தமிழகத்திலிருந்து
சென்றவர்களாகவும், தென்னீழத்தின் நாகர்கள்
அயோத்தியிலிருந்து சென்றவர்கள் எனவும் இலங்கை

வரலாற்றாய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. தென்னீழத்திற்கு நாகர்கள் இராவணன் ஆட்சியின் பின்னரே அயோத்தியிலிருந்து புலம்பெயர்ந்தனர் என மட்டக்களப்பு மான்மியம் எனும் நூல் குறிப்பிடும். தமிழகத்திற்குப் புலம் பெயர்ந்த நாகர்கள் தொலமியின் காலம்வரை (கி.பி. 150) சோழராச்சியம், மற்றும் காஞ்சியை அண்டிய பகுதிகளில் ஆட்சி புரிந்திருந்தனர் எனச் சர்க்கார் கருதுவர். காலப்போக்கில் நாகர்கள் தமிழ்க்குடிகளுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டதனால் நாகர் என்ற தனியினமாக பிற்காலத்தில் இவர்கள் அடையாளம் காணப்படவில்லை. இவர்கள் தமிழ்ப் புலமைமிக்கப் புலவர்களாக சங்க இலக்கிய காலங்களில் விளங்கியிருந்தனர். அதனால் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயர், வெள்ளைக்குடி நாகனார், மருதன் இளநாகனார், மதுரை மருதன் இளநாகனார், மதுரைப் பூதன் இளநாகனார், விரிச்சியூர் நன்னாகனார், தங்கால் பொற்கொல்லன் வெண்ணாகனார், சங்கவருணர் எனும் நாகராயர் எனப் பல நாகர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களாக விளங்கிச் சங்க இலக்கிய வளர்ச்சிக்குப் பணியாற்றி உள்ளார்கள். மகா பத்மநாகன் எனும் நாகராஜன் வழிபாடு காஞ்சியிலும், இந்தியாவின் பிற பாகங்களிலும் கி.மு. 3ஆம் நூற்றாண்டுக் காலத்தில் இருந்துள்ளமையும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது.

இவ்வாறு நாகர்களும் சோழர்களும் கலந்து உருவாகிய அரசினை நாகசோழ அரசு என முன்னோர் அடையாளம் கண்டுள்ளனர். நாகபட்டினத்தை ஆண்ட சோழன் ஒருவன் நாகலோகத்திற்குச் சென்று

(இது ஈழத்தின் வடபகுதி நாகர்களால் ஆட்சி செய்யப்பட்ட காலத்தில் இடம் பெற்றிருக்கலாம் என்று கருதமுடிகின்றது.) அந்நாட்டு இளவரசி மீது காதல் கொண்டு இருந்ததனால் அவள் கருத்தரித்தாள் என்றும், பின் அவன் அவனுக்குப் பிறக்க இருக்கும் குழந்தை பிறந்ததும், “தொண்டையில் கொடியைக் கட்டிக் கடலில் விட்டால் அவனை அலைகள் சோழநாட்டின் கரையிற் சேர்க்கும் என்றும், அப்பொழுது அக்குழந்தை சோழநாட்டு மன்னனாவான்” என்றும் கூறிப் பிரிந்தான் என்றும், பின் நாக இளவரசியும் அவ்வாறே செய்யத் திரைகள் அவனைச் சோழநாட்டுக் கரையிற் சேர்த்தன என்பது ஒரு மரபுக் கதையாகும் (உண்மையில் குழந்தை வளர்ந்து இளைஞனாகிய பின் நீந்தக் கற்று, சோழமன்னனின் பாதுகாப்பாளருடன் கடற் பயணத்தை நிறைவேற்றியிருக்கலாம் என்று கருதுவது ஏற்புடைத்தாம்.) இவ்வாறு சோழநாடு திரும்பிய சோழ இளவரசனையே இலக்கியங்கள் இளந்திரையன் எனக் குறிப்பிட்டனவாகத் தெரிகின்றது. பின்னர் இவன் ‘தொண்டையர்’ எனும் சிறப்புப் பெயர் பெற்ற இளந்திரையன் ஆனான். அதனாலே இத்தொண்டைமான் இளந்திரையன் தொண்டை மண்டலத்தை உருவாக்கி ஆண்டிருந்தான் என்பதனைப் (புறநானூற்றில் செய்யுள் 95) ஔவையார், அதியமானுக்கும், இவனுக்கும் ஏற்படவிருந்த போரைத் தவிர்க்குமுகமாகத் தூது சென்றார் என்பதன் மூலம், இவன் வரலாறு தமிழக

மரபுடன் தொடர்புடையது என்பது உறுதியாகின்றது.* அதனோடு இவன் தமிழ்ப்புலமை மிக்கவனாய் இருந்தான் என்பதற்கு, இவன் இயற்றிய புறநானூற்றுச் செய்யுள் 185 எடுத்துக்காட்டாகும்.

கால்பார் கோத்து ஞாலத்து இயக்கும்
காவற் சாகாடு உகைப் போன் மாணின்
ஊறுஇன்று ஆகி ஆறுஇனிது படுமே!
உய்த்தல் தேற்றான் ஆயின், வைகலும்
பகைக் கூழ் அள்ளற்பட்டு
மிகப்பல தீநோய் தலைத்தலைத் தருமே

இப்பாடலில் இவன் 'அரசன் அறத்துடன் ஆட்சிபுரியின் அது இனிது இயங்கும். பகைத்துப் போர்களை முன்னெடுத்தால் தானும் கெட்டு, மக்களும் துன்பத்திற்குள்ளாவர்' எனக் குறிப்பிட்டுள்ளான். இக்கோட்பாட்டுடன் இவன் இருந்ததனாலேயே, இவனுக்கும் அதியமானுக்கும் ஏற்படவிருந்த போரும் தவிர்க்கப்பட்டதெனலாம். மற்று இவனது செய்யுள்கள் நற்றிணையிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்ட பெரும்பாணாற்றுப்படை இவனைத் திரைதரு

* தொண்டைமான் இளந்திரையனிடம் தூது சென்ற சங்ககால ஓளவை, தொண்டைமண்டலம் சான்றோருடைத்து என்று கூறியிருப்பதனையும் இங்கு நினைவுகூரல் அவசியமாம். அவரது வெண்பா பின்வருமாறு.

வேழமுடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்து - பூழியர், கோன்
தென்னாடு முத்துடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்றொண்டை
நன்னாடு சான்றோருடைத்து

மரபினுரவோரும்பல்” (வரி 31) என்னும் பொழுது உரவோர் - நாகர்வழி வந்தவன் என்று குறிப்பிடுவது இவன் மரபினை நாக - சோழ என எடுத்துக் காட்டவேயாகும். இவன் ஆண்ட பகுதி வேங்கடத்தை எல்லையாகக் கொண்டதென்பதனை அகநானாலுறு,

வென்வேற் றிரையன் வேங்கட நெடுவரை

(செய்.85)

வினைநவில் யானை விறற்போர்த் தொண்டையர்

இனமழை தவழ மேற்றரு நெடுங்கோட்

டோங்கு வெள் ளருவி வேங்கடத்து

(செய். 213)

என்று குறிப்பிடுவது மூலம், தொண்டை மண்டலம் வடவேங்கடத்தையும் உள்ளடக்கியது என்பது புலனாம். மேலும் குறுந்தொகை இவன் வீரத்தை,

பொருவார்

மண்ணெடுத் துண்ணு மண்ணல் யானை

வண்டேர்த் தொண்டையர் வழையம லடுக்கத்து

(செய் 260)

என்றும், பெரும்பாணாற்றுப்படை

கொண்டி யுண்டித் தொண்டையோர்

மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவ

(வரி 454 - 455)

என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

இவ்வாறு தொண்டை மண்டலம் தமிழகத்து நாக சோழ குடிகள் மற்றும் அருவாளர், கள்ளர் முதலான குடிகள் நிறைந்து வாழ்ந்த மண்டலமாகத்

திகழ்ந்திருந்தது என்பதனை வரலாற்றுக் கூறுகள் தெரிவிக்கின்றன. இவ்வாறு தொண்டை மண்டலம் உருவாகிய காலத்தில், வடநாட்டவரான பல்லவர் படையெடுப்பும், ஆட்சிகளும் ஏற்பட்ட சூழலில் “நாகபல்லவ சோழர்” எனும் கலப்பு அரசு உருவாகிற்று என்பர் ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.

பல்லவர்கள் பூர்வீகமும், அவர்களின் தொண்டை மண்டல ஆட்சியும்

மகாபாரத காலத்தில் ஆரியர்கள் பதினாறு ஜனபதங்களை (மக்கள் குடியரசுகளை) உருவாக்கி இருந்தனர். எனவே பல்லவர்கள் அந்தப் பதினாறு ஜனபதங்களுள் ஒருவராகலாம். தொண்டை மண்டலத்துப் பல்லவர் வரலாற்றை ஆராய்ந்த ரா. இராகவையங்கார் தொண்டையரும், பல்லவரும் ஒருவரே என்று கூறிப் பல நம்பகமற்ற மேற்கோள்களைக் கையாண்டுள்ளார் என எமது ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. எம் கண்ணோட்டத்தில் பல்லவர் வடநாட்டார் என்பதற்கும், தொண்டையர், நாக - சோழ மரபினர் மரபில் வந்த தென்னாட்டார் என்பதற்கும் சான்றுகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. இனிப் பல்லவர் பூர்வீகத்தினை ஆராயும் பொழுது பல்லவர்கள், திருமால், பிரமன், ஆங்கிரஸ், பிருகஸ்பதி, ஸம்யு, பாரத்துவாஜன், துரோணர், அசுவத்தாமன் முதலான தலைமுறையினருக்கு அடுத்து வந்தவர் ஆவர். எனவே அசுவத்தாமனின் மகனே ‘பல்லவன்’ ஆவன். எனவே பல்லவரின் பூர்வீகம் மகாபாரத காலத்திற்குப் பல தலைமுறைகளுக்கு முற்பட்டிருப்பது

கண்கூடு. தமிழகத்தில் இவர்கள் கி.பி. 300 முதல் கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டுவரை ஆண்டிருப்பதற்கான சான்றுகள் உள. நாஸிக்கிலுள்ள பாதஸ்ரீயின் சாசனத்தில் கௌதமி புத்திரன் கி.பி. 78ஆம் ஆண்டளவில் பல்லவரைத் துரத்தினான் என்பதனாற் பல்லவர்கள் வடநாடுவிட்டுத் தெற்கே வந்தது கிறித்துவிற்கு முற்பட்ட காலமென ரா. இராகவையங்கார் கருதுவர். ஆனால் பல்லவர்கள் கி.பி. 150 அளவில் மால்வாவின் உஜ்ஜயினிப் பகுதியில் சிற்றரசுகளாக ஆண்டிருந்தனர் என வரலாற்றாசிரியர் கூறுவர். பின் வாகடகர், சாளுக்கியர், குப்தர் முதலான வடநாட்டு அரசுகள் வல்லரசுகளாக எழுச்சி பெறுகையிற், பல்லவர்களும் காஞ்சியைக் கைப்பற்றித் தொண்டையர் ஆட்சியுடன் இணைந்து, தொண்டை மண்டலத்தைத், தமிழக ஆட்சி மண்டலமாக உருவாக்கியிருந்தனர். ஆரம்பத்தில் பல்லவர் ஆட்சி முழுமையாக வடமொழி-பிராகிருத மொழி நிர்வாகமாக இருந்தன. இவர்களது பிராகிருதக் கல்வெட்டுகள் (மயிவோலுச் செப்பேடு) பல்லவர்களைப் 'பலவர்' என்றே குறிப்பிட்டுள்ளன. பல்லவர்கள் அதிகமாகப் பிராமணர்களையும் குடியமர்த்திப் பிராமணிய மதத்தை நன்கு வளர்த்துப் பேணியமையும் இவர்கள் ஆட்சியில் இடம்பெற்ற முக்கிய இயல்பாக அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் ரா. இராகவையங்கார்,

முந்நீர் வண்ணன் பிறங்கடை யந்நீர்த்
தீரை தருமரபி னூரவவோ னும்பல்
மலர் தலை யுலகத்து மன்னுயிர்காக்கும்
முரசு முழங்குதானை மூவருள்ளும்

இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும்
வலம்புரி யன்ன வசை நீங்கு சிறப்பின்
அல்லது கடிந்த வறம்புரி செங்கோற்
பல்வேற் றிறையற் படர்குவீ ராயின் (வரி 30 -37)

எனும் பெரும்பாணாற்று வரிகள் பல்லவர் மரபில்
வந்த திரையன் என்பர். நீர்ப்பெருக்குற்றோடும்
கங்கையாற்றுடன் தொடர்புடையவரான துரோணர்,
அகவத்தாமர் முதலானோரைக் கடற்றிரையுடன்
தொடர்புபடுத்தி ஆராய்வது அறிவுபூர்வமானதல்ல.
சங்க இலக்கியங்களில் வடநாட்டு இலக்கியங்களான
இராமாயணம் மகாபாரதம் என்பனவற்றின்
தெய்வீகங்கள், மற்றும் கதாபாத்திரங்கள் என்பன
முற்றுமுழுதாக ஊடுருவியிருந்தமை வெள்ளிடைமலை.
எடுத்துக்காட்டாக காரிக்கண்ணனார் எனும் புலவர்
சோழன் குராப்பள்ளித் துஞ்சிய பெருந்திருமா
வளவனைப் பால்நிற உருவும் பனைக்கொடியுமுடைய
பலராமனுக்கும், பாண்டியன் வெள்ளியம்பலத்துத்
துஞ்சிய பெருவழுதியை நீலநிறமும் நேமியைக்
கொடியாகக் கொண்ட திருமாலுக்கும் (புறம். செய். 58)
ஒப்பிடுவர்.* பிற்காலத்தில் எழுந்த கலிங்கத்துப்பரணி
முதலாம் குலோத்துங்கனைத் திருமால் அவதாரம்
எனவும், கருணாகரத் தொண்டைமாளை அவனது
சக்கராயுதமெனவும் ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளதும் ஈண்டு
ஒப்பிட்டு நோக்கலாம் (செய். 365). இதுபோலவே
பதிற்றுப்பத்தில் 2ஆம் பத்தில் (4ஆவது செய்யுளில்

* பால்நிற உருவின் பனைக்கொடி யோனும்
நீலநிற உருவின் நேமியோனும் என்று
இருபெருந்தெய்வமும் உடன் நின்றாங்கு (வரி 14-16)

வரி 5-7) கௌரவருக்காகப் போரிட்ட அக்குரன் கைவன்மை கொண்டவன் எனச் சேரமன்னன் கைகள் உவமிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே ரா. இராகவையங்கார், தொண்டை எனில் ஒன்பது (வடமொழி) எனப் பொருள் கொண்டும், வடநாட்டு நாட்டுக் கதைகளையும் (உவமையாகக் கொண்டவை) தொண்டையனையே குறிப்பிடுவதாகவும், அதனால் ஒன்பது கண்டமுடைய தொண்டையனே பல்லவன் என்றும் நியாயப்படுத்துவர். தன் கூற்றுக்கும் மேலதிகச் சான்றாக,

தொண்டைப் பல்லவ னாணையிற்

பொருந்தா வடுகர் முனைச் சுரங்

கடந்து கொண்ட பல்லா நிரையே (தொல். அகத். 74)

என நச்சினார்க்கினியரின் மேற்கோள் பாடலையும் சுட்டுவர். நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியருக்குப் பின் ஆயிரத்தைந்நூறு (1500) வருடங்களுக்குப் பின் உரை எழுதியவர். அவர் ஈண்டு குறிப்பிடுவது தொண்டை மண்டலத்தில் ஆண்டிருந்த பல்லவ மன்னனின் ஆணையையேயன்றித், தொண்டையர் மரபில் பல்லவர் வந்தார் என்று மரபு வரலாறுகள் கூற வந்தாரில்லை.

பல்லவர் மேன்மைப்படுத்திய காஞ்சி நகரும்,

தொண்டை மண்டலமும்

முற்காலச் சோழர்களான கிளர்கிள்ளி, இளம்கிள்ளி, கரிகாற் சோழன் முதலானோர் காஞ்சிபுரத்தைக் காடுகள் அழித்து, மக்களைக் குடியமர்த்திக் கோயில்களும் எடுத்திருந்தனர்.

இவர்களுள் கரிகாட் சோழன் ஆற்றிய பணிகள் ஏற்கனவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவர்களைத் தொடர்ந்து ஆண்ட தொண்டைமான் இளந்திரையனும் காஞ்சிநகரைப் பலம்வாய்ந்த நகராக உருவாக்கி இருந்தான் என்பதனை ஒளவையார்,

இவ்வே பீலி அணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண் திரள் நோன்காழ் திருத்தி நெய் அணிந்து
கடையுடை வியன் நகர் (புறம். 95)

எனக் குறிப்பிடுவர். அதாவது தொண்டைமானின் படைக்கலங்கள் மயிலிறகுகளாலும், மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வைக்கப்பட்டுள்ள காவல் மிக்க நகர் என்கிறார். இவர்களைத் தொடர்ந்து ஆண்ட பல்லவர்கள் கரிகாலனால் திட்டமிட்டு நிருமாணிக்கப்பட்ட கோட்டங்கள், நாடுகள், ஊர்கள் என்பனவற்றை மேலும் விரிவாக்கம் செய்திருந்தனர் என்பதனைச் சிம்ம விஷ்ணுவின் (கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு) பள்ளன் கோயில் செப்பேடும், பிற செப்பேடுகளும் குறிப்பிட்டுள்ளன. அதனோடு இவர்களும் காடுகளை வெட்டி வளம்படுத்தும் முயற்சியில் பல ஏரிகளையும் ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். இவர்கள் பெயரால் மகேந்திரத் தடாகம், பரமேசுவரத் தடாகம், வயிரமேகத் தடாகம் என்பன வடார்க்காடு மாவட்டத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இவர்கள் தமிழகத்திற்கு வழங்கிய மிகப்பெரும் கலையாக கோயிற் கட்டடக்கலை (காலத்தை வென்ற குடைவரைக் கோயில்கள், கற்றளிகள், மண்டபக் கோயில்கள், புடைப்புச் சிற்பங்கள்) சிற்பக்கலைகள் பாராட்டப்

பெறுகின்றன. பிற்காலத்திற் தமிழகத்தில் சோழர்கள், பாண்டியர்கள், விஜயநகர அரசுகள், நாயக்கர்கள் அனைவரும் பெரியளவில் கோயிற் கட்டடக்கலை வளர்வதற்கு இவர்களே அடித்தளமிட்டார்கள் எனில் மிகையாகாது.

பல்லவர் ஆட்சியில் வாகாடகர் தலையீடு

பல்லவர்களின் சுதந்திரமான ஆளுகைக்கு மூவேந்தர்கள் அதிகம் தடையாக இருக்கவில்லை. வாகாடகர், சாளுக்கியர் போன்ற வடநாட்டினரே இடையிடையே, இவர்கள் மீது போர் தொடுத்திருந்தார்கள் என வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. குப்தர்கள் சாம்ராச்சியத்தை உருவாக்கியிருந்த பொழுது வாகாடகர்கள் தக்கணப் பகுதியின் வடக்கு, மத்திய பகுதிகளையும், பல்லவர்கள் கிழக்குத் தக்கணப் பகுதியையும் (தொண்டை மண்டலம்) ஆண்டிருந்தவர்கள் (கி.பி. 300 - 525). இக்காலத்தில் வாகாடகர்களுட் பேரரசனாக விளங்கிய முதலாம் பிரதிவிசேனன் (கி.பி. 350 - 390) தெற்கே படை எடுத்துக் கதம்பரை வென்று, பின் பல்லவரையும் வென்றான். இக்காலத்தில் வாகாடக மன்னன் சத்தியசேனன் என்பனே (இவன் பிருதிவிசேனன் படைத்தளபதி அல்லது மகனாக இருக்கலாம் என மா. இராசமாணிக்கனார் கருதுவர்.) ஆண்டிருந்தான் என்றும், சத்தியசேனனிடமிருந்து குமார விஷ்ணு காஞ்சியை மீட்டிருந்தான் என்றும் வரலாற்றுக் குறிப்புகள் தெரிவிக்கின்றன. ஆனாலும் சத்தியசேனன் தொடர்ந்தும் பல்லவநாட்டின் பகுதியை

ஆண்டிருந்தான் என்றும், இவன் பின் ஆண்ட கந்தசேனனும் வாகாடக மன்னனே என்றும் கல்வெட்டுகள் உறுதி செய்துள்ளன. இவ்வாறு வாகாடகர் ஆட்சி நீடித்தமையாற் சில வரலாற்றாசிரியர் பல்லவர், வாகாடகர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு ஆண்டனர் என்பர். இக்காலத்திற் வேறு சிலர் பல்லவர் ஆட்சிக்குட்பட்டு வாகாடகர் சிற்றரசராக வல்லப்பகுதியை ஆண்டனர் என்பர்.

பல்லவர்கள் மீண்டும் பேரரசினை உருவாக்குதல்

மேற்குறிப்பிட்ட வாகாடகர் தலையீடு ஒரு புறமிருக்கத் தமிழக அரசில் கி.பி. 300 - கி.பி. 600 வரை களப்பிரர் ஆட்சியும் பெரும் பின்னடைவுகளை ஏற்படுத்தியிருந்தன. இக்களப்பிரரும் பல்லவ அரசின் வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டையாக இருந்தனர் என்றும், அப்பொழுது இரண்டாம் சிம்மவர்மன் எனும் பல்லவன் (கி.பி. 550 - 575) களப்பிரரை வென்று பல்லவ அரசினை மீண்டும் கட்டியெழுப்பியிருந்தான் என்றும் தெரிகின்றது. இவனது ஆட்சிக்குப் பின் வந்தவனே, இவன் மகனாகிய மகேந்திரவர்மன் (கி.பி. 600 - 630) ஆவன்.

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் (கி.பி. 600 - 630)

காலம் முதலாகப் பல்லவர்கள்

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் எனும் பல்லவ மன்னனே, முதன் முதலாகக் கருங்கற் குன்றுகளைக் குடைந்து கோயில்களை அமைக்கும் கட்டடக் கலையைத் தென்னகத்திற்கு அறிமுகப்படுத்தியிருந்தான்

என இவனது மண்டகப்பட்டுக் கல்வெட்டு வடமொழியிற் குறிப்பிட்டுள்ளது. இவனுக்குப் பின் இவன் மகன் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் (கி.பி. 630 - 680) என்பவன் குடைவரைக் கோயில்களோடு, ஒற்றைக் கற்றளிகளிலான கோயில்களை அறிமுகப் படுத்தியிருந்தான். இக்கோயில்களின் தூண்களை அமர்ந்த வண்ணம் இருக்கும் சிங்கங்கள் தாங்குவதாக எழுப்பப்பட்டமையும், இவன் சிற்பக்கலையைக் கட்டடக் கலைக்குள் புகுத்தியிருப்பதும் குறிப்பிடத் தக்கது.

இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் வாதாபியிலிருந்து ஆண்டிருந்த சாளுக்கிய மன்னனான இரண்டாம் புலிகேசி கி.பி. 642இல் படையெடுத்த பொழுது அவனை வென்று அவன் தலைநகரான வாதாபியையும் கைப்பற்றியிருந்தான். அப்பொழுது இவனது படைத்தலைவனாக இருந்தவர் சிவத்தொண்டரான பரஞ்சோதி என்பவர் ஆவார். (பின்னர் இவரே சிறுத்தொண்டர் நாயனார் எனப் போற்றப்பட்டவர் ஆவார்) நரசிம்மனின் மகன் இரண்டாம் மகேந்திர வர்மன் (கி.பி. 668 - 670) சமயவாழ்வில் அதிக ஈடுபாடுடையவனாக இருந்ததனால், தன் மகனுக்குப் பட்டம் கட்டி விட்டுத் துறவு பூண்டார். இவரே ஐயடிகள் காடவர்கோன் எனும் நாயனார் எனப் போற்றப்படுபவர் ஆவார். முற்குறிப்பிட்ட இரண்டாம் மகேந்திரன் மகன் முதலாம் பரமேசுவரவர்மன் (கி.பி. 670 - 685) காலத்தில் மீண்டும் இரண்டாம் புலிகேசியின் மகனான முதலாம் விக்ரமாதித்தன் பல்லவர் நாட்டின்

மீது படையெடுத்து வந்த போது, இவன் அவனை முறியடித்து வெற்றி ஈட்டியிருந்தான்.

இவனுக்குப் பின் இவன் மகன் இராஜசிம்ம பல்லவன் (கி.பி. 685-705) என்ற இரண்டாம் நரசிம்ம வர்மன் கோயிற் கட்டடக்கலையில், இன்னோர் புதுமையைச் செய்து காஞ்சிக் கைலாசநாதர் கோயிலைக் கட்டினான். இக்கோயில் கற்களை ஒன்றன் மீது ஒன்றாக வைத்துக் கட்டப் பெற்ற கட்டடக் கோயிலாகும். இக்கோயிலின் திருச்சுற்றானது 50க்கு மேற்பட்ட சிறிய அளவிலான கோயில்கள் சூழவரக் கட்டப் பெற்றதுமாகும். இவனது காலத்திலே மாமல்லபுரத்துக் கடற்கரைக் கோயில், பனமலைக் கோயில் என்பனவும் கட்டடக் கோயிலாக எழுப்பப் பட்டிருந்தன. இவனது காலத்தில் கட்டடக்கலை, சிற்பக்கலை என்பனவற்றுடன் ஓவியக்கலையும் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது என்பதற்கு இவனது கோயில்களே சான்றாக அமைந்துள்ளன.

இவனையே சுந்தரர் திருத்தொண்டத் தொகையில் “கடல் சூழ்ந்த உலகெலாம் காக்கின்ற பெருமான் காடவர்கோன் கழற்சிங்களே” எனப் போற்றினார் என்பர் க. கந்தசுவாமி. இவனையே அத்தியந்த காமனாகிய இராஜசிம்ம பல்லவன்* என்பர்

* இராஜசிம்ம பல்லவனின் காலம் (கி.பி. 690 - 728) என்று இவர் குறிப்பிடுவர். வேறு சிலர் கி.பி. 685 - 705 என்று கருதுவர். கி.பி. 732ல் சாளுக்கியர் காஞ்சியைக் கைப்பற்றினர் என்பதனால் இராஜசிம்மன் காலம் (கி.பி. 690 - 728) என்பது சரியான கணிப்பாகலாம்.

குடவாயில் பாலசப்பிரமணியன். இவ்வாறு பல்லவர் ஆட்சியில் ஒரு பொற்காலத்தை இவன் உருவாக்கி இருந்தான். இவனுக்குப் பின் இவன் மகன் இரண்டாம் பரமேசுவரனின் ஆட்சி (கி.பி. 728-732) மூன்றாண்டுகளுக்கு மேல் நீடிக்கவில்லை. முன்னிரு முறைகள் படை எடுத்துத் தோல்வி கண்ட சாளுக்கிய மன்னன் மீண்டும் கி.பி. 732இல் காஞ்சி நகர் மீது படை எடுத்துச் சென்று காஞ்சியைக் கைப்பற்றிச் சூறையாடினாலும், இராஜசிம்மனின் கைலாசநாதர் கோயிலைக் கண்ணுற்றுத் தலைவணங்கி, மானியங்களை அளித்துச்சென்றான். பின் தமிழகத்து கட்டடக் கலைஞர்களையும், சிற்பிகளையும், ஓவியர்களையும் தன்னாட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று தன் நாட்டிற் பட்டடக்கல் எனும் ஊரில் விருபாக்சர் ஆலயத்தைக் கைலாசநாதர் கோயிலின் மறுவடிவமாக அமைத்திருந்தான். பின் பட்டடக்கல் விருபாக்சர் கோயிலைக் கண்டு ரசித்த ராஷ்டிரகூடர்கள் எல்லோராவில் இக்கட்டடக்கலையைப் பின்பற்றி கைலாசநாதர் கோயிலை அங்கும் அமைத்தார்கள் என்பர். வேறுசிலர் வாதாபிவரை புலிகேசியை விரட்டிச் சென்ற பல்லவர் அங்கிருந்த குடைவரைக் கோயிலைப் பின்பற்றினர் என்றும், பின் எல்லோராவின் கைலாசநாதர் கோயிலையும் பின்பற்றினர் என்பர். இதற்கு விடையைக் காலம் தான் அறியும். ஆனாலும் தமிழகத்துக் கட்டடக்கலைஞர், சிற்பிகள், ஓவியர்கள் என்பவர்களின் கைவண்ணங்களே காலத்தை வென்று நிற்கின்றன எனில் மிகையாகாது.

பல்லவரும், சோழநாட்டில் நந்திபுர ஆட்சிகளும்

இராஜசிம்ம பல்லவனின் (கி.பி. 690 - 728) மறைவிற்குப் பின் அவன் மகன் இரண்டாம் பரமேசுவரன் மூன்று வருடங்களே ஆண்டிருந்தான். இவன் மறைவிற்குப் பின் ஆட்சி பாரத்தைத் தாங்கப் பல்லவரிடையே அதிக போராட்டங்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. இருப்பினும் பல்லவ அரசுத் தலைவர்கள் ஹிரண்கர்ப்பன் என்பவனின் 12 வயது மகனான பரமேசுவரனைத் தேர்ந்தெடுத்து “நந்திவர்மன்” எனப் பெயர் சூட்டிப் பட்டம் கட்டினார்கள் என்று காஞ்சி வைகுந்தர் ஆலயக் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது. இவனது ஆட்சிக்காலத்தில் கி.பி. 732இல் வாதாபி சாளுக்கிய மன்னனான இரண்டாம் விசுநாதரத்தன் காஞ்சிமீது மீண்டும் படையெடுத்து நகரைக் கைப்பற்றினான். அப்பொழுது ‘நந்திவர்மன்’ காஞ்சியை விட்டு வெளியேறினான் என்பதனைக் காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயிற் கல்வெட்டும், சாளுக்கிய நாட்டுச் சாசனங்களும் தெரிவிக்கின்றன. நந்திவர்மன் இவ்வாறு வெளியேறித் தனக்கு பாதுகாப்பிற்காகச் சோழநாட்டில் ஏற்படுத்திய அரண்மனையே நந்திபுரம் ஆகும். இவன் அங்கிருந்த காலத்தில் சித்திரமாயப் பல்லவனும், பாண்டியரும் இவனை முற்றுகையிட்டுச் சிறைப்படுத்தினர். இதனையறிந்த பல்லவ சிற்றரசனான உதயச்சந்திரன் படையுடன் வந்து சித்திரமாயப் பல்லவனைக் கொன்று நந்திவர்மனை மீட்டான். அதனோடு இப்போரில் பங்கு கொண்ட பாண்டியன் அரிகேசரி பராங்குச மாறவர்மனையும் இவன்

வென்றான் என்று உத்யேந்திரம் செப்பேடு குறிப்பிடும். இப்பெரு வெற்றியின் பின் இவன் 65 ஆண்டுகள் ஆண்டான் எனில், இவன் ஆட்சிக் காலம் (கி.பி. 732 - 795) வரை இருந்திருக்கலாம் எனக் கருத முடிகின்றது. இவனை இரண்டாம் நந்திவர்மன் எனப் பாலசுப்பிரமணியம் குறிப்பிடுவதற்குக் காரணம், காஞ்சியில் ஏற்கனவே ஒரு நந்திவர்மனுடன் பல்லவராஜன் என்பவன் போரிட்டதனால், அந்த நந்திவர்மன் இறந்தான் என்னும் வைகுந்தர் ஆலயக் கல்வெட்டுச் செய்தியினாலேயாம். எனவே சோழநாட்டில் நந்திபுரத்தை இரண்டாம் நந்திவர்மன் அமைத்தான் என்று கூறுவது ஏற்புடைத்தாம். அதனோடு ஆயிரத்தளியையும் (ஆயிரம் லிங்கங்கள் கொண்ட கோயிலையும்) தன் நந்திபுர நகரில் அமைத்திருந்தான். இந்நகர் அரண்மனை பிற்காலத்தில் சோழர்கள், பாண்டியர்கள் அரண்மனைகளாகவும் அமைந்து இருந்தமையைச் சோழர், பாண்டியர் சாசனங்களால் அறிய முடிகின்றது. எனினும் இன்று இந்த அரண்மனை அழிவுபட்டதனால் நந்திபுர அரண்மனை எங்கிருந்தது என்று கண்டுபிடிப்பதில் சிரமங்களை ஆய்வாளர் எதிர்கொண்டுள்ளார்கள். ஏனெனில் இக்காலத்திற் பழையாறையில் ஒரு நந்திபுரம், வேதாரண்யத்தில் ஒரு நந்திபுரம், தஞ்சை - திருவையாற்றை அடுத்து கண்டியூரை அடுத்த பகுதிகளை உள்ளடக்கிய நந்திபுரம் என மூன்று நந்திபுரங்கள் சோழமண்டலத்தில் அவதானிக்கப் பட்டுள்ளன. இருப்பினும் பிற்காலத்தில் சோழர், பாண்டியர் குறிப்பிட்டதும், தமது அரண்மனையாகக்

கொண்டதுமான நந்திபுரமும் நகரும், ஆயிரத்தளியும் இருந்த இடம் நித்த விநோத வளநாட்டுக் கிழார் கூற்றமேயாம் எனக் குடவாயில் பாலகப்பிரமணியன் அடையாளம் கண்டுள்ளார். நந்திவர்மனால் காஞ்சியில் அமைக்கப் பெற்ற வைகுந்தப் பெருமாள் கோயிலின் உட்புறச் சுவர்களில், நந்திவர்மமல்லன் அமர்ந்திருத்தல், உதயச்சந்திரன் தன் படையினருடன் சித்திரமாயனை நோக்கிக் குதிரையிற் செல்லுதல், அவனை அழித்தல், பின் வெற்றிச் செய்தியை மன்னனுக்கு அறிவித்தல், மன்னன் மகிழ்வுறல், பின் உதயச்சந்திரன் ஈட்டிய வெற்றிகள் முதலான காட்சிகள் தொடர்ச்சியாகச் சிற்பங்கள் மூலம் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதனால், இக்காலத்தில் நந்திவர்மன் வரலாறு மிகவும் துல்லியமாகப் பதிவு செய்யப்பட்டது எனலாம்.

இனிச் சோழநாட்டில் நந்திவர்மனால் உருவாக்கப்பட்ட நந்திபுர ஆட்சியானது, இவன் மகன் தந்திவர்மன், பேரன் மூன்றாம் நந்திவர்மன் என்பவர்களால் தொடர்ந்தும் நடைபெற்றிருந்தது. இறுதியாக நிருபதுங்கன் ஆண்டிருந்தான். இவர்களுள் தந்திவர்மன் (கி.பி. 795 - 850) ஆள்கையில் தஞ்சையில் பிரம்மகுட்டம் என்ற கோயிலை எடுத்திருந்தான். இவ்வாறு பல்லவர்களது ஆட்சியை முதலிற் சோழர் நட்பு முறையில் விட்டிருந்தாலும், முதலாம் பராந்தக சோழன் (907 - 955) நந்திபுர ஆட்சியைச் சோழவரசின் ஆட்சிக்குட்படுத்தினான். இவனுக்குப் பின் வந்த சோழர்களுள் சுந்தரச்சோழன், முதலாம் குலோத்துங்கன் ஆகியோர் நந்திபுர அரண்மனையில்

விரும்பித் தங்கியிருந்தார்கள். மற்றுப் பல்லவ அரசின் தனதாட்சிக்குக் கீழ்க் கொண்டு வந்த முதலாம் இராசராசன் காலம் முதலாகத் தொண்டை மண்டலம் ஜயங்கொண்ட சோழமண்டலம் என அழைக்கப் படலாயிற்று என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

பல்லவச் சிற்றரசன் கருணாகரத் தொண்டைமானும், முதலாம் குலோத்துங்க சோழனும் (கி.பி. 1070 - 1120)

கலிங்கத்துப்பரணியிலிருந்து சோழர், பல்லவர் வரலாறுகளின் செய்திகள் பல கிடைக்கப் பெறுகின்றன. முதலாம் குலோத்துங்கன் பாண்டியர், சேரர், தென்கலிங்கர், மேலைச்சாளுக்கியர், நுளம்ப பாண்டியருடன் போர் செய்து வெற்றியீட்டியவன். இறுதியாக இவன் வடகலிங்கத்து அனந்தவர்மனுடன் கி.பி. 1112இல் போரிட்டு வெற்றியீட்டினான். இந்த வெற்றியை ஈட்டிக் கொடுத்தவன் பல்லவ சிற்றரசனான கருணாகரத் தொண்டைமான் ஆவன். இவன் வண்டை ஊரின் சிற்றரசனாவன். அதனால் இவனை வாண கோவரையன் எனக் கலிங்கத்துப் பரணி குறிப்பிடுவதோடு, இவன் தொண்டையர் - பல்லவர் மரபினன் என்பதனைத்,

தொண்டையர்க்கு அரசு முன்வரும் சுரவி

துங்கவெள்ளிடை உயர்த்த கோன்

வண்டையர்க்கு அரசு, பல்லவர்க்கு அரசு

மால் களிற்றின்மிசை கொள்ளவே

(செய். 366)

எனக் குறிப்பிட்டிருப்பதனால், பல்லவர்கள் பிற்காலத்திற் சோழ அரசிற்குட்பட்டிருந்தனர் என்பது

புலனாம். தொண்டைமானின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளாக மாமல்லபுரம், காஞ்சிபுரம், மயிலை நகர் (காஞ்சி நகர்க்காடுகள் மயில்கள் நிறைந்திருந்ததனால் அதன் பழைய பெயர் 'மயிலை நகர்' என்று தெரிகின்றது) என்பன அடங்கியிருந்துள்ளன. இதனை

வண்டை வளம் பதி பாடீரே

மல்லையும் கச்சியும் பாடீரே

பண்டை மயிலையும் பாடீரே

பல்லவர் தோன்றலைப் பாடீரே

(செய் 535)

எனும் கலிங்கத்துப் பரணியின் செய்யுளால் அறியலாம்.

சம்புவராயர் ஆட்சியில் தொண்டை மண்டலம்

சம்புவராயர்கள் திருக்காளத்திப் பெருமானை வழிபட்ட கண்ணப்ப நாயனார் வழிவந்தவரும், விற்படையிற் சிறந்தவர்களும் ஆவர். இவர்களும் தமது சின்னமாக விடைக்கொடியைக் (எருது) கொண்டிருந்தவர். வில்லாண்மைமிக்க இவர்களைச் சோழர்கள் தங்கள் படைகளில், தனிப்படையினராக உருவாக்கியிருந்தனர். இவர்கள் படையை 'வில்லிகள் படை' என முதலாம் இராசராசன் கல்வெட்டுகள் குறிப்பிடுகின்றன. பின் படைவீரர்களாகவும் படைத்தளபதிகளாகவும் உயர்வடைந்தனர். அப்போது இவர்களுக்கு அரையன், பேரரையன், இளவரையன், முத்தரையன், கங்கரையன் முதலான பட்டங்களை வழங்கிச் சோழர்கள் கௌரவித்தனர். பின்னர் இவர்கள் கல்வி, சமயம், அரசியல் அறிவுடையவரான பொழுது பிரம்மதேயம், சதுர்வேதிமங்கலம் முதலான பிராமணக்

குடியிருப்புக்களைச் சூழ்ந்த ஊர்களில் குடியமர்ந்தனர். சிவனை வழிபடுபவர் என்பதனாலே சம்புவராயர் எனத் தம்மை அழைத்துக் கொண்டனர்.

இவர்கள் சிவவழிபாட்டினராயினும், தொண்டை மண்டலத்தில் சமணமதம் பேணப்பட்டிருந்த சூழலில், இவர்களும் சமணம் சார்ந்திருக்கலாம் எனக் கருத முடிகின்றது. அதனால் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதிகள் 'பள்ளிநாடு' என்றும் இவர்களை வழிநடத்திய குழு 'பள்ளி நாட்டவர்' எனப்பட்டனர் எனத் தெரிகின்றது. இவர்கள் தலைவர்கள் சிற்றரசர்களாக உயர்ந்த பொழுது 'வன்னியன்' என்று அழைக்கப்படலாயினர். வன்னியன் எனில் 'போர்வீரன்' எனப் பொருள் தரும். இது தொழிலின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட பெயராகும். இம்மன்னர்கள் 'வன்னியநாயகன்' என்றும் படைத் தலைவர்கள் 'படையாட்சி' என்றும் அழைக்கப் பட்டனர். (இவ்வன்னியர் பற்றியும், படையாட்சிகள் பற்றியும் மட்டக்களப்பு மான்மியம் குறிப்பிடுவதனால் வன்னியர்கள் யாழ்குடா வன்னிப் பரதேசத்தில் மட்டுமின்றி மட்டக்களப்பிலும் அதிக செல்வாக்கு உடையவர்களாகத் திகழ்ந்திருந்தனர் எனலாம்.)

முதலில் இவர்கள் சோழரின் கீழ் படை அதிகாரிகளாகவும் சிற்றரசர்களாகவும் பணியாற்றி இருந்தனர். பின் சோழர்களை எதிர்த்து வெற்றிகொண்டு தனியாட்சி செய்கையில் விடைக்கொடியுடன் வன்னிய அரசர்களாகப் பெயர் கொண்டு ஆட்சி நடத்தினர். இவ்வாறு ஒரு தனியரசை கி.பி. 1236இல் இராசகம்பீரன் சம்புவராயன் நிறுவினான். இக்காலத்தில்

காடவர்கோன் கோப்பெருஞ்சிங்கனும் சுதந்திர அரசினைத் தொண்டைமண்டலத்தின் சில பகுதிகளில் வைத்திருந்தான் (இவன் பழைய பல்லவர் பரம்பரையில் வந்தவனாகலாம்). இவர்களைத் தொடர்ந்து சோழர் கீழ் சிற்றரசர்களாக இருந்த தெலுங்குச் சோழ மன்னன் விசயகண்ட கோபாலனும் (கி.பி. 1250 - 1285) காஞ்சிபுரம், செங்கை மாவட்டப் பகுதிகளில் சுதந்திர அரசினை நிறுவினான்.

பாண்டியர்களின் பேரரசு, முதலாம் சடாவர்மன் சுந்தரபாண்டியன் (1250 - 1268) சோழரை வென்று, திறை செலுத்த வைத்த பின் தொண்டை மண்டலம் முழுவதையும் கைப்பற்றி கி.பி. 1257இல் நெல்லூரில் வீராபிடேகம் செய்து கொண்டான். இவன் பின் தொண்டைமண்டலத்தில் வென்ற சிற்றரசர்கள் அனைவரையும் திறை செலுத்தி ஆள அனுமதித்து இருந்தான். பின் கி.பி. 1311இல் தில்லி சுல்தான் படை எடுத்திருந்தான். இவனுக்குப் பின் கி.பி. 1313இல் இரவிவர்மன் குலசேகரன் எனும் கேரள மன்னனும் படையெடுத்து காஞ்சிபுரம் வரைக் கைப்பற்றினான். இந்நிலையில் பாண்டியர்கள் காகதீய மன்னன் பிரதாபருத்ர தேவரிடம் உதவிப்படை வேண்டினர். அவர் அனுப்பிய முப்பிடி நாயக்கன் கேரள மன்னனிடமிருந்து காஞ்சியை மீட்டுப் பாண்டியரிடம் ஒப்படைத்தான். இவ்வாறு பாண்டியர் வலிமை குன்றிய நிலையில், பாண்டியர் சிற்றரசராக இருந்த குலசேகர சம்புவராயன், தன்னுரிமையுடைய சுதந்திர அரசாகத் தனது அரசைப் பிரகடனம் செய்து

கொண்டான். பின் அவன் மகன் வென்று மண்கொண்ட சம்புவராயர் பாண்டியர், ஹொய்சளரிடமிருந்து நாட்டைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு, வெற்றியும் கண்டிருந்தான். இவர்களையெல்லாம் வென்றபின் நாட்டை வளம்படுத்தும் பணியிலும் மக்கள் நலன்காக்கும் பணியிலும் ஈடுபட்டிருந்தான். பாண்டியர்கள் தொண்டை மண்டலத்தைக் கைப்பற்ற முடியாத நிலையில், சம்புவராயர் தனியரசாட்சினை ஏற்றிருந்தனர்.

கி.பி. 1336இல் விசயநகர அரசு உருவாகிய பொழுது தொண்டை மண்டலத்தில் சம்புவராயரும், தெற்கே மதுரையில் கல்தான்களும் ஆண்டிருந்தனர். சோழர் வீழ்ச்சிக்குப் பின் பருவரைத் தலைநகராகக் கொண்டு வெள்ளாற்றுக்கும் தென்பெண்ணை ஆற்றுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதிகளைக் கச்சிராயர், காடவராயர்* என்னும் (பல்லவ மரபினராகலாம்.) சிற்றரசர்கள் ஆண்டிருந்தனர். விசயநகர மன்னர்கள் இவர்கள் எல்லோரையும் வென்று, தமிழக அரசியலை அழிவிவிருந்து காப்பாற்றினார்கள். அதாவது

* சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தில் ராஜசிம்மனைக்

காடவர் கோமான் கச்சிக்

கற்றளி எடுத்து முற்ற

என்பதனாலும், பல்லவர்கள் தொண்டை மண்டலக்காடுகளை அழித்துக் கழனிகளாக்கியதால் 'காடுவெட்டிகள்' என்ற பட்டப்பெயர் பெற்றிருந்ததாலும், கச்சியர், காடவர்கோன் முதலான சிறப்புப் பெயர்கள் பல்லவர்களையே குறிப்பதாகும் என்பதிற் தவறில்லை.

வேதகாலப் பிராமணர்கள் சமூக உருவாக்கமும் புலம்பெயர்தல்களும் (வரலாற்றுத் தரவுகள்)

பிராமணர் சமூகம் உருவாகிய வரலாறு

ஆரியர்கள் ஈரானூடாகப் முன்னேறிப் பரவுகையில் வடமேற்கிந்தியாவின் பகுதிகளை கி.மு. 3000 அளவிற்குக் கைப்பற்றி, இந்து - சரஸ்வதி நதிக்கரைகள், பஞ்சாப் நதிக் கரைகள் ஆகிய பகுதிகளிற்குத் குடியிருப்புகளை உருவாக்கியிருந்தனர். இவ்வாறு ஆரியரின் ஜனபதங்கள்* பற்றிய விவரங்கள் உண்டு. நூறு வாயில்களைக் கொண்ட இருப்பிடங்களை உடையவரும், இலிங்க வழிபாட்டையுடையவருமான தஸ்யுக்களை இந்திரன் கொண்டு, அவர்களின் பொருள்களையும் இந்திரன் சூறையாடினான் (இ.வேதம் X 99.3). எனினும் சுதேசிகளின் நகரங்கள் இவ்வாறு கைப்பற்றப்பட்ட பொழுதும் ஆரியர்கள் இவற்றைத் தம் குடியிருப்புகளாக்கிக் கொள்ளவில்லை. அதற்கு இரு காரணங்கள் இருந்தன.

அ. இவர்கள் நாடோடிகளாகத் திறந்த குடியிருப்புகளில் வாழ்ந்து பழகியவர்கள்.

ஆ. சுதேசிகளின் குடியிருப்புகள் தூய்மையற்றன என்ற கருத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

* மேலும் விவரங்களுக்கு Roshen Dalal, History of India 3000 B.C. A.D. 1947, 2002, pp. 59-61.

அதனால் இவர்களது தீயோம்பி வழிபடும் இயற்கை வழிபாடுகளுக்கு நதிக்கரையோரங்களே மிகவும் ஏற்றவையாக அமைந்திருந்தன. இவ்வாறு இயற்கையோடு இவர்கள் இணைந்து வழிபட்ட பாடல்களைக் கொண்டதாகவே இருக்கு வேதம் அமைந்துள்ளது. இருப்பினும் தாம் வழிபாடியற்ற உகந்ததாக இருந்த சரஸ்வதி நதியின் இயற்கை வளம், தாம் தஸ்யுக்களை வென்றமை, தஸ்யுக்களின் இனப்பண்புகள், வழிபாடுகள், தம்மியல்புகள், வழிபாடுகள் என்பனவற்றைத், தமது புதிய சூழலுக்கமைய விபரித்திருப்பதால் இது இந்தியாவின் வடமேற்குப் பகுதிகளின் வரலாற்றுத் தகவல்களையும் உள்ளடக்கிய நூலெனில் மிகையாகாது. அடுத்து ஆரிய சமூக வளர்ச்சியை, இருக்கு வேதத்தின் பத்தாவது மண்டலத்தின் புருஷசூக்தம் எனும் பகுதியிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது. புருஷசூக்தம் பிரஜாபதியின் படைப்புத் தத்துவத்தை விபரிக்கையில் பிராமணர் அவரது வாய், சத்திரியர் அவரது தோள்கள், வைசியர் அவரது தொடைகள், சூத்திரர் அவரது கால்கள் என வகுத்துக் கூறுகின்றது. ஒரு மனிதனின் உடல் நலத்திற்கும், ஆற்றலுக்கும் எல்லா உடல் உறுப்புகளுமே சமத்துவமான அளவில் முக்கியமானவை. அது போலவே கால்களாகிய சூத்திரர் அச்சமூகத்தின் இயக்கத்திற்கு மிக மிக அவசியமானவராக இருப்பினும், இத்தகைய பாடுபாடுகளை வகுத்தவர்கள் தாம் பிரம்மத்தின் வாயாகையால், எல்லோரிலும் மேன்மையானவர்கள் என்ற நோக்குடன், தம்மை ஒரு முக்கிய சமூகமாகத்

தொடர்ந்தும் வலியுறுத்தினார்கள். பின்னர் புரோஹிதர்களாகத் தொழிற்பட்ட இவர்கள் ஏறக்குறைய அறுநூறு வருடங்களின் பின்பு பிராமணங்கள் என்ற வேதாங்கத்தினை (வேதக்கிரியைகளை விளக்கும் நூல்களை) உருவாக்கி இருந்தார்கள். பிராமணங்களில் அரசர்கள் முதலான மேல்நிலையிலுள்ளோர் செய்ய வேண்டிய யாகங்களையும், அவற்றுக்காக அமைக்கப்பட வேண்டிய யாகமேடைகள், மந்திரங்கள் ஆகியவற்றையும் விரிவாக ஆராயப்பட்டிருந்தது. பின் இக்கிரியைகளைச் செய்யும் அறிவுடையவர் 'பிராமணர்' எனும் பொருளிலும் பிராமணர்கள் என்பதற்குப் பொருள் காணப்பட்டது. பின்னர் பாணினியின் அஷ்டாத்யாயி எனும் வடமொழி இலக்கண நூல் எழுந்த காலத்தில் (கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டு) அரசர்கள் இந்த நால்வகை வருணப் பாகுபாடுகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பதும் வலியுறுத்தப்பட்டது. கி.மு. 100ஆம் நூற்றாண்டளவில் மனுதர்ம சாஸ்திரம் எழுதப்பட்டபொழுது பிராமண சமூகக் கட்டுக்கோப்பின் அவசியம் மீண்டும் வலியுறுத்தப்படலாயிற்று.

சரஸ்வதி நதி வறட்சியும், ஆரியர் யமுனா-கங்கா நதிக்கரைகளை நோக்கிப் புலம்பெயர்தலும்

சரஸ்வதி நதிக்கரையில் வழிபட்டிருந்த சமயங்களில், இருக்கு வேதப் பாடகர்கள் அதன் நீரோட்டம், வளம்படுத்தும் தன்மை என்பன பற்றி பலமுறை குறிப்பிட்டுப் பாடியுள்ளனர். இவ்வாறு

பெருமைப்படுத்தப்பட்ட நதி பற்றிக் காலப்போக்கில் குறிப்புகள் இடம் பெறாமையில், ஆரியர்கள் வரலாற்றில் ஒரு திருப்பம் ஏற்பட்டிருந்தமை அவதானிக்கக் கூடியதாக உளது. ஆனால் இருக்கு வேத இலக்கியப் பாடகர்கள் ஏன், எப்படி அந்த நதியை விட்டுப் பிரிந்தார்கள் என்று கூறும் அளவிற்குத் துடிப்புடையவர்களாக இருக்கவில்லை. ஆனால் சதபத பிராமணம் (1-4-1) விதேகமாதவன் என்பவன் சரஸ்வதி நதிக்கரையிலிருந்து அக்கினியைப் பின்தொடர்ந்து சென்று கிழக்கே சதாநீர (கந்தக் ஆறு) ஆற்றுக்கப்பால் ஆரியரின் பதினாறாவது ஜனபதத்தை (மக்கள் அரசை) உருவாக்கினான் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதுபோலவே மகாபாரதம் பரகராமர் சரஸ்வதி நதிக்கரை வழியாக மதுராவைச் சென்றடைந்தார் என்று குறிப்பிடும். இவ்வாறான குறிப்புகள் இடம்பெறும் பொழுதும் நதியின் வறட்சி பற்றி எதுவும் நினைவு கூரப்படவில்லை. அதனால் சரஸ்வதி நதியின் வறட்சியின் பின் ஆரியர்கள் யமுனா - கங்கா நதிக்கரைகளை நோக்கிப் புலம் பெயர்ந்துள்ளனர் என்பது உய்த்துணரப்படக்கூடியதாக உள்ளது.* மகாபாரதப் போர் குருசேத்திரத்தில் (இன்றைய டெல்லி பிரதேசம்) இடம் பெற்ற காலத்தில், ஆரியர்கள் வடமேற்கே காந்தாரா, தென்கிழக்கே அங்கம், தெற்கே அவந்தி வரை தொடர்புடையவர்களாக

* ஆரியர்கள் சுதேசிகளிடமிருந்து தாம் கைப்பற்றிய பகுதிகளைத் தூய்மைப்படுத்தத் தீயிட்டுக் காடுகளை அழித்தமையால் மழையின்றி நிலம் வறட்சியுற்று, சரஸ்வதி நதிப் பிரதேசத்திற் புவியியல் மாற்றமடையலாயிற்று எனத் தெரிகின்றது.

இருந்துள்ளார்கள். ஆயினும் பாணினியின் அஷ்டாத்யாயி ஆரியரின் முக்கிய பிரதேசமாக பஞ்சாப், ஹரியானா, கங்கை - யமுனைப் பகுதிகளையே குறிப்பிடுவதும் கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது. எனவே ஆரியரின் இரண்டாவது வரலாற்றுக்களமாக யமுனா கங்காப் பகுதிகள் அமைந்துள்ளமை அவதானிக்கத் தக்கது.

இவ்வாறு ஆரியர்கள் கிழக்கு நோக்கிப் பரவியிருந்தாலும், முற்றாக ஆட்கொள்ள முடியாத பகுதிகளாகக் காசி, கோசலம், விதேகம், மகதம் முதலிய பகுதிகள் இருந்துள்ளன. இப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் பிராமணக் கிரியைகள் ஒருவனின் வாழ்வின் ஈடேற்றத்திற்கு அவசியமற்றவை. அன்பு, சீலம், கொல்லாமை, போன்ற நெறிகள் மூலம் எல்லா மனிதரும் சாதிப்பாகுபாடின்றி ஈடேறலாம் என்ற கோட்பாட்டைக் கொண்டிருந்த மக்கள் வாழ்ந்திருந்த பகுதிகளாகும். பார்கவநாதர் எனும் சமணமதத் தீர்த்தங்கரர் காசியிற் பிறந்தவர். விதேகமாதவன் உருவாக்கிய விதேகமாநகர் சமணரின் புண்ணிய பூமி என்று சமணர் பாராட்டுவர். இப்படியான சமூகப் பின்னணிகளை வாஜ்யநேய சங்கிதையிலும், சதபத பிராமணத்திலும் “காசி, கோசலம், விதேகம், மகதம் முதலிய தேசங்களில் யாகங்கள் ஒழுங்காய் நடைபெறுவதில்லை. அவ்விடங்களில் ஆரியர் தாம் மேற்கொண்ட சமயத்தினின்றும் வழுவினர். அவ்விடங்களில் மன்னர்களே மக்கட் சமூகங்களில் மேன்மையெய்திப் பிராமணரை அடக்கி ஆண்டனர்.

அங்கே பிராமணர் வதியத் தகுதியில்லை. அரசர் வழியில் வந்த சிலர் வைதீக யாகாதிகளைக் கைவிட்டதுமன்றி, மறைகளிற் கூறப்பட்ட தருமத்திற்கு முற்றும் முரணாக யாகம் புரிவது பாவமென்றும், யாகாதிகளைச் செய்யாதொழிதலே புண்ணியமென்றும் கருதும் ஒருவிதக் கோட்பாடுடையவர். வேத தரும பரிபாலனம் செய்து வரும் குரு பாஞ்சால தேயத்தினரினின்றும் நழுவின இழிதர்மத்தராகிய இம்மக்களை எதிரிகளாகவும், மிலேச்சராகவும் கருத வேண்டும்”* என்ற குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளமை ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

மன்னர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட யாகங்கள்

ஆரியர் யமுனா - கங்கா நதிப் பிரதேசத்தைத் தம் களமாக அமைத்துக் கொண்ட பொழுது, பிராமண மதமும், மன்னர்களுக்காகச் சில யாகங்களை விதித்திருந்தது. ஜனபதங்கள் உருவாகிய சூழலில், அவற்றினை ஆளும் தன்மையுடையவர்களைக் கிரியைகள் மூலம் பதவியில் அமர்த்தும் பொறுப்பினைப் பிராமணர்கள் தமதாக உருவாக்கியிருந்தார்கள். காலப்போக்கில் ஜனபதங்கள் அனைத்தையும் கட்டியாளாக் கூடிய மன்னர்களைத் தேர்ந்து அபிடேகம் செய்து, முடிசூட்டி, அரியாசனங்களில் அமர்த்தும் பொறுப்பினையும் ஏற்றிருந்தனர். ஏற்கனவே வேதப்பாடல்களை உருவாக்கி உச்சாடனம் செய்து

* E.S. Varadaraja Ayyar, A History of Tamil Literature (1-1100 AD. பக். 2, 1957. Annamalai University).

வழிபட்டு வந்த இவர்கள் இக்கிரியைகளைச் செய்யும் அதிகாரத்தையும் பெற்றிருந்தமையாற், பிராமணர்கள் அந்தஸ்து மேலும் உயர்நிலைக்குத் தள்ளப்படலாயிற்று.

மன்னர்கள் முடிசூழிக் கொண்டதுடன், தொடர்ந்து பல யாகங்களைச் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று பிராமணங்கள் விதித்திருந்தன. இவற்றுள் ராஜசூயம், வாஜபேஜம், அஸ்வமேதம் என்பன முக்கியமானவையாவன. ராஜசூயம் முடிசூட்டு விழாவைத் தொடர்ந்து, மன்னனுக்குத் தெய்வீக சக்திகளை உருவாக்கச் செய்யப்படும் கிரியையாகும். இருக்கு வேத தெய்வங்களான இந்திரன், பிரஜாபதி, விஷ்ணு முதலானவருக்குச் சமமானவனாக மன்னன் உருவகப்படுத்தப்பட்டுத் தொடர்ந்து கிரியைகள் செய்யப்பட்டன. இக்கிரியை பின், இடையிட்டுத் தொடர்ந்து மன்னனின் ஆற்றலை வலுப்படுத்தச் செய்யப்பட்டன.

இரண்டாவதாக வாஜபேஜ யாகம் முக்கிய கிரியையாக இடம் பெறுகின்றது. இந்த யாகத்தைச் செய்கின்ற பிராமணர், மன்னனுக்கு மிகவும் வெறியூட்டக்கூடிய சோமபானத்தை வழங்கி, மன்னனைப் பலமிக்கவனாக ஆக்குவார். இக்கிரியை மூலம் மன்னன் நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதற்காகத் திக்கு விசயங்களுக்காகத் தூண்டப்படுகின்றான்.

மூன்றாவதான அஸ்வமேத யாகம் அரசர்கள் நாடுகளைக் கைப்பற்றப் போரினை முன்னெடுக்க முன் செய்ய வேண்டியதாகும். தன் ஆட்சி எல்லைகளை

அறியுமுகமாக அரசன் ஒரு குதிரையைத் தன்னிச்சையாக மேயவிடுவான். அரசனின் படைவீரர், மற்றும் சுற்றத்தவர் அதனைப் பின்தொடர்வர். அக்குதிரை எங்கெங்கெல்லாம் அலைகின்றதோ, அந்தந்த எல்லைகள் அனைத்தும் தம் மன்னனது எனப் பிரகடனப்படுத்துவர். இறுதியில் அரசசபையிற் பல பிராமணர்கள் சூழவிருந்து கிரியைகள் செய்த பின் அக்குதிரை கொல்லப்படும். பின் அங்கிருக்கும் பட்டத்தரசியானவள் அக்குதிரையுடன் உடல் உறவு வைக்கும் படி தூண்டப்படுவாள். அவளும் குதிரையைத் தன்னுடன் உடலுறவு கொள்ளும்படி கேட்பாள். பின் அவளும், அந்தப்புரப் பெண்களும், புரோஹிதர்களுடன் இணைந்து அக்குதிரையைத் தகாத வார்த்தைகளாற் திட்டுவர். பின் நூற்றுக்கணக்கான பணிப்பெண்கள் நெகிழவிட்ட கூந்தலுடன் அவளையும், குதிரையையும் சுற்றி நின்று தம் தொடைகளிற் தட்டிப் பாடுவர்.*

இத்தகைய கிரியைகளைத் தேவர்களிடமிருந்து வரம் பெறுவதற்காகச் செய்வதாகப் பிராமணர் கூறிக் கொண்டனர். இந்த யாகத்தீயிற் தாமும் சோமபானத்தை அருந்திக் கொண்டு பால், தானியம், நெய், மாமிசம், சோமபானம், முதலானவற்றை ஆகுதி பண்ணுவர். தாம் மதுவை அருந்திக் கொண்டு வேத மந்திரங்களை ஒதுகையிற், தேவர்கள் மகிழ்ந்து தாமும் வழிபடுவோருடன் கூடி அருந்தி மகிழ்கின்றார்கள் என்று விளக்கம் அளித்தனர். அதனோடு மன்னனுக்கு வேண்டிய ஆயுள், செல்வம், வாரிசு, போரில் வெற்றி

* Burton Stein, A History of India, பக். 59-60.

அனைத்திற்கும் ஆசிகள் வழங்கப்படுகின்றன என்றும் மன்னர்கள் அறிவுறுத்தப் பட்டனர். சோமபானம் வெறிமயக்கத்தை ஏற்படுத்துகையிற், தாமும் தெய்வீகக் காட்சிகளைப் பெற்றுச் சக்தி பெறுவதாக நம்பினர். அதனோடு தேவலோகம் சென்று, தாமும் தேவர்கள் ஆவது போன்றதொரு உணர்வையும் அனுபவித்தனர். அச்சக்தி கொண்டு தாமும் வழிபடுவோருக்கு வேண்டியவற்றை வழங்க முடியுமென்றும் இடையிடையே கூறிக்கொண்டனர். இவ்வித அனுபவங்கள் பெற்றுத் தாமும் அவனியில் நடமாடும் தேவர்கள் எனக் கற்பித்தனர். அதனாற் தாமே பூமியிற் கடவுளின் பிரதிநிதிகள் என்று கூறிக் கொண்டனர். இதனை,

தெய்வாதீனம் ஜகத்சர்வம்

மந்ராதீனம் துவைவதம்

தன் மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணாதீனம்

ப்ராஹ்மணோ ம்மதைவதம்

என்ற மந்திரத்தின் மூலம் விளங்கிக் கொள்ளலாம். இதன் பொருளாவது, “பிரபஞ்சம் அனைத்தும் இறைவனுக்குட்பட்டது. இறைவனோ மந்திரத்திற்குள் அடங்கியவன். அந்த மந்திரமோ பிராமணனுக்கு அடங்கியது. ஆகவே பிராமணனே எனது கடவுள்” என்பதாகும்.* எனவே மன்னர்கள் தாம் தெய்வீக சக்தி பெற பிராமணர்களையே நம்பினார்கள் எனலாம். தம் ஆட்சி, புகழ், அதிகாரம் அனைத்திற்கும் பிராமணர்களை நம்பி, அவர்கள் சொற்களுக்குக்

* அ.க.பெருமான், தென்குமரியின் கதை, பக். 128.

கட்டுப்படலாயினர். அதனோடு பிராமணரை மகிழ்விக்க நன்கொடைகள் வழங்கித் தாமும் பணிவுடையவனாக நடந்து கொண்டனர்.

இக் ஸவாகு குலத்தின் 49 ஆவது தலைமுறையினனான பகீரதன் கங்கை நதியை மூடப்படும் அளவிற்கு பிராமணர்களுக்குப் பொற்குவியலை வழங்கிக், கங்கை நதிக்கும் பகீரதி எனப் பெயரிட்டான் என்ற வரலாறு இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகும்.

பிராமண மதத்தின் வீழ்ச்சி

இவ்வாறு மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட பிராமண மதம், மகத அரசர்களால் ஒதுக்கப்பட்டுச் சமணம், பௌத்தம் என்பன ஆதரிக்கப்படலாயின. சந்திரகுப்த மௌரியன் (கி.மு. 320) பிராமணர்களின் யாகங்களுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்து, அறம், ஒழுக்கம், சீலம், நீதி, அன்பு ஆகியவற்றை அரசின் வழிகாட்டியாக ஏற்றிருந்தான். கடவுளுக்கும், மனிதனுக்குமிடையே பிராமணர் எனும் புரோஹிதரின் அவசியமற்ற நிலையை சமணமும், பௌத்தமும் வலியுறுத்திய நிலையில் பிராமண மதம் முற்றாக வீழ்ச்சி அடையலாயிற்று. மகத அரசர்கள் தம் அதிகாரத்தைப் பிராமணர்களுக்கு மேற்பட்ட நிலையில் நிறுத்திக் கொண்டனர்.

மீண்டும் ஆரிய அரசுகளின் எழுச்சியும்,

பிராமண மத ஆதிக்கமும்

சமண, பௌத்த மதக் கோட்பாட்டை ஆதரித்த அரசர்கள் சாம்ராச்சிய வேட்கையைக் கைவிட்ட

நிலையில், ஆரிய அரசுகள் மீண்டும் தம் அரசுகளைக் கட்டி எழுப்பினார்கள். இவர்களுள் சமுத்திரகுப்தன் (கி.பி. 355 - 376) குப்த அரசினைப் பலம் வாய்ந்த அரசாகக் கட்டி எழுப்பினான். இவன் வடக்கே கங்கைப் பிரதேசம் வரை கிழக்கே வங்கம் வரை ஆரிய வர்த்தத்தை விரிவாக்கம் செய்து, இவ்வாறு ஆரிய கலாசாரத்தின் மூன்றாவது கட்டக் களமாக இப்பகுதிகள் உருவாக்கப்படலாயின. இவ்வாறு மீண்டும் பிராமண மதம் குப்தர் முதலான ஆரிய அரசர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வளரலாயிற்று. இவர்களைத் தொடர்ந்து மகாராஷ்டிரர்கள் அரசுகளிற் கோயிற் கட்டடக் கலை வளர்ச்சியுடன் பிராமணர்கள் ஆதிக்கம் கோயில்களிலும் ஊடுருவலாயிற்று. முதல் முறையாகப் பிராமணர்களுக்கு எண்ணாயிரம் எனும் பெயர் கொண்ட பிரம்மதேயத்தை வழங்கும் முறையை இவர்கள் ஆரம்பித்திருந்தனர். இந்த நிலையானது தமிழகத்திற் பிராமண மதத்தை ஆதரித்த பல்லவர்கள் முதற் பின் வந்த அரசுகளாற், தமிழகமெங்கனும் பின்பற்றப்பட்டிருந்தது ஈண்டு குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

சமுத்திரகுப்தன் கட்டி எழுப்பிய ஆரியப் பேரரசு

மௌரிய அரசர்கள் பௌத்த, ஜைன மதங்களின் போதனைகளாற் கவரப்பட்டுச் சாம்ராச்சிய வேட்கையைக் கைவிட்டிருந்தனர். இதனைச் சாதகமாகப்படுத்திய குப்தர்கள் மீண்டு ஆரியரின் அரசாட்சியை உறுதிப்படுத்திப் பேரரசொன்றினை ஏற்படுத்தினார்கள். சமுத்திரகுப்தன் (கி.பி. 335-376) முதலில் தன் பேரரசையேற்படுத்தி மௌரியப்

பேரரசனான அசோகனின் பிரயாகாத் (அலகாபாத்) தூணிலேயே தன் ஆட்சிப்பிரிவை நான்கு பிரிவுகளாகக் குறிப்பிட்டிருந்தான்.

1. கங்னை - யமுனைப் பகுதிகள் உட்பட்ட ஆரியவர்த்தத்தின் நடுமையம்.
2. மால்வப் பகுதிகள், சேடிப் பகுதிகள், உஜ்ஜயினி உட்பட்ட பகுதிகள்.
3. இன்றைய டெல்லியைச் சூழவிருந்த பகுதிகள்.
4. கிழக்கே புண்ட்ரவர்த்தன மற்றும் வங்கப் பகுதிகள்.

இவை தவிர்ந்த மற்றைய 12 அரசுகளும் எல்லை அரசுகளாகக் குப்தரின் அதிகாரத்தை ஏற்றிருந்தன.

இவ்வாறு உருவாக்கிய குப்த அரசில் மீண்டும் பிராமணர்கள் முக்கியப் பங்காளிகள் ஆனார்கள். மனுசாத்திரத்தின்படி கோயில்கள், மற்றும் பிராமணர்களுக்குக் கொடைகளை வழங்கி அறம் காக்க வேண்டும் என்ற கோட்பாடு நன்கு பேணப்பட்டது.

குப்தர் காலத்தில் எழுந்த புராணங்கள்

குப்தர் அரசினால் பிராமணர்கள் ஆதரிக்கப்பட்ட நிலைமையில், இவர்கள் மன்னர்களின் குலம், கோத்திரங்களுக்கு புதிய வடிவங்களைக் கற்பிதம் பண்ணிப் புராணங்களை எழுதினார்கள். அரசர்களின் வம்சங்களுக்கு விண்ணுலகத் தெய்வத் தொடர்புகள் காட்டப்பெற்று நீண்ட பரம்பரையில் வந்த வரலாறுகளும் புனையப்பட்டன. இவ்விதமே ஒரு

கோயில் உருவாக்கத்திற்கும் தலபுராணங்கள் இறைவனின் திருவிளையாடல்களுடன் தொடர்பு உடையவனவாகக் காட்டி எழுதப்பட்டன. இவ்வாறு புராணக்கதைகள் மட்டுமின்றி, மன்னர்களின் வீரதீரங்களைப் புகழக் கல்வெட்டுகளும் உருவெடுக்கலாயின. மெய்கீர்த்தி என்ற பகுதியில் மன்னனுக்கு புகழாரம் வைக்கும் தகவல்கள் இடம்பெறும். இனிக் குப்தர் காலம் முதலாக பிராமணர்கள் சென்றிருந்த தென்னக மாநிலங்கள், மற்றும் ஜாவா, கம்போடிய நாடுகளையும் தமது தாயகமாக மாற்றும் பணியில், அவற்றிற்கும் பல புராணக் கதைகளை உருவாக்கி, அவற்றையும் ஆரியவர்த்தத்தின் வலயப் பிரதேசமாக உள்ளாக்கி இருந்தார்கள். ஜாவா, கம்போடிய நாட்டு அரச பரம்பரையினர் கூடக் குப்தர் அரச பரம்பரையினருடனோ அல்லது ஆரியரின் குலம், கோத்திரத் தொடர்புடையவர்களாகவோ காட்டப் பட்டனர். இதனால் பிராமணர்கள் எங்கெங்கெல்லாம் சென்றார்களோ, அங்கங்கெல்லாம் மண்ணின் மைந்தர்களாகினார்கள். சமூகத்தில் உயர் அந்தஸ்து, உரிமைகள் அனைத்தும் ஏகபோகமாகின. ஆனால் சுதேசக் குடிகள் தம் இன உரிமைகளையிழந்ததோடு, வரலாறு அற்ற சமூகங்களாகவும் ஆக்கப்பட்டார்கள்.

**இராஷ்டிரசூட அரஸில் ஆரிய மன்னர்கள்
(கி.பி.600 - 900)**

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டளவில் குப்தர்கள் நிலை தளர இராஷ்டிரசூடர்கள் தலை எடுத்தார்கள்.

இவர்களே எல்லோராக் குகைக்கணித்தாக இரண்டு மாடிக் குடைவரைக் கோயிலாகக் கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டில் கைலாசநாதர் கோயிலை எழுப்பினார்கள். இது பிராமணர்களுக்கு ஒரு புதிய வழிபாட்டு முறைக்குள் தம்மைத் தயார்ப்படுத்த வைத்தது. மன்னர்கள் யாகங்களின் சேவைக்குக் கொடுத்தது போன்று கோயில் வழிபாட்டுப் பிராமணர்களுக்கு எண்ணாயிரம், நாலாயிரம் எனும் பெயரில் பிரமதேயங்களை வழங்கினார்கள் என்று கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. தமிழகத்திலும் பல்லவர் காலம் முதல் பிராமணர்களுக்குப் பிரம்மதேயங்கள் வழங்கப்பட்டதாகக் கல்வெட்டுகள் தெரிவிக்கின்றன. தமிழகத்தில் நிறைந்து காணப்படும் பிரம்மதேயங்கள், சதுர்வேதி மங்கலம், எண்ணாயிரம், நாலாயிரம் என்பன எவ்வாறு பிராமணர்கள் தமிழகத்திற் குடியமர்த்தப்பட்டார்கள் என்பதனை எடுத்தியம்பும் சான்றுகளாம். அதனாலே பாரதியாரும்,

எம்மை ஆண்டருள் செய்பவள்

பெற்று வளர்ப்பவள் ஆரியதேவி

பேரிமய வெற்பு முதல் பெண்குமரி

ஈறாகும் ஆரிய நாடு என்று அறி

அறிவுறுத்தினார் எனலாம்.

ஆரியவர்த்தத்திற்கு அப்பாற்

பிராமணர்களின் புலம்பெயர்வுகள்

ஆரிய தேசம் வடக்கே இமயம் முதல் தெற்கே விந்தியம் வரையும், பின் கிழக்கு - மேற்குச்

சமுத்திரங்களைக் கொண்ட பகுதிகள் வரை விரிவாக்கம் அடைந்து விட்ட நிலையில், மனுஸ்மிருதி உருவாகி இருந்தது. அதனால் மனுஸ்மிருதி 'ஆரியவர்த்தம்' எனும் பொழுது இப்பகுதிகளையே எல்லையிட்டுக் காட்டலாயிற்று. ஆனாலும் சரஸ்வதி வறட்சியினாற் பிராமணர்கள் கி.மு. 1000 அளவிலே தென்னிந்திய மாநிலங்களை நோக்கிப் பரவியிருந்தார்கள் என்பதும், தென்னிந்திய மாநில வரலாறுகள் மூலம் அறியப்படலாயிற்று. மற்று மகதராச்சியங்கள் பிராமண மதத்திற்கு எதிரான சமண, பௌத்த மதங்களை ஆதரித்தமையாலும், ஆரிய அரசுகள் தளர்ந்து போன சூழல்களிலும், பிராமணர்கள் இந்தியாவின் பல பாகங்களுக்கும் பரவலாயினர். அதனால் விந்தியமலைக்குத் தெற்கே புலம்பெயர்ந்தவர்கள் பஞ்சதிராவிடர்கள் எனவும், வடபாகங்களுக்குப் புலம்பெயர்ந்தவர்கள் பஞ்ச கௌடர்கள் எனவும் அழைக்கப்பட்டார்கள். தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம் மராட்டி, கூர்ச்சரம் (குஜராட்) ஆகிய பகுதிகளை ஆரியர் இன அடிப்படையில் திராவிடர் என அடையாளமிட்டு இருந்த பொழுதிலும், கால்ட்வெல் மொழிவாரியாக இவற்றை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. குசராட்டி மொழி, மராட்டிமொழி என்பன முழுமையாக வடமொழித் தாக்கமுடையனவாகையால், மொழிகளை வகைப்படுத்தும் பொழுது இவை இந்தோ - ஐரோப்பிய மொழியின் தன்மைகளைக் கொண்டதாகக் கருதுவர். பிராமணர்கள் தெற்கே புலம்பெயர்கையில் முதலில் கொங்கணிப் பகுதியைத் தம் ஆதிக்கத்திற்குட் படுத்தினார்கள். அதனால் கிரேக்க நூல்கள் (கி.பி. 80) கொங்கணத்தை

ஆரியதேசம் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. இத்தகைய கலாசார வேறுபாடு ஏற்பட்டதனாலேயே கொங்கணீர், கொங்கர் என்ற இரு நாட்டுப் பிரிவுகள் உருவாகியிருந்த நிலையைக் கவிங்கத்துப்பரணி குறிப்பிடுகின்றதெனலாம் (செய் 332).* தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் அகத்தியமுனிவர் காலம் முதல் ஆரிய கலாசாரம் ஊடுருவலாயிற்று. அகத்தியர் தமிழ் மண்ணிற், துவாரகையிலிருந்து பதினெண் வேளிர் அரசுகளையும், குடிகளையும், மற்றும் அருவாளரையும் தெற்கே கொண்டு வந்து குடியமர்த்தினார் எனும் பொழுது, இவ்வேளிர், அருவாளர் குடியினர் திராவிடர் மரபினரே ஆவர். ஆனால் இவர்கள் மொழி ஆரியமயமாக்கப் பட்டிருந்தது. ஆயினும் தமிழகக் குடிகளுடன் இவர்கள் ஒன்று கலப்பதற்கு மொழி அதிகத் தடையாக இருக்கவில்லை என்பதைத் தமிழக வரலாறு எடுத்துக் காட்டுகின்றது எனலாம். ஆனால், பிராமணர்களோ மன்னர்களின் ஆதரவுடன் தம்மையொரு தனிச் சமூகமாக வளர்த்திருந்தனர்.

**தமிழகத்தில் வைதீக மதத்தின் எழுச்சியும்
மூவேந்தர்களின் வீழ்ச்சியும்**

மூவேந்தர்களால் ஆதரிக்கப்பட்ட பிராமணர்கள் மன்னர்களுக்குத் தம் யாகங்கள் பற்றியும், அவற்றினால்

* கொங்கணி மொழி மராட்டி மொழி பேசப்படுகின்ற கோவாவே பழைய கொங்கணி ஆகும். இதனைப் போர்த்துக்கேயர் கி.பி. 1510இல் கைப்பற்றியிருந்தனர். 1961இல் மத்திய அரசிற்குக் கையளிக்கப்பட்டு 1987இல் 25ஆவது இந்திய மாநில அரசாக்கப்பட்டது. தமிழ் மண்டலம் ஐந்தும் எனத் திருமந்திரம் (செய் 1646) குறிப்பிடும் 'கொங்குநாடு' கோயம்புத்தூர்க் கோட்டம் எனும் தமிழ் மண்டலமாகும்.

போர்களில் வெற்றி நிச்சயம் என்ற கருத்துகளையும், அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தினர். அதனால் மூவேந்தர்கள் தம்முள்ளே பகைமைப்பட்டுப் போரிட்டு, மடிந்தார்கள். பாண்டியர் மூன்று தமிழ்க் கழகங்களை உருவாக்கி வளர்த்த தம் தமிழ்ப் பணியைக் கைவிடலாயினர். அரசசபைகளில் வட்மொழி மந்திரங்களும், யாகங்களும் செல்வாக்குப் பெற, வடமொழிக்கல்வி வளர்ச்சிக்காகப் பல வேதக் கல்விச் சாலைகளைச் 'சதுர்வேத மங்கலம்' என்ற பெயரில் அமைத்து வரலாயினர். பிராமணர்களுக்கு வேண்டிய குடியிருப்புகளையும் உருவாக்கி, அவற்றையும் பிரம்மதேயமாக அறிவித்து வழங்கி வரலாயினர். இக்காலத்திற் தமிழகக் கோயில்கள் அனைத்தும் பிராமணரின் அதிகாரத்திற்குட்பட்டிருக்கும் நிலைகளும், அவற்றிற்கான பராமரிப்புகளும் மன்னர்களாலே உருவாக்கிக் கையளிக்கப்பட்டிருந்தன. கடைச்சங்க இலக்கியங்கள் அனைத்தும் வைதீகமதக் கிரியைகளையும், அவற்றை மன்னர்களுக்காக இயற்றும் பிராமணர்களையும் அதிகமாகப் பாராட்டி உள்ளமையை, இந்நூல்கள் வாயிலாக நாம் அறிய முடிகின்றது. சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் ஆட்சிப் பெருமை பிற்காலத்தில் கலிங்கத்துப் பரணி வரைப் பல புலவர்களால் பாராட்டப் பெற்றதொன்றாகும். ஆனால் பின் பிராமணர்களின் யாகங்களிற் தம் வெற்றிகளை நம்பி வேள்விகளைச் செய்த பல மன்னர்கள் போர்க்களத்திலேயே உயிரிழந்தனர் என்பதனையும் இப்புலவர்கள் குறிப்பிடத் தவறவில்லை. கருங்குழல் ஆதனார் எனும் புலவர் கரிகாற் பெருவளத்தான் இறந்த

பொழுது, 'இவன் வேதவேள்விகளைச் செய்தவன்' இருப்பினும் இறந்தோன் தானே (புறம். செய். 224) எனக் கவலையுறுகின்றார். சோழன் ராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி, வடநாட்டு அரசர் செய்த வேள்விகளைப் போன்ற ராசகுய வேள்வியை வேட்கையில், அதனைக் காணச் சேர, பாண்டியரும் வந்திருந்தனர். அப்பொழுது ஓளவையார் இவர்களுக்கு அறிவுறுத்தியதாவது "புலனடக்கமுடைய இரு பிறப்பாளர் (உண்மையில் இங்கு புலனடக்கம் என்றது வெறும் புகழுரையே) தீ வளர்த்துச் செய்கின்ற வேள்வியைக் காண்கின்ற வேந்தர்களே! தேவலோலகத்தைப் போன்ற பூவுலகு உமதேயாயினும் அது உங்கள் காலத்தின் பின் (இறப்பின் போது) உடன் வராது. ஆகையினால் இரவலரை ஆதரித்து, நல்வினையை ஆற்றுங்கள் (புறம்.செய்.367) என்பதாகும். இங்கு வேள்விகளை விடுத்து, நல்லறங்களைப் புரியுங்கள், அவை உங்களுடன் தொடரக் கூடியன எனும் கருத்தினை மறைமுகமாக உரைத்திருந்தார். மற்றுப் பாண்டியர்களிற் "பாண்டியன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமி பெருவழுதி" என்பவன் பல யாகங்களைச் செய்திருந்தான் என்பதனை நெட்டிமையார் "யூபம் நட்ட வியன்களம் பல கொல்" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் (புறம்.செய்.15). காரிகிழார் இப்பாண்டியனை "நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை எதிரே" (புறம் செய். 6) என இவன் பிராமணர்களை மதித்து, வணங்கிக் கௌரவித்தான் என்று குறிப்பிடுவர். இத்தகைய குறிப்புகள் பதிற்றுப்பத்திலும் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றைக் கொண்டு கி.மு. 1000 முதலாகப் பிராமணர்கள்

மூவேந்தர்களை வைதீகமதத்தின் யாகக்கிரியைகளுக்கு அடிமைப்படுத்தியிருந்தார்கள் என்பது புலனாம்.

வடநாட்டுப் பிராமணக் குடியேற்றங்களும்,
சிதன் தாக்கங்களும்

சங்ககால மன்னர்கள் தாம் விரும்பிய யாகங்களைச் செய்வதற்காகப் பிராமணர்களை “அறுவகைப் பார்ப்பன பாக்கம்” என அவர்களுக்கென ஒரு தனிக்குடியிருப்பினை ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். சில சமயங்களில் மன்னர்கள் சில பிராமணர்களுக்கு ஊர்களை வழங்கியிருந்தமை சங்ககாலத்திலேயே இடம் பெற்றிருக்கின்றது. நெடுஞ்சடையன் பராந்தகன் (கி.பி. 765-790) தனது வேள்விக்குடிச் செப்பேட்டில் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, கொற்கைகிழான், நற்கொற்றன் ஆகிய அந்தணர்களுக்கு வேள்விக்குடி ஊரினை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தான் என்று குறிப்பிட்டுள்ளான். அச்செப்பேட்டுச் செய்தி,

பழனக்கிடக்கை நீர்நாட்டுச் சொற்கணாளர் சொல்லப்பட்ட
சுருதி மார்க்கம் பிழையாத கொற்கைக்கிழானாற் கொற்றன்
கொண்ட வேள்வி முற்றுவிக்கக், கேள்வியந்தணாளர்
முன்பு கேட்க வென்றெடுத்துரைத்து வேள்விச்சாலை முன்பு
நின்று வேள்விக்குடியென்றப் பதியைச் சீரோடு திருவளரச்
செய்தார் வேந்தனப் பொழுதே

என்பதாகும்.

இமயவரம்பன் சேரலாதன் தன்னைப் பாட்டுடைத் தலைவனாக வைத்து பதிற்றுப்பத்தில்,

இரண்டாம் பத்தைப் பாடிய குமட்டூர் கண்ணனார் எனும் பிராமணருக்கு உம்பற்காட்டில் 500 ஊர்கள் பிரமதேயமாக (பிராமணர் குடியிருப்புகளாக) வழங்கியதோடு வேறு உரிமைகளும் வழங்கினான்.

கபிலர், செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன் மீது ஏழாம்பத்தைப் பாடிய பொழுது, மன்னன் நூறாயிரம் பொற்காசும், நன்றா எனும் குன்றேறி நின்று தன் கண்ணிற்கண்ட நாடுகளை அவர் காட்ட அவற்றைக் கொடுத்தான். ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் தன்னைப் போற்றிய பார்ப்பார்க்குக் கபிலை நிறப் பசுவும், குடநாட்டில் ஒரு பகுதியும் தானமாக வழங்கினான். இதனை,

..... பார்ப்பார்க்குக்

கபிலையொடு குடநாட்டு ஒரூர் ஈந்து

(பதிற்றுப்பத்து ஆறாம் பத்து, செய். 1, வரி 5)

என்று பதிற்றுப்பத்துக் குறிப்பிடும். மேலும் சேரன் செங்குட்டுவனைப் பரணர் ஐந்தாம்பத்தைப் பாடியதற்காக அவருக்கு உம்பற்காட்டு வாரியும், செங்குட்டுவனின் மகனான குட்டுவன் சேரனும் பரிசாக வழங்கப்பட்டன.

இவ்வாறு பல நாடுகளைப் பிராமணர்களுக்கு வழங்கிச் சங்ககால மன்னர்கள் கௌரவித்திருந்தார்கள். இந்நிலையானது கி.பி. 13ஆம் 14ஆம் நூற்றாண்டுகள் வரை நீடித்திருந்தது.

வடநாட்டு மன்னர்கள் ஆட்சியில் பெருகிய பிராமணக் குழியிருப்புகளும், வடமொழியின் தாக்கங்களும்

ஆரிய வர்த்தத்தில் மகத அரசுகள் வீழ்ச்சியடையக் குப்தர்கள் (கி.பி. 320-550) மீண்டும் ஆரிய அரசுகளைப் பலப்படுத்திய பொழுது வைதீக மதம் எழுச்சி பெறலாயிற்று. இக்காலத்தின் பின் பல்லவர்கள் (கி.பி. 300 - 1120), சாளுக்கியர்கள் (கி.பி. 500 - 750), இராஷ்டிரகூடர்கள் (கி.பி. 748 - 990), கலிங்கத்துக் கங்கர்கள் (கி.பி. 990 - 1435), ஹொய்சலர்கள் (கி.பி. 1190 - 1310), வரங்கல் காகடியாஸ் (கி.பி. 1000 - 1300) முதலான வடநாட்டு அரசுகள் தமிழக அரசியலிற் தம் செல்வாக்கைச் செலுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வரசர்கள் அனைவரும் வடநாட்டு மரபினராகையாற், தமது ஆட்சியில் வடமொழியையும், வைதீகமதத்தையும் முழுமையாக ஆதரித்திருந்தனர். பல்லவ மன்னர்கள் தம் ஆட்சி மொழியாக வடமொழியை வைத்திருந்தனர். அதனோடு இவர்கள் எழுப்பிய கோயில்களின் பூசைகளுக்கும் வடமொழியாளரான பிராமணர்களையே அமர்த்தினர். அதனோடு இவர்கள் தம் யாகங்களுக்காகவும், அரசியல் தேவைகளுக்காகவும் பிராமணர்களை அதிகம் தருவித்திருந்தார்கள். அதனால் இவர்களுக்கெனக் குடியிருப்புகளும் உருவாக்குதல் அவசியமாயிற்று. இத்தகைய நடவடிக்கை குறித்துக் கி.பி. 764இல் பல்லவமல்லன் நந்திவர்மன் IIஇன் ஆட்சியில் எழுதப்பட்ட ஒரு செப்பேடு குறிப்பிடுகின்றது. செப்பேடு முதலில்

மன்னனை வாழ்த்தியுரைக்கும். பின் புள்ளுருடன் (Pullúr) 4 ஆற்றங்கரைக் கிராமங்கள் 108 பிராமணர்களுக்கு வழங்கப்பட்டு, அவை பிரம்மதேயமாக அறிவிக்கப்பட்டன. பின் தமிழில் பொதுமக்களுக்கான அறிவிப்பும், அதன்பின் எல்லைகள், காணியை ஏற்கும் பிராமணத் தலைவனின் பெயர் என்பன குறிப்பிட்டு, நாட்டார் முன்னிலையில் கணக்காளர் பதிவு செய்துள்ளார். இப்பிரமதேயம் சகல சுதந்திரமும் கொண்ட ஒரு தனிராச்சியமாக அமைந்தது. தொடர்ந்து மன்னர்கள் போர்களை முன்னெடுத்தல், வெற்றி கொண்டாடுதல், நினைவுச் சின்னமாக இறைவற்குக் கோயில்களை எழுப்புதல் என்பவற்றில் இடையறாது ஈடுபடலாயினர். அதனால் அதிகமான பிராமணர்கள் கங்கைக் கரையிலிருந்து தருவித்துக் குடியமர்த்தப்பட்டார்கள்.

பல்லவ மன்னன் நந்திவர்மன் II இன் சிற்றரசனான உதயச்சந்திரன், பல்லவ மன்னனைச் சித்திரமாய பல்லவராயனும், பாண்டியனும் முற்றுகையிட்டுச் சிறையிடப்பட்டு இருக்கையில், தன் அரசனுக்காகப் போரிட்டு மீட்ட பெருமை உடையவன். இவன் வடார்க்காட்டு மாவட்டத்திலுள்ள உதயேந்திரத்தில் வெளியிட்ட செப்பேடுகள் “உதயேந்திரம் செப்பேடுகள்” எனப்படுகின்றன. சமஸ்கிருத மொழியில் எழுதப்பட்ட இச்செப்பேடு, உதயச்சந்திரன் விண்ணப்பத்திற்கிணங்கி, அவ்வூர் உதயச்சந்திர மங்கலம் எனப் பெயரிட்டு அந்தணர்களுக்கு வழங்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடும்.

கி.பி. 880இல் அரசு புரிந்த கோமாறன் சடையன் எனும் பாண்டியனாற் பொறிக்கப்பட்ட செப்புப் பட்டயத்தின்படி திருமால் பக்தனாகிய நெடுஞ்செழியன் தென்களவழி நாட்டிலுள்ள வேலக்குடி எனும் ஊரைச் சீவரமங்கலம் எனமாற்றி, அதனைச் சுஜ்ஜாதப்பட்டருக்கு இறையிலியாகக் கொடுத்தார் என்கிறது.

பல்லவர்கள் வடமொழிக் கல்வியை வளர்ப்பதற்காகக் 'கடிகை' எனப்படும் வடமொழிக் கல்வி நிலையங்களை உருவாக்கியிருந்தமை பற்றிக் காஞ்சி வைகுண்டப் பெருமாள் கோயிற் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும். இதனைப் பின்பற்றிச் சோழர்களும் வடமொழிக் கல்விச் சாலைகளை உருவாக்கி இருந்தார்கள். குமரி மாவட்டத்தை ஆண்டிருந்த ஆய்மன்னர்களும் சுசீந்திரம், கன்னியாகுமரி, தெரிசனங்கோப்பு, பார்வதிபுரம், பறக்கை, புதுக்கிராமம் முதலிய பகுதிகளிற் பிராமணர்களைக் குடியமர்த்தி அவற்றைப் பிரம்மதேயம் அல்லது சதுர்வேதி மங்கலம் ஆக்கினர். இவர்களுள் கோக்கருந்தடக்கன் (கி.பி. 857-885) என்பவன் பார்த்திபபுரத்தில் ஒரு விஷ்ணு கோயிலைக் கட்டி, அதற்கருகாமையில் ஒரு கல்விச் சாலையையும் நிறுவினான். பின் காந்தளூரிலும் ஒரு கல்விச் சாலையை நிறுவினான். பார்த்திபசேகரபுரச் செப்பேடு அக் கல்விச்சாலையில் பயிலத் தகுதி பெற்ற பிராமணச் சிறுவர்கள் விபரம் பற்றியும், அங்குக் கற்பிக்கப்பட்ட வடமொழி இலக்கியம், வேதங்கள், இலக்கணம் முதலான பற்றியும், ஆசிரியர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஊதியங்கள் பற்றியும் குறிப்பிடுந்

இருக்கு, யசூர் சாம வேதம் ஆகியவற்றை மனனம் செய்யும் சிறுவர்களுக்கு இலவச உணவும் வழங்கப்பட்டதாகக் குறிப்பிடும். அதனோடு காந்தனூர்க் கல்விச்சாலை போன்றே இச்சாலையும் இயங்குகின்றது என்று செப்புப் பட்டயம் குறிப்பிடுவதனால், திருவனந்தபுரத்திற்கு அருகாய் அமைந்திருந்த காந்தனூர்ச் சாலையும் இதுவும் சமகாலத்தில் இயங்கியதென்பது புலனாம். இவ்வாறு குமரிமாவட்டத்தில் ஏறக்குறைய நாற்பதற்கு மேற்பட்ட ஊர்கள் பிரம்மதேயமாக அறிவிக்கப்பட்டிருந்தன. அதனோடு பிரம்மதேய ஊர்கள் வரியிலியாகவும் விடப்பட்டிருந்தன. இந்நிலை கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டுவரை இருந்து வந்துள்ளது.

சோழமன்னனான முதலாம் இராசராசன் கல்வெட்டுகள் யாவும் தமிழிலேயே பொறிக்கப் பட்டிருந்தன. ஆயினும் இராசராசன் தமிழக அரசியலிற் சமஸ்கிருதம் செல்வாக்குற்றதனால், காலத்திற்கேற்பத் தானும் கற்று, வடமொழி வளர்ச்சிக்கு ஆதரவும் வழங்கியிருந்தான் என்று தெரிகின்றது. இவனது மெய்க்கீர்த்திகள் “காந்தனூர்ச் சாலை கலமறுத்தருளி” என்ற புகழரையுடன் தொடங்கும் தன்மையுடையன. இவன் காந்தனூர், வேணாடுகளைத் தன்னாட்சிக்குட்படுத்திய பின் திருநந்திக்கரைச் சிவன் கோயிலுக்கு வள்ளுவ நாட்டின் முட்டம் எனும் ஊரைத் தானமாக அளித்திருந்தான். பின் காந்தனூர் வேதக் கல்விச்சாலையைச் சீரமைத்திருந்தான். தஞ்சை மாவட்டம் தேவராயர்

பேட்டைக் கல்வெட்டு, திருச்சி மாவட்டம் காமரசவல்லிக் கல்வெட்டு முதலானவை காந்தளுர்ச் சாலை மாணவர்கள் வேதங்களை மனனம் பண்ணி ஒப்புவிக்கும் போது, அந்த ஆற்றலைக் கணிக்கும் தேர்வுகள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகின்றன. அத்தேர்வு ஆசிரியர்களில் ஒருவனாக இராசராசன் இருந்திருக்கலாம் என்று சிலர் கருதுவர். ஆனால் இராசராசனின் தமிழ்ப் பணிகள் மிக உயரிய நிலையில் இருந்தமையும் அவதானிக்கப்பட்டுள்ளன.

கடாரமும், கங்கையும் கொண்டவனான முதலாம் இராசேந்திரன் (கி.பி. 1012-1044) கரந்தைச் செப்பேடு, இவனது எட்டாவது ஆட்சியாண்டில் (கி.பி. 1020இல்) எழுதப்பட்டது. 22 தகடுகளிற் பிரம்ம தேயத்திற்கான 51 ஊர்களின் பெயர்கள், எல்லைகள், அவற்றின் தரம், வருமானம் என்பன குறிக்கப் பட்டுள்ளன. எஞ்சிய 30 தகடுகளிலும் நன்கொடை பெற்ற பிராமணர்களின் பெயர்கள், அவர்களுடைய கோத்திர, சூத்திரங்கள் குறிக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இக்கொடையானது அவனது தாய் திரிபுவன மாதேவியின் பெயரால் வழங்கப்பட்டதாகும். தென்னார்க்காடு மாவட்டத்திலுள்ள இராஜராஜ விண்ணகர்க் கல்வெட்டுகள் முதலாம் இராசேந்திரன் கி.பி. 1036இல் அங்கொரு வேதக்கல்லூரியை உருவாக்கி, 300 மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் தங்குவதற்கும் ஒரு விடுதியை ஏற்பாடு செய்திருந்தான் எனக் குறிப்பிட்டு உள்ளன.

அதனோடு பிராமணரின் வேதக் கல்விக்காக 'எண்ணாயிரம்' எனும் பிரம்மதேயத்தில் ஒரு வடமொழிக் கல்விச்சாலையையும் உருவாக்கி இருந்தான். இந்த எண்ணாயிரம் என்ற பெயர் கொண்ட ஊர்களை முதன் முறையாக ராஷ்டிரகூடர்களே பிராமணர்களுக்கு வழங்கினார்கள். அந்த முறையையே தமிழரசர்களும் பின்பற்றியிருந்தார்கள். இக் கல்வெட்டில் அங்குக் கற்பிக்கப்பட்ட பாடம், மாணவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உணவுகள், ஆசிரியர் ஊதியம் முதலான யாவும் குறிக்கப்பட்டிருந்தன (A.R.E. 333 of 1917). இவனது காலத்திற் தொண்டை மண்டலத்திலும் திண்ணனூரில் வேதக்கல்வி இயங்கியதனை அவனது திரிபுவனம் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும். இக்கல்வெட்டு இவன் உடல் நலத்திற்காகக் கொடையளிக்கப்பட்டதைக் குறிப்பதாகும். இவனுக்குப் பின் இவன் மக்களில் ஒருவனான வீர இராசேந்திரன் (கி.பி. 1063-1070) ஒரு கல்வி நிலையத்தை அமைந்திருந்தமையை திருமுக்கூடல் கல்வெட்டுக் குறிப்பிடும். இக் கல்விக்கூடம் திருமுக்கூடல் விஷ்ணு கோயிலில் அமைக்கப்பட்டிருந்தது (தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு 335, 343, 1917). மேலும் திருவொற்றியூர்க் கல்வெட்டின் படி (தென்னிந்தியக் கல்வெட்டு 20, 1931) கோயிலில் 'வியாகரணதான வியாக்கியான மண்டபம்' என ஒரு கல்விச்சாலை அமைக்கப்பட்டு, அங்கு இலக்கணம், பாணினீயம், சோமசித்தாந்தம் என்பன கற்பிக்கப்பட்டன எனத் தெரிகின்றது. இதற்காக முதலாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1070 - 1120) 60 வேலி நிலமுள்ள குலோத்துங்கன்

காவலூரை இறையிலியாக்கியிருந்தான். மூன்றாம் குலோத்துங்கன் (கி.பி. 1178-1216) வடநாட்டிற் சக்கரக் கோட்டத்தை (கோதாவரிக்கு மேற்கேயுள்ள பகுதி), வென்றபின், பாண்டி நாட்டையும், ஈழத்தையும் வென்றிருந்தான். இவ்வெற்றிக்குப் பின் இவன் வீராபிடேகம் செய்து கொண்டான். இவன் வடமொழியும் - வைதீகமதமும் தன் வெற்றிக்குக் காரணம் என்று கருதியதனாலோ என்னவோ தன் கல்வெட்டுகளை முழுமையாக வடமொழியிலேயே எழுதியிருந்தான். இவன் சபையிற் பிராமணர்கள் அதிகரித்திருந்தமையும் இதற்கொரு காரணமாகும். இவனது வடமொழிக் கல்வெட்டுகளில் ஒன்று “ஈஸ்வரசிவன்” எனும் பிராமணக்குருவைக் கொண்டு, உலகத்தின் தாய், தந்தையரான பரமசிவம், பார்வதி ஆகிய இருவரையும் பிரதிஷ்டை பண்ணினான். அந்தப் பிராமணகுரு ஆகிய ஈஸ்வரசிவன் பதினெண் சிவபுராணங்களையும், சிவனின் பெருமையைச் சொல்லும் உபநிடதங்களையும் அறிந்திருந்ததோடு, சைவதரிசனத்தையும், கண்டிருந்தார். அதனோடு சித்தாந்த ரத்னாகாரம் எனும் நூலையும் இயற்றியவர் எனக் குறிப்பிடும்.

தொண்டை மண்டலத்திற் சோழர், பாண்டியர் கீழ் சிற்றரசர்களாக இருந்து, பின் இவர்கள் பலவீனமடைந்த காலத்திற் சம்புவராயர் எனப்படும் வன்னிராசாக்கள் தம் ஆட்சிகளைத் தனியரசுகளாக அறிவித்து ஆட்சி செய்திருந்தனர். இக்காலத்தில் தென் தமிழகத்தில் (சோழர், பாண்டிய, கேரளர் ஆட்சிப்

பிரிவுகளில்) அரசுகள் முஸ்லீம்களின் படையெடுப்புக்களினால் அரசியல், சமூகப் பொருளாதாரச் சீர்கேடுகள் தலையெடுத்திருந்தன. ஆனால் தொண்டை மண்டலத்தில் சம்புவராயர்கள் இக்காலத்தில் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பும், நல்லாட்சியும் வழங்கியிருந்தனர். அதனோடு வழமைபோல் கோயில்களை அமைத்தும், செப்பனிட்டும் வழிபாட்டுத் தலங்களாக வளர்த்திருந்தனர். அதனோடு பல்லவர்காலம் முதலாக ஊடுருவியிருந்த சமஸ்கிருதக் கல்வியையும், வைதீக மதத்தையும் வளர்ப்பதிலும் கவனம் செலுத்தினார்கள். வென்று மண் கொண்டான் சம்புவராயர் (கி.பி. 1322-1339) தன் வெற்றியின் நினைவாகக் கோயில்கள் அமைத்ததோடு, வளவியாற்றூர் சிவபாதசேகர சதுர்வேதி மங்கலம், காங்கேய நல்லூர் நீலகண்டச் சதுர்வேதி மங்கலம், ஸ்ரீ மல்லிநாதர் சதுர்வேதி மங்கலம் முதலானவற்றை உருவாக்கி வேதக்கல்வி வளர்ச்சிக்கு உருவாக்கிக் கொடுத்தார்.

பொதுவாகப் பிராமணரின் பிரமதேய உள்ளூராட்சியில் ஊர்ச் சபைகள், மகாசபைகள் என்பன செயற்பட்டிருந்தன. 'மகாசபை' என்பது பிராமணரின் நிர்வாக சபை ஆகும். தொண்டை மண்டலத்திற் சோழர் ஆட்சிக் காலத்தில் முன்னூறுக்கும் அதிகமான கல்வெட்டுகள் மகாசபைகளைக் குறிப்பிடுகின்றன. ஆனால் சம்புவராயர் காலத்திற் பதினைந்து கல்வெட்டுகளே 'மகாசபைகள்' பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. கல்வெட்டுகளின் படி வடார்க்காட்டு மாவட்டத்திற்

சதுப்பேரி, இந்திரவனம், வேப்பூர், காங்கேயநல்லூர், உக்கல், அனுக்காவூர், ஓசூர், வலையாத்தூர் ஆகிய எட்டு இடங்களிலும், செங்கை மாவட்டத்தில் செவிலிமேடு, உத்திரமேரூர், ஆகிய இரு இடங்களிலும் இச்சபைகள் இருந்துள்ளன. வென்று மண்கொண்டான் தந்தையான குலசேகரச் சம்புவராயர் (கி.பி. 1306-1330) ஓசூர் பிரம்மதேயத்துடன் சிறுகுளத்துரையும் இணைத்துப், பின் 86 பங்காகப் பிரித்து 86 பிராமணர்களுக்கான குடியிருப்பாக (அக்கிரஹாரமாக) ஆக்கியிருந்தார்.

சோழருடைய ஆட்சிக்காலத்தில் முதற் பராந்தகன் (கி.பி. 907 - 955) களத்தூர்க் கோட்டத்தில் மதுராந்தகச் சதுர்வேதி மங்கலத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தான் என்று கூறுவர். இவர்கள் ஆட்சியின் போது ஜெயங்கொண்ட சோழ மண்டலம் எனச் சோழ மண்டலம் பெயரிடப்பட்டு 24 கோட்டங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது இக்களத்தூர்ச் சதுர்வேதி மங்கலம் பிறருடைய தலையீடு இன்றி பிராமணர் சபையின் நிர்வாகத்தின் கீழ் இயங்கியது. முதற் குலோத்துங்கன் காலத்தில் இப்பிராமணச் சபையினர் கூடி நிர்வாகத்தைக் கவனித்த மண்டபம் 'செம்பியன் மாதேவிப் பெருமண்டபம்' என அழைக்கப்பட்டிருந்தது. இச்செம்பியன் மாதேவி கண்டராதித்தனின் மனைவியும், உத்தமச் சோழனின் தாயுமாவர். எனவே இவர் பெயராலே இந்த மண்டபம் அமைத்துக் கொடுத்ததாகத் தெரிகின்றது.

மேலும் சம்புவராயருடன் போரிட்டு வெற்றியீட்டிய விஜயநகர மன்னன் கம்பண்ணின் உடல்நலம் பெறுவதற்காக இவனுடைய தளபதி கொப்பணர் நான்கு நிலம் தானமாக 1362இல் பிராமணர் ஒருவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டதனை,

“திருவிடைகழி நாயனார் கோயிலில் அர்ச்சனா போகக்காணி உடைய நம்பிமாரில் பாரத்துவாஜன் ஆழ்வார்கள் நாயனார் ஆன தேவராஜபட்டர்க்குக் கம்பண உடையார் திருமேனியாகச் சாந்தியாக அருளிச் செயற்படிக்கு - சர்வமானியமாகத் தந்த நிலம் நாலுமா” எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

இவை தவிர, தொண்டை மண்டலத்திற் காலிங்கராய சதுர்வேதி மங்கலம், நகரீஸ்வரச் சதுர்வேதி மங்கலம், ரூபநாராயணா சதுர்வேதி மங்கலம், நந்திக்கம்ப சதுர்வேதி மங்கலம் முதலான சதுர்வேதி மங்கலங்களும் சம்புவராயரால் உருவாக்கி, வழங்கப்பட்டனவாம். கவரப்பேட்டையில், திருப்பாலைவனம் ஊரிலுள்ள திருப்பாலீசுவரக் கோயிற் கல்வெட்டுகள் சத்ரு பயங்கர சதுர்வேதி மங்கலம், குஞ்சரமல்ல சதுர்வேதி மங்கலம், கேரளாந்தக சதுர்வேதி மங்கலம், விக்ரம சோழ சதுர்வேதி மங்கலம் போன்ற பிராமணக் குடியிருப்புகளைக் குறிப்பிடுவதும் ஈண்டு கருத்திற் கொள்ளத்தக்கது.

இவ்வாறு வடநாட்டுப் பிராமணர்களை மன்னர்கள் ஆதரித்து வந்தமையால் தமிழர்

சமுதாயத்தில் புதிய பிரச்சனைகளுக்கு மக்கள் முகம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படலாயிற்று. அவற்றைக் கீழே ஆராய்வாம்.

**சதுர்வேதிமங்கலங்களும், பிரம்மதேயங்களும்
தோற்றுவித்த சமூகப் பிரச்சினைகள்**

தமிழர் சமூகம், தொழில் அடிப்படையிற் சில வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்கள் அனைவரும் ஒருவரையொருவர் மதித்து வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர். உழவர், பாணர், விறலியர், குறவர், பரதவர் மற்றும் மன்னர்கள் அனைவரும் ஒரு சமூகத்தை முன்னேற்றுகின்ற பணியாளர்களாகத் தொழிற்பட்டிருந்தனர். மன்னர்கள் ஆரம்பத்தில் மக்கள் வழிபாட்டிற்காகவே கோயில்களை உருவாக்கினர். கரிகாலச் சோழன் இவ்வாறு குடிகளை நிறுவிக்கோயிலும் எடுத்தான் என்பதற்காக, அவனைப் புலவர்கள் பிற்காலம் வரை நினைவு கொண்டிருந்தனர். அதனோடு சில மன்னர்கள், தம் புலவர்கள் கந்தல் உடையுடன் இருக்கப் பொறுக்காதவராய், புத்தாடை உடுத்தித் தம்மைக் கௌரவித்ததாகப் பல புலவர்கள் பாராட்டியுள்ளமை சங்க இலக்கியங்களில் அவதானிக்கலாம். இப்படியான ஒரு எளிமை, அன்பு, சகோதரத்துவம், சமத்துவக் கோட்பாடுடைய சமூகம் வைதீக மத வருகையாலும், பிராமணக் குடியேற்றங்களாலும், திசை மாறித் தன் சமூகக் கட்டுக்கோப்பை இழந்திருந்தது.

மூன்று தமிழ்க் கழகங்கள் வைத்தாண்ட பாண்டிய நாட்டில் வடமொழி, பிராகிருதம் என்பன ஊடுருவியதால் தமிழின் நிலை சரியலாயிற்று.

கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க அதற்குத் தக (குறள் 391)

கற்றில னாயினுங் கேட்க அஃதொருவற்
கொற்கத்தி னூற்றாந் துணை (குறள் 414)

அறிவுடையா ரெல்லா முடையார் அறிவிலார்
என்னுடைய ரேனு மிலர்* (குறள் 430)

எனக் கல்வி, அறிவுடைமை பற்றி மிக உயர்வாகச் சிந்தித்திருந்த தமிழ்ச் சமூகத்தின் சிந்தனைகள் அத்தனையும் அயல் மொழிகளால் மழுங்கியடிக்கப் பட்டன. பிராமணர்களுக்கென உருவாக்கிய சதுர்வேதி மங்கலங்களிற் பிராமணச் சிறுவர்களே கல்வி கற்றனர். இக்காலத்தில் தமிழ்ச் சிறுவர்கள் தமிழ்மொழிக் கல்வி மறுக்கப்பட்டிருந்தாலும், சமணர்கள் தமிழ்ச் சங்கங்கள், மற்றும் அதிலிருந்து பிரிந்து சென்ற 'திரமிள சங்கம்' போன்ற குறிப்புகள் கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டுக் காலத்துக் கல்வெட்டுகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.** இவை

* திருவள்ளுவருடைய உயரிய சிந்தனைகள் தோண்டத் தோண்ட ஊறும் கேணி போன்றது. இத்தகைய அறிவுரைகள் வேறெந்த மொழியிலும் எடுத்துரைக்கப்படாதவை. அத்தகைய அறிவுமிக்கத் திருவள்ளுவர் போன்ற சிந்தனையாளர்களின் அறிவூற்றுகளுக்குத் தடையாக வைதீகமதமும், வடமொழியும் இருந்ததனால், பின்னாளில் தமிழ்க் கழகங்களோ, சிந்தனையாளர்களோ தோன்றக் கூடிய வாய்ப்பினைத் தமிழர் சமூகம் இழந்து நின்றது.

**மயிலை, சீனிவேங்கடசாமி, சமணமும் தமிழும், E.S. Varadaraja Iyyar A History of Tamil Literature (கி.பி. 1- 1100 வரை)

கொண்டு தமிழ்க்கல்வி சைவமடங்களிலோ அல்லது குகைகளிலோ தமிழ் ஆர்வர்களாலும் பிறராலும் வளர்க்கப்படும் நிலைக்குத் தள்ளப்படலாயிற்று.

கோயில் வழிபாடு அல்லது இறைவழிபாடு என்றால் என்ன? அதன் குறிக்கோள் என்ன? என்று சிந்திக்கத் தவறினார்கள் பிராமணர்கள். பெருங் கோயில்களைக் கட்டி மன்னர்கள் பிராமணர்களிடம் பொறுப்பளித்த நிலையிற் பொதுமக்கள் வழிபாடுகளுக்குத் தடை ஏற்படலாயிற்று. நந்தனாரோ அல்லது கண்ணப்பனாரோ பிறப்பாற் கோயில்களில் நுழைவதற்குத் தகுதி அற்றவர்களாக ஒதுக்கப்பட்ட சமூகத்தினராவர். இவ்வாறு வழிபாட்டில் சாதி, சமூகப் பிரச்சினைகள் உருவாகி, இந்நிலை கி.பி. 17 ஆம் 18 ஆம் நூற்றாண்டுவரை இருந்து வந்துள்ளது.

குறிப்பாக குமரி மாவட்டத்தில், வாழ்வில் நலிந்த மக்களின் வாழ்வு மேலும் கீழ்நோக்கிச் செல்லலாயின. வடநாட்டிலிருந்து வெண்மையான நிறங்கொண்டு வந்த பிராமணர்கள் தனியாகவும், மேலதிகமான உரிமைகளையும் பெற்று சகல சமூக வாழ்வாதாரங்களையும் தமக்கே உரித்தானவையாக ஆக்கியிருந்தார்கள். மன்னர்கள் கோயில்களின் நாளாந்தப் பூசைகளைச் செய்வதற்கு இவர்களையே பூசகராக அமைத்திருந்தனர். அதுவரை காலமும் தம்மியல்பிற்கேற்ற வகையில் வழிபாடுகளை நடத்தி வந்த மக்களுக்குக் கோயில் என்றால், ஆகாயத் தாமரை போல் எட்டமுடியாததொன்றாகியிருந்தது. கோயில்களைக் கட்டிய பல்வேறு சாதியின மக்கள்,

கோயில் கட்டி முடிவு பெற்ற தறுவாயில், வேற்று மனிதராக அந்நியப்படுத்தப்பட்டார்கள். வேறு எந்த மதத்திலும் குருமார்கள் மக்களை இறைவன் முன்னிலையிற் பாகுபடுத்தியதாக வரலாறு இல்லை. ஆனால் வைதீக மதம் தனி மனிதனை இறைவனை அணுகத் தகுதியற்றவன் என்று பாகுபாடு செய்திருந்தது. அதனால் பாமரமக்களைத் தாம் பரிபாலித்து வரும் கோயில்களில் உட்புகவோ, அல்லது கோயில் வழியாகச் செல்லவோ அல்லது கோயிற் கிணறு குளங்களைப் பாவிக்கவோ அனுமதிக்க வில்லை. உயர்சாதிகளுக்கு மட்டுமே கோயிலும், கடவுளும் என்ற நிலையில், பாமரமகனுக்குச் சமயவாழ்வு, சமூக வாழ்வு அனைத்துமே மாயையாகக் காட்டப்பட்டன. பறக்கை மதுகுதனன் கோயிலிற் வைக்கப்பட்டிருந்த அறிவிப்புக்கல்லில் “இத்தெருவின் உள்ளே கீழ்ச்சாதியினர் வரக்கூடாது” எனும் அறிவித்தல் எழுதப்பட்டிருந்தது. மற்று் வைக்கம் கோயில் அறிவிப்புப் பலகையில் “ஈழவர், புலையர், முதலானோர் அவ்வழியே செல்லக்கூடாது” என அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. மற்றுக் குருவாயூர்க் கோயிலிலிருந்து ஈழவர் (பனைத்தொழில் செய்பவர்) 325 அடி தூரத்திற்கப்பாலே செல்ல வேண்டும் என்பது விதி. பிராமணருக்கு அடுத்து உயர்சாதியாகக் கருதப்பட்ட குமரி மாவட்டத்து நாயர், வேளாளர் என்போர் கோயிலுக்குள் ஒரு எல்லைவரைச் செல்ல அனுமதி இருந்தது. ஆனால் இவர்களுக்கும் பிராமணக் குருமார் சந்தனம், விபூதிகளைத் தூரத்திலே நின்றுதான் வீசினார்கள். இவ்வாறு பொதுமக்களோடு நாட்டாண்மை காட்டிப் பழகிய இவர்கள்,

மன்னர்களையும் மதித்தார்களில்லை. ஒரு முறை திருவிதாங்கூர் மன்னர் மார்த்தாண்டவர்மா நாகர்கோயிலுக்கு அருகாமையிலுள்ள கோயிலுக்கு வந்த சமயம், சுசீந்திரம் கோயிலுக்கும் செல்ல விரும்பியிருந்தார். மன்னர் தன் வருகை பற்றிக் கோயிலின் யோகக்காரருக்கு (பிராமண நிர்வாக சபைக்கு) ஓர் அதிகாரி மூலம் அறிவித்திருந்தார். ஆனால் சுசீந்திரம் கோயில் யோகக்காரர் அச்செய்தியை உதாசினம் செய்துகொண்டு பூசையை விரைவாக முடித்துக் கோயிலையும் பூட்டி விட்டனர். அதனை அறிந்த மன்னர் சுசீந்திரம் கோயிலில் மட்டுமன்றிக் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலிருந்த அத்தனை கோயில் நிர்வாகத்தையும் மாற்றி அமைத்தார். இவ்வாறு மன்னர் பாலமார்த்தாண்டவர்மா (கி.பி. 1729 - 1758) கோயில் நிர்வாகத்தைச் சீர்திருத்திய காலத்தின் பின் ஆண்ட ராணி கௌரி லட்சுமிபாய் (கி.பி. 1810 - 1815) கோயில்களின் அசையும், அசையாத் சொத்தனைத்தையும் அரசின் நிர்வாகத்திற்குக் கீழ்க்கொண்டு வந்தார்.*

பிராமணர்கள் கற்பித்த பிற சாதிப் பாகுபாடுகள்

அ. தமிழ் எழுத்துகளிற் பன்னிருயிர்களும், முதலாறு மெய்களும் பார்ப்பன வருணமென்றும், அடுத்த ஆறு மெய்களும் அரச வருணமென்றும், பின் வருகின்ற நான்கு மெய்களும் வைசியர் வருணமென்றும், மற்ற இரண்டும் சூத்திரவருணம் என்றும் பாகுபடுத்தப்பட்டன. தமிழுக்கே தனித்துவமான ழ, ள என்பவையே சூத்திர எழுத்துகளாக இழிவடையலாயின.

*அ.க. பெருமாள், மு.கு. பக். 222- 231.

ஆ. ஒருவரைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகப் பாடும்பொழுது பார்ப்பனரை வெண்பாவாலும், அரசரை ஆசிரியப்பாவாலும், வணிகரைக் கலிப்பாவாலும், சூத்திரரை வஞ்சிப்பாவாலும் தான் பாடப்பட வேண்டும் என்பதும் பாட்டியல் விதியாகும்.

இ. பாட்டியல்கள் கலந்து பாடும் பொழுது (கலம்பகத்தில்) தேவருக்கு நூறு செய்யுளும், பார்ப்பனருக்கு தொண்ணூற்றைந்து செய்யுளும், அரசருக்குத் தொண்ணூறு செய்யுளும், அமைச்சருக்கு எழுபது செய்யுளும், வணிகர்களுக்கு ஐம்பது செய்யுளும், மற்றவர்க்கு முப்பது செய்யுளும் பாடப்பட வேண்டும்.

ஈ. நிறங்களிற் பார்ப்பனருக்கு வெள்ளையும், அரசருக்கு மஞ்சளும், வைசியருக்குச் சிவப்பும், சூத்திரருக்குக் கறுப்பும் என நிறப்பாகுபாடுகளும் ஏற்படப்பட்டிருந்தன.

இந்தச் சூழ்நிலையில் வாழ்ந்ததனாலோ என்னவோ திருவள்ளுவர்,

பிறப்பொக்கு மெல்லா உயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான் (குறள் 972)

என்றார். செய்தொழிலில் வேறுபட்டாலும் பிறப்பு எல்லா உயிர்க்கும் ஒன்றேயென்று சமத்துவம் கூறினார். அதனோடு தொழில்களில் மேன்மையானதும், தன்னிறைவுடையதும் உழவுத் தொழில் என்றும்,

மற்றயதெல்லாம் மற்றவர்களுக்குப் பணிந்து செய்யும் தொழில்கள் என்ற உண்மையையும் குறிப்பிட்டிருந்தார். இதனை,

உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாந்
தொழுதுண்டு பின்செல் பவர் (1033)

எனும் குறளால் அறிவுறுத்தினார்.

ஆரியர் வகுத்த மனுநீதி சாஸ்திரம்

மனுஸ்மிருதி கி.மு. 300 - 100க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் உருவாகியிருக்கலாம் என்று ஆய்வாளர் கருதுவர். வேறுசிலர் கி.பி. 500 அளவில் கல்யாணபுரி நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட சாளுக்கிய அரசனான புலிகேசியின் அரசுக் காலத்தில் எழுதப் பெற்றதென்பர்.

மனு ஸ்மிருதி சாஸ்திரம் பொதுவாக வருணப் பாகுபாட்டின் அடிப்படையில், நீதியை நெறிப்படுத்தியிருப்பதாற் தராகக்கோல் போற் சமன் செய்து காட்டும் நீதிமுறைகளைக் கொண்ட நூலன்று. ஆனால் தமிழரது திருக்குறள் எல்லா மனிதராலும் எக்காலத்திலும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதும், பண்பு பட்டதுமான மனித நெறிகளை வகுத்துள்ள நூலாகும். மனு பிராமணர்களுக்கு ஒரு நீதியும், சூத்திரனுக்கு ஒரு நீதியும் வகுத்திருப்பதனால், மனுதர்ம சாஸ்திரம் என்ற பெயரை ஏற்றிருப்பது பொருத்தமற்றதாகும். மனுவின் கோணலான நீதிகளை பின்வரும் சூத்திரங்கள் கொண்டு நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும்.

- அ. ஒரு பிராமணனுக்குச் சூத்திரப் பெண்ணிடம் பிள்ளை பிறந்தால் அவனுக்குத் தந்தையின் சொத்தில் உரிமையில்லை (மனு. அத். 9.1.15)
- ஆ. பிராமணனுக்குச் சூத்திர மனைவியிடத்திற் பிறந்த மகன் செய்யும் மரணக் கிரியைகள், மறு உலகத்திற்குப் பயன்படாது. ஆகையால் அப்பிள்ளை உயிரோடு இருந்தாலும் பிணத்திற்கே ஒப்பாவான். (மனு. அத். 9-1-178)
- இ. ஒரு நிலத்தை வேடுவரிடமிருந்தோ அல்லது நாடோடி மக்களிடமிருந்தோ எடுக்கப் பட்டிருப்பினும், முதலில் அதனை விவசாயத்திற்காகப் பயன்படுத்துபவனுக்கே உரித்தாகும். மன்னர்கள் தருமத்தை வளர்க்கக் கோயில்களுக்கும், பிராமணர்களுக்கும் நிலங்கள் நன்கொடையாக வழங்க வேண்டும்.*

இவ்வாறு மனுநீதி என்ற மாயையின் பெயரில் மனிதக் கொடுமைகள் பல உள்ளடக்கிய மனுதர்மசாஸ்த்திரத்தை கலாநிதி அம்பேத்கார் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் 1927 ஆம் ஆண்டு தீயிட்டுக் கொளுத்தினார். பின் 1956இல் பௌத்தனாக மதம் மாறினார். **

* David. Ludden, India and South Asia, A short History. பக்.57.

** Burton Stein, மு.சு., பக். 332.

தமிழ்நாட்டில் பிராமணர்களால் ஒதுக்கப்பட்ட
பிராமணர்களும், மன்னர்களும்

மனுதர்ம சாத்திரம் (4ஆம் அத். 15ஆம் விதி)
பிராமணர்கள், இசைத்தல் கூத்தாடுதல் போன்றவற்றாற்
பொருள் தேடக்கூடாது என் விதித்துள்ளது.
இவ்விதிப்படி வேதம் ஓதாது தமிழரது
வரிப்பாட்டுகளைப் பாடி வந்த பிராமணர்கள்
ஒதுக்கப்பட்டதனால் அவர்கள் பிராமண ஊருக்கு
வெளியே குடியமர்ந்தனர் எனச் சிலப்பதிகாரம்
குறிப்பிடும். இதனை,

வரிநவில் கொள்கை மறைநூல் வழக்கத்துப்

புரிநூன் மார்பர் உறைபகுதி

(புறஞ்சேரி காதை, வரி 38-39)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

மணிமேகலையில் விபரிக்கப்படும் ஆபுத்திரன்
கதையும், இத்தகையதொன்றாகும். வேள்விக்காகக்
கட்டப் பெற்றிருந்த பசுவை ஆபுத்திரன் கடத்திக்
காப்பாற்ற முயன்ற பொழுது, வேதியர் பிடித்து
அவனைக் கம்பால் அடிக்கையில், அவன் அவர்களிடம்
வினவியது, “பிறந்தநாள் தொட்டுத் தனது தீம்பாலைத்
தரும் இப்பசு உங்களுக்கு என்ன தீங்கு செய்தது?”
என்பதாகும் (ஆபுத்திரன் திறன் அறிவித்த காதை, வரி
50 - 55). அதற்கு விடையாகப் பிராமணர் “பிரம்மதேவர்
எமக்கருளிய மறைகளை ஓதியறியாத நீ அந்தப் பசுவின்
மகன் ஆவதற்கே பொருத்தம்” என்றனர். அவர்களுக்கு,
அவர்களின் பூர்வீக குலம் கோத்திரம் என்ன?

என்பதனை வலியுறுத்துமுகமாக ஆபுத்திரனும் “ஆவின் மகனே அசல முனி, மான் மகனே சிருங்கி முனி, புலி மகனே விரிஞ்சி முனி, நரிமகனே கேசகம்பளன் முனி” என்று அறிவுறுத்தியதோடு, தேவகணிகையான திலோத்தமை மூலம் பிரம்மாவிற்குப் பிறந்தவர்களே வசிட்ட முனிவரும், அகத்திய முனிவரும் என அவர்களது குலம் கோத்திரங்களையும் விமர்சித்தான் (மு.கு. வரி 91-94). அதனால் அவனை வளர்த்த பிராமணனாகிய இளம்பூதி, அவனை வீட்டை விட்டுத் துரத்தப், பிராமணரெல்லாம் அவனது பிச்சைப் பாத்திரத்தில் கல்லைப் போட்டார்கள் என்பதன் மூலம், பிராமண சமூகம், தம்மவரை ஒதுக்கவும், துன்புறுத்தவும் பின்நிற்கவில்லை எனலாம்.

ஆயினும் (மனுநீதி சாஸ்திரம் 10-105) அஜுகர்த்தர் எனும் முனிவர் பசிக்காகத் தன் மகன் சுநச்சேபனை 100 பசுக்களுக்காக விற்றது பாவம் இல்லை என்று கூறியிருப்பதனால், இது போன்ற கொடுமைகளுக்குப் பிராமணர் சாத்திரவிதிகளை தமக்குச் சாதகப்படுத்தி இருந்தனர் என்பது ஈண்டு ஒப்பிட்டு நோக்கத்தக்கது.

இனி, தில்லைவாழ் அந்தணர் மரபில் வந்த உமாபதி சிவாச்சாரியார் (கி.பி. 1270-1315) நாளாந்தம் இயற்றி வந்த பூசைகளிலிருந்தும் நீக்கப்பட்டமை, பிராமணர் சமூக வரலாற்றடிப்படையில் முக்கிய நிகழ்ச்சியாகும். அதனால் இவர் தில்லையிலிருந்த கொற்றவன் குடிமடத்தில் ஒதுங்கி வாழ்ந்து திருவருட்பயன் முதலாய எட்டுச் சைவசித்தாந்த

நூல்களை எழுதியவராவர். எனினும் இறைவன் பிராமணர்களின் பக்குவமற்ற போக்கினைத் தில்லை வாழ் அந்தணர்க்கு உணர்த்துமுகமாக, வேதமுறைப்படி அவர்கள் கொடியேற்ற முயன்றும், அக்கொடியை ஏறாமற் செய்து, பின் திருவிளையாடல் செய்து உமாபதி சிவாச்சாரியார் மூலமே அக்கொடியை ஏற்றுவித்தார். இந்நிகழ்ச்சி மூலம் இறைவன் மந்திரத்தைக் காட்டிலும், பக்திக்கே கட்டுப்பட்டவன் என்பது உணர்த்தப்பட்டதாகும்.

மேலும் தில்லை வாழ் அந்தணர்கள் தம்மை ஆதரித்துக் கௌரவிக்கும், மன்னர்களையும் அவமதிக்கத் தவறவில்லை.

வேளிர் குலச் சிற்றரசனான கூற்றுவநாயனார், சோழ அரசர் முடிசூட்டு விழா செய்யும் ராஜசபையில் வைத்துத் தம்மை முடிசூட்டும் படி கோரியபொழுது, இவர்கள் அதற்கு உடன்படவில்லை. அதனால் தன் பக்தனான அவருக்குத் தில்லைக் கூத்தப் பெருமான், தன் திருவடியைத் திருமுடியாகச் சூட்டி அவரைப் பெருமைப்படுத்தியிருந்தனர். இதனையே சுந்தரர் “ஆற்கொண்ட வேற்கூற்றன் களந்தைக் கோன்” எனக் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

இவ்வாறு பிராமணர்கள் தாம் பக்தி சிரத்தையற்றுச் செய்யும் கிரியைகளுக்கு எல்லாம் சாத்திரங்களை மேற்கோள் காட்டினர். இதனை மாணிக்கவாசகர்,

விரதமே பரம் ஆக வேதியரும்
சரதம் ஆகவே சாத்திரம் காட்டினர்

என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். புறநானூற்றுக் காலத்தில் வாழ்ந்த வெண்தேரையார், இந்த யாகங்களை யெல்லாம் செய்யும் அந்தணர்களை விளித்து,

..... அந்தணாளீர்

நான்மறை குறித்தன்று அருள் ஆகாமையின்
அறம் குறித்தன்று பொருள் ஆகுதலின்

(செய். 362, வரி 8-10)

என்று கூறித், தன் உயரிய கருத்துகளையும் அறிவுறுத்தியிருந்தார். இளங்கோவடிகளும் சேரன் செங்குட்டுவன் செய்த வேள்விகள், போர்கள், வெற்றிகள், புகழ்கள் அனைத்தையும் பாராட்டி விட்டு, இறுதியிற் தன் கருத்தினை வெளியிடுகின்றார். அதாவது அறத்தைத் தரும் செயல்களைச் செய்யாமல், வேள்விகளைச் செய்து, மேல் உலகம் செல்லக்கூடிய புண்ணியங்களை இழந்து நிற்கின்றாய் என்கிறார். இதனை,

அறங்கள வேள்வி செய்யாது யாங்கணும்
மறக்கள வேள்வி செய்வோம் ஆயினை

(வரி 131 - 132)

நான் மறையாளன் செய்யும் கொண்டு
மேல்நிலை உலகம் விடுத்தோன் ஆயினும்

(வரி.137 - 138)

(சிலம்பு - வஞ்சி - நடுகல்காதை)

எனும் வரிகளிற் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

**தமிழருக்கென ஒரு வரலாறு உருவாகுவதற்குத்
தடையாக இருந்த வைதீக மதம்**

பிராமணர்கள் எங்கெங்கெல்லாம் குடியமர்ந்தார்களோ அங்கங்கெல்லாம் பூர்வீக மக்களின் வரலாற்று மூலங்கள் சிதைவடையும் வகையிற், தம் வடநாட்டுப் பாரம்பரியங்களுடன் தொடர்பான புராணக்கதைகள் மற்றும் ரிஷி கோத்திரங்களைத் தொடர்புபடுத்தி, வரலாறுகள் திரிக்கப்படலாயின. தமிழகத்தில் குறிப்பிட்ட ஓரிரு கோயில்கள் தவிர, மற்றய எல்லாவற்றிற்கும் வடநாட்டு முனிவர்கள், அன்றேல் மகாபாரதம் அல்லது ராமாயணக் கதாபாத்திரங்கள் எவராவது அக்கோயிலின் உருவாக்கத்துடன் தொடர்புபடுத்தப் பட்டிருப்பார்கள். மூவேந்தர்கள் கூட வடநாட்டுத் தொடர்புடையவர்கள் என்ற வகையிலே அவர்கள் பூர்வீகம் தொட்டுக் காட்டப்பட்டது. குறிப்பாக கி.பி. 12ஆம் நூற்றாண்டில் பாடப்பெற்ற கலிங்கத்துப் பரணியில் சோழர் பரம்பரை, உண்மை வரலாற்றுக்கு அப்பாற்பட்ட புனை கதைகள் கொண்டதாக இருந்தது. எடுத்துக்காட்டாக முதலாம் குலோத்துங்க சோழன் பிறப்புப் பற்றிக் கூறுகையில் அவன் திருமாலின் அவதாரமே என்று கவிநயம் கொண்டு வர்ணிப்பது, உண்மையான பூர்வீக வரலாறுகளைச் சிதைப்பதற்கு ஏதுவாகின்றது. இதனை,

அன்று இலங்கை பொருது அழிந்த அவனே, அப்

பாரதப்போர் முடித்துப் பின்னை

வென்று இலங்கு கதிர் ஆழி விசயதரன்

என உதித்தான்

(செய். 233)

சங்ககால மன்னர்களும் இத்தகைய முறையிற் சூரியகுலம், சந்திரகுலம் என்று பிராமணர்களால் கற்பிக்கப்பட்ட குலத் தொடர்புகளை விரும்பி ஏற்றிருந்தனர். ஆந்திராவிலும் கி.பி. 2ஆம் நூற்றாண்டில் இக்ஸவாகு, சாதவாகனர் என்ற இரு பரம்பரையினர் தங்களை உயர் சாதியாக்கிக் கொள்ளப் பிராமணர்களைத் தருவித்திருந்தனர். மகாசந்தமுலன் எனும் இக்ஸவாகு குடியில் வந்தவன் (கி.பி. 200 - 218) பிராமணர்களைத் தருவித்துக் கொடைகளை வழங்கி, யாகங்களைச் செய்து ஆரிய மயமாக்கினான். ஆனால் இவன் மகன் வீரபுருடதத்தன் (கி.பி. 218-239) பிராமணர்கள் வருகையால் ஏற்பட்ட தீமைகளை நீக்குமுகமாகப் பௌத்தம் தழுவினான் என்று தெரிகின்றது.* இவ்வாறு மேலாதிக்கம் செலுத்துகின்ற ஒரு சமூகம், முழுமையாக எல்லா வழிகளிலும் தம்மை வேருன்றிக் கொள்ள எடுக்கும் முயற்சிகளாற் பிறரது கலாசாரங்கள், வரலாறுகள் சுவடுகள் தெரியாமல் அழிக்கப்பட்டு விடுகின்றன. இத்தகைய ஒரு வரலாற்றுச் சிதைவைத் தமிழகம் முழுமையாக அனுபவித்திருந்ததனாலே, இலங்கையில் உருவாகிய மகா வம்சம், சூளவம்சம், இராஜ வலிய போன்ற வரலாற்று உணர்வுடைய நூல்கள் தமிழகத்தில் எழ முடியாது போய்விட்டது எனலாம்.

**மேலைத் தேசத்தார் வருகையும்
சுதேசிகளின் விழிப்புணர்வுகளும்**

கி.பி. 17ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதி முதலாக டச்சுக்காரர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர்

* B.V. Krishna Row, Early Dynasties of Andra Desa, P. 44 -60.

முதலானோர் தமிழகத்துடன் வர்த்தகத் தொடர்பு வைத்திருந்து, பின் நாட்டின் சில பகுதிகளிற் தம் ஆட்சி முறைகளை நிலை நிறுத்தியிருந்தார்கள். இவர்களுள் ஆங்கிலேயரின் கிழக்கிந்தியக் கம்பனியின் நிர்வாகத்தின் கீழ், பல கிறிஸ்தவ மத சங்கங்களும் தமது மதம் பரப்பும் பணிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். கிறிஸ்தவ சங்கங்கள் வந்த பொழுது தமிழ் மக்கள் சமயத்தின் பெயரால் ஒதுக்கப்பட்டு, அடிமைகளாக்கப் பட்டிருந்தமையை கண்கூடாகக் கண்டு வேதனைப் பட்டார்கள். இந்த மக்களை மீட்டெடுப்பதற்காக அருவருப்பான சூழலில் மக்களுடன் மக்களாக வாழ்ந்து, கடவுள் அவர்களுக்கு மிகவும் நெருக்கமானவர், அவரை வழிபட எல்லாருக்கும் உரிமையுண்டு என்பதனை உணர்த்தினார்கள். முக்கியமாக ஒதுக்கப்பட்ட பெண்கள் மானத்தைக் காக்க மேலாடைகள் அணியவும், தலைநிமிர்ந்து நிற்கவும் கல்வி அறிவு, சமய அறிவு, சமூக அறிவு என்பனவற்றை இலவசமாக வழங்கினார்கள். அதன் பயனாக ஒதுக்கப்பட்ட மக்கள் இறைவழிபாடு நிகழ்த்தவும், ஆடையாபரணங்கள் அணியவும், கல்வியறிவு பெற்று சுகாதார வாழ்வு, உலக அறிவு பெறவும் வழிகாட்டினார்கள். தமிழர் சமூகம் முன்பு போல் மீண்டும் ஒரு ஆரோக்கியமான வாழ்வு முறைகளை வாழும் சூழல்கள் உருவாகலாயின.

இவ்வாறு மக்களின் வாழ்வியல் முன்னேற்றங்களுக்கு ஆங்கிலேயர்கள் நடவடிக்கை எடுத்திருந்த காலத்திலும் பிராமணர்களே தாம் காலம்

காலமாக அனுபவித்த கல்வியுரிமைகளைப் பின்னணியாகக் கொண்டு, ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்று சட்டம், அரசியல், நீதித்துறைகளிற் பதவிகளைக் கைப்பற்றிக் கொள்வது அவதானிக்கப்பட்டுள்ளது.* ரொபர்ட் டி நொபிலி என்பவர் தமது நூலில் தமிழ்நாட்டு மாணவர்களின் கல்வி நிலை பற்றி 22ஆம் நாள் கார்த்திகை மாதம் 1610ஆம் ஆண்டு எழுதிய கடிதத்தில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்: “மதுரையில் 10,000த்திற்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் இருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் மாணவர் தொகை 200 முதல் 300 வரை உளர். அவர்கள் எல்லாருமே பிராமணர்கள். ஏனென்றால் உயர்தரக் கல்வி கற்க அவர்களுக்குத் தான் உரிமையுண்டு. மாணவர்களின் உணவு, உடைகளுக்கும், ஆசிரியரின் சம்பளத்திற்கும் பெரிய நாயக்கர் மானியங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றார். இவ்வாறு உயர் கல்வி கற்ற பிராமணர்கள், ஆங்கில அரசின் கீழும் தம் பாரம்பரிய மேலாண்மையைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் வகையில், ஆங்கிலேயருக்கு ஆலோசனைகளை வழங்கி வரலாயினர். அவர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து நடந்த ஆங்கில அரசின் சட்டங்களைப் ‘பிரித்தானியரின் பிராமணச் சட்டங்கள்’ என முற்போக்குவாதிகள் விமரிசித்திருந்தனர். மீண்டும் 1891இல் எடுக்கப்பட்ட கணக்கெடுப்பின் படி சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு 6800 மாணவர்கள் பதிவு செய்திருந்தனர். இவர்களுள் 66% வீதமானோர்

* Robert de Nobili, History of the Nayakar of Madura, பக். 257.

பிராமணர் ஆவர். ஆனால் மாநிலத்தின் மொத்த சனத் தொகையில் இவர்கள் 3% வீதத்தினரேயாவர். இந்த ஏகபோக உரிமைகளை இவர்களுக்குக் கொடுத்தவர்கள் நமது தமிழ் மன்னர்களே. இவர்களது யாகங்களில் மோகங்கொண்ட மன்னர்கள், அவை சாம்ராச்சியங்களைக் கட்டியெழுப்ப துணைபோகவல்லன என்ற நம்பிக்கையில் போரிட்டு மடிந்தனர். இறுதியில் தமிழக வரலாற்றில், சுவடுகள் அற்று, அவர்கள் முழுமையாகக் காணாமற் போனதுதான் அவர்கள் கண்ட பலன் ஆகும். ஆனால் தம்மை நாடி வந்தவரை வாழ வைத்துச் சென்றமைதான் தமிழனின் எஞ்சிய வரலாறாகும்.

**மன்னர்களையிழந்த மக்கள் போராடினார்கள்,
தம் உரிமைகளை மீட்கும் பணியிற் தொடர்கின்றார்கள்**

தம் மன்னர்களையிழந்த மக்கள், ஆங்கிலேயர் வழங்கிய கல்வியை ஆயுதமாகக் கொண்டு போராடத் துணிந்தார்கள். ஒருமுறை திருநெல்வேலியில் வாழ்ந்த தீண்டப்படாத மக்கள், அவர்களுக்கு மறுக்கப்பட்ட உயர்சாதியினர் பாதையூடாகத் தம் பிணங்களை எடுத்துச் சென்று தம் எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தனர். அதனால் 1850இல் அரசிற்குச் சொந்தமான பாதைகள் எல்லா மக்களின் நடமாட்டத்திற்கும் உரியனவாக்கப் பட்டன. பின் தமிழகத் தென் நகரங்களில் வாழ்ந்து வந்த சாணார் (பனைத்தொழில், படைத்தொழில், வாணிபம் செய்பவர்கள்) தம்மை நாடார் எனும் சாதியாகப் பெயர் மாற்ற 1921இல் வழக்குத் தொடர்ந்து, தாம் விரும்பியவாறு பெயர் மாற்றம் செய்து கொண்டனர். பின் 1947இல் இயற்றப்பட்ட சட்ட மூலம்

தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் கோயில்களுக்குள் நுழையும் உரிமை பெற்றனர். எம்.சி.ராஜா எனும் சமூகநலவாதி, ஆதிவாசிகளே தமிழ் மாநிலத்தின் ஆதிதிராவிடர் என்ற கோட்பாட்டை முன் வைத்து, இந்திய அரசின் யாப்பில், இந்தியப் பிரசைகள் விதியின் 15ஆவது சட்டப்பிரிவில், இம்மக்களுக்கான உரிமைகளை நிர்ணயிக்கச் செய்தார். அதன் பிரகாரம் பொது இடங்களான கோயில்கள், கடைகள், விடுதிகள், உணவுச்சாலைகள், கிணறுகள், வீதிகள், அனைத்தும் பொது மக்கள் பாவனைக்காக அனுமதிக்கப்பட்டன.

இனி, இறுதியாக ஆங்கிலேயரின் ஆட்சி நீங்கி இந்தியா குடியரசாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்ட பின் 1957இல் பல்வேறு மொழி பேசும் மக்கள் மாநிலங்கள் ஒருகுடைக்கீழ் கொண்டு வரப்பட்டுத் தேர்தல்கள் நடாத்தப்பட்டன. இது மக்களால் தெரியப்படும் அரசாகையால், மக்கள் தம் வாக்குரிமைகளைப் பெற்று, ஆட்சியிலும் பங்கேற்க முடிந்தது. எனினும் மத்திய அரசு, மாநில அரசு இரண்டிலுமே தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை 3% வீதத்தினரான பிராமணரின் ஆதிக்கமே 1967ஆம் ஆண்டு வரை இருந்துள்ளது. ஆனால் பிராமணர் ஆதிக்கம் கொண்ட காங்கிரஸ் கட்சி வங்காளத்திலும், பஞ்சாப்பிலும் என்றாவது வெற்றி பெற்றதில்லை. அதனோடு கேரளாவைப் பொறுத்த வரை 1952, 1957 தேர்தல்களில், கேரளவில் பொதுவுடமைக் கட்சியே ஆட்சியைக் கைப்பற்றியிருந்தது. இதனை விரும்பாத மத்திய அரசு 1959இல் அதனை நீக்கி, மாநிலத் தலைவர் ஆட்சிக்குட்படுத்தியிருந்தது.

ஆனால் மீண்டும் மக்கள் 1960இல் பொதுவுடமைக் கட்சியை ஆட்சிக்குத் தெரிவு செய்திருந்தனர். இது ஏற்கனவே மக்கள் பிராமணர்களின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் அனுபவித்திருந்த துன்பங்களின் எதிரொலியேயாம். இன்று மற்ற இந்திய மாநிலங்களை விட எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னணியில் திகழ்வது கேரள மாநிலமே எனில், அது மக்கள் நலனில் காட்டும் அக்கறையே அடிப்படைக் காரணமாகும்.

தமிழகத்தில் 1967 முதல் பெரியார், அறிஞர் அண்ணாதுரை முதலானோர் ஆரம்பித்து வைத்த திராவிடக் கட்சிகள் ஆட்சிபாரத்தை ஏற்றுவருவதனாற், சந்து பொந்துகளிலுள்ள மக்கள் எல்லாம் விழிப்புணர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் உயர்கல்வி கற்கும் உரிமைகள், சலுகைகள் என்பன இம்மக்களை அடைவதில் பல இடர்ப்பாடுகள் இன்னும் இருந்து வருகின்றன. இங்கிலாந்து போன்ற பொருளாதார அபிவிருத்தியில் முன்னணியிற் திகழும் நாடுகளில், ஒரு குழந்தை தன் தாயின் கருவில் உற்பத்தியாகிப் பின் பிறந்து, தவழ்ந்து, நடந்து ஓடி, முன்பள்ளி, பின்பள்ளி, வாலிபம், குடும்பம், வயோதிபம் வரை வாழ்கின்ற எல்லா நிலைகளிலும், அரசின் கண்ணோட்டம், தேவைப்படின உதவிகள் என்பன வழங்கப்பட்டுச், சமூகங்கள் ஆரோக்கியமானவையாகத் திகழ்கின்றன. இந்நிலை தமிழக மக்களுக்கும் விரைவில் கிடைக்கும் என நம்புவோமாக.

இந்நூலாக்கத்திற்கு உதவிய துணை நூல்கள்

1. சாமி அப்பாத்துரை, தரணியெங்கும் தமிழ் வளர்ப்போம், 1999, ரமி இசைத்தட்டு நிறுவனம், கனடா.
2. சி.என். அண்ணாதுரை, ஆரியமாயை, பாரி நிலையம், சென்னை - 8.
3. புலவர் துரை. இராசாராம், குறுந்தொகை தெளிவுரை, 2005, திருமகள் நிலையம், சென்னை - 17.
4. ரா. இராகவ ஐயங்கார், பெரும்பாணாற்றுப்படை, ஆராய்ச்சியும் உரையும், 1958, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.
5. டர்பன். கோ. இராமசாமி, தமிழ்வேதம், 2005, பூம்புகார் பதிப்பகம், சென்னை - 18 (பிராட்வே).
6. வ.த. இராமசுப்பிரமணியம், பெரியபுராணம் எனப்பெறும் திருத்தொண்டர் புராணம், மூலமும், தெளிவுரையும், 2002, திருமகள் நிலையம், சென்னை - 17.
7. மு.கு. ஆசிரியர், புறநானூறு மூலமும் தெளிவுரையும், 2000, மு.கு. அச்சகம்.
8. கமலா கந்தசாமி, உலக நாகரிகம் வழங்கிய நாடுகளும் வரலாறுகளும், நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை - 17.

9. சயங்கொண்டாரின் கலிங்கத்துப்பரணி, புலியூர்க்கேசிகன் தெளிவுரை, ஒன்பதாவது பதிப்பு, 1986, பாரி நிலையம், சென்னை - 8.
10. சுப்பிரமணியம் கந்தசுவாமி, தென்னகத் திருக்கோயில்கள் தோற்றமும் வளர்ச்சியும், 2002, மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17.
11. தனபாக்கியம் குணபாலசிங்கம், இலங்கையிற் தொல்லியல் ஆய்வுகளும் திராவிடக் கலாசாரமும், 2001, 2ஆம் பதிப்பு, மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை- 17.
12. மு.கு. ஆசிரியர், சைவசித்தாந்தமும் விஞ்ஞான உலகமும், 2004, 2ஆம் பதிப்பு, மணிமேகலைப் பிரசுரம், சென்னை - 17.
13. குணா, தமிழர் வரலாறு, 1995, பஃறுளி பதிப்பகம், சென்னை - 5.
14. சி. கோவிந்தராசனார், தமிழெழுத்தின் வரிவடிவம், 1993, உலகத்தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை - 13.
15. உணர்ச்சிக் கவிஞர் சிங்காரவேலன், வரலாற்றில் தமிழ் ஈழம், 1996, உணர்ச்சிக் கவிஞர் பதிப்பகம்.
16. கோ. தங்கவேலு, இல. தியாகராசன், சம்புவராயர் வரலாறு, 1990, கோபால நாராயணன் அறக்கட்டளை, கொரத்தூர், சென்னை - 80.
17. திருக்குறள் பரிமேலழர் உரை, 2003, 3ஆம் பதிப்பு, கங்கை புத்தக நிலையம், சென்னை - 17.

18. திருக்குறள் தமிழ் ஆங்கிலத் தெளிவுரை - எஸ்.என். ஸ்ரீராமதேசிகன், 9ஆம் பதிப்பு, 2006, மு.கு. அச்சகம்.
19. திருமூலர் அருளிய திருமந்திரம்.
20. திருவருட்பயன் தெளிவுக் கட்டுரை, 1957, திருவாவடுதுறை வெளியீடு.
21. சிவ. திருச்சிற்றம்பலம், சிவன் திருவடிவங்கள், 2004, கங்கைப் புத்தக நிலையம்.
22. எஸ். தியாகராஜா, ஈழத்தமிழரின் ஆதிச்சுவடுகள், 2004, தேசம் வெளியீடு, லண்டன்.
23. தேவநேயப்பாவாணர், ஒப்பியன் மொழிநூல், 1990, திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்தக் கழக வெளியீடு.
24. மு.கு. ஆசிரியர், திராவிடத்தாய், 1991, மு.கு. வெளியீடு.
25. புதுவை நந்திவர்மன், தமிழர் நாடும் தனிப் பண்பாடும், 2005, அர்ச்சுனா பதிப்பகம், சென்னை - 94.
26. நடனகாசிநாதன், தொல்லியல் நோக்கில் 1993, பாவாணர் அச்சகம், சென்னை - 5.
27. இரா. நாகசுவாமி (பதிப்பாசிரியர்), செங்கை மாவட்ட வரலாற்றுக் கருத்தரங்கு, வரலாற்றுப் பேரவை வெளியீடு, 1978, மக்கள் அச்சகம், சென்னை - 2.
28. பரிசுபெற்ற தமிழிசைப் பாடல்கள் 1ஆம் தொகுதி, 2ஆம் பதிப்பு, 1950, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.
29. பாலசுப்பிரமணியன், நந்திபுரம், 1992, இண்டாக் (Intach) நிறுவனப் பதிப்பு, சென்னை.

30. அ.க. பெருமாள், தென்குமரியின் கதை (கன்னியாகுமரி மாவட்ட வரலாறு), 2003, யுனெட்டட் ரைட்டர்ஸ் (எழுத்தாளர் குழுவியம்), அவ்வை சண்முகம் சாலை, சென்னை - 86.
31. மணிமேகலை, புலியூர்க்கேசிகள் உரை.
32. எஸ்.எஸ். மாத்ருபூதேஸ்வரன், பரஞ்சோதி முனிவர் அருளிய திருவிளையாடற் புராணம், 2005, நர்மதா பதிப்பகம்.
33. தி. முத்துகண்ணப்பன், சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் நிலம், 1978, அதிபத்தர் பதிப்பகம், அருணாசலபுரம், சென்னை - 20.
34. தேவமணி ரஃபேல், தமிழ்நாட்டுக் கலைக் கோயில்கள், பாஸ்ட் பிரிண்ட் சேர்விஸ் (துரிதப் பதிப்பகம்), ரத்மலானை, இலங்கை.
35. E.S. Varadaraja Ayyar, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு (1-1100 AD), 1957, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.
36. K.R. Venkataraman, Hoysalas in the Tamil Country, 1950, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்.
37. கே.சி. லட்சுமி நாராயணன் (பதிப்பாசிரியர்), தமிழக அந்தணர் வரலாறு, தொகுதி 1-2, 2004, எல்.கே.எம். பப்ளிகேசன், சென்னை - 17.
38. C.M. Ramachandran Chettiar, Rao Bahadúr, A History of the Kongunadu, கொங்குநாட்டு வரலாறு, 1953, அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு.

39. R. Raghava Ayyangar, Kósar, கோசர், ஒரு சிற்றாராய்ச்சி, 1951, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக வெளியீடு.
40. T.N. Ramachandran, சைவத்திருக் கோயில்கள், 2006, வாசன் பதிப்பகம், லண்டன்.
41. மறவன்புலவு . க. சச்சிதானந்தன், பள்ளி மாணவர்களான நிலவரை, இலங்கை, 3ஆம் பதிப்பு, காந்தளகம், தி.பி. 2031 தை, சென்னை - 2.
42. மறைமலையடிகள், பண்டைக்காலத் தமிழும் ஆரியமும்.

ஆங்கில மூலங்கள்

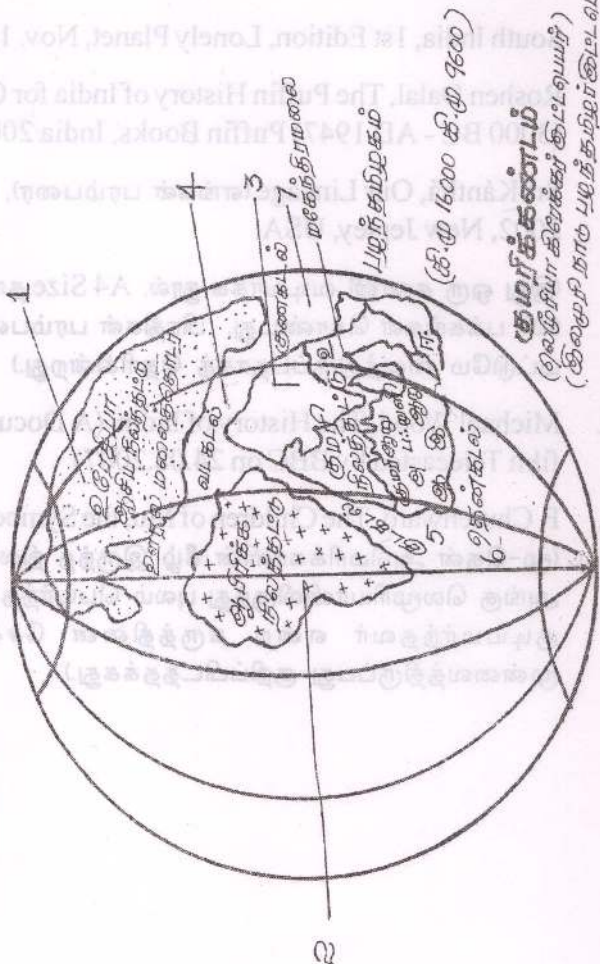
1. Anil Chandra, Glimpses of Ancient India (Letters from Grand Father), 2002, Har - Anand Publication, New Delhi.
2. Burton. Stein, A History of India, 1998, Blackwell Publishers Ltd., Oxford.
3. David. Ludden, India and South Asia, A Short History, 2002, Oneworld Publications, Oxford.
4. Graham Hancock, Underworld Flooded Kingdoms of the Ice Age, 2002, Michael Joseph an Imprint of Penguin Books.
5. Cheif Editor, S.A. Rahman, The Beautiful India. Kerala, 2005, Reference Press, New Delhi 2.

6. The Family Encyclopedia of the Bible, 1988, Chancellor Press, London W1.
7. South India, 1st Edition, Lonely Planet, Nov. 1998.
8. Roshen Dalal, The Puffin History of India for Children (3000 BC - AD 1947) Puffin Books, India 2002.
9. Sri/Kánthá, Our Lineage (எங்கள் பரம்பரை), January 2002, New Jersey, USA.

(இது ஒரு கணனி வடிவாக்க நூல். A4 Size தாள்களில் 200 பக்கங்கள் கொண்டது. பிரதிகள் பரம்பரையினர் மட்டுமே வைத்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது.)

10. Michael Wood, The History of India. (A Documentary film Telecasted by BBC on 24.08.2007)
11. F. Churchward. The Children of Mu, the Symbol of Mu. (மூ-தென் அமெரிக்காவின் கீழ் இருந்த நிலப்பரப்பு, அங்கு லெமூரியாவிலிருந்து புலம் பெயர்ந்தவர்களே குடியமர்ந்தவர் என்ற கருத்தினை சேச் வாட் முன்வைத்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.)

குமரிக் கண்டம் உருவாகிய முதல் நிலை ஏறக்குறைய
1,20,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்

தயாரிப்பு : நூலாசிரியை
(அளவுக் கணிப்புகளுக்குப்படாத
மீள் கட்டுமானம்)

1. உரேசியா நிலத்தட்டு
2. ஆபிரிக்க நிலத்தட்டு
3. குமரி நிலத்தட்டு
4. வடகடல்
5. குடகடல்
6. தென்கடல்
7. குணகடல்

அ. மலைத்தொடர்கள்

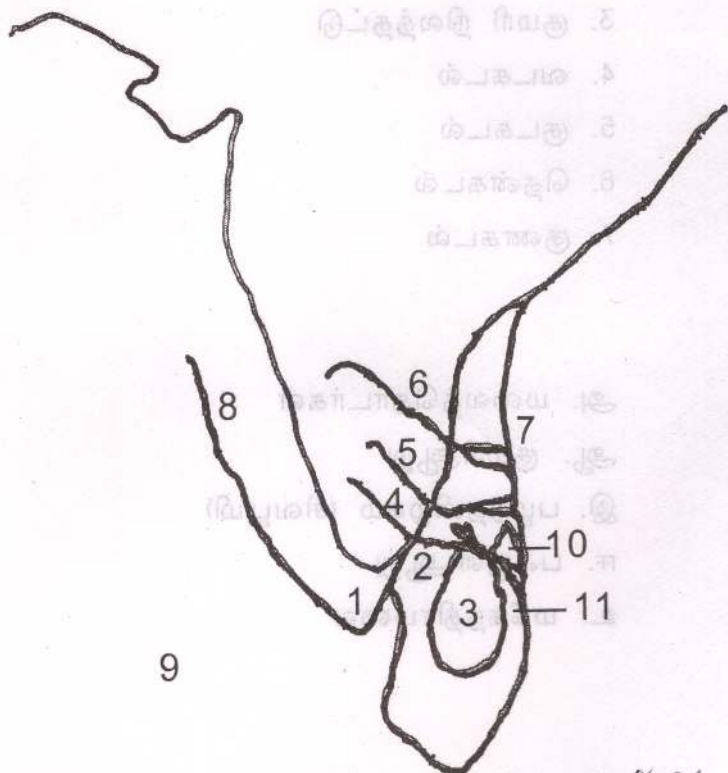
ஆ. குமரிஆறு

இ. பழந்தமிழகம் (சிவபூமி)

ஈ. பஃறுளிஆறு

உ. மகேந்திரமலை

**பாண்டியரின் இரண்டாம் தலைநகர்
கொற்கை - மீள்கட்டுமானம்
(கி.மு. 9600 - கி.மு. 5200)**

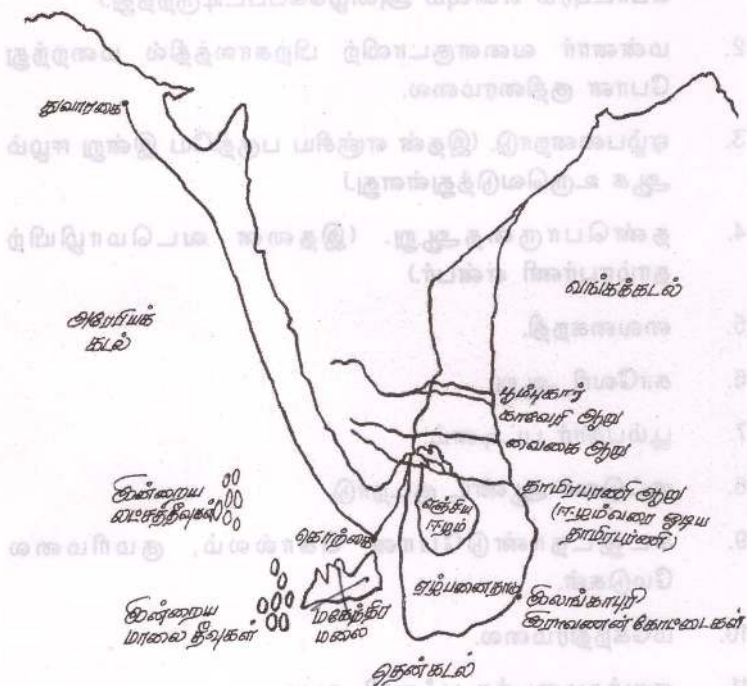

கால சாழப்பலையின் 406ம் பக்கத்தில்
இடம் எழுந்தள்ள படம், இப்படித்தான்
முன்பாக இடம் எழுந்தாண்டும்.

1. பாண்டியரின் இரண்டாம் தலைநகர் கொற்கை. (இது தமிழில் அலைவாயில் என்றும், வடமொழியில் கபாடபுரம் எனவும் அழைக்கப்பட்டிருந்தது.)
 2. மன்னார் வளைகுடாவிற் பிற்காலத்தில் மறைந்து போன குதிரைமலை.
 3. ஏழ்பனைநாடு. (இதன் எஞ்சிய பகுதியே இன்று ஈழம் ஆக உருவெடுத்துள்ளது.)
 4. தண்பொருதை ஆறு. (இதனை வடமொழியிற் தாம்ரபர்ணி என்பர்.)
 5. வைகைநதி.
 6. காவேரி ஆறு.
 7. பூம்புகார் பட்டினம்.
 8. குட்டுவர் ஆண்ட குடநாடு.
 9. கடலுட்தாண்டுபோன கொல்லம், குமரிமலை மேடுகள்.
 10. மகேந்திரமலை.
 11. குறுக்கமடைந்த பஃறுளி ஆறு.
- நிலவரைபடம் தயாரிப்பு: நூலாசிரியை (அளவுக் கணிப்புகளுக்குட்படாத மீள் கட்டுமானம்.)

பாண்டியரின் இரண்டாவது தலைநகர் கொற்கை

(அலைவாயில்) கி.மு. 5200 - பி.சு. 1850

குமரிக்கண்டம் (கி.மு. 5200) தென் மதுரையும், பாண்டியரின் ஏழ்பனை நாடு தவிர்ந்த மற்றைய 48 நாடுகளும், ஆறுகளும் மலைகளும் கடலுட் தாண்டபின் எஞ்சிய தமிழகம்.

மேதேவரூபம் கருமாறு புகழ்குடி.

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aayanaham.org

இலக்க விபரங்கள் :

1. ஏழ்குன்ற நாடு. இதனுள் கொல்லம், குமரி, பொதிகை, மணிமலை என்பன அடையாளம் காணப்பட்டுள்ளன. அ.கொல்லம், ஆ. குமரி, இ. பொதிகை, ஈ. மணிமலை என்பன இலக்கிய வழக்குப் பெற்றவை.
2. ஏழ்குண காரை நாடு.
3. குமரியாறு.
4. ஏழ்முன்பாலை நாடு.
5. ஏழ்பின்பாலை நாடு.
6. சிவன் தமிழ்க் கழகம் அமைத்து தமிழ் வளர்த்த ஏழ்மதுரை நாடு. இதன் தலைநகர் பஃறுளி ஆற்றங்கரையில் அமைந்ததென்பர்.
7. பஃறுளி ஆறு. 'இதற்கும், குமரியாற்றிற்கும் இடைப்பட்ட தூரம் 700 காதம் (காவதம்) எனப் பழந்தமிழ் நூல்கள் கூறுகின்றன.
8. ஏழ்தெங்க நாடு.

“வடிவே லெறிந்த வான்பகை பொறாது
பஃறுளியாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள”

சிலப்பதிகாரம் இதன் அழிவுபற்றி நினைவு கூர்கின்றது.
முதற்சங்கத்தினை அமைத்தவன் காய்சின வழுதி
எனும் பாண்டியன். (பழையன் - பாண்டியனாவன்)

89 பாண்டியர் தொடர்ந்து ஆண்டு கடுங்கோன் காலத்தில் கடல் கொண்டது.

பின் வெண்டோர்ச் செழியன் கொற்கை நகரைத் தலைநகர் அமைத்து இரண்டாம் தமிழ்க் கழகத்தையும் வளர்த்திருந்தான். 59 பாண்டியர் ஆண்டிருந்தனர். முடத்திருமாறன் காலத்தில் கடல்கொள்ள இவனே மூன்றாம் தமிழ்க் கழகத்தை வடமதுரையில் அமைத்தவன். இவன் சபையில் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டதாம்.

9. ஏழ்பனை நாடு (இன்றைய ஈழம்)
10. குதிரைமலை (இம்மலையின் பழைய பெயர் தெரியவில்லை. அரேபியக் குதிரை வியாபாரிகள் வர்த்தகம் தொடங்கிய காலம் முதலாகக் குதிரைமலை எனப்படலாயிற்று).
11. சிவனொளிமலை (பிற்காலத்தில் புத்த பெருமான் அங்கு சென்று தன் பாதச்சுவடுகளைப் பதித்தார் என்று பௌத்தர் கருதுவர். அதனால் சிவனொளி பாதமாலை எனவும் அழைப்பர்).
12. ஈழம் வரை ஓடிய தண்பொருளை ஆறு (இதனை ராமாயணம் தாம்ரபர்ணி ஆறு எனக் குறிப்பிடும்). பின் இப்பெயராலே 'ஈழம்' தம்பபன்ன எனவும், தப்ரபேன் எனவும் அழைக்கப்பட்டிருந்ததுவும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.
13. மகேந்திரமலை. வால்மீகி ராமாயணம் இம்மலையில் சித்தர், முனிவர்கள் நிறைந்து வாழ்ந்தனர் என்பதனோடு, இம்மலையின் உச்சியில் நின்று

பார்த்தால் இராவணனின் நகரங்களைக் காண முடியுமென்று குறிப்பிட்டுள்ளது. மாணிக்கவாசகர், சிவன் இம்மலை மீதிருந்தே ஆகமத்தை அறிவுறுத்தினார் என்று குறிப்பிட்டுள்ளமையும் நினைவுகூரத்தக்கது. கோநகர் கொற்கையைக் கடல் கொண்டபின் ஏற்பட்ட கடல்கோளில் இதுவும், பழைய காவிரிப் பூம்பட்டினமும் கடலுட் தாண்டனவாகலாம் எனக் கருதப்படுகின்றது. எனினும் காவிரிப்பூம்பட்டினக் கடல் ஆய்வுகள் கிடைக்கப் பெற்ற தடயங்கள் துணைக் கொண்டு அங்கு கி.மு. 1000 - 8000 இடைப்பட்ட காலத்திலும் ஒரு கடற்பெருக்கு ஏற்பட்டு அழிவுகளை ஏற்படுத்தியிருக்கலாம் என்ற முடிபுகளும், கிழக்குக் கரையாக ஏற்பட்ட அழிவுகளை உறுதி செய்துள்ளன.

14. வைகை ஆறு (பிற்காலத்தில் பாண்டியர் இதன் கரையிலே வடமதுரையையும், மூன்றாம் தமிழ் கழகத்தையும் உருவாக்கியிருந்தார்கள்).
15. காவேரி ஆறு, சோழநாட்டை வளப்படுத்தும் ஆறு ஆகும். கரிகாட்சோழன் ஈழத்திலிருந்து சிறைப்பிடித்து வந்த 12 ஆயிரம் சிங்கள வீரர் கொண்டு காவேரி அணையைக் கட்டி, தண்ணீரைத் தேக்கி சோழநாட்டை வளப்படுத்தினான். இதனை ஈழ வரலாறுகளும் உறுதிசெய்கின்றன.
16. பழைய காவேரிப் பூம்பட்டினம். கடல் ஆய்வுகள் இப்பட்டினம் இரு கடற்பெருக்குகளால் அழிந்து போயுள்ளமையை உறுதி செய்துள்ளன.

17. சேரநாடு மலைகள் செறிந்த நாடாகையால் சேரர் மலைநாடன், மலை ஆண்டவன் (மலையாளி) எனப்பெயர் பெறலாயினர். அதனோடு பழைய சேரர் குடநாட்டினை (மேற்கு) ஆண்டமையாற் 'குட்டுவர்' என்ற சிறப்புப் பெயரையும் 3ஆம் சங்ககாலம் வரை ஏற்றிருந்தனர் எனத் தெரிகின்றது.
18. குமரிக்கண்டம் சுருங்கி நாவலந் தீவாக இருக்கையில் நாற்புறமும் கடலாற் சூழப்பட்டிருந்தது எனத் தெரிகின்றது. புராணங்கள் 'ஜம்புத் தீவு' என்றும் தமிழ் இலக்கியங்கள் தம் பழைய நாட்டினை நாவலந்தீவு எனவும் அழைப்பர். நிலநூல் வல்லுநர் கருத்துப்படி பூமி முதலில் 350 கோடியாண்டுகளுக்கு முன் (Paleozoic times) ஒரு நிலத்தட்டும், அதனைச் சூழ ஒரு கடலையும் கொண்டிருந்தது. பின் வடக்கே லரோசியா (Laurasia) எனும் தட்டாகவும் (பழைய சீனா, லரோசியா, சைபீரியா, வடஅமெரிக்கா உள்ளடக்கியது) தெற்கே கொண்டவானா நிலத்தட்டாகவும் (தெற்கே பழைய அன்ராட்டிகா, அவுஸ்திரேலியா, தென் அமெரிக்கா, இந்தியா, ஆபிரிக்கா (குமரிக்கண்டம்) ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது) தெதிக்கடலால் (Tethys Sea) பிரிக்கப்பட்டும் இருந்தது. பின் கொண்டவானா தட்டுப் பிரிந்து பல நிலத்தட்டுகளாக உருவாகியிருந்தது. இவற்றுள் குமரித்தட்டின் எஞ்சிய பகுதி 40 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன் உரோசியன் தட்டுடன் (Eurasian

Plate) மோதியதனால் கடற்பாறைகள் மேலெழுந்து இறுக்கம் பெற்று இமாலயமலை, தீபெத்து பீடபூமி உருவாகி இணைந்தன என்பர். சிலர் இந்நிலை 5 கோடியாண்டுகளுக்கு முன் நிகழ்ந்ததென்பர். ஆனால் 'நாவலந்தீவு' 'ஜம்புத்தீவு' என்ற பெயர்களைப் பழைய குமரிக்கண்டம் ஏற்றிருப்பதனால், இவ்வாறு பூமியின் புதிய நிலை மனிதனின் நினைவு காலத்திற்குட்பட்ட வரலாறாகவே கருத முடிகின்றது.

19. குடகடல்.

20. (தலைப்பு) காய்சின வழுதி முதல் கடுங்கோன் வரை பாண்டியர் ஆண்டிருந்த பழந்தமிழகம்.

21. தென் கடல்.

22. குணகடல்.

கடல் கொண்ட தமிழகம் மீள் கட்டுமானம் வரைபடங்கள் உருவாக்க உதவியாக இருந்த நூல்கள்

வரைபடம் - 1

1. Peter Cattermole, The Encyclopedia of Earth & other Planets.
2. க. மறவன் புலவு சச்சிதானந்தன், பள்ளி மாணவர்களுக்கான நிலவரை, இலங்கை.

வரைபடம் - 2

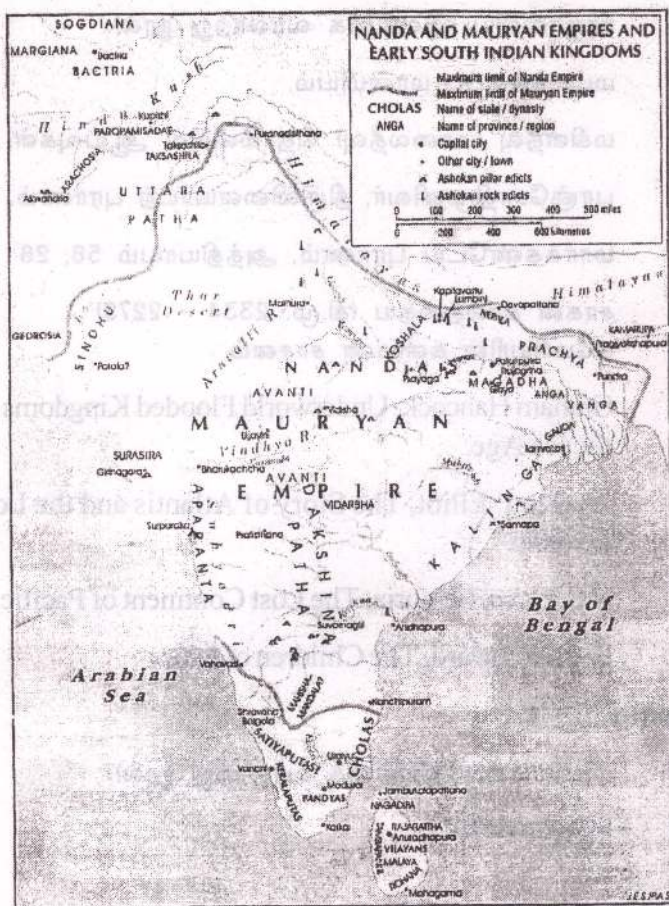
வரைபடம் - 3

1. செங்கோன் தரைச்செலவு.
2. கலித்தொகை.
3. புறநானூறு.
4. தொல்காப்பியம், நச்சினார்க்கினியர் உரை.
5. இறையனார் அகப்பொருள் நக்கீரர் உரை.
6. முக்காலமும் உணரும் சித்தர்கள் குறிப்புகள்.
7. வால்மீகி ராமாயணம், கிஷ்கிந்தா காண்டம்.
8. சிலப்பதிகாரம்.
9. மணிமேகலை.

10. ராஜாவலிய (இலங்கை வரலாற்று நூல்).
11. மட்டக்களப்பு மான்மியம்.
12. மகிளதீவு (மாலைதீவு) தொல்லியல் ஆய்வுகள்.
13. பரஞ்சோதிமுனிவர், திருவிளையாடற் புராணம்.
14. மார்க்கண்டேய புராணம், அத்தியாயம் 58, 28.
15. சாகன் காலத்தைய (கி.மு. 2334 - 2279)
சுமேரியரின் களிமண் சாசனம்.
16. Graham Hancock, Underworld Flooded Kingdoms of the Ice Age.
17. W. Scott. Elliot, The Story of Atlantis and the Lost Lemuria.
18. N.S. Cave, Lemuria, The Lost Continent of Pacific.
19. F. Churchward, The Children of Mú.

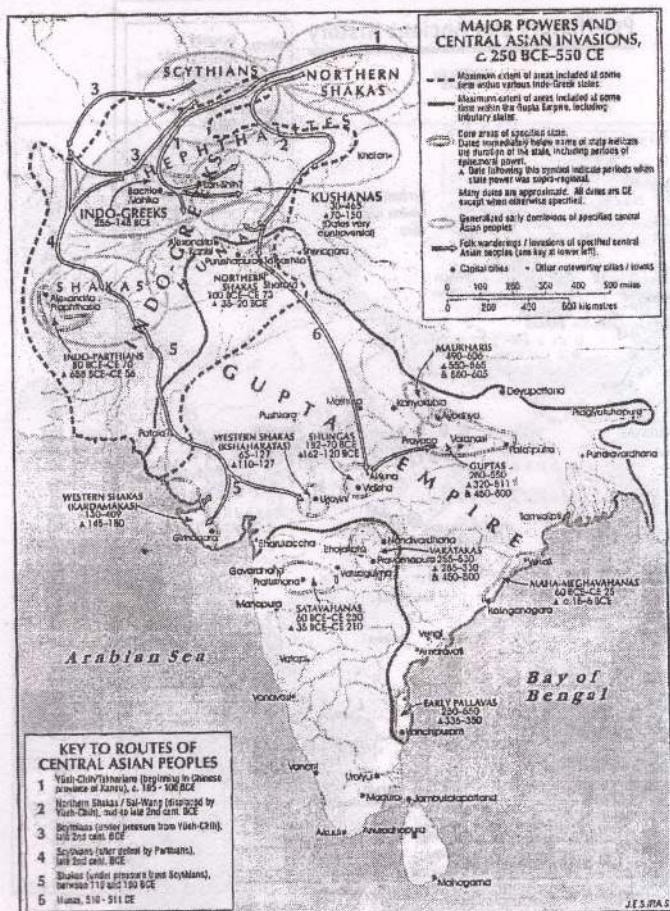
வரைபடம் - 4

20. மகாவம்சம் (இலங்கை வரலாற்று நூல்).
21. கந்தபுராணம்.

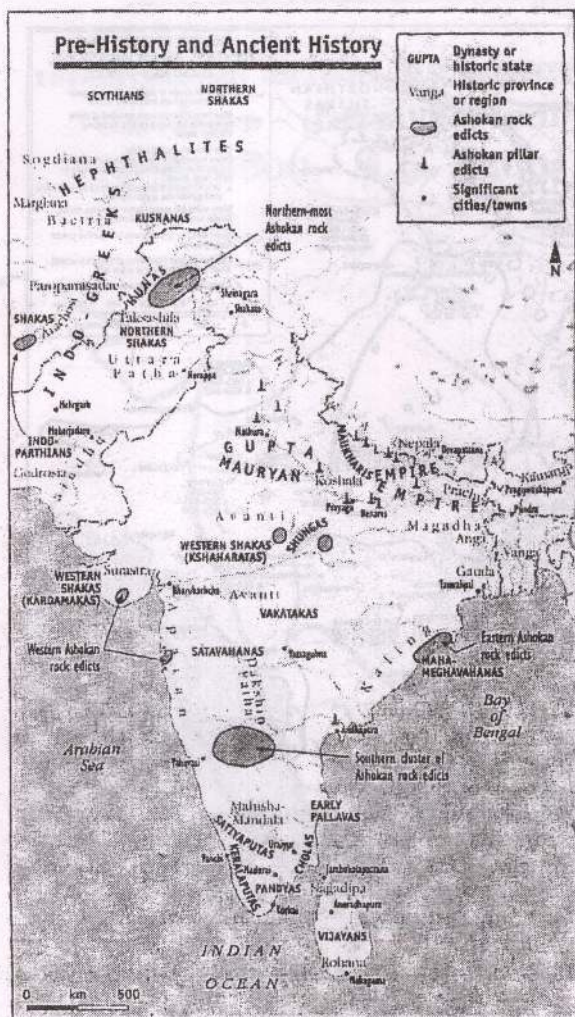
இப்புலியியற்படத்தைத் தயாரித்தவர் பேர்டன் ஸ்டீன் (Burton Stein) ஆவர். அவருக்கு எம் நன்றிகள்.

Source : Burton Stein, A History of India, Blackwell Publishers, 1988.

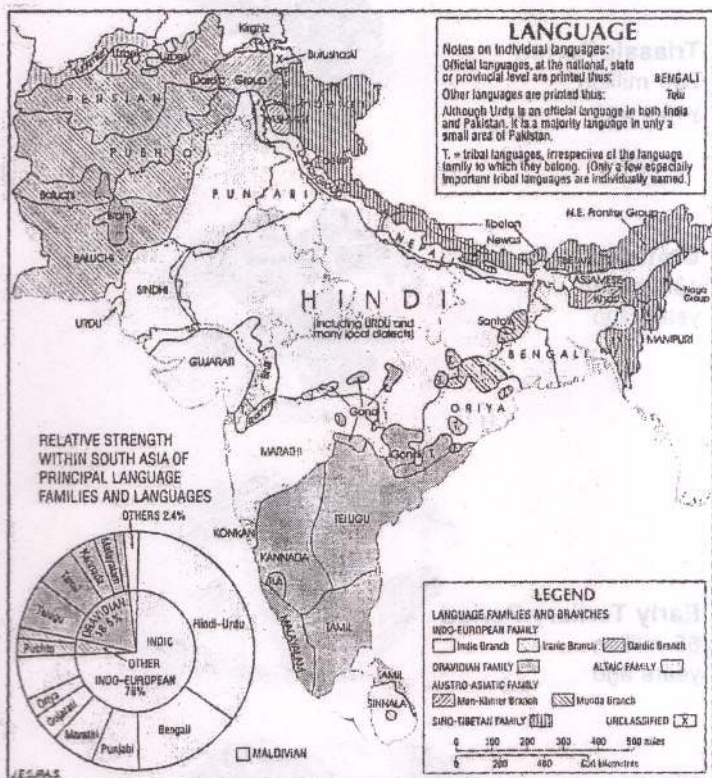
பேர்டன் ஸ்டீன் (Burton Stein) அவர்களுக்கு எம் நன்றிகள்.

Source : Burton Stein, A History of India, Blackwell Publishers, 1988

டேவிட் லுடன் (David Ludden) அவர்களுக்கு எம் நன்றிகள்.

Source : David Ludden, India and South Asia, A Short History, oneworld Publication, 2002 P. 38.

பேர்டன் ஸ்டீன் (Burton Stein) அவர்களுக்கு எம் நன்றிகள்.

Source : Burton Stein, A History of India, 1998, Blackwell Publishers Ltd., Oxford.

Triassic Period

200 million
years ago

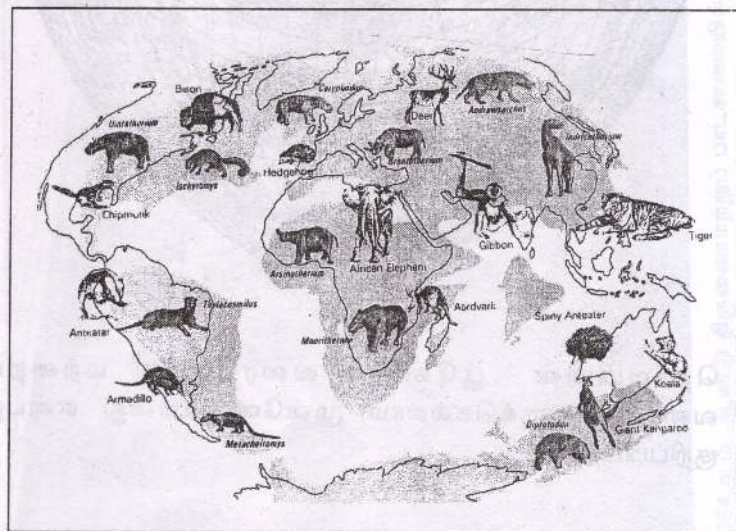
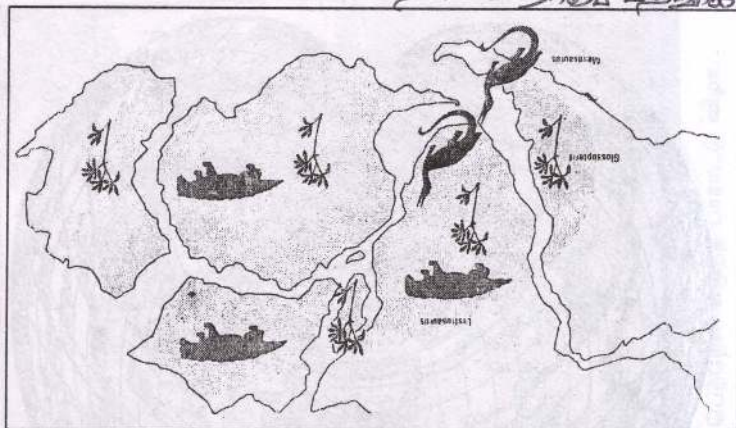
Cretaceous Period

135 million
years ago

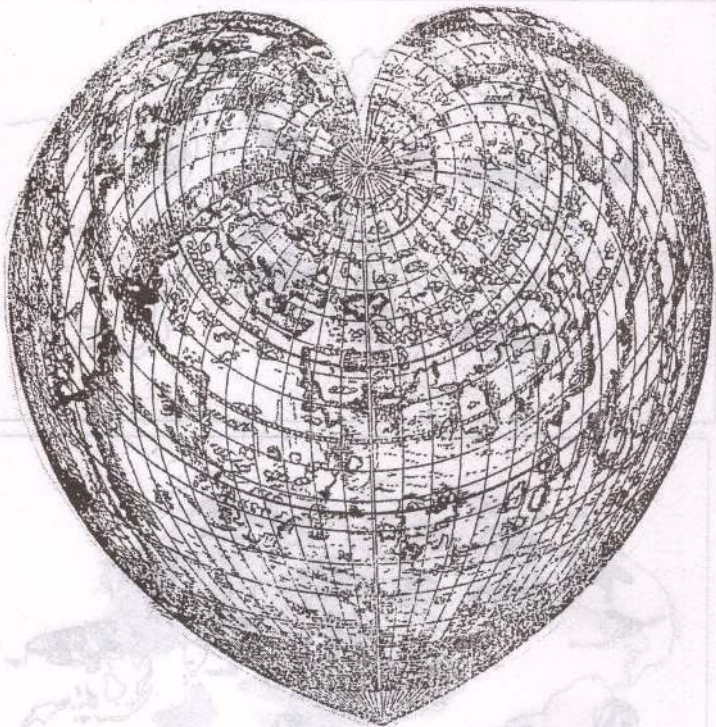
Early Tertiary Period

65 million
years ago

Today

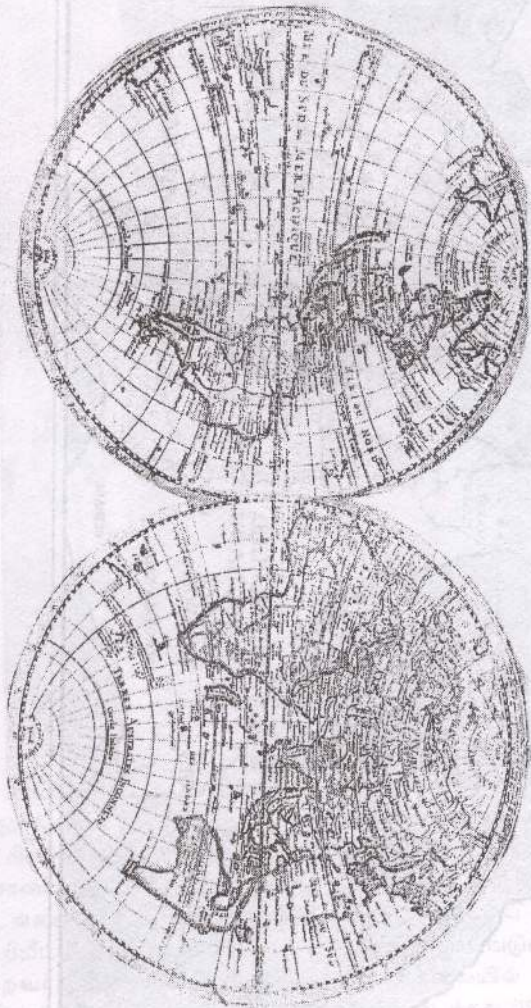

இக்கண்டங்கள் பிரியுமுன் தாவரங்களும் விலங்குகளும் புவியியல் இயல்புகளும் ஓரியல்பாய் இருந்துள்ளமையை ஆய்வாளர்கள் அவதானித்துள்ளனர்.

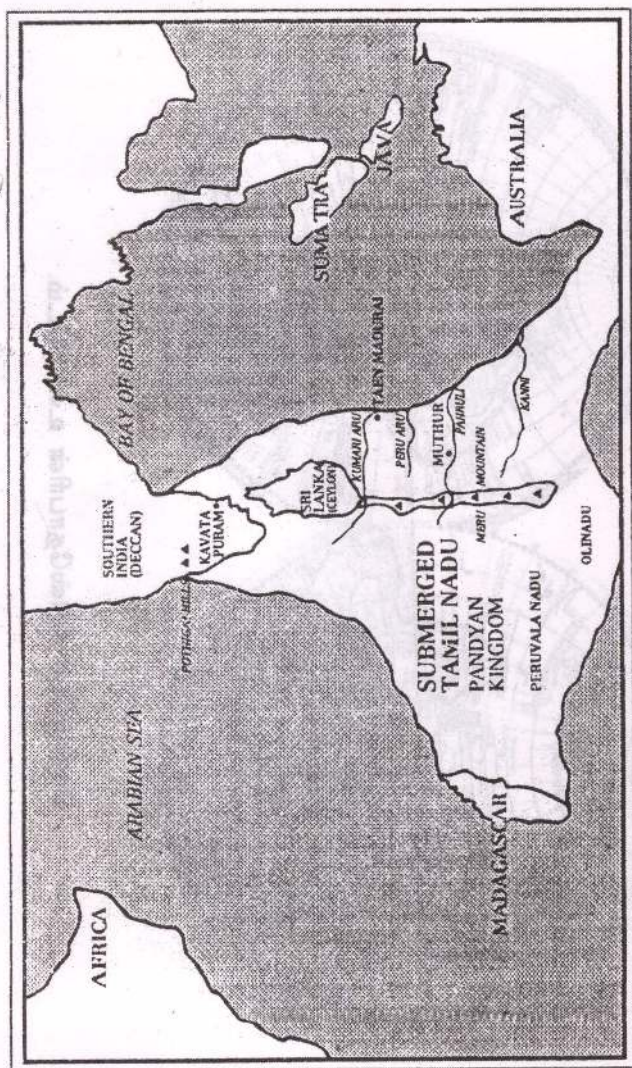

தொலமியின் பூகோள வரைபடம், மற்றைய வரைபடங்களுக்கெல்லாம் முன்னோடியானது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழகப் பூர்வீக வரலாறும் அரிய செய்திகளும்
தமிழகப் பூர்வீக வரலாறும் அரிய செய்திகளும்
தமிழகப் பூர்வீக வரலாறும் அரிய செய்திகளும்
தமிழகப் பூர்வீக வரலாறும் அரிய செய்திகளும்

ரெயின்போ கிறிஸ்தோபரின் உலகப்படம்.

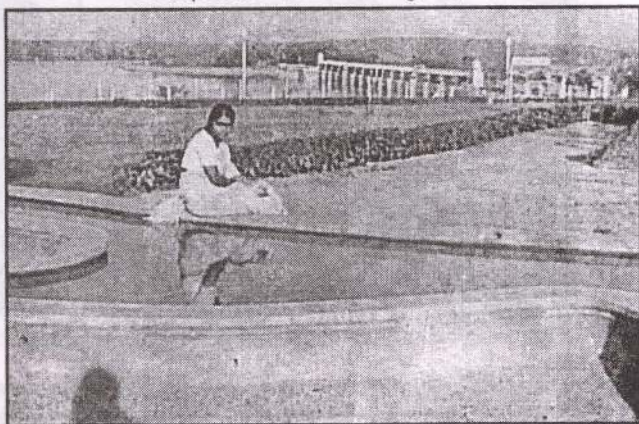

பேராசிரியர் என். மகாலிங்கம் அவர்கள் தயாரித்த கடல்கொண்ட குமரிக் கண்டம் (கி.மு. 30,000)

நூலாசிரியையின் கடந்த கால வரலாற்றில் நினைவில் நின்றவை

பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளைக்கு விழா.
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், 1967.

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், தொல்லியற் துறையினரின் களஆய்வுப்
பயணம். பூண்டியில், 1974.

களஆய்வுப் பயணம் ஜினகாஞ்சி, 1973.

களஆய்வுப் பயணம் காஞ்சிபுரம், கோயிலின் குன்றின் மீது, 1973.

களனிய பல்கலைக் கழக மாணவர்களுடன் ஆய்வுப்பயணம், 1978.

பழங்கால மனிதன் வாழ்ந்திருந்த குகையினுள்ளே நானும் மாணவர்களும். (இடமிருந்து) மாணவன் குமாரசுவாமி, நூலாசிரியை, பெயர் நினைவில் இல்லை, மாணவி தங்கேஸ்வரி கதிர்காமநாதன் (தற்பொழுது மட்டக்களப்பு மாவட்டத்துப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்).

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்திற் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு நாடு திரும்பிய பின் சகோதரி திருமதி. சிவபாக்கியம் நடராசாவுடன், 1976.

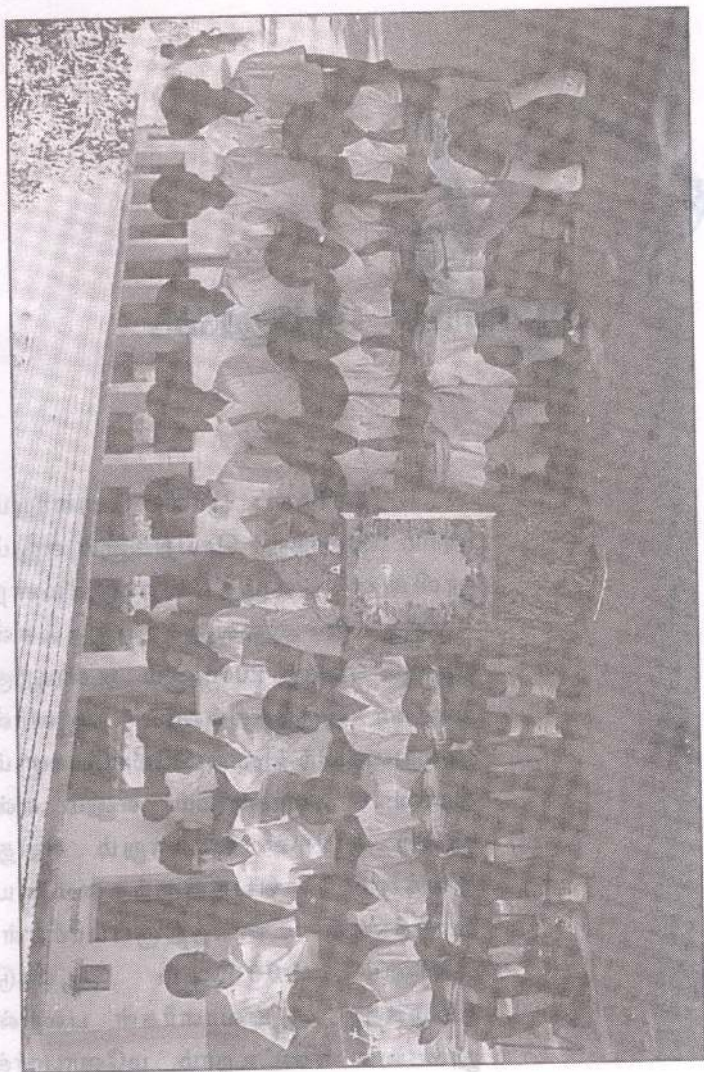

கப்புதூர்க் கிராமத்தில் சுற்றத்தவருடன் (இடமிருந்து வலம்): நூலாசிரியை, மகள் சிவச்செல்வி, சிறிய தாயார் திருமதி. தங்கம்மா கந்தவனம் (கப்புதூர் பாடசாலை அதிபர்), திருமதி. சிவபாக்கியம் நடராசா (ஏறக்குறைய 25 வருடங்களாகப் புலமைப் பரிசிற் தேர்வுகளுக்குப் பயிற்றுவித்து வெற்றியீட்டி, ஊர்மக்களால் வருடம் தோறும் விழாவெடுக்கும் பெருமை பெற்றவர்). இவரின் தொண்டு, தலவாக்கலையில் ஆரம்பித்துக் கிளிநொச்சியில் அயரா உழைப்பாக உயர்வடைந்தது (1990).

2006ஆம் ஆண்டு இவரது வீட்டில் மாணவர்களுடன்.

(திருமதி. சிவபாக்தியம். நடராசா)

1984ஆம் ஆண்டு திருவையற்றுப் பாடசாலையில் பெற்றோர் எடுத்த பாராட்டு விழா.

ஆசிரியர் பின்னூரை

‘தமிழகப் பூர்வீக வரலாறும் அரிய வரலாற்றுச் செய்திகளும் எனும் நூலினை எழுதவேண்டுமென்ற கருத்துகள் அல்லது உந்துதல்கள் எதுவும் எனக்கு 2006ஆம் ஆண்டிற்கு முன்னர் இருந்ததில்லை. ஆனால் ‘இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாசாரமும்’ எனும் என் நூலிற் தமிழக வரலாறும் சிறிது துலக்கம் பெற்றிருந்தமையை வாசகர்கள் உணர்ந்திருப்பார்கள். எனினும் 2006ஆம் ஆண்டு தமிழகத்து ஆய்வாளர்கள் பலரின் நூல்களை ஈஸ்ட்உறாம், மனோபார்க்

(கிழக்கு லண்டன் பகுதிகள்) நூல்நிலையங்களிலும், லண்டன் தமிழ்ச்சங்க நூல்நிலையத்திலும் கண்ணுற்றபோது, இந்நூலை உருவாக்குதற்குரிய உந்துதல்கள் உருவாகலாயின. ஆதலால் ஒருவருட காலம் மிகக்கடுமையாகத் தொழிற்பட்டு நூலிற்கு முதன்நிலை வடிவத்தினைக் கொடுத்து, மணிமேகலைப் பிரசுரத்தாரிடம் கையளித்திருந்தேன். பின்னர் மேற்கொண்டு மிகுதி இயல்களையும், புதிய ஆய்வுக்குறிப்புகளையும் நான் லண்டனிலிருந்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தேன். இவ்வாறு 6000 மைல்களுக்கு அப்பாலிலிருந்துகொண்டு நான் அனுப்பிய புதிய இயல்கள், மற்றும் விசேடக் குறிப்புகள் என்பன பிரசுரத்தாருக்கு நூலினை இறுதிநிலை வடிவத்திற்குக் கொண்டு வருவதிற்பல சிரமங்களைக் கொடுத்திருந்தன. அதனை எனக்கு அறிவித்துவிட்டுப் பிரசுரத்தாரின் தொழிற்பாடுகளை ஏறக்குறைய 6 மாதங்களுக்கு நிறுத்தி வைத்திருந்தார்கள். பின்னர் நான் மாசி 2008இல் சென்னை வந்தபோது பிரசுரத்தார் மீண்டும் தொழிற்பட்டு நூலினை நிறைவேற்றி வைத்தார்கள். இது தமிழ் மக்களுக்குக் கிடைத்த வரலாற்று வெற்றி எனக் கருதுகின்றேன்.

அடுத்து, இந்நூலிற்கு குமரிக்கடலுள் மூழ்கிவிட்ட பூர்வீக தமிழகத்தின் தலைநகரங்களையும், இயற்கை வளங்களையும் வாசகர்களின் மனக்கண்களில் படிய வைப்பதற்காக நான் வரைபடங்களைத் தயாரித்துள்ளேன். மேலும் எதிர்கால ஆய்வாளர்களுக்கும்,

ஆர்வலர்களுக்கும் உதவுமுகமாக எம் முன்னோடிகள் பலர் தயாரித்த பல வரைபடங்களையும், ஊசாத்துணை நூல்களையும் இணைத்துள்ளேன். வரைபடங்களைத் தயாரித்த ஆசிரியர்களின் பெயர்கள் வரைபடங்களிற்குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவர்கள் அனைவருக்கும் என் சார்பிலும், தமிழ் மக்கள் சார்பிலும் நன்றி கூறுகின்றேன். இவர்களது ஆய்வுகள், வரைபடங்கள், வழிகாட்டல்கள் இல்லாமல் நான் இந்நூலை உருவாக்கியிருக்க முடியாது. எனவே மீண்டும் எம் மூன்று தமிழ்க் கழகப் புலவர்களுக்கும் மற்றும் நிலவியலாளர், கடலாய்வாளர், புவியியலாளர், தொல்லியலாய்வாளர், வரலாற்றாய்வாளர் அனைவருக்கும் ஆழ்ந்த வணக்கங்களுடன் நன்றி கூறித் தலை சாய்க்கின்றேன்.

இந்நூலில்...

துண்டம், துண்டமாக அங்குமிங்கும் சிதறப்பட்டும், கடல்கோள்களினால் அழிக்கப் பட்டும், புனைகதைகளாற் சிதைக்கப்பட்டும் இருக்கின்ற தமிழகத்தின் பூர்வீக வரலாறுகளை, மீள் கட்டுமானப் பணி மூலம் உருவாகியுள்ள நூலே “தமிழக பூர்வீக வரலாறும் அரிய செய்திகளும்” எனும் நூலாகும். அதனோடு தமிழ் மூவேந்தர்களில் ஒருவராகப் பாராட்டப்பெற்ற சேரர்கள், எவ்வாறு தம் தமிழ்த்தாய் மூலத்தைவிட்டு நழுவிச் சென்ற வரலாறுகளையும் ஆய்வதன் மூலம், தமிழகத்தின் பூர்வீகத்தை முழுமையாகக் கண்ணோட்டமிடுவதிலும் இந்நூலாசிரியை முயன்றிருக்கின்றார். மேலும் தென்மதுரைப் பாண்டியர்கள் ஆட்சி பஃறுளியாற்றுக்கும், குமரியாற்றுக்கும் இடைப்பட்ட 700 காதம் (காவதம்) என்ற அடியார்க்கு நல்லார் முதலானோர் கூற்றினை அளவுகோலாகக் கொண்டும், ஈழத்து வரலாற்று நூலாகிய ராஜாவலிய கூறும் கடற்பெருக்குகளினால் ஏற்பட்ட அழிவுகளைக் கணக்கிற் கொண்டும், ஆசிரியர் பல நில வரைபடங்களைத் தயாரித்துள்ளார். இந்நில வரைபடங்கள் மூலம், தாமிரபர்ணியாறு (பொருறை) பனைநாடு (ஈழம்) வரை ஓடியது என்ற இவரது முன்னைய ஆய்வுகளும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளன. ஒட்டுமொத்தத்தில் இவரது வடமொழிக் கல்வி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் (1973-1976) இவர் கற்றுக் கொண்ட தொல்லியற் கல்வி, தொடர்ந்து ஈழத்தில் இவர் மேற்கொண்டிருந்த ஆய்வுகள் அனைத்தும், இந்நூலை உருவாக்கப் பயன்பட்டுள்ளன எனில் மிகையாகாது. எனவே தமிழகத்தின் பூர்வீகத்தைப் பின்னோக்கிப் பார்த்து ஆய்ந்திடத் துடிக்கும் வரலாற்றுப் பிரியர்களுக்கு, இதுவொரு புதிய வரலாற்றுப் படையல். சிறப்புமிக்க இந்நூலை வெளியிடுவதில் மணிமேகலைப் பிரசுரம் மகிழ்ச்சியடைகிறது.

- பதிப்பகத்தார்